

Giới thiệu Minh Vương Sùng Phi

Truyện Minh Vương Sùng Phi là câu chuyện xuyên không mang nhiều yếu tố hấp dẫn và lôi cuốn về một cô gái hy sinh thân mình vì quốc gia.

Nhan Nhiễm Tịch chưa bao giờ nghĩ tới Tổ chức mà mình liều mạng che chở lại là mai táng chính phần mộ mình. Chính mình một đường đi tới, gian khổ trong đó, ai có thể hiểu.

Nàng từ nhỏ liền luyện một thân nhân thuật, vì bảo hộ quốc gia mình, dứt khoát kiên quyết tham gia bộ đội đặc chủng, trải qua 20 năm phấn đấu rút cục lên làm Quan chỉ huy tác chiến bộ đội đặc chủng. Nhưng có biến cố xảy ra làm thay đổi tất cả cuộc đời nàng. Mời các bạn theo dõi tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Xuyên qua

Đêm mờ lung, Trăng mờ lung, vầng trăng cô độc cùng ngàn sao lại cắt qua đêm yên tĩnh này, đêm mê mang, sương mê mang, mưa phùn mây trắng nhưng lại che khuất mặt trời sâu này.

Nhan Nhiễm Tịch chưa bao giờ nghĩ tới Tổ chức mà mình liều mạng che chở lại là mai táng chính phần mộ mình.

Chính mình một đường đi tới, gian khổ trong đó, ai có thể hiểu.

Nàng từ nhỏ liền luyện một thân nhân thuật, vì bảo hộ quốc gia mình, dứt khoát kiên quyết tham gia bộ đội đặc chủng, trải qua 20 năm phấn đấu rút cục lên làm Quan chỉ huy tác chiến bộ đội đặc chủng.

Nhưng mà...

Bây giờ nhìn máy bay chiến đấu xung quanh ở trong bầu trời đêm, nhìn mấy trăm bộ đội đặc chủng đứng đối diện, lại nhìn nhìn xe tăng mới tới. Nhan Nhiễm Tịch thật sự không biết chính mình may mắn hay vẫn là bất hạnh, Quốc gia vì đối phó với một người như nàng cư nhiên ngay cả xe tăng, máy bay đều vận dụng, thật sự là rất dễ mất nàng.

Trận thế như vậy nếu đổi thành người thường chắc đã sớm bị dọa ngất, nhưng mà lúc này Nhan Nhiễm Tịch chính là vẻ mặt thật đậm bạc.

Một cái bóng đen đi ra, mọi người tránh đường.

Nhan Nhiễm Tịch mi một điều, thật không ngờ lần này đến chính là hấn, chính là hấn thì thế nào chứ? Trên thế giới này không ai có thể làm thương tổn nàng.

Người nọ dừng lại cước bộ, chừng hơn 20 tuổi, bộ dáng tao nhã làm cho người ta không khỏi ở trong lòng thả lỏng cảnh giác, ai có thể nghĩ đến hấn sẽ là Quan chỉ huy cao nhất bộ đội đặc chủng.

Nhìn Nhan Nhiễm Tịch một thân mê màu phục, ánh mắt không khỏi ám xuống, hấn thừa nhận Nhan Nhiễm Tịch là một nữ tử rất mỹ lệ, nếu là người thường hiện tại chỉ sợ là đối tượng mọi người truy phủng đi, nhưng mà nàng cũng đã không có cái tư cách kia, bởi vì nàng là bộ đội đặc chủng cao cấp Quốc gia, địa vị gần với hấn, nhân tài như vậy hấn là đối tượng Quốc gia bảo hộ, lúc trước Quốc gia cho là như vậy, nhưng mà bây giờ, Quốc gia muốn nàng vĩnh viễn rời đi.

Một nữ tử biết nhân thuật, một nữ tử chưa bao giờ thất bại, một cái có thể mang tất cả bộ đội đặc chủng mà nàng huấn luyện phá hủy toàn bộ dị năng giả Liên minh Quốc tế, người như vậy Quốc gia làm sao có thể yên tâm? Lại làm sao có thể lưu lại?

Người nọ nhìn Nhan Nhiễm Tịch trên mặt không có nửa phần kinh hách không khỏi có vài phần tiếc hận, nàng thực là một người vĩ đại, nhưng mà hôm nay nàng nhất định phải ngã xuống như thế, về phần mục đích của Quốc gia làm cho hấn đến chỉ sợ mọi người trong lòng lại hiểu được, hấn đã từng cứu nàng, có lẽ là muốn cho nàng xem trong mắt mũi hấn mà giờ tay chịu trời, tuy rằng 300 bộ đội đặc chủng thủ hạ của nàng đã bị chết khi dị năng giả Liên minh Quốc tế bắt ngờ đánh, nhưng mà đối với Nhan Nhiễm Tịch quốc gia vẫn là có điều có kỵ.

Xem trong mắt người kia hiện lên tiếc hận, Nhan Nhiễm Tịch trong lòng cười lạnh, không đợi người nọ nói ra mục đích, Nhan Nhiễm Tịch đã mở miệng trước “Lăng thiếu gia đem người tới mục đích ta rất rõ ràng, nhưng mà hôm nay các ngươi nếu muốn mạng ta thì trước hết phải trả giá huyết đại giới, Nhan Nhiễm Tịch ta cũng không phải hạng người lương thiện, hôm nay ta nhìn xem mệnh của Nhan Nhiễm Tịch ta phải lấy mệnh của bao nhiêu người đến đổi”

Lăng thiếu gia đem mây hồ ra, kết quả này hấn đã sớm liệu trước, nhưng mà trong lòng vẫn như cũ không khoái, mặc kệ như thế nào hấn cũng là thủ trưởng của nàng, loại thái độ này... Rũ mắt xuống, thân nhiên nói “Một khi đã như vậy, như vậy thỉnh bảo trọng”

Xoay người rồi đi.

Nhan Nhiễm Tịch mục đích đã muốn đạt tới, hẳn đã cứu nàng một mạng, nay xem như không còn, chỉ là khí độ như vậy rất khó có thể ngồi ổn ở vị trí đó đi, bất quá cũng không phải chuyện tình nàng quan tâm.

Đưa tay lên chính trái tim mình, sự phò từng nói qua, chỗ này có thể hủy trăm ngàn người, đại giới là chính mình, nổ tan xác mà chết, nguyên bản nàng tính thời điểm đối phó địch nhân mà làm một việc cuối cùng cống hiến cho Quốc gia, chính là thật không ngờ, hiện tại địch nhân lại là bọn hắn.

Xa xa truyền đến khẩu lệnh Lăng thiếu gia “Tấn công”

Vô tình lạnh như băng, chính là Nhan Nhiễm Tịch lại không thêm đề ý, chính là tự giễu cười cười, may mắn các huynh đệ của nàng đã bỏ mình tại tràng đánh bất ngờ kia, bằng không nhìn đến cách tượng này sẽ lạnh tâm đi.

Sau một tiếng súng vang là một tiếng nổ mạnh che giấu tất cả âm thanh.

Đại hòa bay tán loạn, binh chủng tinh nhuệ nhất Quốc gia cứ như vậy mà toàn bộ ngã xuống.

Xa xa nhìn cảnh tượng vô cùng thảm hại, trong mắt rung động rồi cuộc không thể che giấu, Lăng thiếu gia có chút ngây dại, nàng quả nhiên cường hãn, chính là mệnh của nàng thực sự đáng giá, dùng nửa mạch máu Quốc gia chôn cùng, nhìn nguyên bản người của hắn tập nập vây quanh nàng, giờ chỉ còn lại một mình hắn, bao vây tiêu trừ lần này có lẽ là một quyết định sai lầm đi.

.....

Ban đêm như trước, Trăng mông lung, Sao lung tung (=.=)

Khói trắng vờn quanh một nữ tử tuyệt mỹ ở trong ôn tuyền, nữ tử nhắm mắt lại dựa vào bên bờ, phía sau cũng là hai cái nữ tử xinh đẹp, một cái áo xanh, ôn trọng đoan trang, trong tay ôm một con mèo đen, một cái hoàng y, cười khê lạnh lợi, tuy rằng so ra kém với nữ tử tuyệt mỹ kia, nhưng mà tướng mạo cũng là rất tốt.

Nữ tử chậm rãi mở to mắt, nhìn trăng sao trên trời, trong mắt chột lóe qua sắc bén, đêm đó cũng là bầu trời đêm như vậy.

Nữ tử bắt đầu hồi tưởng, nàng đến đây cũng đã được 7 năm, nguyên bản tưởng rằng Nhan Nhiễm Tịch nàng đã chết, thật không ngờ lại xuyên qua đến một thế giới mất quyền lực.

Thế giới này gồm có 4 quốc gia phân chia thiên hạ, đó là Đông Trí quốc, Tây Tần quốc, Nam Lâm quốc và Bắc Tiêu quốc, xung quanh còn có một số quốc gia nhỏ khác, hơn nữa nàng cũng chính là xuyên đến trên người tiểu nữ nhi Thừa tướng Nhan Phi Quỳnh của Tây Tần quốc.

Tiểu nữ nhi này cư nhiên cũng gọi là Nhan Nhiễm Tịch.

Một cái thứ nữ không được sủng, mới 9 tuổi đã bị tỷ tỷ hãm hại ném vào trong Lãnh viện tự sinh tự diệt, chết đói thực bình thường, cho nên Nhan Nhiễm Tịch nàng bộ đội đặc chủng hiện đại đã đến.

Từ 7 năm trước nàng liền ly khai địa phương kia, hiện tại cư nhiên không có người phát hiện, thật sự là cảm tạ thân phận này a.

Chính là nàng chết thật sự thực bất đắc dĩ, cả đời, nàng một lòng vì nước, cho dù một chết cũng không kêu lên một tiếng khổ, nhưng mà lại cư nhiên được đại quý mô đuổi giết, cả đời này nên vì chính mình sống, ai cũng không thể nắm nàng trong tay.

Lại nhắm mắt lại, sắc bén trong mắt đã muốn biến mất không thấy, con ngươi sâu thẳm sớm bị bịt kín một tầng mây mù, làm cho người ta không thấy rõ suy nghĩ trong lòng, khỏe miệng cũng một lần nữa gọi lên thân nhiên tươi cười, gần gũi ấm áp.

“Khinh Âm, hôm nay lại có chuyện gì?” Thanh âm thân nhiên bình thường.

Nữ tử áo xanh cũng chính là Khinh âm, khuôn mặt ôn trọng thân nhiên nói: “Mấy ngày trước, Tây Tần quốc cùng Nam Lâm quốc hòa thân, chọn người là đại nữ nhi Nhan Phi Quỳnh – Nhan Từ Khê, nhưng mà vừa nghe người hòa thân Nam Lâm quốc là Dạ Thương Minh liền thay đổi người, mà người này đúng là Tam tiểu thư Thừa tướng phủ – Nhan Nhiễm Tịch”

Nhan Nhiễm Tịch tươi cười càng sâu, chỉ sợ bọn họ phía sau chỉ có thể nghĩ đến nàng đi.

Nữ tử hoàng y tức giận nói: “Tiểu thư, bọn họ làm sao có thể như vậy, đây không phải là đẩy ngươi vào trong hổ lửa sao? Trên đời ai không biết, Dạ Thương Minh của Nam Lâm quốc tuy rằng 10 tuổi bắt đầu mang binh đánh giặc, không hề bị bại, 15 tuổi đã được phong làm Minh vương, nhưng mà trong người lại mang bệnh nặng, sớm muộn gì đều phải chết, tiểu thư gả cho hắn chẳng khác nào làm quả phụ sao?”

“Cổ Điệp” Khinh Âm ra tiếng chặn lại.

Cổ Điệp bữu môi không nói gì thêm nữa.

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Xuất cốc

Nhan Nhiễm Tịch từ trong ôn tuyền đi ra, giọt nước còn đọng lại trên thân, linh lung đáng người, trong tay trái là một cái “Vòng tay” màu vàng có phong tình khác, không có chỗ nào không phải kiệt tác hoàn mỹ trên trời.

Hắc miêu thực biết thời nhảy ra khỏi Kinh Âm ôm ấp, Kinh Âm cầm lấy khăn mặt chà lau sạch sẽ cho Nhan Nhiễm Tịch, Cổ Điệp cầm quần áo mặc vào cho Nhan Nhiễm Tịch.

Nhan Nhiễm Tịch tùy ý đi lên ngồi ở phía trên, Hắc miêu nhảy đến trên đùi Nhan Nhiễm Tịch, cọ cọ lấy long Nhan Nhiễm Tịch, Nhan Nhiễm Tịch bật cười, vuốt ve Hắc miêu “Kỳ thật chính là đòi một chỗ để ngủ thôi, không cần đề ý, bất quá ngày mai chúng ta chỉ sợ phải đi về”

“Chúng ta có cần báo cho Tiêu Dao Tử một tiếng không?” Cổ Điệp hỏi.

“Không cần, cha nuôi chính đang bế quan, thông tri một chút cho người dưới là được, đáng tiếc chính là Tiêu Dao cốc phong cảnh tốt như vậy” Nhan Nhiễm Tịch không tha nhìn phong cảnh xung quanh.

Cổ Điệp cười nói “Ha ha, Tiêu Dao Tử luôn luôn hiểu rõ nhất tiểu thư, liền ngay cả cái này đều cho tiểu thư, còn thay tiểu thư nhìn, có cái gì bỏ được, tiểu thư nghĩ trở về sẽ không trở lại sao?”

“Liền như ngươi nói” Nhan Nhiễm Tịch trong mắt mang theo ý cười, Tiêu Dao cốc là trong chốn giang cũng là chính, là tà bang phái, Tiêu Dao Tử võ công cao cường, không người nào dám đến Tiêu Dao cốc này quấy rầy, càng không dám chọc Tiêu Dao Tử này.

“Đúng vậy, không cùng tiểu thư nói, Cổ Điệp đi ra ngoài xem đường trước” Nói xong biến hóa nhanh chóng vẫn con bướm màu sắc rực rỡ bay ra ngoài.

Kinh Âm bắt đầu đi lác đầu “Cổ Điệp là một trong ít tiên thú có trên thế giới này, Chi vương vạn hoa cư nhiên còn tính tình như đứa nhỏ vậy.

“Nàng cũng chỉ là bề ngoài, bên trong khả năng rất hắc” Nhan Nhiễm Tịch cười khê.

“Chính là thật không ngờ trên thế giới này thật là có thể biến hóa thành động vật” Kinh Âm đến nay cũng không thể tin được, Nhan Nhiễm Tịch tùy ý cứu một người cư nhiên là con bướm.

“Chuyện như vậy chưa phải là thần kỳ, Tiểu Hắc vẫn là từ thần a, nhưng mà có thể khống chế Tứ phương Quý Sát miêu” Nhan Nhiễm Tịch vỗ về Hắc miêu trong lòng, mặc cho ai nhìn cũng không biết Hắc miêu này chính là Từ thần chi vong.

Ánh mắt đi tới chính “Vòng tay” đeo trên cổ tay mình “Tiểu Kim cũng không đơn giản đâu, cũng là Xà vương a, vẫn khí của ta thật đúng là tốt”

“Vòng tay” nghe xong, gắt gao thân mình, lộ ra một cái đầu xà, đúng là vỡ tim, nó nghiễm nhiên là một con rắn, lấy lòng liếm liếm cổ tay Nhan Nhiễm Tịch, lại rút trở về, thành bộ dạng cái “Vòng tay”

Kinh Âm ở một bên nhìn, cười khê, trên mặt lộ ra một nụ cười thỏa mãn, nếu không phải tiểu thư, kia nàng chắc đã sớm khủng sợ xuống hoàng tuyền, khi đó cả nhà nàng bị giết, đơn giản là chỉ muốn giết chết nàng, người có được áo cánh chi mất, bởi vì mất của nàng có thể khiến người ta lâm vài cánh ảo, nhẹ thì hôn mê, nặng thì tử vong.

Đó là nàng thực sợ hãi, may mắn tiểu thư cứu nàng, còn dạy nàng sử dụng ảo cảnh chi mất như thế nào, hơn nữa cảnh cáo nàng trừ phụ tất yếu nếu không tuyệt đối không thể dùng, nàng biết tiểu thư là vì tốt cho nàng, dù sao một khi dùng thì trong khoảng thời gian ngắn sẽ bị mù, như vậy rất nguy hiểm, bởi vì ảo cảnh chi mất không thể tu luyện nội lực, vì thế tiểu thư dạy nàng nhẫn thuật, nàng đối với tiểu thư là cảm tạ, cho dù có can mệnh của nàng thì cũng không oán, không hối hận.

“Kinh Âm, đi thu dọn một chút đi” Nhan Nhiễm Tịch biết Kinh Âm lại nghĩ đến chuyện quá khứ.

“Là” Kinh Âm hồi đáp.

Nhan Nhiễm Tịch một trận bất đắc dĩ, Kinh Âm này thực đúng là ôn trọng cứng nhắc.

Trở lại Thừa tướng phủ, ba người lặng lẽ đi vào Lãnh viện, vừa đến liền bị một cỗ hương vị mốc meo xông vào trong mũi.

Nhan Nhiễm Tịch nhú nhú mày, rồi đi vào, bên trong cỏ dại đã muốn mọc lan tràn, rách mướp, Kinh Âm cùng Cổ Điệp đi theo phía sau Nhan Nhiễm Tịch thấy cảnh tượng này sắc mặt lập tức trầm xuống dưới.

Lúc này, Nhan Nhiễm Tịch nhưng thật ra không có bao nhiêu cảm xúc, dù sao nơi này nàng một ngày cũng không trụ qua “Tốt lắm, đừng đứng thất thần, đi “Mê” tìm vài người lại đây quét tước một chút.

Cổ Điệp gật gật đầu, vận khinh công ly khai.

Lúc trước, Nhan Nhiễm Tịch cũng đã nói qua cho Cổ Điệp, trừ phi tất yếu nếu không quyết không thể đổi thân, để tránh phiền toái.

Nhìn bóng dáng Cổ Điệp rời đi, Nhan Nhiễm Tịch than thở nói “Sớm biết rằng nơi này trở thành thế này, lúc trước làm cho người ta đến quét tước một chút”

Tùy ý ngồi trên cái ghế Khinh Âm đã lau sạch, chờ Cổ Điệp gọi “Cứu binh” tới.

“Mê” là một nơi lưu nhân cao cấp, mọi người có tiền đều có thể vào, hơn nữa mỗi người đều có một cái phòng của mình, hình thức các phòng đều không giống nhau, cách âm rất tốt, chỉ cần phòng này người định rồi, trong thời gian ấy trừ bỏ người phụ trách quét tước đi vào, những người khác đều không được bước vào một bước, rất nhiều người đều thích chỗ này, nguyên nhân là, nơi này cho người cảm giác được thoải mái tự tại, đến nơi đây giống như quên hết tất cả các phiền não thường ngày, bình tĩnh phiền muộn trong lòng, dù sao người có tiền rất nhiều, có tiền liền cũng chú trọng hưởng thụ, nơi này có thể nói là nơi tốt lắm đi, đồng thời cũng là tượng trưng thân phận, cho nên rất nhiều người đều thích nhân không có việc gì đều tiến vào.

Nơi này phòng không nhiều lắm, hơn nữa có nhiều người còn đánh chính một năm, cũng có rất nhiều người không chạm được phòng.

“Mê” lão bản này không ai gặp qua, chỉ biết quản sự là một nam tử trẻ tuổi tên Dư Huyền, kỳ thật “Mê” cũng mê giống như tên, trước không nói lão bản thân bí, liền ngay cả nhân viên phục vụ ở đây cũng đều không kiêu ngạo không siểm nịnh, có tố chất huấn luyện, người mắng hấn, hấn chịu đựng, người đánh hấn, hấn chịu đựng, người giết hấn, ánh mắt của hấn cũng không trát nửa phần, bất quá ai cũng không có dám lượng làm chuyện như vậy, từng có qua ví dụ, kết quả cuối cùng chính là người nợ một đêm đều bị giết tộc, tra không ra là ai làm, nhưng mà trong lòng mọi người đều hiểu được, từ đó về sau cũng không dám ở trong “Mê” nháo sự, dù sao có thể đến nơi này đều là người quyền quý, mặc kệ ai đắc tội đều không tốt, cho nên cũng không có người dám đến quấy rối.

Kỳ thật cũng có rất nhiều người ở trong này đàm sinh ý cái gì, dù sao nơi này đều giữ bí mật là yếu tố quan trọng nhất, đây cũng là nguyên nhân khiến mọi người thích.

Không cần phải nói, địa phương như vậy cũng chính là Nhan Nhiễm Tịch tạo ra, người trong “Mê” quét tước phòng, lúc này tự nhiên là muốn tìm bọn họ.

Cổ Điệp rất nhanh, một nam tử trẻ tuổi thân huyền y mang theo năm người trong “Mê” bay tiến vào.

“Các người thu thập nơi này một chút” Sau đó thấy nam tử huyền y bước nhanh trước mặt Nhan Nhiễm Tịch, trong mắt che kín ý cười “Chủ tử, lúc trước như thế nào không thông tri Dư Huyền một tiếng, Dư Huyền cũng thu thập tốt nơi này cho chủ tử”

Nhan Nhiễm Tịch cười khê “Ta làm sao mà biết nơi này rách nát nghiêm trọng như vậy? Nhưng thật ra người, gần đây có khỏe không?”

Dư Huyền cười nói “Ta nơi này không có vấn đề gì, nhưng thật ra chủ tử, người nếu giả đến Nam Lâm quốc, “Mê” có muốn chuyển nhà hay không?”

Nhan Nhiễm Tịch lắc đầu “Này không cần, ta không phải không bao giờ trở lại, Tây Tần quốc này cũng muốn lưu một ít người lại, “Mê” vừa ở trong này trụ cột tốt vẫn là không nên cử động”

Dư Huyền thất vọng rất nhiều nhưng cũng chỉ hạo hạo gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Thánh chỉ

Ngày hôm sau, Nhan Nhiễm Tịch đã muốn mang theo mặt nạ, dung mạo tuyệt mỹ cũng trở nên bình thường, làm như vậy bắt đắc dĩ cũng là do dung mạo nàng thật sự rất là tai họa cho mọi người, hơn nữa nàng cũng không muốn dẫn người chú ý.

Nhắm mắt nằm ở phía trên giường, tùy ý hưởng thụ, đột nhiên mở to mắt, trong mắt chợt lóe ra quang mang, khóe miệng gọi lên thân nhiên cười, tới thật nhanh a.

Phía sau, Khinh Âm cùng Cổ Điệp cũng nhìn nhau, Tiểu Hắc nằm trong lòng Khinh Âm cũng lười lại thất lung, ngày rốt cục không phải không có hàn huyền.

Tiếng bước chân rất nhanh đến trước cửa, một cái hạ nhân chạy tiến vào, trong mắt mang theo khinh thị, có chút không kiên nhẫn nói “Uy, các người còn ngốc ở trong này làm cái gì, không biết Thánh chỉ đến sao, mọi người đều ở đại sảnh chờ người, thật sự là cái phiền toái”

Nhan Nhiễm Tịch nghe được hạ nhân nói, trong mắt không có một tia không hòa giận, nhưng thật ra Cổ Điệp phía sau rất tức giận, lạnh giọng nói “Người đây là cái ý tứ gì, chính là một cái hạ nhân, cư nhiên còn dám ở trước mặt tiểu thư làm càn, xem ra là người đã quên thân phận của người đi”

Hạ nhân mắt khinh thương nhìn Cổ Điệp, cũng là lạnh giọng nói “Thiết, thật đúng là nghĩ đến chính mình là tiểu thư, ai chẳng biết nói, nàng ở Thừa tướng phủ này ngay cả một cái hạ nhân cũng không bằng, nàng.... A...”

Hạ nhân kia còn không có nói xong, một tiếng hét thảm liền vang lên.

Cổ Điệp lạnh lùng nhìn hạ nhân kia trên mặt đất kêu thảm thiết. lúc này bên cạnh người nọ là một cánh tay chảy máu đầm đìa nằm trên mặt đất.

Một chân giẫm nát trên ngực hạ nhân kia, cười lạnh nói “Dám lấy tay chỉ vào tiểu thư nhà ta, ta đây liền phế đi tay ngươi, cái miệng kia vừa mới cũng nói không ít đi, xem như cần phải phế”

Không đợi người nọ cầu xin tha thứ, một cái lưỡi liền cắt xuống dưới.

Người nọ hoảng sợ nhìn Cổ Điệp, một cái kính lắc đầu, đây là ác mộng cả đời hắn.

Còn không có từ trong sợ hãi cùng đau đớn phục hồi lại tinh thần, một đạo thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng như xích sắc đưa hắn kéo vào địa ngục “Cổ Điệp, rất tàn nhẫn, ảnh hưởng đến khẩu vị ăn, buông tha hắn đi, địa ngục là một địa phương giải thoát”

Cổ Điệp nhìn người nọ tròn to mắt, lạnh giọng nói “Tiểu thư nhà ta nhưng thực là lương thiện” Trong lòng lấy ra một bình sứ nhỏ màu tím, cười tà mở ra đồ xuống.

“A...” Vận vẹo hung hăng trừng mắt nhìn Cổ Điệp, một lát, một người sống đã biến thành một bãi máu loãng.

Cổ Điệp thu hồi bình sứ nhỏ cười nói “Hóa thi thủy này còn dùng rất tốt”

“Vậy ngươi liền giữ đi, về sau tiếp tục cố gắng” Nhan Nhiễm Tịch cười đậm nói ra, sau đó đi đến hướng đại sảnh.

Cổ Điệp cùng Khinh Âm nhìn nhau cười rồi cũng đi theo.

Trong đại sảnh đã muốn đứng đầy người, Nhan Nhiễm Tịch bước vào liền trở thành tiêu điểm, nhưng không bao lâu ánh mắt đã dời ra Khinh Âm cùng Cổ Điệp ở phía sau Nhan Nhiễm Tịch

Tướng mạo hai người nhưng là nhất đẳng nhất hảo, hơn nữ cả người lo lắng toát ra khí chất giống như tiểu thư khuê các bình thường, chúng nam tử không khỏi xem ngây người.

Trong mắt hai người hiện lên một tia chán ghét, sớm biết thế bọn họ cũng đã dịch dung, vẫn là tiểu thư có dự kiến trước.

Nhan Như Quỳnh nhú mày nhìn người không nhanh không chậm, nếu hắn đoán không sai thì đó làm tam nữ nhi hắn đi, thật sự là không biết nặng nhẹ, ả nhân tức giận nhìn Lam Ân Nhan nhân nhà đi tới.

Vốn tưởng rằng nàng nhanh chóng mở lời chào hỏi, chỉ thấy Nhan Nhiễm Tịch mê mang nhìn mọi người, như là đang tìm cái gì?

Mọi người nhú mi, công công trong đại sảnh cũng nghi hoặc nhìn về phía Nhan Nhiễm Tịch, không khỏi mở miệng hỏi: “Tam tiểu thư đang tìm cái gì vậy?” Tuy nói Nhan Nhiễm Tịch có tiếng là thứ nữ không được sủng, nhưng mà dù sao nàng cũng là nữ nhi Thừa tướng, vừa muốn gả cho Minh vương mà chư quốc e ngại, mặc kệ nói như thế nào thì hắn trên mặt cũng muốn không có trở ngại

Nhan Nhiễm Tịch mê mang nhìn về phía công công, hỏi “Xin hỏi người nào là phụ thân ta?”

Một câu khiến mọi người sững sốt, cũng đem ánh mắt dính trên người Cổ Điệp cùng Khinh Âm rồi đi.

Phía sau Nhan Nhiễm Tịch, Cổ Điệp bả vai run run giờ phút này bán đứng tâm tình nàng, Khinh Âm cũng về mặt mang ý cười, bọn họ tuyệt đối tin tưởng Nhan Nhiễm Tịch là cố ý.

Công công đến truyền chỉ xấu hổ cười: “Ha ha, Tam tiểu thư nói đùa, đó không phải là Thừa tướng sao”

Công công chỉ về phía Nhan Phi Quỳnh về mặt âm trầm

Người Nhan gia khác sắc mặt cũng không tốt, tuy rằng biết Nhan Nhiễm Tịch không phải cố ý nhưng mà nàng biểu hiện vô tình như vậy lại giống như vô tình tát vào mặt Nhan gia một cái.

Nhan Phi Quỳnh nguyên bản chán ghét Nhan Nhiễm Tịch lại càng chán ghét hơn.

Nhưng mà lúc này Nhan Nhiễm Tịch cũng lộ ra thần nhiên tươi cười, thông dong tiêu sái đến trước mặt Nhan Phi Quỳnh, thanh âm thanh thúy dễ nghe vang lên “Tịch Nhi gặp qua phụ thân”

Trước mặt nhiều người như vậy, Nhan Phi Quỳnh mặt không thay đổi, khinh “Ân” một tiếng, cũng không thèm liếc mắt nhìn Nhan Nhiễm Tịch một cái.

Nhan Nhiễm Tịch cũng không thèm để ý, cúi đầu đứng ở phía sau Nhan Phi Quỳnh.

Thấy mọi người đều đến đây, công công xuất ra thánh chỉ nói với Nhan Phi Quỳnh “Hoàng thượng nói không cần quý”

Mọi người cảm tạ.

Thánh chỉ đơn giản nói Nhan Nhiễm Tịch tốt như thế nào, rất xứng đôi với Minh Vương, sau đó đi hòa thân.

Tiếp thánh chỉ, công công cười nói “Hoàng thượng nói vì cảm tạ cả nhà Thừa tướng vì Hoàng thượng phân ưu, một tháng sau ở trong cung mở yến tiệc chiêu đãi văn võ bá quan, khen ngợi Thừa tướng.”

Nhan Phi Quỳnh cười hớ hớ nói: “Hoàng thượng chiết sát lão thần, thần là thần tử nên vì Hoàng thượng phân ưu, sao lại tranh công?”

Công công khoát tay “Thừa tướng khiêm tốn, trong cung có việc nên lão nô trước hết ly khai, lão nô ở trong này trước tiên cung chúc Thừa tướng”

Nhan Phi Quỳnh lại khách sao nói vài câu tiễn bước công công.

Xoay người, nguyên bản khuôn mặt tươi cười dĩ nhiên mây đen trở nên dày đặc, đối với Nhan Nhiễm Tịch đứng trong góc lạnh giọng nói “Ngươi theo ta đến thư phòng một chuyện”

Nhan Nhiễm Tịch đã sớm liệu trước, trên mặt vẫn lộ vẻ tươi cười thần nhiên như cũ, thông dong đi theo, đối với những lời nói lạnh nhạt của người Nhan gia coi như không nghe thấy.

Cổ Điệp cùng Kinh Âm nhìn thân ảnh Nhan Nhiễm Tịch biến mất, cũng xoay người ly khai.

Đi vào thư phòng, Nhan Nhiễm Tịch tùy ý đánh giá, không nhìn Nhan Phi Quỳnh trên người phát ra hàn khí, bộ dáng nhàn nhã tự đắc kia làm cho Nhan Phi Quỳnh nghiêng răng nghiêng lợi.

“Lại đây” Thanh âm âm trầm vang lên.

Nhan Nhiễm Tịch thần nhiên tươi cười không giảm đi nửa phần, đi đến trước mặt Nhan Phi Quỳnh hỏi “Phụ thân bảo tao chuyện gì?”

Nhan Phi Quỳnh híp mắt, hần đột nhiên cảm thấy nữ nhi trước mắt giống như không đơn giản như vậy, thử hỏi: “Mấy năm qua như thế nào?”

“Tốt lắm a, chính là có đôi khi tìm không thấy ăn, luôn chịu đói, cái khác cũng khỏe” Nhan Nhiễm Tịch thỏa mãn cười cười, bộ dáng chân thành kia nhìn không ra một tia làm bộ.

“Àn, vậy tốt rồi, ngày mai ngươi liền chuyển ra khỏi nơi đó, chuẩn bị hôn sự một chút” Nhan Phi Quỳnh đánh mất ý niệm trong đầu của mình, tự trách là mình đa nghi.

Nhan Nhiễm Tịch cười cười đáp một tiếng “Là”, hỏi “Phụ thân còn có việc sao?”

“Không, mấy ngày nay đi đến chỗ quản gia lấy một ít ngân lượng, đi ra ngoài mua một chút quần áo trang sức, mặc keo kiệt như vậy người khác còn tưởng rằng Thừa tướng phủ chúng ta bạc đãi người” Nhan Phi Quỳnh lạnh giọng nói.

Nhan Nhiễm Tịch chính là cười cười, đáp ứng, liền rời đi, xoay người ánh mắt mất lộ ra một chút châm chọc, Nhan Phi Quỳnh này da mặt thật đúng là dày.

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Nhan Hàm Tuyển

Đi ra thư phòng, nhìn một đường cảnh đẹp dựa vào lan can, trong lòng cười lạnh: một đạo thánh chỉ, muốn nắm giữ mệnh Nhan Nhiễm Tịch ta, nếu là kiếp trước có lẽ còn có hy vọng, nhưng mà kiếp này quả thực là vọng tưởng.

Nhìn mặt trời, trở về cũng là nhàm chán, vẫn là đi ra ngoài xem đi, đã lâu không có nghe thấy âm thanh huyền ảo.

Nâng bước đi, một tiếng kiều mị ngăn trở cước bộ của nàng “Tam muội?”

Hơi hơi nhú mi, xoay người lại đã là thần nhiên cười khê, nhìn phía trên lầu đình có vài vị nam nhân trẻ tuổi “Ách, ngươi là?”

Nữ tử tươi cười cứng đờ, có chút xấu hổ “Ta là nhị tỷ ngươi, Nhan Tử Khê, ngươi đã quên?”

“Nga, nhị tỷ tìm ta có chuyện gì?” Nhan Nhiễm Tịch cười nhẹ hỏi.

Nhan Từ Khê nhìn Nhan Nhiễm Tịch tươi cười lại có chút chói mắt, trong lòng lại còn âm thầm oán Nhan Nhiễm Tịch vừa rồi làm cho nàng ở trước mặt mọi người đánh mất thể diện, nếu không phải vì làm cho nàng lại đây phụ trợ chính mình, nàng mới lười kêu nàng, trên mặt tươi cười lại lần nữa nở rộ “Tam muội, người đi một mình, lại đây ngồi cùng chúng ta một chút đi”

Nghe được lời của Nhan Từ Khê, bốn vị nam tử phía sau không hện mà cùng tức mi.

Nữ tử bên cạnh thấy vậy, trong mắt liền xuất hiện một chút tinh quang, rất nhanh biến mất không thấy, không người phát hiện.

Mà nữ tử bên cạnh hai vị cô gái kia liền lộ ra bộ dáng khinh thường, một cái thờ ơ, chính là cái tay nắm cái chén không khỏi nắm thật chặt.

Tuy rằng khoảng cách khá xa, nhưng mà lấy công lực của Nhan Nhiễm Tịch tự nhiên là thấy được rõ ràng hành động của những người đó, cười nhẹ, những người này thật đúng là không tốt, bất quá các người đã chán ghét nàng như vậy, nàng liền lại đây giao hảo hưng phấn của các người.

“Hảo, dù sao cũng không có việc gì” Cười rồi đi qua.

Nhìn mọi người trong lầu đình, thong dong cười, tùy ý ngồi xuống.

Mọi người dường như thật không ngờ Nhan Nhiễm Tịch sẽ có loại thái độ này, trong lúc nhất thời có chút ngây ngẫn cả người.

Thừa dịp lúc này, Nhan Nhiễm Tịch cũng đem mọi người đánh giá một lần.

Phân biệt là đại ca nàng, Nhan Bùi Luân, trầm ổn cơ trí, đối với nàng không thể nói là tốt, cũng không thể nói là xấu, cơ hồ chính là ánh mắt của một người xa lạ nhìn nàng

Sau đó là con của ba cái nữ nhân cùng với Hoàng thượng Hoàn Nhan Bản của Tây Tàn quốc, phân biệt là từ Hoàng hậu sở sinh thái tử Hoàn Nhan Hàn Cách, làm người cẩn thận, Hoàng quý phi sở sinh Dục vương Hoàn Nhan Dục Trạch, Bình phi sở sinh thất công chúa Hoàn Nhan Miên Tĩnh, nghe nói Hoàn Nhan Hàn Cách cùng Hoàn Nhan Dục Trạch thật là giao hảo, chỉ sợ hai người đã muốn tính liên thủ, đây coi như là cường cường liên hợp bái.

Ánh mắt nhìn về phía một thân hồng y (quần áo màu đỏ), trên mặt mang theo phóng đảng không kiềm chế được tươi cười, chính là con người đen thâm thúy làm cho người ta cảnh giác, đây chính là công tử Kiều Phi của Kiều gia trong Tứ đại thế gia Tây Tàn quốc.

(Bản gốc là Kiều^ĐPhi, nhưng ta + google không dịch được nên cứ gọi là Kiều Phi cũng được, ai biết chỉ giùm ^^)

Đệ nhất mỹ nữ Cẩm Khanh của Tây Tàn quốc, nhị tỷ Nhan Từ Khê và Tứ muội Nhan Hàm Tuyển.

Mọi người khôi phục lại tinh thần, Nhan Nhiễm Tịch nhẹ nhàng dời ánh mắt, nguyên bản không khí hòa thuận vui vẻ bởi vì có Nhan Nhiễm Tịch đến mà trở nên xấu hổ lên, chính là Nhan Nhiễm Tịch tự giác rót cho mình một ấm trà xanh rồi uống.

Nhìn bộ dáng của Nhan Nhiễm Tịch, tất cả mọi người nhắm mi lại.

Nhan Từ Khê là cái thứ nhất đánh vỡ xấu hổ, giới thiệu nói “Đây là tam muội ta, Nhan Nhiễm Tịch”

Dường như không hài lòng với thái độ của Nhan Nhiễm Tịch, Hoàn Nhan Miên Tĩnh châm chọc nói “Quả nhiên là không có giáo dục qua, ngay cả lễ phép cơ bản cũng đều không hiểu”

“Thất công chúa đừng nói nữa, đây cũng không phải lỗi của Tam tiểu thư, Tam tiểu thư từ nhỏ ở trong Lãnh viện, nơi đó không có cơ hội tiếp thu giáo dục” Cẩm Khanh ôn nhu nói, nhìn như là vì ngăn cản Hoàn Nhan Miên Tĩnh, kì thực là cười nhạo Nhan Nhiễm Tịch.

“Nga, đúng vậy, ta như thế nào lại đem việc này quên, chính là một cái thứ nữ không được sủng thôi” Hoàn Nhan Miên Tĩnh “bổng nhiên tình ngộ” nói.

“Miên Tĩnh” Hoàn Nhan Hàn Cách ra tiếng quát, chính là trong giọng nói không có một tia trách cứ.

Những người khác hoàn toàn bình thường như xem diễn, chính là thời điểm khi bọn họ nhìn về phía Nhan Nhiễm Tịch, trong mắt trên tức hóa thành hư ảo.

Lúc này Nhan Nhiễm Tịch tạo nhã bung trà xanh, lâu lâu uống một ngụm, ngồi đó, không có nửa điểm tức giận, vẻ mặt thật ra vẻ hưởng thụ, như vậy càng giống như người xem diễn.

Nháy mắt, sắc mặt mọi người đều thay đổi, Hoàn Nhan Dục Trạch nhìn kỹ Nhan Nhiễm Tịch, nửa ngày mới nói “Tam tiểu thư không cần để ý, Miên Tĩnh luôn luôn bộc tuệch”

“Không ngại” Thân nhiên hai chữ, kể ra thì nản căn bản không có để ý.

Cái này làm cho những người khác cảm thấy chính mình như là làm một chuyện xấu bình thường.

Nhan Bùi Luân thật sâu nhìn vào mắt Nhan Nhiễm Tịch, Kiều Phi cũng tựa tiểu phi tiểu đánh giá Nhan Nhiễm Tịch, Hoàn Nhan Hàn Cách lông mi một điều, Hoàn Nhan Dục Trạch cũng không thể không thăm dò Nhan Nhiễm Tịch này một chút.

Mà lúc này, từ khi Nhan Nhiễm Tịch vào đây, Nhan Hàm Tuyền vẫn ngồi thờ ở ở đối diện cũng ngẩng đầu lên, Nhan Nhiễm Tịch vừa vịn chống lại cặp con ngươi thâm sắc kia.

Đối với Nhan Hàm Tuyền giờ chén trà xanh lên, cười nhẹ nói “Tứ muội, năm gần đây sống tốt chứ?”

Nhan Hàm Tuyền con ngươi chột lóe, mặt không chút thay đổi gật gật đầu: “Tốt lắm”

Nhan Nhiễm Tịch cũng không thêm đề ý: “Như thế liền tốt”

Mọi người rất khó hiểu về hành động của Nhan Nhiễm Tịch, nhìn hai người, một cái mặt không chút thay đổi, một cái dày cười nhẹ, nhìn không ra tâm tư gì.

Kỳ thật không ai biết Nhan Nhiễm Tịch lần này trở về cũng không phải sợ hãi Nhan gia phát hiện nàng không ở, dù sao với thể lực của nàng, căn bản không cần e ngại bất luận kẻ nào, lần này trở về thứ nhất là vì rời xa nhân thế sống ở trong Tiêu Dao cốc lắm, có chút mệt mỏi, thứ hai là vì Nhan Hàm Tuyền.

Nhan Hàm Tuyền là muội muội cùng cha cùng mẹ của nàng, nhỏ hơn nàng hai tuổi, hiện tại mới 14 tuổi, hai người từng thực tốt, Nhan Hàm Tuyền thực thích Nhan Nhiễm Tịch, nhưng mà mẫu thân Nhan Nhiễm Tịch từ nhỏ liền thích Nhan Hàm Tuyền, vì Nhan Hàm Tuyền không tiếc hy sinh Nhan Nhiễm Tịch, làm cho Nhan Phi Quỳnh chán ghét Nhan Nhiễm Tịch, đây cũng là nguyên nhân gián tiếp làm Nhan Nhiễm Tịch bị tiến vào Lãnh viện.

Theo Cổ Điệp điều tra, Nhan Hàm Tuyền sau khi biết chân tướng thì tự trách, cho nên không ngừng biến cường, chính là vì muốn đem Nhan Nhiễm Tịch cứu ra khỏi Lãnh viện, sau đó lại đem những người thương tổn qua nàng đưa vào địa ngục, mà cái thứ nhất chính là mẫu thân nàng, sau khi nàng tiêu nhiên vô tức sát hại mẫu thân các nàng, liền bắt đầu thành lập thế lực của mình ở Tây Tân quốc, chung có một ngày muốn trả thù Nhan Phi Quỳnh.

Thời điểm vừa mới nghe được, Nhan Nhiễm Tịch rất là kinh ngạc, hiện đang nhìn chính muội muội nàng càng nhìn càng thích, chính là trải qua việc giết mẫu thân tình tình liền trở nên lạnh lùng.

Đối với việc lần đầu gặp mặt liền tin tưởng Nhan Hàm Tuyền còn là có chút không biết làm sao, cười nhẹ nhìn chằm chằm Nhan Hàm Tuyền hơi hơi cúi đầu.

Đây hình như là người duy nhất nhớ rõ Nhan Nhiễm Tịch, chính là hiện tại thật không có chút tự nhiên a.

“Hàm Tuyền” Ngữ khí mang theo ý cười, thanh thúy dễ nghe.

Nhan Hàm Tuyền lập tức nâng đầu mình lên, vừa định muốn lên tiếng trả lời, đột nhiên nhớ tới tình cảnh của chính mình hiện tại, bàn tay đặt trên bàn hơi hơi nắm chặt, mặt không chút thay đổi khôi phục bộ dáng, chính là ánh mắt còn có chút lóe ra, bán đứng tâm tình khẩn trương của nàng “Có việc?”

“Vô sự” Nhan Nhiễm Tịch cười khẽ, nàng chính là muốn nhìn một chút phản ứng của nàng, thật đúng là xuất ý đại hồ liêu a.

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Nhã các

Nhan Tử Khê không cam lòng chính mình bị vắng vẻ, nguyên bản mục đích nàng kêu Nhan Nhiễm Tịch lại đây là phụ trợ về đẹp của nàng, nhưng mà kết quả là lực chú ý của mọi người đều đến trên người Nhan Nhiễm Tịch, ngược ngùng nhìn mất Dực vương. Rồi đối với Nhan Nhiễm Tịch nói: “Tam muội, hôm nay ngươi mới từ trong Lãnh viện đi ra, hẳn là còn không đi chơi đâu a, bây giờ bên ngoài biến hóa rất lớn, chính là một hồi lâu chúng ta đi tham gia hội thơ của Nhã các, không bằng cùng nhau đi đi.”

Nhan Nhiễm Tịch nghe Nhan Tử Khê nói xong không cần nghĩ cũng biết nàng đánh cái chủ ý gì, nghĩ nghĩ, “Nhã các”? Kia chính là mấy năm trước nàng tiền nhiều quá nên tùy tiện mở một cái điểm thôi, sau lại không quá vài ngày liền phải cho Thiên Mạch tiếp quản, xem ra hiện tại Thiên Mạch biến thành cũng không tệ lắm, hẳn là đi xem đi.

Nhìn bộ dáng Nhan Nhiễm Tịch ‘do dự’, mọi người mới nghĩ đến Nhan Nhiễm Tịch ở trong Lãnh viện gần người 7 năm thì làm sao học được cái thơ từ gì, đi cũng là dọa người, thực hiển nhiên, lúc này Nhan Nhiễm Tịch đang tự hỏi, rõ ràng lại thành ‘do dự’ trong ánh mắt mọi người.

“Nếu không nghĩ đi thì đừng đi” Nhan Hàm Tuyền vì Nhan Nhiễm Tịch giải vây nói.

Mọi người hướng Nhan Hàm Tuyền quay đầu một cái, ánh mắt trách móc nàng xen vào việc người khác.

Lúc này Nhan Nhiễm Tịch mới mở miệng nói: “Vây được rồi, đi thì liền đi”

“Tỷ...” Nham Hàm Tuyền lo lắng kêu một tiếng.

Nhan Nhiễm Tịch hướng Nhan Hàm Tuyền một nụ cười trấn an: “Không ngại, cho dù sẽ không làm thơ, ở bên cạnh uống trà cũng tốt”

Nhan Nhiễm Tịch nói xong, ba cái nữ tử trừ Nhan Hàm Tuyền ra đều hướng Nhan Nhiễm Tịch bằng ánh mắt hèn mọn, Nhan Nhiễm Tịch cũng không thèm để ý đến các nàng, mục đích chính vốn là muốn nhìn Thiển Mạch đem Nhã các biến thành cái gì một chút?

“Đi thôi” Hoàn Nhan Miên Tĩnh ngao mạn nói.

Nhan Nhiễm Tịch đối với Nhan Hàm Tuyền nhún nhún vai bất đắc dĩ, đứng lên đi theo.

Một màn này vừa mới bị lạc hậu Kiều Phi từng bước thấy, ánh mắt mỉm cười sâu thẳm không rõ.

Mấy người còn không có ra phủ, Cổ Điệp đã đem Nhan Nhiễm Tịch cản lại, vài bước chạy tiến lên: “Tiểu thư, nguoi đây là đi đâu?”

Nhan Nhiễm Tịch mắt nhìn mọi người nói: “Chúng ta đi nhìn xem Nhã các”

“Nhã các?” Cổ Điệp nghi hoặc nhìn Nhan Nhiễm Tịch, đây không phải là Thiển Mạch kinh doanh cái kia sao?

Dường như biết Cổ Điệp nghi hoặc, Nhan Nhiễm Tịch giải thích nói: “Đúng vậy, bọn họ tham gia hội thơ, ta thuận liền đi theo xem”

“Nga, ta đây cũng đi” Cổ Điệp ánh mắt cảnh giác nhìn mấy người bên cạnh Nhan Nhiễm Tịch nói.

Biết Cổ Điệp suy nghĩ cái gì, liền đáp ứng: “Được rồi, các nguoi không ngại chứ?”

Tuy rằng nói vậy, nhưng ngữ khí chút không có hỏi, nâng chân đi ra ngoài.

Mấy người tới trước cửa Nhã các, Nhan Nhiễm Tịch âm thầm gạt đầu, quả nhiên là có chút hương vị hơi thở thư hương.

Đi qua đi lại vừa lòng, ba tầng nhà trống, lầu một có một cái lối dài làm thơ, lầu hai quan khách, lầu ba là triển lãm thơ từ, vừa tiến đến đó là một cỗ trà hương nồng đậm, thoải mái thanh lịch.

Đây là một cái thư đồng giả dạng gã sai vặt đến đón: “Vài vị cần phục vụ cái gì?”

“Đến một gian Nhã gian” Hoàn Nhan Hàn Cách phân phó nói.

Gã sai vặt ngượng ngùng nói: “Thật có lỗi, Nhã gian đều đã muốn bị đính xong rồi”

“Cái gì?” Hoàn Nhan Miên Tĩnh bộ dáng có chút giận giữ.

“Miên Tĩnh” Hoàn Nhan Dục Trạch nhú mày nổi giận nói, nơi đây là chỗ nào, làm sao dung nạng cái giá như vậy, sau đó chuyển hướng gã sai vặt nói: “Chúng ta đây tùy tiện tìm một chỗ đi”

Gã sai vặt gật đầu, đưa bọn họ đến một địa phương có vẻ tốt, hỏi: “Vài vị muốn uống trà gì?”

“Trà long tỉnh” Hoàn Nhan Hàn Cách một chút cũng không hỏi ý tứ người khác, hiển nhiên là một bộ dáng Thái tử.

Những người khác cũng gật đầu thuận theo, nhưng mà Nhan Nhiễm Tịch lại là người ủy khuất chính mình sao?

Đương nhiên không phải, đối với gã sai vặt nói: “Lại cho ta một hồ Bích loa xuân”

Mọi người thấy đều hướng Nhan Nhiễm Tịch, Nhan Nhiễm Tịch cười nhẹ nói: “Ta không thích uống Trà long tỉnh”

Mọi người không nói gì thêm, nhưng thật ra Hoàn Nhan Miên Tĩnh nhỏ giọng than thở nói: “Thiệt, nói cho cùng, nguoi nếu là muốn uống, còn không có địa phương mà đi uống?”

Tuy rằng âm thanh rất nhỏ nhưng mà mọi người đều có thể nghe thấy nhất thanh nhị sở, Cổ Điệp lạnh lùng nhìn Hoàn Nhan Miên Tĩnh, chỉ cười nàng xuẩn.

Nhan Nhiễm Tịch cũng không miễn mắt nhìn Hoàn Nhan Miên Tĩnh.

Nhưng thật ra Nhan Nhiễm Tịch đều giống mọi người nghe thấy bình thường, còn bắt đầu đánh giá Nhã các.

Hoàn Nhan Miên Tĩnh nhìn Nhan Nhiễm Tịch cái dạng này lại một trận bức mình, thật giống như một quyền bình thường đánh trên bông, không thể nề hà.

Kiều Phi nhú mày cười, nghiêng ngẫm hỏi: “Tam tiểu thư cảm thấy nơi này thế nào?”

Nhan Nhiễm Tịch thu hồi ánh mắt của mình, tiếp nhận Bích loa xuân trên tay Cổ Điệp, khinh trác một ngụm, ngẩng đầu nói: “Còn có thể”

Những người khác cũng cảm lấy cái chén, nhìn bộ dáng Nhan Nhiễm Tịch không chút để ý, thật sự không biết nên nói cái gì cho tốt, mặc kệ người nói cái gì, nàng đều bày ra một bộ dáng này, cho người tức giận đều cắn răng lại không thể nê hà.

“Xin hỏi, Tam tiểu thư vì sao không thích Trà long tinh?” Hoàn Nhan Dục Trạch buông cái chén ra, hỏi.

Nhan Nhiễm Tịch trong lòng nghi hoặc, nàng chính là đảm đương người tiếp khách, làm gì đều hướng đến nàng, nhưng mà ngoài miệng cũng không chậm: “Bản thân yêu thích mà thôi”

Khóe miệng Hoàn Nhan Hàn Cách có chút run rẩy, thật sự là một câu trả lời vụn vặt.

Có vết xe đổ của Kiều Phi cùng Hoàn Nhan Dục Trạch, những người khác cũng không dám hỏi Nhan Nhiễm Tịch vì sao, đáp án ngắn gọn như vậy thật sự làm bọn họ không chịu nổi.

Nhìn trên đài nhất thủ nhất thủ thơ từ, Nhan Nhiễm Tịch có chút nhàm chán, phẩm trà, trên mặt nhìn không ra một tia không kiên nhẫn.

Nghe xung quanh một trận bình luận cùng tiếng ca ngợi, đột nhiên một cái thanh âm đột ngột phá lệ chói tai: “Đây tính là phá thơ cái gì, còn không bằng một nửa Bùi Luân ca ca đâu”

Trong Nhã các lập tức câm như hến, nhất tề nhìn về phía nói chuyện Hoàn Nhan Miên Tĩnh.

Chỉ thấy Hoàn Nhan Miên Tĩnh gương mặt đỏ bừng còn chưa kịp thối lui, có dừng khí đi lên, có chút thẹn quá hóa giận nhìn mọi người quát lớn “Nhìn cái gì vậy, bốn tiểu thư nói là sự thật”

Nhan Nhiễm Tịch mỉm cười nhìn một màn này, quả nhiên là ngu không ai bằng.

Quả nhiên có người nghe được Hoàn Nhan Miên Tĩnh lớn tiếng nói: “Nếu cô nương nói như vậy, vậy gọi cái người Bùi Luân ca ca kia cũng đi lên làm thơ đi”

Những người khác cũng phụ họa nói, trong lúc nhất thời lực chú ý đều tập trung ở những người ngồi trên bàn Nhan Nhiễm Tịch.

Hoàn Nhan Miên Tĩnh ngao mạn nhìn mọi người, sau đó đối với Nhan Bùi Luân ở bên người nói: “Bùi Luân ca ca, người đi lên làm một bài, làm cho bọn họ biết người có bao nhiêu lợi hại”

Nhan Bùi Luân nghe xong không thể phát hiện nhú nhú mày, nhưng chung quy đứng lên, từng bước lên lời đài.

Nhan Nhiễm Tịch khóe miệng gợi lên, này còn dùng làm thơ sao? Đây không phải có sẵn sao? Hoa rơi có ý nước chảy vô tình thật sự là hình dung a, bất quá cũng khó trách Nhan Bùi Luân không thích Hoàn Nhan Miên Tĩnh, đối là ai cũng không chịu nổi tính tình công chúa này.

Bắt tay vào thưởng thức chén trà, cố ý vô tình quét tảo Hoàn Nhan Hàn Cách, nếu là dám hỏi Hoàn Nhan Miên Tĩnh cùng Nhan Bùi Luân, lợi ích nhiều nhất cũng chỉ sợ là người này.

Chính là đáng thương đại ca trầm ổn cơ trí của nàng, hái một đóa cầu hoa như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Đánh cuộc

Nhan Bùi Luân đi tới, rồng bay phượng múa viết ra, rồi bước nhanh đi xuống dưới, trên mặt tuy rằng không có cái gì, nhưng mà Nhan Nhiễm Tịch tinh tường cảm giác được quanh thân Nhan Bùi Luân không khí càng trở nên lạnh lẽo, xem ra Nhan Bùi Luân là tức giận, bất quá đối ai, ai cũng không cao hứng đứng dậy.

Mọi người thấy Nhan Bùi Luân để lại một đại thán hảo thơ, không chút keo kiệt nào khích lệ Nhan Bùi Luân một phen, Nhan Nhiễm Tịch xem qua, thơ làm tuy rằng không bằng Lí Bạch, Đỗ Phủ của Trung Hoa cổ đại, nhưng mà cũng xưng được cỡ thể đập vào mắt, tối thiểu so với người vừa mới lên viết có vẻ tốt hơn.

Nghe mọi người ca ngợi, Nhan Bùi Luân như trước không có biểu tình gì, nhưng thật ra Hoàn Nhan Miên Tĩnh thực vui vẻ, cười nói: “Ta đã nói Bùi Luân ca ca rất lợi hại”

Mà lúc này Hoàn Nhan Dục Trạch bên cạnh lại xin lỗi vô vô vai Nhan Bùi Luân, Nhan Bùi Luân cũng không người thích so đo, thản nhiên lắc đầu, tỏ vẻ chính mình không ngại.

Lúc này ba người ăn mặc coi như là công tử nhà giàu đi tới.

Nhan Nhiễm Tịch đánh giá ba người, quần áo trắng tao nhã nho nhã, trên mặt khiêm cung có lễ, lại có chút cao ngạo.

Người ở giữa mặc sắc quần áo hoa thược, một thân hơi thờ cao quý, còn có một tia khí phách, lạnh lùng ngông nghênh.

Bên kia hẳn là cái thị vệ, bất quá xem bộ dáng hòa khí của cái thị vệ kia tức chỉ biết là cái cao thủ.

Tướng mạo ba người cũng hết sức nhận người, chộc chúng nữ từ mặt đỏ tím đập.

Liền ngay cả Nhan Tử Khê, Hoàn Nhan Miên Tĩnh, Cẩm Khanh cũng là vẻ mặt ngưng ngượng.

Nhìn ba người, Cổ Diệp hơi hơi cúi người, ở bên tai Nhan Nhiễm Tịch nói: “Tiểu thư, đây là Tứ hoàng tử Bắc Tiều quốc – Bắc Trữ Hoành, công tử áo trắng bên cạnh là Tứ đại công tử chỉ nhất Hàn Tử Khiêm, Khiêm công tử”

Nhan Nhiễm Tịch nhẹ nhàng gật gật đầu.

Chỉ thấy ba người tới trước mặt Hoàn Nhan Hàn Cách, Bắc Trữ Hoành cười nhẹ: “Thời điểm vừa mới ở Nhã gian, Trữ Hoành còn tưởng rằng nhìn lầm, nguyên lai thật sự là Thái tử điện hạ”

Hoàn Nhan Hàn Cách đứng lên khách sáo nói: “Nguyên lai là Tứ hoàng tử, thật không ngờ lại gặp ở chỗ này, Tứ hoàng tử đến đây lúc nào, như thế nào cũng không có tin tức, Hàn Cách cũng chiêu đãi tốt.”

“Ha ha, sợ phiền toái cho nên mới lạng lẽ đến, nghe nói Nhã các thực đặc biệt cho nên đến xem, vừa vặn thấy tác phẩm của Bùi Luân công tử xuất sắc, thật sự làm người ta bội phục” Bắc Trữ Hoành cười nói.

“Tứ hoàng tử quá khen” Nhan Bùi Luân không kiêu ngạo không siểm nịnh nói.

Việc này làm cho Bắc Trữ Hoành nhìn bằng cặp mắt có chút khác xưa, sau đó nhìn lướt qua, đối với Hoàn Nhan Dực Trạch nói: “Dực vương cũng ở đây, hôm nay mọi người thật là có duyên a”

“Đúng vậy, nếu Tứ hoàng tử không chê thì an vị đi” Hoàn Nhan Dực Trạch khách khí nói.

“Dực vương nói gì vậy” Sau đó tùy ý ngồi xuống, Hàn Tử Khiêm bên cạnh cũng cùng ngồi xuống, vừa vặn ngồi ở bên cạnh Nhan Nhiễm Tịch.

Bắc Trữ Hoành ngồi xuống đánh giá đoàn người Nhan Nhiễm Tịch, ánh mắt trùng hợp dừng ở trên người Nhan Nhiễm Tịch, dung mạo bình thường, nhưng mà tư thái tùy ý, cùng hơi thờ lịnh động hấp dẫn ánh mắt hắn, cười nói: “Vị này là?”

Bắc Trữ Hoành một câu, thành công đem Nhan Nhiễm Tịch biến thành mọi người chú ý, ngẩng đầu chống lại cặp con ngươi đen tím tò mò nghiên cứu, con ngươi Nhan Nhiễm Tịch bịt kín mây mù thâm thúy, cùng khoe miệng vì câu cười ôn hòa mà xa cách: “Nhan Nhiễm Tịch”

Nhan Nhiễm Tịch? Bắc Trữ Hoành tươi cười không đổi, chính là tìm tòi nghiên cứu trong ánh mắt đã biến thành ý khinh bỉ.

Hàn Tử Khiêm ngồi ở bên người Nhan Nhiễm Tịch tuy rằng không có thay đổi gì, nhưng mà trong mắt khinh thường, Nhan Nhiễm Tịch đã cảm thụ rất rõ ràng, không có để ý, cười nhẹ, chính là chưa từng nghĩ thanh danh của nàng đã đến loại tình trạng này, thật sự là... Ha ha.

Nguyên bản ba người Hoàn Nhan Miên Tĩnh nghe thấy câu hỏi của Bắc Trữ Hoành liền có chút ghen tị, nhưng mà sau đó nhìn thấy Bắc Trữ Hoành hiện ra một trận trào phúng, một người bị nhốt tại Lãnh viện 7 năm, không tài không đức, ngực không vết mực, đã muốn truyền đến tứ quốc đều biết, chỉ sợ cũng chỉ có cái kia bệnh sắp chết Dạ Thương Minh còn muốn nàng.

Cổ Diệp nhìn thần sắc mọi người cũng biết bọn họ nghĩ như thế nào, hừ, một đám người mất cẩu, tiểu nhà nàng nếu ngu dốt, các người cũng đều là ngốc tử.

Không nghĩ không khí trở nên rất xấu hổ, dù sao Nhan Nhiễm Tịch cũng là Tam tiểu thư phủ thừa tướng, Dực vương mở miệng nói: “Tứ hoàng tử, giới thiệu cho người một chút, vị này là công tử Kiều phi gia tộc Kiều thị, vị này là muội muội ta Hoàn Nhan Miên Tĩnh, đây là đệ nhất nữ tử Tây Tần quốc chúng ta Cẩm Khanh, còn có bốn vị công tử tiểu thư phủ Thừa tướng, đại công tử Nhan Bùi Luân, nhị tiểu thư Nhan Tử Khê, tam tiểu thư Nhan Nhiễm Tịch, tứ tiểu thư Nhan Hàm Tuyền.

Bắc Trữ Hoành lúc này xem qua vẻ mặt lãnh ý của Nhan Hàm Tuyền rất là đột ngột, lông mi một điều hỏi: “Vị này chính là tứ tiểu thư?”

Nữ nhân ghen tị luôn do một câu của nam nhân, cho nên ba nữ nhân lại một trận ánh mắt ghen tị.

Chỉ thấy Nhan Hàm Tuyền lạnh lùng nói: “Là” Sau đó chỉ vào Nhan Nhiễm Tịch đang nhàn nhã uống trà: “Muội muội của nàng”

Lúc này ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Nhan Nhiễm Tịch, Nhan Nhiễm Tịch nhìn về mặt lạnh lùng kia của Nhan Hàm Tuyền thì xấu hổ cười cười.

“Nghe nói Khiêm công tử trong Tứ đại công tử tài hoa hơn người, đầy bụng kinh luân, không bằng đi lên làm một bài?” Kiều Phi mở miệng nói, cũng

không biết hẳn có cô ý hay không, nhưng cũng là giải quyết Nhan Nhiễm Tịch xấu hổ.

Hàn Từ Khiêm ôn nhu cười cười, chính là tia cười kia cũng không đạt đáy mắt Nhan Nhiễm Tịch: “Từ Khiêm nào có mà Khiêm công tử nói như vậy”

“Khiêm công tử quá khiêm nhượng, có thể đạt được chỉ xưng trong Tứ đại công tử thì tài trí làm sao có thể là hạng người bình thường, không bằng như vậy, Khiêm công tử tiến lên làm một bài, chúng ta cũng phải người viết một bài, nếu không viết tốt bằng công tử, chúng ta mặc cho công tử đưa ra một cái yêu cầu thích hợp, nếu chúng ta viết tốt hơn so với công tử, như vậy Cung yến tháng sau hy vọng Tứ hoàng tử cùng Khiêm công tử có thể đến” Hoàn Nhan Dực Trạch cười nói.

Hàn Từ Khiêm nghe xong nhìn hướng Bắc Trữ Hoành, Bắc Trữ Hoành nghĩ nghĩ nói: “Hảo, nếu Dực vương hưng trí như thế, chúng ta cũng không thể mất hứng, liền làm như Dực vương nói đi”

Hàn Từ Khiêm nghe xong đứng lên, bởi vì một bản Nhan Nhiễm Tịch có vẻ hấp dẫn người, cho nên ánh mắt mọi người cũng thường xuyên đảo qua, chuyện tình bọn họ đánh đổ tự nhiên cũng biết, tự động vì Hàn Từ Khiêm mở đường.

Hàn Từ Khiêm đi lên đài, đối với mọi người cười nhẹ, huy bút đi ra, một lát, một bài thơ đã hoàn thành, nét chữ ấm áp mang theo tình kính lực đạo liền giống như con người Hàn Từ Khiêm, trong ôn nhu mang theo tia kiêu ngạo.

Nhan Nhiễm Tịch tán thưởng gật gật đầu, thơ là hảo thơ, chữ là hảo chữ, không hổ là chi nhất Khiêm công tử trong Tứ đại công tử.

Hàn Từ Khiêm đi xuống, nhìn Hoàn Nhan Hàn Cách cười nói: “Đến người Thái tử”

Thái tử âm trầm nhìn bài thơ kia, Khiêm công tử quả nhiên lợi hại, ngẩng đầu hỏi: “Dực Trạch?”

Hoàn Nhan Dực Trạch lắc đầu, con người Hoàn Nhan Hàn Cách tối sầm lại, gượng cười nói: “Yêu cầu của Tứ hoàng tử là?”

“Hy vọng có thể cưới Tứ tiểu thư phủ Thừa tướng làm Sườn phi” Một câu nhắc lên kinh đào hải lăng.

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Tài năng

Ed: Ann Nguyễn

Beta: Acchan

Nghe lời nói của Bắc Trữ Hoành, tất cả mọi người ngây dại, chúng nữ tử đều hướng Nhan Hàm Tuyên ném ra ánh mắt hâm mộ cùng ghen tỵ, bốn nam nhân ngồi cùng Hoàn Nhan Hàn Cách đồng thời cùng nhíu mày.

Mấy người cũng biết, kỳ thật lấy thân phận của Nhan Hàm Tuyên cùng sự sủng ái của Thừa tướng ở Tây Tàn quốc đã đủ để trở thành chính thê, nhưng Bắc Trữ Hoành chỉ hứa làm tiểu thiếp, suy nghĩ một chút về thân phận của Bắc Trữ Hoành thì cũng biết vị trí chính thất là không cho được.

“Xin lỗi, ta không đồng ý.” Lúc này thanh âm của Nhan Hàm Tuyên vang lên, lạnh lùng, không có một tia phập phồng, nhưng là với giọng nói cùng vẻ mặt kia cũng đủ nói rõ sự tức giận của nàng.

Mọi người kinh ngạc, nhưng Bắc Trữ Hoành kia lại làm ra dáng vẻ “ta sớm biết sẽ như vậy”, cười nhạt nói: “Tứ tiểu thư là vì tại hạ chỉ hứa cho làm tiểu thiếp sao?”

Nhan Hàm Tuyên mặt lạnh nói: “Dù cho là chính thê hay tiểu thiếp, ta đều không có phúc phận trở thành người của Tứ hoàng tử.” Bởi vì thân phận, Nhan Hàm Tuyên cũng không có trực tiếp nói ra, nhưng mọi người đều hiểu là Nhan Hàm Tuyên không muốn thật.

Bắc Trữ Hoành vẫn như cũ cười nhạt, ngược lại Bắc Từ Khiêm bên cạnh nói: “A, chỉ là tiền đặt cược thôi mà, nếu Tứ tiểu thư không muốn thực hiện, vậy thì thôi”

Tuy là nói như vậy, nhưng chỉ cần là người đều hiểu ra ý tứ trong lời nói của hắn, không phải là nói Tây Tàn quốc nói không giữ lời sao.

Đối với lần này Nhan Nhiễm Tịch một chút cũng không thêm đề ý, Tây Tàn quốc nói không giữ lời cùng nàng có quan hệ gì đâu.

Trên một bàn sọ chỉ có sắc mặt của Nhan Nhiễm Tịch cùng Bắc Trữ Hoành là không thay đổi.

Ngẩng đầu nhìn thấy dáng vẻ căng môi của Nhan Hàm Tuyền, ánh mắt mọi người đều cùng di chuyển lên người nàng, lúc này nếu nàng không đáp ứng, chỉ sợ sẽ trở thành tội nhân của Tây Tần quốc, Nhan Nhiễm Tịch lắc đầu một cái, trong lòng thở dài: người tốt nhất không nên đánh chủ ý lên người nàng, nếu đổi lại là người khác nàng sẽ không ra tay.

Lúc này trong Nhã Các yên lặng như tờ, tất cả đều chờ đợi câu trả lời của Nhan Hàm Tuyền.

Nhìn dáng vẻ tựa tiểu phi tiểu của Bắc Trữ Hoành, Nhan Nhiễm Tịch đặt cốc trà trong tay xuống, đứng lên, lúc này đang yên tĩnh khiến cho động tác của Nhan Nhiễm Tịch trở nên vô cùng đột ngột, mọi người đều nhìn về phía Nhan Nhiễm Tịch.

Nhan Nhiễm Tịch bước lên loi đài, nhìn Bắc Trữ Hoành thờ dài, bất đắc dĩ nói:” Ngươi nói ngươi là một đại nam nhân, sao lại đi làm khó một nữ tử như vậy, thật là thiếu một cái tiểu thiếp sao?” Trong mắt đầy ý châm chọc

Nói xong liền cầm bút lên, bắt đầu viết.

Dưới đài lúc này đều nghị luận.

Hoàn Nhan Miên Tĩnh nhìn bộ dáng Nhan Nhiễm Tịch, cau mày nói:” Nàng đi lên làm gì, chẳng lẽ nàng cho là nàng thắng được Khiêm công tử? Thật không biết trời cao đất rộng”.

Cầm Khanh chính là liếc qua một cái có chút há hê khi người khác gặp hoa, trên mặt lại thờ dài: “Có lẽ Tam tiểu thư muốn đánh cược một ván, biết đâu có thể thắng?”

“Thiệt, nàng có thể sao? Nếu nàng thắng thì mặt trời cũng có thể mọc đằng Tây.” Hoàn Nhan Miên Tĩnh khinh thường nói.

Mà Nhan Từ Khê cũng oán giận nói:” Tam muội cũng thật là, nàng là muốn làm gì, nơi nào cũng có chuyện của nào, thật mất mặt.”

(Acchan: Lúc trước ta nhầm bà này tên Nhan Từ Thanh, xin lỗi hehe, nhiều truyện quá mà ^^)

Nhan Bùi Luân mặt không biểu tình không biết là đang nghĩ gì.

Mà Hoàn Nhan Hàn Cách cùng Hoàn Nhan Dục Trạch cùng nhấc lông mày.

Kiều Phi trong mắt cũng xuất hiện một chút tinh quang.

Chẳng có ai phát hiện trong mắt của Nhan Hàm Tuyền lóe lên sự mừng rỡ, mặc dù nàng không biết Nhan Nhiễm Tịch có thể thắng hay không, nhưng nàng có thể vì nàng mà đi lên, chứng tỏ đã nói lên rằng nàng đã tha thứ cho nàng?

Khi còn bé là nàng hại nàng ấy, hôm nay nàng không dám đối mặt nàng ấy, chính là sợ nàng ấy không tha thứ cho nàng, mặc dù chuyện này nàng không biết, nhưng là cuối cùng là bởi vì nàng mới khiến nàng ấy thành như vậy.

Lúc này dưới đài mọi người cũng nghị luận ầm ĩ: “Ngươi có biết người trên đài là ai chẳng?”

“Ngươi không biết? Mới vừa rồi ngươi không có nghe bọn họ nói, đó là Tam tiểu thư bị giam tại Lãnh viện của phủ Thừa tướng, Nhan Nhiễm Tịch”

“A, nàng thế nào lại lên đài, đây không phải là mất mặt sao? Có người nào không biết nàng sinh ra đã ngu xuẩn, nay lại tự làm mình xấu hổ”

“Ài, ngu dốt cũng được, điểm mực cũng tốt, ít nhất người ta là có ý, bây giờ trong đại gia tộc ai có thể hướng nàng làm như vậy, mọi người ai cũng nhìn ra Tứ tiểu thư là không muốn gả, nhưng chỉ có Tam tiểu thư dám đứng ra, có tình có ý, so với mấy người vô tình kia nhưng là tốt hơn nhiều.” Một nam nhân trung niên thờ dài, trên mặt bất đắc dĩ.

Người này nói, những người kia cũng nói theo: “Đúng vậy, bây giờ nơi nào còn có người thiện lương như vậy, không tài thì thế nào, tổng so với những người độc ác kia tốt hơn nhiều”

“Đúng vậy, nghe nói Tam tiểu thư là bị người hãm hại mới vào lãnh viện”

“Ôi trong đại gia tộc, chỉ sợ có mỗi Tam tiểu thư là người bị khi dễ”

“Đúng vậy, đúng vậy”

“Thời buổi bây giờ loạn lạc a”

Mọi người nghị luận đều, ai cũng không nhìn thấy mới rồi trong mắt của người nam nhân trung niên kia lóe lên chút gian trá, rồi sau đó nhìn về người trên đài hơi nhú nhú mày.

Nhan Nhiễm Tịch đối với lần này không có biểu tình gì, vẫn như cũ nhàn nhạt cười, để lộ ra vô vàn quanh hoa cùng tự tin.

Đại bút vung lên, tùy ý đi xuống, mọi người rối rít nhường đường, điều này làm cho Hoàn Nhan Miễn Tịch vô cùng phần hận, trong lòng thầm nói, cái gì danh tiếng nàng cũng đoạt đi.

Nhan Nhiễm Tịch trở về vị trí của mình, Cổ Điện rất nhanh nhẹn dâng ngay chén trà cho Nhan Nhiễm Tịch, Nhan Nhiễm Tịch nhận lấy uống 1 ngụm, không có chút làm bộ làm tịch, vô cùng tự nhiên như vậy. Lại làm cho Kiều Phi mê mẩn nhìn.

Mà những động tác của Nhan Nhiễm Tịch lại làm cho những người khác rơi vào suy tính.

Đột nhiên có tiếng hít không khí. Dem tâm tư của mọi người đi qua, chỉ thấy trên đài lộ ra chữ viết phóng khoáng tự nhiên, nét bút rắn rỏi mạnh mẽ, lại có chút hào sảng thanh tú. Từ chữ viết của một người đôi khi có thể hình dung ra người đó thế nào, mà người này có thể viết chữ như thế chỉ sợ là tính cách lười nhác lại cao sang, tùy tiện mang theo chút cuồng ngạo, phóng khoáng tự nhiên, buông thả không so đo tính toán.

Lại nhìn vào câu thơ khiến cho tất cả văn nhân đỏ mặt, bao gồm cả Khiêm công tử luôn luôn cao ngạo.

“Quân thấy chăng:

Nước Hoàng Hà từ trời tuôn xuống

Chảy băng ra biển chẳng quay về.

Lại chẳng thấy

Lầu cao gương sáng thương đầu bạc

Sớm tựa tơ xanh, chiều đã tuyết

Đời khi đắc ý hãy nên vui

Chớ để chén vàng tro trước nguyệt.

Trời sinh ta tài ắt phải chọn

Nghìn vàng tiêu hết rồi có thôi

Mồ dề, giết trâu lại vui nữa

Đủ ba trăm chén một lần mời.

Sầm Phu Tử ,Đan Khâu Sinh

Nào kéo rượu, chén chớ dừng!

Cùng người ca một khúc

Xin người nghiêng tai hãy lắng nghe

Tiệc lớn chuông trống dạo chẳng quý

Không được tỉnh đâu, phải say nhè

Thánh hiền từ xưa là tịch mịch

Lưu danh thiên hạ kẻ ôm be

Trần Vương thuở trước yến Bình Lạc

Đấu rượu vạn tiền say một cuộc

Chủ nhân xin đừng nói thiếu tiền

Mai kiếm rượu về lại cùng chúc

Áo cừu ngựa quý của ta đâu

Hãy sai hầu trè đem đổi rượu

Cùng uống cho tan vạn cổ sầu.”

Bài Tương Tiến Tửu của Lý Bạch,

Một bài thơ, chấn động mọi người.

Hoàn Nhan Hàn Cách kinh ngạc nhìn Nhan Nhiễm Tịch, không thể tin hỏi:” Đây là người viết?”

Nhan Nhiễm Tịch cười nhạt:” Vậy Thái tử nghĩ sao?”

Tất cả mọi người nhìn về phía nữ cười cùng bộ dáng lười biếng kia, trong mắt Hàn Tử Khiêm khinh bỉ đã không còn, nếu còn cũng chỉ có là xấu hổ cùng kính nể, không để ý ánh mắt mọi người, hướng Nhan Nhiễm Tịch áy náy nói:” Là Tử Khiêm thế tục.”

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Mỹ thực trai

Ed: Acchan

Nhan Nhiễm Tịch nghe được Hàn Tử Khiêm nói cũng không có biến hóa gì, nếu là người khác nghe nhất định sẽ thụ sủng nhược kinh, nhưng mà Nhan Nhiễm Tịch là ai, sai chính là sai, nàng từ trước đến nay đều không phải người tốt lành gì, khinh bỉ nàng? Xem thường nàng? Hẳn lại có tư cách gì?

Vân đạm phong khinh nói là: “Không ngại, chỉ cần là người phạm tục thì ai có thể thoát được thế tục? Ta và người đều giống nhau, chỉ là Tử hoàng tử, hôm nay Hàm Tuyển sợ rằng cùng với người chỉ có thể là có duyên mà không có phận”

“Chỉ là thua cuộc mà thôi, nhưng thật không ngờ Tam tiểu thư lại tài hoa thế này? Bắc Trữ Hoành nguyên bản đã lâm vào trong thơ nghe được Nhan Nhiễm Tịch cười nói.

Nhan Nhiễm Tịch bụng chén trà lên, khẽ cười nói: “Tử Hoàng tử quá khen, nếu ta tài hoa như thế thì sao lại bị nhốt trong Lãnh viện, mà thơ này cũng là có thật có giả”

Nhan Nhiễm Tịch nói như thế, chớ làm cho người ta nghĩ đến thơ này không phải nàng viết, nhưng mà có thừa nhận hay không, tự nhiên cũng không có biện pháp nói bài thơ này không phải nàng viết, chính xác thì cũng làm cho người ta không tìm hiểu được lai lịch nàng.

Nghe được Nhan Nhiễm Tịch nói vậy, mọi người cũng không phải không có suy tính, trong mắt Nhan Bùi Luân lóe quang mang nhìn Tam muội trước mặt hẳn căn bản không có nhiều kỷ ức, đối với việc các nữ nhân này tranh đấu hẳn cũng biết đến, chính là cũng không thể khiến cho cái gì, nhưng mà Tam muội này rốt cuộc là khiến cho hắn chú ý, bài thơ này căn bản là chưa từng nghe qua, nếu không phải nàng viết lại của người khác, cho dù không phải nàng viết thì bài thơ này cũng nhất định nhận thức.

Kỳ thật người ở đây đều phải ôm loại tâm lý này, ánh mắt đối với Lam Ân Nhan cũng xảy ra biến hóa.

Nhan Nhiễm Tịch nhìn biểu tình của mọi người thì cũng biết mình vừa tay đã gây ra phiền toái, cười nhẹ: “Thơ cũng đã so xong rồi, trà cũng phẩm xong rồi, ta nghĩ ta cần phải trở về, chừ vị tùy tiện đi, không bồi”

Nhan Nhiễm Tịch thấp cúi người, làm bộ phải đi, lúc này lại bị Bắc Trữ Hoành gọi lại: “Tam tiểu thư, nếu đã cùng đi, không bằng hôm nay để tại hạ mời khách, chúng ta ngồi cùng nhau một chút như thế nào?”

Nhan Nhiễm Tịch còn chưa kịp trả lời, đã bị Hoàn Nhan Hàn Cách đoạt trước: “Tử Hoàng tử đi tới Tây Tàn làm sao có thể để người mời khách, vậy mọi người cùng nhau đến Mỹ thực trai, bữa cơm này ta mời”

“Vậy cung kính không bằng tuân mệnh” Bắc Trữ Hoành cười nói.

Từ đầu tới cuối cũng không có hỏi qua ý kiến Nhan Nhiễm Tịch, nhưng mà Nhan Nhiễm Tịch biết nàng nhất định phải đi rồi, dù sao cũng đói bụng, có người mời khách còn không cần tiêu tiền a, không ăn là sai lầm, chỉ là nàng không hiểu, vì sao đi đâu cũng là địa bàn của nàng?

Mọi người một đường đi đến Mỹ thực trai, nhắc tới Mỹ thực trai chính là nơi có tiếng khen là thiên hạ đệ nhất đồ ăn, đồ ăn bên trong đều cầu toàn sắc hương vị, trọng yếu hơn là có cái loại đặc sắc, căn bản đồ ăn ở đây chưa có người ăn qua, mà cũng không biết tất cả đều là Nhan Nhiễm Tịch dựa vào đồ ăn hiện đại mà làm.

Mỹ thực trai có một quy củ chính là mỗi một đồ ăn đều có số lượng riêng, hơn nữa giá lại cao không phải người bình thường có thể trả, dù vậy vẫn là cung cấp không theo kịp nhu cầu, có lúc một món ăn đều có thể hên trước đến một tháng.

Kỳ thực Mỹ thực trai này cũng là một loại thân phận trọng trưng, đây cũng là Mỹ thực trai đặc biệt.

Vừa vào cửa liền có một Nam tử trung niên đón, chính là ai cũng không để ý tới, người này chính là người vừa mới ở Nhà các “vô tình” vì Nhan Nhiễm Tịch nói chuyện, chỉ thấy nam nhân không kiêu ngạo không siểm nịnh đi tới, trong cười mang theo một chút khách khí: “Vài vị mời vào trong”

Mọi người gật đầu.

Ai cũng không chú ý tới nam tử kia bộ dáng trong nháy mắt đối với Nhan Nhiễm Tịch, Nhan Nhiễm Tịch thật muốn che trán thở dài, nàng lúc đó sao lại coi trong một người như vậy? Không để ý đến.

Kiều Phi đi lên cười nói: “Không nghĩ tới Tổng lão bản vừa lúc ở đây?”

Nghe Kiều Phi nói mọi người cũng hiểu, đây nhất định là lão bản Mỹ thực trai Tổng Tranh Thư, lấy danh tiếng Mỹ thực trai hiện tại, Tổng Tranh Thư này tự nhiên là đối tượng mọi người mượn sức, thế nhưng Tổng Tranh Thư này đối với ai cũng không để ý tới, mỗi lần đều bị hấn làm lấy lệ cho qua, tuy nói là lão bản, nhưng mà người này rất ít xuất hiện trong Mỹ thực trai, cho dù đến cũng sẽ không ngang nhiên ở trước mọi người, nên muốn thấy hấn tất nhiên là khó càng thêm khó.

Không nghĩ tới hôm nay may mắn gặp được hấn.

Tổng Tranh Thư cười cười thầm nghĩ: Nếu không phải chủ tử tới, hấn mới không tới chào đón mấy người a? Nhưng mà trên mặt cũng là cực nể tình nói: “Kiều công tử là nói cái gì a, thật giống như ta làm ông chủ mà vứt bỏ việc vậy”

Kiều Phi “Ha ha” cười, đối với việc trêu ghẹo Tổng Tranh Thư cũng là hưởng thụ: “Được rồi, Tổng lão bản là do ta không phải, không biết ngày hôm nay có chỗ nào hay không?”

“Có, vừa vặn Mai trai trống, phải đi Mai trai đi” Tổng Tranh Thư cười cười, hấn nhưng là biết Mai trai bố trí đều là dựa theo Nhan Nhiễm Tịch yêu thích, nơi này có Chủ tử bọn họ, hấn dĩ nhiên là muốn cho chủ tử ăn thư thái

Mọi người cười cười đi theo bước chân của Tổng lão bản, đi về hướng Mai trai.

Trong Mai trai.

Tổng Tranh Thư đi ra, Cẩm Khanh hỏi: “Người vừa rồi chính là lão bản ở đây?”

“Àn” Kiều Phi nhẹ nhàng gật đầu.

Hoàn Nhan Dục Trạch tán thưởng nói: “Nhìn tất cả ở đây, người này thật ra là một nhân tài”

“Đương nhiên là một nhân tài, nếu khôn cũng sẽ không làm ra một Mỹ thực trai, bất quá người này cũng là mười phần nguy hiểm, không tốt ứng phó a”

“Thiết, có gì đặc biệt hơn người, cuối cùng không phải là một thương nhân sao, có cái gì?” Hoàn Nhan Miên Tĩnh khinh thường nói.

Mọi người nghe xong chính là cười cười, ai cũng không nói gì thêm, nữ nhân này ý kiến, ngu không ai bằng, bọn họ bây giờ tràn đầy nhận thức.

Từ đầu đến cuối Nhan Nhiễm Tịch đều chính là uống trà, từ lúc bọn họ tiến vào liền đưa đến trà ngon, Bích Loa xuân thượng đẳng.

Hoàn Nhan Hàn Cách một bên trong mắt thâm trầm nhìn Nhan Nhiễm Tịch, không biết trong lòng suy nghĩ cái gì? Cười nói: “Bích loa xuân, Tam tiểu thư đây chính là người thích”

Nhan Nhiễm Tịch sững sốt, giống như thật không ngờ Hoàn Nhan Hàn Cách sẽ nói với nàng, nhàn nhạt cười khẽ: “Đúng vậy, thật không nghĩ hữu duyên như vậy, Bích loa xuân này chính là trà ngon, không chỉ có nâng cao tinh thần, kích thích tiêu hóa, nâng cao sức khỏe, kháng khuẩn, ức khuẩn, còn có công hiệu giảm béo, uống nhiều một chút mới là có lợi”

Nghe xong Nhan Nhiễm Tịch nói, mọi người sững sốt, uống trà cũng có nhiều chỗ tốt như vậy?

Nhan Nhiễm Tịch thấy vậy cũng không nói gì thêm, chính là cười nhẹ uống trà.

Mọi người cũng không khỏi bụng chén lên nhìn, quả nhiên màu sắc nước trà trong suốt sáng ngời, mùi thơm nhàn nhạt xông vào mũi, khẽ nhấp một ngụm, đậm đà tinh khiết, tươi mát thoải mái mềm mại, dư vị kéo dài.

Bác Trữ Hoàn không khỏi thở dài: “Quả nhiên là trà ngon”

Cổ Diệp khách sáo liếc mắt một cái, đây đương nhiên là trà ngon, ai chẳng biết tiểu thư nhà nàng đối với trà thật có thiên vị lớn, Tổng Tranh Thư này đương nhiên phải chuẩn bị trà cùng phương pháp pha trà tốt, ngay cả Mai trai này cũng là dựa theo yêu thích của tiểu thư nhà nàng mà bố trí, các người có thể hưởng thụ mấy thứ này cũng là không phải chiếm vinh dự tiểu thư nhà ta sao, hừ.

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Đùng ức hiếp thiếu niên nghèo – I

Ed: Ann Nguyễn

Beta: Acchan

Lúc này không ai biết ý nghĩ trong lòng Cổ Điệp, tất cả mọi người đều đem sự chú ý đặt lên người Nhan Nhiễm Tịch, bọn họ vẫn nghe nói Tam tiểu thư phủ Thừa Tướng của Tây Tần quốc, trời sinh ngu dốt, tính tình hèn yếu, ít học, không tài không đức.

Nhưng nay họ thấy sự khác nhau quá mức, tuy không thể phủ nhận hoàn toàn, nhưng quả thực có chút không khớp, dù sao không có chuyện tin đồn vô căn cứ được, chỉ sợ tin đồn này nửa giả nửa thật.

Từ đầu đến cuối Nhan Nhiễm Tịch không quan tâm những ánh mắt dò xét này, lúc này tiểu nhị bưng vài đĩa thức ăn gỗ cửa tiến vào: “Các vị khách quan, đây là lão bản nhà ta chiêu đãi vài đĩa thức ăn, mong các vị ăn uống thoải mái.”

Mấy người nói câu “Cảm ơn” sau đó bắt đầu ăn, nếu có người chú ý, sẽ phát hiện ra Nhan Nhiễm Tịch từ đầu tới cuối chỉ ăn mấy đĩa chiêu đãi kia.

Một bữa ăn đầy đủ, Nhan Nhiễm Tịch thấy rằng ăn không được thoải mái, một căn phòng thật tốt, trà cũng thơm, quang cảnh đẹp, com ngon, nhưng lại đến đây cùng với bọn họ, Nhan Nhiễm Tịch nàng có thể nhìn bị người ta chê cười, cũng không nhìn được bữa com dò xét này.

Ăn qua loa cho xong, cười nói: “Ta còn có chuyện, xin phép đi trước, mấy vị cứ từ từ dùng bữa.”

Không chờ bọn họ trả lời, Nhan Nhiễm Tịch trước hết đi ra ngoài. Đi theo Nhan Nhiễm Tịch nhiều năm như vậy Cổ Điệp có thể nhìn ra được tâm trạng Nhan Nhiễm Tịch không vui, trừng mắt nhìn mọi người một cái, nhanh chóng đi theo sau.

Để lại mọi người hai mặt nhìn nhau, Nhan Tử Khê cười nói: “Mấy vị công tử thứ lỗi cho, Tam muội từ nhỏ bị giam trong Lãnh viện không ai dạy nàng quy củ, nên mới vô lễ như vậy, khi trở về ta sẽ chỉ bảo nàng thêm.”

“Ta thấy là, tỷ tỷ ta không cần người chỉ bảo.” Nhan Hàm Tuyển lạnh lùng nói, trước kia nàng có thể làm bộ như không nghe được, nhưng là bây giờ tỷ tỷ đã muốn đi ra, cái này không còn cần thiết, ai cũng không được tổn thương tỷ tỷ của nàng, kể cả là lời nói công kích.

Không nghĩ tới Nhan Hàm Tuyển luôn không nói gì lại cảnh cáo mình, dù trong lòng bất bình nhưng nàng không có can đảm nổi giận với Nhan Hàm Tuyển, dù sao địa vị của Nhan Hàm Tuyển ở phủ Thừa Tướng trừ bỏ Nhan Bùi Luân ra thì người khác không thể bằng được.

Nhỏ giọng nói: “Ta cũng không có ý gì khác, chỉ là cảm thấy Tam muội hôm nay có chút quá đáng.”

Nhan Hàm Tuyển không để ý đến, chẳng qua là yên lặng thưởng thức trà, nàng đã từng không có yêu thích cái loại này, nhưng bây giờ Bích Loa Xuân quả nhiên là trà ngon, bất tri bất giác nàng cũng thích, đây có phải hay không chính là yêu ai yêu cả đường đi?

Lúc này Nhan Nhiễm Tịch đang đi trên đường phố, Cổ Điệp cũng ở phía sau người. “Tiểu thư bây giờ chúng ta đi đâu?”

“Tuy tiện đi dạo một lúc”

“Một phé vật, có tư cách gì ở Mục gia ta ngây ngốc, còn không mau cút đi.” Phía trước truyền đến một giọng nói tức giận.

Nhan Nhiễm Tịch nhìn mọi người vây quanh xem, cũng không tự chủ bước tới. Chỉ thấy nam tử một thân huyền y, gương mặt hơi phúc hậu hướng thiếu niên bị té ngã dưới đất lạnh lùng nói: “Mục Thiên Kỳ, nếu không phải ngươi là Mục gia trưởng tôn phân thượng, ngươi làm sao có thể ở Mục gia nhiều năm như vậy?”

Quần áo thiếu niên có chút xộc xệch, chật vật không chịu nổi, nhưng trong mắt kia ẩn sâu ánh sáng quật cường bất khuất.

Tiếng nói nghị luận rối rít của mọi người xung quanh vang lên:

“Ôi trời, ngươi xem làm sao Mục gia có thể sinh ra phé vật ngu vậy.”

“Đúng vậy, xem ra Mục Thiên Kỳ là muốn bị Mục gia đuổi khỏi gia môn.”

“Thật đáng thương a.”

“Có cái gì đáng thương đâu, trong đại gia tộc không phải là thịt yếu mạnh ăn như vậy sao, ít nhất hắn đã sống trong giàu sang mười mấy năm.”

“Đúng vậy, có trách thì nên trách hắn vô năng.”

“Chính vậy.”

Nghe tiếng nghị luận bên tai, Nhan Nhiễm Tịch nhìn về phía Cổ Điệp. Cổ Điệp biết ý của Nhan Nhiễm Tịch, liền lên tiếng giải thích: ”Mục gia này là Mục thị tách ra, mà Mục thị lại là võ lâm thế gia (dòng dõi học võ), lấy võ vi tôn (dùng sức mạnh để xếp thứ bậc), đối với người có võ công không giỏi thì sẽ trở thành phế vật, cho dù là trưởng tôn thì ở Mục gia cũng sợ rằng khó đi lại, nam nhân trung niên mặc huyền y kia là Mục gia quán sự, còn cái người nằm trên đất là Mục gia trưởng tôn.”

Nghe Cổ Điệp giải thích xong Nhan Nhiễm Tịch cũng hiểu chuyện.

Lúc này cửa lớn Mục gia được mở, một đoàn người bước ra. Cầm đầu là một lão nhân đầu tóc lấm tấm bạc, bên cạnh là hai nam nhân trung niên khoảng chừng bốn, năm mươi tuổi, còn có nữ nhân thê thiếp, bộ dạng thích thú vui vẻ, chỉ là thiếu niên nằm trên đất kia đang mưu tính gì đây?

Thấy người vừa mới đi ra quán sự mặt dày đi tới, cười nịnh nọt: “Gia chủ người đến rồi à?”

“Đây là có chuyện gì?” lão nhân không giận mà nghiêm mặt hỏi.

Cổ Điệp ở bên cạnh nói: “Đây là gia chủ nơi này Mục Thanh Vân.”

Quán sự nghe vậy cười ha hả đáp: “Không có gì, chỉ là Mục Thiên Kỳ này quá kiêu ngạo, nên ta thay gia chủ giáo huấn hần một phen.”

Quán sự vừa dứt lời, Nhan Nhiễm Tịch thấy rõ trong mắt Mục Thanh Vân chợt loé lên sự thương xót rồi biến mất, nhú mày, che giấu thâm ý.

Mục Thanh Vân lạnh lùng nói: “Hôm nay, Mục gia tước danh phận trưởng tôn của Mục Thiên Kỳ, sau tuyên phạt tuyệt tình lễ.”

Nghe Mục Thanh Vân nói vậy, mọi người cũng không có không đồng tình, nếu có chính là lạnh lùng cùng khinh thường.

“Tuyệt tình lễ là cái gì?” Nhan Nhiễm Tịch hỏi.

Cổ Điệp đáp: “Tuyệt tình lễ là một loại hình phạt của đại gia tộc dành cho đệ tử của mình, lấy biểu tình quyết định, hình phạt của mỗi đại gia tộc lại không giống nhau, mà Mục gia chính là phạt roi, theo như địa vị của Mục Thiên Kỳ thì chắc lãnh một trăm roi.”

“Một trăm roi? Thật đúng là tuyệt tình.” Nhan Nhiễm Tịch giễu cợt nói.

Cổ Điệp không nói gì, càng là đại gia tộc thì càng vô tình.

“Bắt đầu hành hình.” Mục Thanh Vân vô tình nói.

“Quý xuống.” Quán sự nổi giận nói.

Mục Thiên Kỳ thờ ơ, đứng thẳng tắp, mặt không chút thay đổi, không hèn yếu cũng không cao ngạo, ánh mắt quật cường kiên trì bất khuất.

Nhan Nhiễm Tịch trong lòng thầm tán thưởng.

“Quý xuống.” Nói xong, quán sự đá một cước vào đầu gối của Mục Thiên Kỳ.

Mục Thiên Kỳ hơi nghiêng, nhưng cuối cùng vẫn không quỳ xuống, một cước nữa, hung hăng, đem Mục Thiên Kỳ đá ngã, cười to nói: “Hừ, ngươi không quỳ sao? Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt.”

Lời còn chưa nói xong, chỉ thấy Mục Thiên Kỳ đem thân thể sắp ngã từ từ đứng dậy, chân vẫn còn hơi run, nhưng cũng không có quỳ, không chịu khuất phục. Về mặt kia làm cho mọi người xúc động.

“Ngươi...” Quán sự định đập một lần nữa, thì nghe thấy Mục Thanh Vân mở miệng: “Tốt lắm, cứ như vậy đi.”

Quán sự đành bỏ qua, hung hăng trừng mắt liếc qua Mục Thiên Kỳ, đối với hạ nhân bên cạnh tức giận nói: “Hành hình.”

Hạ nhân gật gù đầu, ánh mắt mang theo tia tàn nhẫn, giơ roi lên thật cao.

“Chậm đã.” Một thanh âm thanh thúy dễ nghe vang lên chặn lại.

Hạ nhân dừng tay lại, mọi người đều nhìn về phía tiếng nói phát ra, một cô nương pháp phoi một thân bạch y thuần khiết bước tới, đi phía sau là một cô nương tuyệt sắc vận hoàng y.

Mục Thanh Vân nhướn lông mày, Mục Thiên Kỳ mặt không biểu tình nhìn lại. Chỉ thấy cặp mắt của hai cô nương này đen như phủ một tầng sương mù, sâu không lường được, không nhìn ra suy nghĩ trong lòng, khoé miệng cong lên, một nụ cười quen thuộc mà cũng xa lạ, không phải loại tuyệt mỹ nữ nhân, nhưng là tùy ý để lộ ra khí chất bên trong, hoàn toàn tự nhiên, tùy ý bình thường hoá thành cao quý, cười nhẹ thôi mà còn mang theo tiêu sái, lại làm cho cả người trở nên huyền bí khiến cho người ta không dò xét được.

Chương 10: Đùng ực hiệp thiếu niên nghèo – II

Khi Nhan Nhiễm Tịch xuất hiện, tất cả ánh mắt đều tụ tập lại đây.

Mục Thanh Vân suốt đời gặp vô số người, tự nhiên nhìn thấy Nhan Nhiễm Tịch bất phàm, không có làm bừa lên tiếng hỏi: “Không biết cô nương đây là ý gì?”

Nhan Nhiễm Tịch thẳng tắp nhìn về phía Mục Thanh Vân, một đôi mắt đục ngầu, nhưng mà tinh quang trong mắt cũng là che lấp đi, tuy rằng đã là tuổi già nhưng phong thái cũng vẫn như trước, một bộ dáng tuổi già sức yếu. Nhan Nhiễm Tịch vừa thấy liền biết người này thật khôn khéo, mà vừa mới nhìn về phía Mục Thiên Kỳ xóa sạch nhu hòa cùng không tha mặc dù chỉ là chột lóe qua, nhưng mà rất rõ ràng.

Thần nhiên cười khê: “Không có ý tứ gì, chỉ là không muốn một người kiên cường biến thành bạch cốt mà thôi” Có thể người khác không rõ ràng lắm, thế nhưng Nhan Nhiễm Tịch cũng nhìn thấy rõ ràng trên roi kia là bôi Tán mệnh tán, bị đánh một roi đi xuống nhất định sẽ trúng độc, Tán mệnh tán, giống như tên, là một loại độc được mật tẩm, chỉ cần xâm nhập trong cơ thể sẽ từ từ tán mệnh, mười ngày sau sẽ mất mạng.

Ánh mắt Mục Thanh Vân trở nên trầm trọng lên, bắt đầu đánh giá Nhan Nhiễm Tịch, nhãn mi lại hỏi: “Cô nương đây là có ý tứ gì?” Liếc nhìn quân gia bên cạnh.

“Có ý tứ gì? Mục gia chủ sao luôn luôn hỏi cái vấn đề này, nhất định phải có dụng ý khác sao? Như vậy chẳng phải là một chết đi? Mục gia chủ dù sao cũng là huyết mạch thân nhất, nếu lúc đó quyết định xóa tên thì tội gì lại dùng đến trăm tiền chi hình này, không bằng phóng hết tầm mắt nơi xa xăm, gặp lại người dung đến tuyệt tình, huống hồ có một số việc làm sao có thể tuyệt tình như vậy? Mục gia chủ lại nhẫn tâm? Không nên vì một ít không thể tránh được hoặc ra về mà đến lúc tuổi già hối hận, khi đó cũng đã chậm, tin tưởng Mục gia chủ hẳn là có định đoạt đi? Nhớ kỹ che chở nhất định không phải tuyệt tình, lượng sức mà đi chẳng phải rất tốt sao?” Nhan Nhiễm Tịch nhẹ tựa mây bay nói.

Mục Thanh Vân cũng do dự.

“Người là loại người nào? Chuyện Mục gia chúng ta là việc mà con nhóc người có thể nhúng tay sao?” Một trung niên nam tử đứng bên cạnh Mục Thanh Vân nhìn thấy Mục Thanh Vân do dự, tức giận trách mắng.

“Làm càn, tiểu thư nhà ta nói chuyện, làm sao đến phiên người xen mồm?” Cổ Điện bên người Nhan Nhiễm Tịch hung hăng phản bác nói.

“Người...”

Nhan Nhiễm Tịch giống như bình thường không nghe thấy, chỉ là nhìn chăm chăm Mục Thanh Vân, nàng biết hẳn sẽ đáp ứng.

Quả nhiên Mục Thanh Vân mở miệng “Tốt lắm, đều không cần nói, nếu vị cô nương này nói như vậy, hôm nay liền nghe vị cô nương này đi”

“Gia chủ, không thể”

“Phụ thân”

“Tốt lắm, liền định như vậy đi” Mục Thanh Vân không giận mà uy, sau đó nhìn về phía Nhan Nhiễm Tịch hỏi: “Xin hỏi cô nương, tôn tính đại danh?”

“Nhan Nhiễm Tịch” Thần nhiên ba chữ, lại làm cho mọi người nghe được rất rõ ràng.

Mọi người nghị luận lên: “Nhan Nhiễm Tịch? Không phải là cái kia trời sinh ngu dốt, tính cách nhu nhược Nhan Nhiễm Tịch sao?”

“Đúng vậy, cái kia bị giam vào Lãnh viện, một cửa chính là vài năm Nhan Nhiễm Tịch?”

“Cái gì a, cái đó và đồn đãi căn bản không giống nhau a”

“Đúng vậy, vậy mới nói đồn đãi không thể tin”

“Nhưng mà không có lừa làm sao có khó, đã có đồn đại như vậy, lại làm sao là tin đồn vô căn cứ được?”

“Vậy bây giờ nói thế nào?”

“Kỳ thực ta cũng nghĩ Tam tiểu thư này sẽ không như lời đồn đãi, các người hôm nay không có đi Nhã các, nên không biết”

“Nhã các? Chuyện gì?”

“Ngày hôm nay Thái tử cùng Tứ hoàng tử Bắc Tiêu quốc đánh đổ, kết quả thiếu chút nữa khiến cho Tứ tiểu thư phủ thừa tướng gả cho Tứ hoàng tử làm Sườn phi, lúc ấy a, bên Thái tử lúc này không ai có thể sánh bằng Khiêm công tử trong Tứ đại công tử, cuối cùng vẫn là Tam tiểu thư xuất thủ thắng Khiêm công tử a”

“Cái gì? Tam tiểu thư thắng Khiêm công tử, người sẽ không nói đùa đi?”

“Ta tận mắt nhìn thấy, lúc đó Miên Tĩnh công chúa còn nghĩ châm chọc Tam tiểu thư một trận, kết quả một bài thơ của Tam tiểu thư, đều ngừng miệng”

“Thật sự, thơ gì mà lợi hại như vậy?”

“Hình như có một câu là “Nhân sinh đắc ý đều vui mừng...” còn gì nữa không, ngày mai chính người đi xem đi, Nhã các đã đem bài thơ này đặt phía trên bàn, người vừa thấy liền biết”

“Àn, ngày mai ta nhất định phải đi nhìn xem”

Tiếng mọi người nghị luận người Mục gia tự nhiên cũng nghe thấy.

Bài thơ như vậy thật đúng là do người này viết ra? Ngay cả Khiêm công tử cũng thắng?

“Nhan Nhiễm Tịch? Tam tiểu thư Phủ Thừa tướng?” Mục Thanh Vân không xác định hỏi.

“Đã từng là, nay chính là Nhan Nhiễm Tịch” Nhan Nhiễm Tịch nhân nhạ trả lời.

Trong mắt Mục Thanh Vân xẹt qua một chút thâm ý, cũng là vuốt râu cười nhẹ.

Lúc này Mục Thiên Kỳ chính là kéo hai chân run rẩy từng bước một đi hướng Nhan Nhiễm Tịch, hung hăng quý xuống, thời gian khi gia tộc xóa tên hắn không cũng không quý, thời điểm hành hình hắn cũng không quý, thời điểm quản gia gây khó xử hắn không quý, nhưng mà giờ hắn quý xuống, hắn quý chính là Nhan Nhiễm Tịch, thật sâu nhìn Nhan Nhiễm Tịch, kiên định nói: “Nhan cô nương, mọi việc hôm nay Mục Thiên Kỳ ta ngày khác sẽ tương báo, nếu thời điểm sau này ta hữu dụng, cho dù người muốn mạng của ta, ta cũng sẽ không có nửa câu oán hận”

Sau đó dập đầu lạy ba cái thật sâu.

Nhan Nhiễm Tịch nhướn lông mày lên, cũng không ngăn cản, đang đợi hắn đứng lên, Nhan Nhiễm Tịch nhân lúc mọi người không thấy liền cho Mục Thiên Kỳ một bình dược nhỏ, thấp giọng nói: “Bên trong này chỉ có ba viên, coi như đan dược bảo mệnh đi”

Mục Thiên Kỳ khề gật đầu, lúc này Nhan Nhiễm Tịch đã muốn đá động hắn thật sâu, có thể nói nếu một ngày Nhan Nhiễm Tịch thật muốn mạng của hắn, hắn cũng sẽ không do dự.

Tựa hồ không hài lòng với xử lý của Mục Thanh Vân, hoặc là không hài lòng biểu hiện của Mục Thiên Kỳ, cái nam nhân trung niên lúc này, khinh thường nói: “Hừ, phế vật thủy chung là phế vật, cho dù lại như thế nào, bất quá là nhân sinh suy sút thôi”

“Uy nhĩ” Mục Thanh Vân ra tiếng nể.

Trung niên nam tử không phục bĩu môi.

Nhan Nhiễm Tịch nhìn Mục Thiên Kỳ nhanh nắm chặt hai tay, cắn nát môi, hơi hơi thở dài, nhẹ nhàng lắc đầu, ra tiếng nói: “Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, đừng ức hiếp thiếu niên nghèo a”

Lắc đầu, xoay người rồi đi.

Mọi người đều vì Nhan Nhiễm Tịch tránh đường, nhìn theo Nhan Nhiễm Tịch rồi đi, bọn họ cảm thấy đây là cái đồn đãi trời sinh ngu dốt, tính cách yếu đuối Nhan Nhiễm Tịch sao?

“Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, đừng ức hiếp thiếu niên nghèo” mọi người đều trầm tư những lời này, trong lòng bởi vì những lời này mà cũng phấn chấn lên, nhất là một đám thanh niên, thiếu niên, hoài bão trong lòng, tuổi trẻ hào vân chí khí, vạn vạn thật không ngờ sẽ có một nữ tử miêu tả sinh động, nhiệt huyết tuổi trẻ, lúc này trong thân thể bọn họ kêu gào, hết thấy cũng vì tiếng thở dài của một nữ tử.

Mục Thiên Kỳ thật sâu nhìn bóng lưng Nhan Nhiễm Tịch rồi đi, đem sở hữu không cam lòng hóa thành sức mạnh, liếc nhìn nơi sinh sống vài chục năm, không có một tí lưu luyến rồi rời đi, bình dược nhỏ trong lòng trở thành tất cả động lực cho hắn.

Nhan Nhiễm Tịch thế nào cũng sẽ không nghĩ đến, chính mình bởi vì phần quật cường mà cứu một thiếu niên, ngày khác trở thành người đứng đầu vô lâm, mà phần ân tình kia cũng là vĩnh viễn không quên.

Mục Thanh Vân nhìn phương hướng Mục Thiên Kỳ ly khai, lại nhìn về phía Nhan Nhiễm Tịch biến mất, trong lòng một trận cảm thán, một thế hệ kỳ nữ tử, chỉ tiếc thế nhân lắm coi “Minh Châu” làm bụi bặm, phủ Thừa tướng này chỉ sợ là bỏ lỡ một cái bảo bối “Đừng ức hiếp thiếu niên nghèo” ha ha, một màn hôm nay sợ rằng thế nhân khó quên.

Lúc này một thanh y nam tử từ từ trong đám người đi ra, nhìn Nhan phượng hướng Nhan Nhiễm Tịch ly khai, lông mi khiêu khích, lẩm bẩm nói: “Nhan Nhiễm Tịch? Tam tiểu thư phủ Thừa tướng Tây Tần quốc, đồn đãi này quả nhiên không tin được, ha ha”

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sủng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Âm vực

Ed: Ann Nguyễn

Beta: Acchan

Từ sau khi Nhan Nhiễm Tịch đi ra ngoài một chuyến, toàn bộ Tây Tần quốc bắt đầu nghị luận âm ỉ, đề tài kia không cái nào là không quay quanh Nhan Nhiễm Tịch, Nói cái gì mà ẩn giấu tài năng như thế nào, tuyệt thế thông minh như thế nào, đối chiến với Khiêm công tử thì ra sao, còn cứu Mục Thiên Kỳ, Nhan Nhiễm Tịch hoàn toàn trở thành người nổi tiếng.

Hôm nay nghe được bên ngoài đồn đại Nhan Phi Quỳnh trở lại liền gọi Nhan Nhiễm Tịch vào trong thư phòng.

Nhan Nhiễm Tịch vừa vào liền thấy Nhan Phi Quỳnh cúi đầu đọc sách, Nhan Nhiễm Tịch biết Nhan Phi Quỳnh biết nàng đã đến, không có nói gì đơn giản là muốn gây áp lực cho nàng mà thôi, chính là một người đối mặt với máy bay xe tăng, còn có hơn trăm ngàn tinh anh của bộ đội đặc chủng, sắc mặt còn chẳng đổi, sẽ sợ loại tính trẻ con này?

Nhàm chán đánh giá thư phòng, lần trước đến cũng chưa có từ tế xem qua, hôm nay vừa thấy, trong thư phòng rất là sạch sẽ, trên giá sách xếp đầy sách, còn có một chút đồ trang trí, xem ra nam nhân trước mặt này coi như cũng biết thưởng thức một chút.

Kỳ thực Nhan Phi Quỳnh trong lòng tức giận, vốn định tạo cho Nhan Nhiễm Tịch một ít áp lực trước, làm cho nàng phải nói ra sự thật, nhưng lại vụn vụn không ngờ rằng nàng đến đánh giá phòng, một bộ dạng không sao cả, nhưng điều này cũng đầu mình chứng lời đồn kia là thật.

Buông sách, ngẩng đầu nhìn Nhan Nhiễm Tịch, không giận mà uy: “Tịch nhi, ngươi không có điều gì muốn nói với vị phụ sao?”

“Phụ thân cảm thấy Tịch nhi hẳn phải có cái gì với phụ thân?” Nhan Nhiễm Tịch cười nhẹ nhìn Nhan Phi Quỳnh.

Không có chút sợ hãi ánh mắt khôn khéo lợi hại của hắn.

Nhan Phi Quỳnh đột nhiên cảm thấy người trước mặt mình trở nên xa lạ như vậy, đây thực sự là nữ nhi của hắn sao? Trong mắt hắn có chút hoài nghi.

Có chút nghi hoặc hỏi: “Tin đồn bên ngoài Tịch nhi không định cùng phụ thân giải thích một chút sao?”

“Phụ thân cảm thấy cần giải thích sao? Cái kia đều là người khác nói, muốn giải thích cũng không phải là Tịch nhi nên giải thích, giống như trong bảy năm này, bên ngoài đồn đại, phụ thân không phải không có hướng Tịch nhi giải thích sao?” Nhan Nhiễm Tịch cười nhạt, nhìn không ra suy nghĩ của nàng.

“Tịch nhi, là oán phụ thân sao?” Nhan Phi Quỳnh gắt gao nhìn người trước mặt, dường như muốn nhìn thấu nàng, lại chỉ nhìn được một tầng mộng lung cười nhẹ.

“Làm sao có thể? Phụ thân suy nghĩ nhiều rồi.” Nàng không có oán, bởi vì với nàng Nhan Phi Quỳnh có thể coi như người xa lạ.

“Ta đi Nhã Các nhìn bài thơ kia, nó thật sự là ngươi làm?” Nhan Phi Quỳnh không hề lảng tránh vấn đề vừa rồi nữa.

“Này rất trọng yếu sao?” Nhan Nhiễm Tịch nhìn về phía Nhan Phi Quỳnh.

“Này... Phụ thân chính là muốn biết bài thơ như vậy có phải là Tịch nhi làm?” Kỳ thật hắn đến bây giờ cũng không muốn tin rằng bài thơ tiêu sái phóng khoáng như vậy là do Nhan Nhiễm Tịch viết, dù sao ấn tượng nhiều năm sẽ không vì một sự kiện này làm cho thay đổi.

“Haha, chuyện lúc đó thái tử, vương gia, đại ca, nhị tỷ đều có mặt, có thật hay không bọn họ không phải rất rõ ràng sao?” Nhan Nhiễm Tịch trả lời với thái độ thế nào cũng được.

Ánh mắt sắc bén của Nhan Phi Quỳnh thẳng tắp nhìn Nhan Nhiễm Tịch, nhưng chỉ thấy Nhan Nhiễm Tịch nhàn nhạt cười khê không chút sợ hãi nhìn lại làm cho hắn có cảm giác thất bại, hắn biết hôm nay không thể nào tra hỏi được gì từ Nhan Nhiễm Tịch, vẫy vẫy tay nói: “Tốt lắm, không có chuyện gì, trở về đi.”

Nhan Nhiễm Tịch thân nhiên cười đáp: “Là” lảng lẽ lui ra, không có một chút lưu luyến, từ đầu tới cuối chỉ nở nụ cười.

Nhan Phi Quỳnh nhìn thân ảnh Nhan Nhiễm Tịch biến mất, trong mắt loé lên một tia sáng.

Nhan Nhiễm Tịch lui ra, lúc này Cổ Điệp và Khinh Âm đã đứng chờ ngoài cửa, thấy Nhan Nhiễm Tịch đi ra hai người tiến lên.

Thời điểm nàng đến đây chỉ mang theo Cổ Điệp, biết Khinh Âm đi tới chắc là có việc, thông dong đi qua.

Quả nhiên Khinh Âm ôm Tiểu Hắc, ở bên người Nhan Nhiễm Tịch nhẹ giọng nói: “Tiểu thư, vừa mới nhận được tin tức, lúc Bích Du chấp hành nhiệm vụ thất thủ bị bắt, còn làm mất trấn yên lệnh.”

Nghe được câu này, Nhan Nhiễm Tịch trước sau vẫn tươi cười, bao trùm khuôn mặt là sự lãnh liệt, đáy mắt có tia ngưng lại, lạnh giọng nói: “Đi.”

Ba người đi hướng ra khỏi phủ Thừa Tướng, không may gặp phải Hoàn Nhan Dực Trạch cùng Kiều Phi, Nhan Nhiễm Tịch nguyên bản không để ý nhưng lại có người không muốn bỏ qua.

Kiều Phi bước tới gần trước mặt Nhan Nhiễm Tịch, Nhan Nhiễm Tịch thân nhiên cười mang theo tia lạnh băng nói: “Kiều công tử có việc gì sao?”

Đường như cảm giác được Nhan Nhiễm Tịch không vui, cười nói: “Không có gì, chỉ là...”

Lời còn chưa nói xong, Nhan Nhiễm Tịch liền cắt đứt: “Thật có lỗi, ta có việc.”

Nói xong quay đi, Kiều Phi theo phản ứng cầm lấy tay của Nhan Nhiễm Tịch, lúc này Cổ Điệp lách mình hất tay Kiều Phi ra, thân thể Kiều Phi theo phản xạ định đánh ra một chưởng, Cổ Điệp xoay người sau đó tung một chưởng, nội lực vừa ra đã khiến cho Kiều Phi lui về sau mấy chục bước, Nhan Nhiễm Tịch làm như không thấy một màn này, mang theo Khinh Âm rời đi.

Cổ Điệp lạnh lùng nhìn thân thể Kiều Phi mới ổn định lại nói: “Đôi khi phải biết tiến hay lùi, không nên chọc vào người khác.”

Vừa nói xong liền dùng khinh công, đuổi theo Nhan Nhiễm Tịch.

Đề lại hai nam nhân đang suy nghĩ sâu xa.

Vài dặm ngoài thành, không có người ở, chỉ thấy ba nữ tử đi tới chỗ này nháy mắt liền biến mất tích, nếu để ý kỹ sẽ phát hiện ra chỗ này trống trải chỉ có một con bướm xinh đẹp, chính là chắc chắn không có người.

Dưới đáy vực, trăm hoa đua sắc thắm, suối trong lặng lẽ chảy, khói nhẹ sương mù, hai người một mèo đứng bên hồ, một con bướm chậm rãi bay tới hoá thành hoàng y nữ tử, ngoại trừ Cổ Điệp còn có thể là ai?

Cổ Điệp thờ hồn hể thâm oán nói: “Tiểu thư, rất là không công bằng, người cùng Khinh Âm dùng nhẫn thuật, một cái nháy mắt là có thể đến đây, liền thừa mỗ mình ta, thật không công bằng.”

Nhan Nhiễm Tịch không để ý, loại oán trách này nàng cũng đã nghe nhiều, đường kính đi tới chỗ sâu đáy vực, Khinh Âm lách đầu cười một cái, ôm Tiểu Hắc đi theo, Cổ Điệp tức giận dậm chân, rất bất đắc dĩ đi theo.

Đi một lúc, một toà thành thoát ẩn thoát hiện trước mắt ba người, một hắc y đeo mặt nạ đi ra, quỳ một gối cung kính nói: “Thuộc hạ tham kiến chủ tử.”

Nhan Nhiễm Tịch gạt đầu, cất bước đi vào.

Dọc đường chỉ cần nhìn thấy Nhan Nhiễm Tịch người nào cũng buông việc trong tay xuống, quỳ một gối, thể hiện sự cung kính.

Phía trên đại điện, Nhan Nhiễm Tịch cao cao tại thượng, nhìn mọi người đang quỳ phía dưới, nói to: “Thuộc hạ tham kiến chủ tử.”

“Đứng lên đi.” Nhan Nhiễm Tịch nhàn nhạt nói.

Mọi người chậm rãi đứng lên, ngẩng đầu nhìn người cao cao tại thượng trên kia, trong mắt tràn đầy kính trọng cùng sùng bái, đó là chủ tử của bọn họ, mệnh của bọn họ.

“Mọi người chắc hẳn đều nhận được tin tức, chuyện Bích Du bị bắt hẳn cũng biết đi.” Nhan Nhiễm Tịch nói.

Mọi người gạt đầu, trên mặt mang theo một chút tia ngưng trọng, Bích Du coi như là cao thủ Âm Vực bọn họ, người có thể mang Bích Du bắt lại, nhất định không phải hạng người vô năng.

Âm Vực đã thành lập được năm năm, lần đầu xuất hiện chuyện này, Âm Đế của bọn họ cũng chính là Nhan Nhiễm Tịch vẫn luôn là từ thần trong giang hồ, vẫn cùng Minh Điện nổi danh, không người nào dám khiêu khích Âm Vực bọn họ, nhưng lần này lại là loại người nào?

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Nhan Bùi Luân đến.

Ed: Acchan

Nhìn mọi người bên dưới trầm tư, Nhan Nhiễm Tịch lại nói: “Trần yêu lệnh trong tứ đại thần lệnh trong chón giang hồ bị mất trộm, các ngươì cũng đã biết đi?”

Mọi người như trước gật đầu, việc này, trước khi Nhan Nhiễm Tịch tới bọn họ cũng đã chiếm được tin tức.

Một người toàn thân hắc y, đi lên trước, hé ra mặt nạ màu đỏ chiếu vào trên mặt, không phân biệt là nam hay nữ, thanh âm khàn khàn nói: “Chủ tử, Tứ đại thần lệnh vẫn luôn là mục tiêu thế nhân tranh đoạt, tuân lệnh người, đắc quyền, mỗi một thần lệnh đều có thể khống chế nhất phương tứ vong ẩn vệ, ngoại trừ sáu đại phái quản lý Trần yêu lệnh, không có ai biết ba thần lệnh khác ở nơi nào, hiện tại Trần yêu lệnh duy nhất cũng không biết tung tích, xem ra hôm nay phải đổi”

Nhan Nhiễm Tịch rũ mi xuống, làm cho người ta không thấy rõ ý nghĩa của nàng, mọi người không cần phải nhiều lời nữa, chính là nhìn Nhan Nhiễm Tịch.

Hồi lâu, Nhan Nhiễm Tịch ngừng đầu nói: “Trước mặt kẻ Trần yêu lệnh, cứu Bích Du ra mới là việc quan trọng nhất”

Mọi người nghe Nhan Nhiễm Tịch nói xong, trong lòng âm áp, Tứ đại thần lệnh mẹ hoặc cỡ nào sợ rằng không ai không biết, có người vì Tứ đại thần lệnh không tiếc tặng gia bại sản, hôm nay đúng lúc là cơ hội hành động tốt, thế nhưng chủ tử của bọn họ lại vì một thuộc hạ mà bỏ qua, tuy rằng bọn họ nghĩ đáng tiếc, thế nhưng trong lòng thì âm áp.

Tựa hồ nhìn thấu lòng mọi người, Nhan Nhiễm Tịch thân nhiên nói: “Nhan Nhiễm Tịch ta đều không phải người tốt lành gì, không có từ tâm thiện ý gì, thế nhưng sức mạnh quyền thế, chỉ cần ta nghĩ muốn, ta sẽ dùng năng lực của mình đi lấy, để một thứ không thuộc về mà hi sinh một thủ hạ đắc lực trung tâm, thậm chí tiền buôn bán như vậy ta sẽ không làm”

“Nói ta cũng không muốn nhiều lời, năng lực Bích Du mọi người cũng có thể rõ ràng, nếu tìm được người không cần hành động thiếu suy nghĩ, lập tức đến cho ta biết, hiểu chưa?”

“Hiểu được”

“Vậy gia tăng hành động đi, ta cũng không thuận tiện ở lại đây lâu, việc còn lại liên gia cho Phệ Hồn đi” Nhan Nhiễm Tịch liếc nhìn người vừa nói chuyện.

Phệ Hồn đi lên trước quỳ một chân trên đất: “Là”

Nhan Nhiễm Tịch gật đầu, mang theo Cổ Điệp cùng Khinh Âm ly khai.

Trở lại Lãnh viện, Nhan Nhiễm Tịch có chút uể oải.

Nhìn bộ dáng Nhan Nhiễm Tịch, Khinh Âm có chút lo lắng hỏi: “Tiểu thư mệt mỏi?”

Nhan Nhiễm Tịch thân nhiên lắc đầu: “Không ngại, có lẽ là trước đó vài ngày trôi qua rất thanh nhàn, ngày mai sẽ không muốn đi ra ngoài đi”

“Hảo, vậy trong chốc lát ta kêu...”

“Ài?” Khinh Âm còn chưa nói xong, Nhan Nhiễm Tịch liền nheo ánh mắt lại nhìn về phía trong phòng.

Nghe được Nhan Nhiễm Tịch nói, Khinh Âm và Cổ Điệp cũng đề phòng, vừa rồi bởi vì lực chú ý đều ở trên người Nhan Nhiễm Tịch, cũng thật không ngờ trong Lãnh viện này sẽ có người đến, hôm nay là các nàng sơ suất.

Người trong phòng nghe được thanh âm của Nhan Nhiễm Tịch, không chút do dự phi thân ra, Cổ Điệp cũng không có nửa phần ngừng lại xông tới, hai người chưởng đối lập nhau, người tới dường như thật không ngờ Cổ Điệp võ công cao như thế, khí huyết bốc lên, “Phốc” một tiếng một ngụm máu phun tới.

Nguyên bản Cổ Điệp muốn xông lên lại thấy rõ người tới, dừng lại.

Lúc này Nhan Nhiễm Tịch cũng có nhìn thấy, nhàn nhạt nói rằng: “Cổ Điệp, lui ra đi”

Cổ Điệp gật đầu, lui về bên người Nhan Nhiễm Tịch.

Nhan Nhiễm Tịch đi lên trước hỏi: “Đại ca, sao ngươì lại tới đây?”

Người tới chính là Nhan Bùi Luân, Nhan Bùi Luân che ngực mình, sắc mặt có chút tái nhợt, nếu không phải là vừa rồi Cổ Điệp không dùng toàn lực, sợ rằng lúc này Nhan Bùi Luân e rằng đã quy thiên.

Thuận một chút nội lực tán loạn trong cơ thể, cường cười nói: “Ha ha, người bên cạnh Tam muội thực sự là lợi hại”

Nhan Nhiễm Tịch ý vị thâm trường cười nói: “Đúng vậy, nếu không lợi hại thì bên trong thâm trạch cao viện này sợ là khó có thể độc tồn”

Nhan Bùi Luân nhìn bộ dáng Nhan Nhiễm Tịch cũng biết Nhan Nhiễm Tịch nói là có ý tứ gì, trong lòng cũng bất đắc dĩ: “Tam muội không mời ta vào trong phòng ngồi một chút?”

“Mời hay không, đại ca không phải đều vào được sao?” Nói xong xoay người trở về phòng.

Nhan Bùi Luân bất đắc dĩ lắc đầu, cũng đi theo vào, trước đây hần thế nào cũng chưa có nhìn ra Tam muội muội này không buông tha người như vậy a.

Vừa vào cửa đã thấy Nhan Nhiễm Tịch nằm lười biếng ở trên giường hẹp, giữa chân mày lộ ra một chút uể oải, trong lòng hơi có thương tiếc, chỉ là trên thế giới này lại có ai có tư cách đi thương cảm người khác?

Cũng không đi quản nghĩ thức xa giao gì, tùy ý ngồi xuống, hần thấy Tam muội hần cũng không phải người chú ý nghi thức xa giao gì, chỉ cần không chạm vào điểm mấu chốt của nàng, mọi việc đều thương lượng tốt, không biết vì sao bấy năm đi qua khi nhìn đến Tam muội này, hần luôn cảm thấy trên người nàng mơ hồ lộ ra một sự uy áp, làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Cảm nhận được ánh mắt quan sát của Nhan Bùi Luân, Nhan Nhiễm Tịch mở mắt hỏi: “Đại ca đến đây, hần là không chỉ tùy tiện đến ngồi một chút đi?”

Nhan Bùi Luân nhìn hai thị nữ bên người Nhan Nhiễm Tịch, xác thực rất là tuyệt sắc, khí chất cũng tốt lắm, tuyệt không giống hạ nhân mà giống như là tiểu thư đại gia tộc, cho dù là nói công chúa cũng không quá đáng, không, phải nói là so với công chúa còn cao quý hơn, đó là một loại khí chất không thể bắt chước, chỉ sợ trong mắt các nàng chỉ có một mình Nhan Nhiễm Tịch, bằng không cũng sẽ không làm cho hần một đại thiếu gia Nhan gia một mình ngồi ở chỗ này, trà cũng không mời, cũng không tiếp đón, đánh người xong vẫn một bộ dạng đương nhiên.

Thở dài một hơi, hần là không trông cậy vào Tam muội nhà hần cho hần nói bất bình: “Hôm nay Kiều Phi cùng Dục Vương lại đây”

“Ân” Nhan Nhiễm Tịch nhẹ nhàng một tiếng

“Nghe Kiều Phi nói hần còn bị Cổ Điện đánh bại”

“Ân”

“Cho nên ta đến xem”

“Nhìn rồi, có thể rồi đi” Nhan Nhiễm Tịch không chút khách khí hạ lệnh đuổi khách.

Sắc mặt Nhan Bùi Luân có chút xấu hổ, hần đâu gặp qua chuyện như vậy, mặc kệ đi tới chỗ nào hần đều là người được ca tụng, thế nhưng vì sao vừa đến chỗ Nhan Nhiễm Tịch liền vấp phải trắc trở, nói như thế nào thì hần cũng là đại ca nàng a.

Lấy tính tình của hần nếu như là bình thường thì không nói hai lời liền rời đi, nhưng mà hôm nay hần liền thật sự xấu hổ một hồi.

Làm bộ không nghe thấy, tiếp tục nói: “Tam muội lúc trước tiến vào chính là bên người không có ai”

Mắt Nhan Nhiễm Tịch rốt cục mở ra, tựa tiểu phi tiểu nhìn Nhan Bùi Luân “Vậy thì thế nào?”

“Bấy năm nay Tam muội thay đổi không ít” Thực sáng suốt khi không đi tiếp vào vấn đề của Nhan Nhiễm Tịch, cũng không rồi rắm vấn đề của mình.

“Người lúc nào cũng sẽ thay đổi” Nhan Nhiễm Tịch cũng ngồi dậy.

Tiểu Hắc lập tức từ trong lòng Khinh Âm nhảy vào trong lòng Nhan Nhiễm Tịch, tìm cái vị trí thoải mái nằm xuống.

Khinh Âm lập tức lấy ra dụng cụ pha trà, vì Nhan Nhiễm Tịch phao trà, hết thảy giống như rất tự nhiên, thật cẩn thận bưng qua cho Nhan Nhiễm Tịch: “Tiểu thư”

Nhan Nhiễm Tịch gật đầu, nhận lấy.

Nhan Bùi Luân biết mình là không ai hầu hạ, thực không khách khí rót cho mình một chén, uống xoàng một ngụm, neho mắt lại trở về chỗ cũ, hần dám nói qua đây là nước trà tốt nhất hần từng uống qua, giờ chén lên hướng về phía Nhan Nhiễm Tịch cười nói: “Tam muội thật đúng là biết hưởng thụ”

“Nếu ngay cả hưởng thụ cũng không biết, vậy thế giới này còn có cái gì lưu luyến tốt”

“Tam muội có từng nghĩ tới thoát khỏi cuộc sống như thế?”

“Đại ca muốn nói cái gì?”

“Ta có thể giúp người”

“Yêu cầu?”

“Giúp Kiều Phi một lần”

“Đại ca cảm thấy ta cái loại này bản thân còn khó bảo toàn lại có tư cách giúp người khác?”

“Có, ta cũng không gạt người, Kiều Phi trúng độc, người hạ độc hẳn đúng là thúc thúc hần, thúc thúc hần võ công rất cao, lấy võ công Kiều Phi ngay cả cửa còn không thể vào được, cho nên...”

“Cho nên muốn làm cho Cổ Điệp đi trốn cho hần?”

“Là” Nhan Bùi Luân nghiêm túc gật đầu, hần biết yêu cầu của mình có chút quá đáng, dù sao không cần thận sẽ mất mạng.

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Âm Đế hiện

Ed: Ann Nguyễn

Beta: Acchan

Nhan Bùi Luân có chút không xác định nhìn Nhan Nhiễm Tịch, hần không biết Nhan Nhiễm Tịch có thể giúp hay không.

Nhan Nhiễm Tịch thu lại ánh mắt, nhẹ giọng hỏi: “Đại ca cảm thấy ta sẽ đáp ứng yêu cầu này sao?”

“Không biết.” Nhan Bùi Luân nói rõ ràng.

“Kiều Phi, ta với hần không có giao tình gì, với lại hần đắc tội với người khó dây dưa cũng không phải việc sáng suốt.” Cúi đầu nhìn chén trà trong tay chính mình, có một số việc vĩnh viễn không theo ý người.

“Chẳng lẽ người không nghĩ tới việc ra khỏi lãnh viện này?” Nhan Bùi Luân có chút lo lắng, dù sao Kiều Phi cũng là bằng hữu của hần, không giống quan hệ thực dụng giữa thái tử và Dục vương.

“Rời đi? Phụ thân đã muốn đáp ứng ta rằng sẽ cho ta ra khỏi, nhưng hôm nay chộc hần mất hứng, cho nên đã bị khước từ, còn đại ca chẳng lẽ đã quên, không lâu sau Tam muội của người nhưng là phải lập gia đình, rời đi nơi này cũng là chuyện sớm muộn, hơn nữa người cho rằng ta không rời nơi này được sao?” Nhan Nhiễm Tịch nghiêng ngả nhìn Nhan Bùi Luân, người muội muội này trong lòng đại ca nàng cư nhiên còn không bằng một người ngoài, nhưng có quan hệ gì đâu, vị trí của hần trong lòng nàng cũng thế, chỉ là một người ngoài, ngược lại ca ca của nàng, đã lâu không gặp cho rằng quan trọng hơn đây.

“Vậy như thế nào người mới có thể ra tay?” Nhan Bùi Luân cau mày hỏi.

“Đại ca không thấy có chút ép buộc người khác hay sao?” Nàng cảm thấy rất buồn cười, tại sao nhất định phải là nàng? Có lẽ cảm thấy là mình quá đáng đi, nhưng thể diện chung quy lại không được, vừa rồi hần vì Kiều Phi vô lại như vậy, nhưng hôm nay thì sao?

Nhìn về mặt Nhan Nhiễm Tịch tự tiếu phi tiếu, nhũ mày lại: “Không giúp thì thôi, nhưng người chắc biết nhân tình của thế gia công tử là tốt như thế nào?”

“Ta không cần.” Nàng đúng là không cần, một cái thế gia công tử chẳng là gì trong mắt nàng.

Nhan Bùi Luân có chút tức giận, lạnh nhạt nói: “Quấy rầy.” Xoay người rời đi.

Nhan Nhiễm Tịch không để ý, ý vị thâm trường cười cười.

Qua nhiều ngày, kể từ sau đêm hôm đó, Nhan Nhiễm Tịch cũng không có thấy qua Nhan Bùi Luân. Mà lúc này bên kia Âm Vực cũng truyền tin tức tới, đã tìm được tung tích Bích Du, chính là trong tay Tứ hoàng tử Bắc Tiểu quốc. Nghe được tin này Nhan Nhiễm Tịch có chút ngạc nhiên, không nghĩ đến thế nào lại là Bắc Trữ Hoành, đã như vậy hần hẳn phải là một nhân vật nào đó, Nhan Nhiễm Tịch hiểu thực lực của thủ hạ mình, có thể bắt sống là không có khả năng, nhất là cao thủ như Bích Du.

Ban đêm, một thân hắc y bên ngoài là một tầng ti sa đỏ, mang trên mặt một chiếc mặt nạ bạc, dưới ánh trăng hết sức đẹp đẽ, khiến cho người ta tưởng tượng dưới chiếc mặt nạ kia là bộ dạng tuyệt thế nam tử như thế nào. Đồng thời cũng không để cho người khác nghĩ tới người như vậy lại là Nhan Nhiễm Tịch trong Lãnh viện phủ Thừa Tướng.

Thân hình mảnh mẽ xuyên vào bên trong màn đêm, đi ra khỏi biệt viện, nhìn chỗ ẩn vệ ẩn mình, khoé miệng lộ ra sự khinh thường, thân hình cũng tùy ý

biến mất trong bóng đêm.

Một căn phòng hẻo lánh ở biệt viện, một gia nhân áo đỏ chật vật bị treo ngược trong phòng, hai tay như cù bị siết ra máu, thân thể đều là vết roi, mặt mũi tái nhợt nhưng không lộ có chút sợ hãi nào, ánh mắt càng toát ra sự lạnh lùng. Trước mặt là ba nam tử đang đứng, không phải là đoàn người của Bắc Trữ Hoành thì là ai.

Bắc Trữ Hoành nhìn bộ dạng của nữ tử hơi cau mày, lạnh lùng nói: “Người của Âm Vực quả nhiên là cá cứng rắn xương, nhưng ngươi cảm thấy ta là người dễ đối phó? Ta hỏi ngươi lần cuối cùng, vị trí của tổng cục Âm Vực rốt cục là ở đâu?”

Nữ tử ngẩng đầu, hé ra khuôn mặt tuyệt sắc rơi vào ánh mắt mọi người, cười lạnh nói: “Bị ngươi bắt chứng minh ta không đủ năng lực, ngươi không có năng lực không có tư cách đứng trong Âm Vực, nếu đã không có tư cách, như vậy ngươi nên giết ta, bằng không một ngày nào đó ta sẽ giết ngươi, để rửa nhục cho những gì ta chịu đựng hôm nay.”

Bắc Trữ Hoành có chút tức giận, hẳn không nghĩ người của Âm Vực khó đối phó như vậy, vứt đi công phu lớn mới bắt được, như thế nào lại không thu được chút thu hoạch? Đột nhiên nở nụ cười: “Tốt lắm, không hổ là người của Âm Vực, nhưng là khuôn mặt tuyệt sắc như này thật đáng tiếc, cư nhiên lại không thể đứng dưới ánh nắng mặt trời, ta nghĩ ngươi hẳn là không có nam nhân đi, nếu không trước khi ngươi chết ta ban cho vài người, dù sao thì ta có vẻ hẹp hòi, ngươi cảm thấy thế nào?”

Nữ tử nheo mắt, kết quả này nàng đã sớm tính đến, cũng đã chuẩn bị tốt, nhưng trong lòng vẫn không chịu được, khẽ nói: “Tuý ý đi, một người sắp chết, những thứ này cũng không còn trọng yếu, tin tưởng là chủ tử sẽ báo thù vì ta, không phải trong địa ngục chúng ta sẽ gặp lại nhau.”

Không thể phủ nhận là lời nói của nữ tử này đã thực sự làm Bắc Trữ Hoành tức giận, cứng mềm không ăn thì thôi, cư nhiên ngay cả việc nữ tử để ý nhất cũng có thể cười trừ, thật không biết Âm Vực như thế nào mà bồi dưỡng được người như vậy, cắn răng nói: “Được, người tới.”

Bảy tám người tiến vào: “Chủ tử.”

Bắc Trữ Hoành nhìn bộ dạng chết không sồn của nữ tử lạnh lùng nói: “Yên tâm, ta sẽ không cho ngươi chết, ta muốn hào hào tra tấn ngươi, thẳng đến khi ngươi nói mới thôi, ta có thời gian cả đời để chờ đợi.”

Sau đó quay sang bảy tám người nói: “Hôm nay đem nàng thưởng cho các ngươi, nhớ là không được giết chết.”

“Vâng.” Trong mắt bảy tám người sáng lên, bất kỳ ai giống như nữ tử tuyệt sắc như vậy mọi người đều mong muốn, từ khi nữ tử này bị bắt bọn họ liền bắt đầu mơ ước, nhưng Bắc Trữ Hoành không có phản phó ai cũng không dám vượt giới hạn, bọn họ đều quá biết thủ đoạn của Bắc Trữ Hoành.

Dao nhỏ hung hăng cắt đứt dây thừng, nữ tử từ không trung ngã xuống, không có đau đớn trong dự đoán, chỉ thấy đoạn dây đỏ trôi nữ tử vừa rơi ra, nữ tử đã đến bên cạnh người bọn họ, mà bảy tám người vừa ham muốn nữ tử đã về Tây Thiên. Đối với một màn bất thành linh ba người Bắc Trữ Hoành không kịp phản ứng, trong lúc tối chậm đó, nữ tử đã được một hắc y nam tử mạng mặt nạ bạc cứu đi.

Nhìn nam tử mọi người đều cả kinh, Bắc Trữ Hoành hô to: “Ám Đế.”

Nữ tử cũng ngăn người, sau đó tràn đầy cảm động gọi: “Chủ tử.”

Nhan Nhiễm Tịch nhìn vào vẻ mặt của mọi người nhẹ nhàng cười một tiếng, hướng về Bắc Trữ Hoành nhàn nhạt nói: “Tứ hoàng tử có hay không nên đưa một lời giải thích với bốn đế?”

Bắc Trữ Hoành nheo mắt lại, hẳn biết Ám Đế sở dĩ là do trang phục, khiếp sợ cũng chỉ trong nháy mắt, nhưng thân thể theo bản năng sợ hãi không ngừng, không thích cảm giác này, về mặt phòng bị nhìn Nhan Nhiễm Tịch lạnh lùng nói: “Ám vệ.”

Đột nhiên trước mặt Nhan Nhiễm Tịch cùng Bắc Trữ Hoành xuất hiện hơn mười đạo nhân ảnh, đồng loạt chắn trước người Bắc Trữ Hoành, bởi vì có nhiều người hơn nên phấn khích, cười lạnh nói: “Đây chính là giải thích.”

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Gây chuyện

Ed: Acchan

Nhan Nhiễm Tịch khinh thường nhìn Ám vệ trước mắt, chẳng nhẽ nàng đường đường là Ám đế Âm vực ngay cả lĩnh tôn tướng của này cũng có thể đối phó sao?

“Tứ Hoàng tử, ngươi đây là xem trọng ám vệ của ngươi, hay là đang coi thường bản đế?”

Bắc Trữ Hoành híp mắt một cái, hần chưa từng thấy qua Âm đế ra tay, bởi vì người nhìn thấy qua đã muốn đi vào địa ngục, lúc này hai tay hần nắm chặt bán đứng hần, cố gắng trấn định nhẹ nhàng cười nói: “Kỳ thực chúng ta cũng không cần phải làm đến bước này, đã sớm nghe nói Âm đế cho nên muốn gặp mặt, mới ra hạ sách này”

Nhan Nhiễm Tịch cũng là cười khê một tiếng: “Nga? Chuyện gì có thể để cho Tứ Hoàng tử ra hạ sách này chứ?”

Ngữ khí nhẹ nhàng, khinh thường, rõ ràng chính là châm chọc, nhưng là một thân sát khí quả thật làm cho người ta không dám phản kháng.

Ân nhần xuống dưới: “Không biết đối với Bắc Tiêu quốc, Âm đế có ý kiến gì?”

Đã sớm đoán được Bắc Trữ Hoành lòng muông dạ thú, khê cười nói: “Không có ý kiến gì, Âm vực của bản đế còn không quản được, lại làm sao có thời gian đi ý kiến chuyện của người khác?”

Trực tiếp cự tuyệt, Nhan Nhiễm Tịch chỉ thầm nghĩ phải tự bảo vệ thực lực của mình, cái khác nàng quả thực không có thời gian suy nghĩ.

“Lẽ nào Âm đế không muốn quyền lợi của mình lớn hơn sao, vẫn là nói mục tiêu của Âm đế cũng chỉ đến đây? Chớ quên Minh điện vẫn đứng trên đầu Âm đế a” Tuy nói Âm đế và Minh điện nổi danh, thế nhưng nếu thật là nổi lên xung đột, Minh điện cũng sẽ đề đầu Âm vực, đây là việc mọi người đều biết, chính là Minh điện cùng Âm vực không có xung đột, mỗi lần vừa có tranh, hai bên sẽ tự động né tránh, cho nên mặc kệ là Minh điện hay là Âm vực, chung quy không ai dám khiêu khích.

Nhan Nhiễm Tịch đối với lần này cũng không có một tia tức giận, tuy rằng nàng không hiểu vì sao mỗi lần Minh điện đều có thể tránh bọn họ, giống như bọn họ tránh Minh Điện vậy, nếu thật sự đánh nhau, Nhan Nhiễm Tịch nàng cũng tuyệt đối không thua, cùng lắm thì liền đồng quy vu tận.

“Tứ hoàng tử thật đúng là một người có tâm tư tinh tế, cái này đều biết, bản đế luôn luôn không có dã tâm, cũng không muốn được nhiều quyền lực, về phần Minh điện, người cũng thấy đấy, mấy năm qua chúng ta cũng không có xung đột, tin tưởng Điện chủ Minh điện cũng biết được Âm đế ta đây không thành được đại sự gì, cho nên vẫn không can thiệp, lại nói bản đế nhưng thật ra là may mắn a”

“Bây bạ” trong lòng Bắc Trữ Hoành hiện ra hai chữ này, nếu người không có dã tâm thì Âm vực sao có khả năng phát triển thế lực đến như vậy?

Lộ vẻ tức giận: “Âm đế đây là không muốn?”

“Bản đế đối với chuyện này thực không có hứng thú, huống hồ chúng ta vẫn là địch nhân a” Nhan Nhiễm Tịch luôn luôn nhỏ mọn, dám động người của nàng, thực sự là to gan lớn mật “Chuyện ngày hôm nay, ta sẽ nhớ kỹ, bất quá ta sẽ không giết các người, có một ngày Bích Du sẽ tự mình rửa nhục”

Nhẹ nhàng cười, khoe miệng tà mị, ánh mắt sắc bén, trong nháy mắt liền mang theo Bích Du biến mất trước mặt mọi người, chỉ còn lại trong không khí thanh âm dụ hoặc: “Chúng ta còn có thể gặp mặt”

Chính là công phu trong nháy mắt liền biến mất không thấy, Bắc Trữ Hoành mở to hai mắt nhìn, đẩy ra ám vệ phía trước, không dám tin nhìn, tất cả mọi người về mặt là rung động, đây là cái võ công gì, cho dù là tuyệt đỉnh khinh công cũng không có đến loại trình độ này đi.

Một câu “Chúng ta còn có thể gặp mặt” kia, làm cho Bắc Trữ Hoành hoảng thần

Tối vô ảnh, đi vô tung, nếu thật sự là muốn mạng hần, chỉ sợ cũng là điều dễ dàng.

Mang theo Bích Du đi đến vùng ngoại thành, đánh một tiếng vang, một bóng người hiện hiện ở trước mặt hai người: “Vô, người đưa Bích Du trở về”

“Là” Lạnh lùng một tiếng, biểu thị khuôn mặt vô tình dưới mặt nạ.

Đây là cái bóng của Nhan Nhiễm Tịch, chưa từng rời đi Nhan Nhiễm Tịch mười thước ở ngoài, làm việc gì cũng không vượt quá một canh giờ, hần trung tâm đều cho Nhan Nhiễm Tịch, ngoại trừ Nhan Nhiễm Tịch thì không có người nào thấy bộ dáng của hần.

Bích Du về mặt thống hận nhìn Nhan Nhiễm Tịch nói: “Chủ tử, Bích Du lần này sơ suất, chuyện như vậy về sau cũng sẽ không xảy ra nữa”

Đối với Bích Du mà nói, Nhan Nhiễm Tịch chính là mệnh của nàng, nàng liều mạng để đi đến vị trí bây giờ đơn giản chính là có thể liếc mắt nhìn Nhan Nhiễm Tịch một cái, sự tình hôm nay nàng có cảm kích nhưng cũng là tự trách, nàng thề cuối cùng có một ngày nàng sẽ đứng bên người Nhan Nhiễm Tịch.

Nhan Nhiễm Tịch khoát tay: “Lần này thôi, trở về lĩnh phạt, mấy ngày hôm sau không cần đi ra làm nhiệm vụ”

Bích Du cắn môi, trong mắt hàm chứa nước mắt, cho dù chết nàng cũng không sợ, sợ chính là mất đi Nhan Nhiễm Tịch coi trọng: “Là, Bích Du đã biết”

Nhan Nhiễm Tịch không có hé răng, biến mất ở trước mặt hai người, Bích Du tay nắm chặt tay, Bắc Trữ Hoành, nàng nhớ kỹ.

Thời gian nửa tháng trôi qua, tất cả đều yên lặng.

Mai Trai trong Mỹ thực trai

Nhan Nhiễm Tịch thưởng thức một chút trà, lười híp mắt, bởi vì lấy cớ phải xuất giá, lúc này nàng cũng có thể tùy ý ra vào Lãnh viện.

Hôm nay đến Mỹ thực trai chủ yếu là thả lỏng một chút, tuy rằng nàng mỗi ngày đều ở đây thả lỏng.

“Một trận ồn ào, Nhan Nhiễm Tịch nhú mi lên.

Cổ Điệp thấy Nhan Nhiễm Tịch không vui, thấp giọng nói rằng: “Lại có người dám tới đây gây chuyện, tiểu thư có muốn ta đi ra xem một chút hay không?”

Nhan Nhiễm Tịch khoát tay áo “Việc này giao cho Tổng thúc là được”

Nàng cũng không muốn để người khác chú ý, không ngờ rằng đại danh nàng hiện tại đã muốn lan xa.

Cổ Điệp gật đầu, lại đứng trở về.

Nhưng mà thanh âm chẳng những không biến mất, ngược lại còn lớn hơn, còn có thanh âm đập bẻ đồ đạc, Nhan Nhiễm Tịch để chén xuống: “Cổ Điệp đi xem một chút đi”

Cổ Điệp vừa nghe liền hưng phấn: “Là” Sau đó chạy vội ra ngoài.

Khinh Âm ôm Tiểu Hắc thần nhiên nói: “Người dám ở trong này gây sự, lại làm cho Tổng thúc không thể làm gì, sợ rằng chỉ có những người hoàng thất đó” Khinh Âm từ khi đi theo Nhan Nhiễm Tịch, tính tình cũng trở nên giống với Nhan Nhiễm Tịch không có sai biệt lắm, chính là khóe miệng Nhan Nhiễm Tịch luôn nở ra tươi cười, mà Khinh Âm này lại lạnh lùng đến không có biểu tình gì.

Khinh Âm nói những lời này Nhan Nhiễm Tịch cũng rất rõ ràng, thế nhưng đã là hoàng thất có chút đầu óc cũng sẽ không ở chỗ này cãi lộn, lạnh lùng cười, có đôi khi thân phận loại này làm cho một ít người tâm trí ngu dốt.

Giờ chén trà lên, nhẹ uống một ngụm, lười biếng nheo hai mắt lại, khóe miệng lộ ra một nụ cười tà mị, hết thấy đều cùng nàng không có quan hệ, chỉ cần không nên chọc đến nàng.

Bên ngoài, một nữ tử dẫn một đám người cùng Tổng Trách Thư giằng co, cái bàn xung quanh đã muốn bị đập tan nát, ngoài cửa, trong phòng đều vây đầy người.

Tổng Trách Thư lạnh lùng nhìn nữ tử trước mặt, nếu là bình thường hẳn có lẽ sẽ không so đo nhiều, cùng lắm thì ở một gian là được, nhưng mà hôm nay hẳn cũng không dự định cứ xong chuyện như vậy, chủ tử ở ngay trên lầu, vốn là tới thả lỏng, hẳn đương nhiên đều đem hết đồ tốt đến trước mặt chủ tử, thế nhưng hôm nay, hẳn đã thấy thân ảnh Cổ Điệp, trong mắt mang theo một tia sắc bén, công chúa? Hừ, hôm nay cho dù là hoàng thượng tới, cũng không cần nghĩ lương thiện, hẳn cũng muốn nhìn xem hoàng thất này có bao nhiêu lợi hại.

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Tổng Trách Thư và Hoàn Nhan Dục Trạch

Ed: Acchan

Vị to gan lớn mật này chính là công chúa Hoàn Nhan Miên Tĩnh, là vị công chúa mà đương kim thánh thượng yêu thích nhất.

Hoàn Nhan Miên Tĩnh nhìn người đứng trước mặt là Tổng Trách Thư lúc trước đã gặp qua một lần, điều ngoa nói: “Lớn mật, điều dân nguoi, bản công chúa ở chỗ của nguoi ăn cơm là để mắt nguoi, nguoi cư nhiên không biết phân biệt, còn ra sức khước từ đem bản công chúa chặn ngoài cửa, ta xem nguoi là muốn tìm cái chết, nguoi có tin bản công chúa đem Mỹ thực trai nhà nguoi niêm phong lại hay không?”

Nghe được Hoàn Nhan Miên Tĩnh nói, một số người không chịu được nhú mày lên, Mỹ thực trai này chính là địa phương mọi người hoan hỷ nhất, trừ bỏ Nhã các, “Mê” liên chỉ có nơi này làm cho mọi người thích, nếu niêm phong nơi này thì tin tưởng rằng bất luận là quan to quý nhân hay là tài phú thương nhân đều lên tiếng oán giận.

Nếu đổi là người khác nhất định sẽ khuất phục dưới quyền uy của Hoàn Nhan Miên Tĩnh, nhưng mà Tổng Trách Thư là ai? Là một trong năm đại chương quầy quản lý tài vụ Âm vực, là trợ thủ đắc lực của Nhan Nhiễm Tịch, sẽ sợ một cái nho nhỏ công chúa sao?

Hơn nữa Nhan Nhiễm Tịch lập tức sẽ gả đến Nam Lâm Quốc, thân là thuộc hạ của nàng tự nhiên cũng muốn đi theo, Nhã các và ‘Mê’ nếu dời đi thì cũng rất nhiều phiền toái, hơn nữa danh khí từng tích lũy cũng sẽ giảm thiểu, nhưng mà Mỹ thực trai của hắn không như vậy, Mỹ thực trai đã muốn trải dài toàn bộ thiên hạ, ở chỗ nào cũng giống nhau.

Nhan Nhiễm Tịch vốn không có ý niệm di dời gì một cái sản nghiệp trong đầu, nay vừa vặn có thể lấy cho mình có một cái cơ cùng đi qua, hi hi, ở trong lòng Tổng Trách Thư tính toán nhỏ nhặt một chút.

Mà trên mặt cũng là lạnh giọng nói rằng: “Xin hỏi công chúa, Mỹ thực trai của chúng ta xúc phạm pháp luật Tây Tàn quốc như thế nào mà dẫn đến tình trạng niêm phong, hay là nói Thất công chúa người chính là luật pháp, chỉ cần chọc tới người liền xúc phạm pháp luật.

Quy củ Mỹ thực trai chúng ta các nước đều biết, đã không có chỗ thì cũng chỉ có thể đặt trước, chẳng lẽ người muốn chúng ta đem một vị khách tôn quý đuổi ra ngoài, nhường vị trí ấy cho công chúa sao?

Mỹ thực trai có thể đứng đến bây giờ đều dựa vào uy tín của chúng ta, nếu bởi vì công chúa mà hủy uy tín này, như vậy ta thật tình nguyện để Mỹ thực trai bị niêm phong”

Những lời này của Tổng Trách Thủ làm khơi dậy bất mãn của mọi người đối với Hoàn Nhan Miên Tĩnh, người ta so sánh với Tổng Trách Thủ, thực sự là một cái trời, một cái dưới đất.

Mọi người đều bất bình:

“Cái gì Công chúa, công chúa rất giỏi sao, công chúa sẽ không phân thứ tự đến trước và sau sao, chỉ biết lấy quyền áp người”

“Đúng vậy, bất quá là đầu thai tốt một chút mà thôi, cư nhiên điều ngoa tùy hứng như vậy, loại công chúa như vậy, đi Di Hồng Lâu cũng không muốn”

“Còn nghe đồn rằng Công chúa hoàng thất đều là người có đạo lý, nhưng mà bây giờ thấy quả thực là khó có thể tin được, đây quả thực chính là một người đàn bà chanh chua bên đường thôi”

“Đúng vậy, xem ra đồn đãi thực không thể tin, trước kia còn nói Tam tiểu thư Phủ Thừa tướng trời sinh ngu dốt, nhưng khi người ta thấy Tam tiểu thư mấy ngày trước, bài thơ kia ngay cả Khiêm công tử đều tâm phục khẩu phục, còn cứu nghèo túng công tử Mục gia, không chỉ có tài hoa, còn có thiện tâm, có thể thấy còn tốt hơn kiều ngạo ương ngạch công chúa này gấp trăm lần”

“Đúng vậy”

Mọi người nghị luận đều, làm cho Hoàn Nhan Miên Tĩnh xấu hổ và giận giữ không chịu nổi, hét lớn: “Bọn dân đen các ngươi, có biết chính mình đang nói cái gì hay không, các ngươi đây là đang nhục mạ hoàng thất, đây là tội chết, ta muốn nói cho phụ hoàng chém các ngươi”

Một câu của Hoàn Nhan Miên Tĩnh lại khiến cho sự phẫn nộ của dân chúng bùng lên.

Nguyên bản phần đông người đến đây ăn cơm đều là thân phận cao quý, nay cư nhiên lại bị một công chúa như một đàn bà chanh chua mắng là dân đen, còn luôn miệng nói muốn giết bọn họ, đây làm sao bọn họ có thể chịu được, cũng bất chấp cái gì liền bắt đầu chửi ầm lên, có tài ăn nói đều không nghe ra một chữ thô tục, nhưng là những câu giết người, không có tài ăn nói dĩ nhiên là liền mắng chửi rất khó nghe.

Hoàn Nhan Miên Tĩnh thấy dân chúng phẫn nộ như thế này đương nhiên là chưa gặp qua, từ nhỏ được bảo hộ rất tốt, từ trước tới giờ đều là nàng đánh người, mắng chửi người, bây giờ như vậy làm sao mà chịu được, trên mặt lúc trắng lúc đỏ, miệng hét lớn ‘Cầm mồm’ ‘dân đen’ linh tinh.

Thù hạ mà Hoàn Nhan Miên Tĩnh đem tới, cũng không biết làm thế nào cho phải.

“Đều cầm mồm” Một đạo thanh âm bén nhọn mang đầy tức giận truyền đến.

Bất thành linh một tiếng đều khiến mọi người bị dọa, liền ngừng lại, nhìn đến người trước mắt, trên mặt Hoàn Nhan Miên Tĩnh vui vẻ, lập tức chạy đến bên cạnh người nọ, hung tợn nói: “Dực Trạch ca ca, ngươi đã đến rồi, ngươi nhanh đem bọn họ đều bắt lại, bọn họ cư nhiên dám mắng ta, đều đem bọn họ giết, đều giết...”

“Cầm miệng” Người tới chính là Dực vương Hoàn Nhan Dực Trạch, vốn là đi đến nơi hẹn, lại vừa vặn thấy một màn này, thấy Hoàn Nhan Miên Tĩnh không có đầu óc nói lung tung một mạch, lập tức lớn tiếng quát.

Hoàn Nhan Miên Tĩnh thấy bộ dáng này của Hoàn Nhan Dực Trạch thì cũng biết là mình gây họa, không dám nhiều lời liền cúi đầu đứng một bên.

Hoàn Nhan Dực Trạch thấy Hoàn Nhan Miên Tĩnh không nói thêm gì nữa, cũng không trách cứ gì nàng, dù sao Hoàn Nhan Miên Tĩnh cũng là người Hoàng gia, trước mặt mọi người nếu làm như vậy chỉ sợ làm mất mặt Hoàng gia, xoay người, ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị bắn về phía Tổng Trách Thủ, lạnh lùng hỏi: “Tổng lão bản, đây là có chuyện gì?”

Trong lòng Tổng Trách Thủ cười lạnh, trên mặt không cao ngạo không siểm nịnh nói: “Kỳ thật không có gì, chính là tiểu điểm không còn chỗ ngồi, công chúa lại muốn cho Tổng mỗ đem phòng Mai trai nhường cho công chúa, Tổng mỗ là đi ra làm ăn buôn bán, tất nhiên là muốn để ý chữ tín, hơn nữa quy củ của Mỹ thực trai từ trước đến giờ là như vậy, người đi tới Mỹ thực trai chưa từng phá qua quy củ, công chúa là cành vàng lá ngọc, nhưng mà cũng không thể đánh vỡ quy củ của tiểu điểm, nếu mà Dực vương muốn giúp công chúa niêm phong tiểu điểm, Tổng mỗ cũng không dám nói gì thêm, chỉ hi vọng Dực vương không cần giận chó đánh mèo những người ở đây, bọn họ cũng chỉ là bất nhẫn hành vi của công chúa mà thôi”

Một câu của Tổng Trách Thủ, lại đem tất cả sai lầm dễ dàng hóa giải, nói chuyện khách khí, nhưng mà mỗi một câu đều nói là Hoàn Nhan Miên Tĩnh lấy quyền áp người, điều ngoa tùy hứng, nếu Hoàn Nhan Dực Trạch thực sự niêm phong Mỹ thực trai, thì sẽ gặp một cái kết cục là giúp người xấu làm điều ác.

Hoàn Nhan Dực Trạch ở trong quan trường lăn lộn nhiều năm như vậy, thế nào lại không nghe ra ý tứ của Tổng Trách Thủ, đem áp chế cơn tức giận

trong lòng, vô luận thế nào cũng không thể rơi xuống cái nhược điểm này, ngữ khí lạnh lùng nói: “Tổng lão bản nói gì vậy, Công chúa cũng là chưa tới đây nên không biết quy củ nơi này, tin tưởng Tổng lão bản sẽ thông cảm đi”

Tổng Trách Thủ biết là Hoàn Nhan Dục Trạch muốn chuyện nhỏ hóa không, cũng không thèm để ý, hôm nay không phải là lúc thể hiện, đợi ngày nào đó hãn rồi đi, hãn sẽ tặng cho bọn họ một phần đại lễ.

Trước mặt Tổng Trách Thủ tươi cười: “Nếu Dục vương nói như vậy, liền cứ như thế đi”

Vừa không thừa nhận Hoàn Nhan Dục Trạch nói, lại thể hiện bản thân khiêm nhường, còn hiệu quả làm cho mọi người nghĩ đến đây là quyền thế áp người, đạt được mọi người đồng tình, mọi người cũng phần nộ chán ghét đối với Hoàn Nhan Miên Tĩnh, nói chuyện làm việc cẩn thận.

Hoàn Nhan Dục Trạch nghe Tổng Trách Thủ nói xong, trong mắt lộ ra không vui, nhưng mà hôm nay hãn còn có chuyện muốn làm, hơn nữa Tổng Trách Thủ này cũng không phải là người dễ đối phó, giao hoạt như một lão hồ ly, hãn lạnh lùng nói: “Tốt lắm” Sau đó phát tay áo rồi đi.

Không liếc mắt nhìn Hoàn Nhan Miên Tĩnh đứng ở sau lưng, ở Hoàn Nhan Dục Trạch thấy, công chúa này trừ bỏ gây chuyện chính là cũng không biết làm việc gì

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Minh Lăng

Ed: Acchan

Hoàn Nhan Dục Trạch bị tức giận liền đi vào căn phòng đã đặt trước, trong đại sảnh chỉ để lại Hoàn Nhan Miên Tĩnh cùng nhất bang thủ hạ của nàng, bởi vì Hoàn Nhan Dục Trạch rời đi, Hoàn Nhan Miên Tĩnh cũng biến thành chột dạ lên, cố gắng trấn định nói rằng “Hừ, hôm nay nể mặt hoàng huynh nên bản công chúa trước tiên tha cho các ngươi, nếu như lần sau còn dám bất kính như thế, bản công chúa nhất định sẽ đem bọn ngươi chém”

Tổng Trách Thủ nguyên bản vốn không tính cho Hoàn Nhan Miên Tĩnh mặt mũi, lạnh lùng nói: “Chỉ cần lần sau công chúa không làm như vậy, tiểu nhân đương nhiên cũng không nói cái gì, nhưng nếu mà công chúa còn như vậy, tiểu nhân chỉ có thể tẩy xong cái cổ chờ công chúa”

Đối với Tổng Trách Thủ không xem mình ra gì, Hoàn Nhan Miên Tĩnh rất là tức giận, nhìn mọi người, biết mình không chiếm được tiện nghi, hung hăng nói rằng: “Hảo, ngươi chờ cho ta” Sau đó mang theo thủ hạ chật vật chạy thoát.

Nhìn bóng lưng Hoàn Nhan Miên Tĩnh, trong lòng Tổng Trách Thủ cười nhạo, hãn sẽ chờ, ngày nào đó đợi chủ nhân của hãn ra tay, hãn sẽ tặng cho hoàng thất một phần đại lễ, thu hồi tâm tư của mình, quay người nhìn mọi người, vẻ mặt hơi bất đắc dĩ nói: “Các vị, hôm nay Mỹ thực trai làm không tốt, quấy rầy các vị dùng cơm, Tổng mỗ ở trong này bồi tội chửi vị, toàn bộ bữa cơm ngày hôm nay do ta mời khách, mọi người chậm dùng”

Mọi người ríu rít nói lời cảm tạ, ấn tượng đối với Tổng Trách Thủ rất tốt, danh khí cùng uy tín của Mỹ thực trai cũng đề cao rất lớn.

Hoàn Nhan Dục Trạch thật không ngờ Tổng Trách Thủ thật không thức thời, điều chỉnh tốt tâm lý của mình, đi vào căn phòng đã đặt tốt.

Cổ Điệp thấy náo nhiệt cũng đã xem xong rồi, nhàm chán nhún nhún vai cũng trở về phòng.

Nhan Nhiễm Tịch ở trong phòng vẫn nhàn nhạt uống trà như trước, bộ dáng lười biếng, cả người khí tràng căng thẳng hết thấy cũng là không bỏ qua.

“Tiểu thư, ngươi đoán là ai gây sự?” Cổ Điệp hưng phấn chạy vào.

“Lại là cái hoàng thất không có đầu óc kia? Sẽ không là cái Hoàn Nhan Miên Tĩnh chúng ta gặp đi” Hoàn Nhan Miên Tĩnh ở trong ấn tượng của Lam Ân Nhan đã muốn trở thành người phát ngôn không có đầu óc.

Cổ Điệp không thú vị nói “A, lại đoán trúng, thật không dễ đùa” Mỗi lần đều bị đoán đúng.

Nhan Nhiễm Tịch cười nhẹ, tay nhẹ khều vuốt vuốt Tiểu Hắc trên đùi, Tiểu Hắc hí mắt về mặt hướng thụ.

Khinh Âm ở một bên đối với loại tình huống này đã tập mãi thành thói quen, mặc kệ lúc nào thì Cổ Điệp cũng sẽ không chiếm được tiện nghi tiểu thư các nàng.

Hồi lâu Nhan Nhiễm Tịch để chén xuống, Tiểu Hắc rất có năng lực phân biệt từ trên đùi Nhan Nhiễm Tịch vào trong lòng Khinh Âm, Khinh Âm cũng rất nhàn nhuỷ mà tiếp nhận.

“Cổ Điệp, ngươi đi nói cho Tổng thúc liền tính toán tốt, chuẩn bị một chút” Tổng Trách Thủ nghĩ ra sao Nhan Nhiễm Tịch tự nhiên là rất rõ ràng, mang theo Khinh Âm đi ra ngoài.

Cổ Điệp tuy rằng không rõ thế nào nhưng cũng không hỏi nhiều, nhiều thì điểm nàng có thể làm càn, nhưng mà nàng lại không quên bản chất ác ma tiêu biểu của Nhan Nhiễm Tịch, gạt đầu rồi đi.

Thực không khéo là, Nhan Nhiễm Tịch vừa mới ra cửa liền gặp hai nam nhân đi tới, một người là Hoàn Nhan Dục Trạch bị Tổng Trách Thủ làm cho tức giận, một người là Nhan Nhiễm Tịch không biết, xem ra rất là khôn khéo, nhưng mà cũng sẽ không là cái đại nhân vật gì, đối với người như vậy Nhan Nhiễm Tịch cũng không có thời gian quan tâm, bất quá có thể cùng Hoàn Nhan Dục Trạch xuất hiện ở chỗ này, sợ rằng không đơn giản, bất quá cái này cũng không liên quan đến nàng.

Nhìn hai người trò chuyện với nhau thật vui đi ra, Nhan Nhiễm Tịch rất muốn không nhìn qua, nhưng mà cái nam tử kia dường như cũng không muốn buông tha Nhan Nhiễm Tịch như vậy.

Kỳ thật nếu Nhan Nhiễm Tịch cẩn thận một chút, sẽ phát hiện nam tử này đúng là thanh y nam tử xuất hiện trong đám người lúc nàng cứu Mục Thiên Kỳ.

Thanh y nam tử đi lên trước, chặn đường đi của Nhan Nhiễm Tịch, Kinh Âm ở một bên lạnh lùng gần như vô tâm trong mắt xuất hiện một tia cảnh giác, nam tử không để ý nhìn Nhan Nhiễm Tịch khẽ cười nói “Nói như vậy, vị này chính là Tam tiểu thư Nhan Nhiễm Tịch nổi tiếng chư quốc đi, tại hạ Minh Lăng ở trong này ra mắt Tam tiểu thư”

Minh Lăng? Nhan Nhiễm Tịch đối với tên của người không quen biết là không có ấn tượng gì, nhưng là như trước không có xuất hiện không kiên nhẫn, thân nhiên nói: “Nhĩ hảo”

Thấy đối phương cũng không có ý tránh đường, Nhan Nhiễm Tịch cũng không gấp, thuận tiện ở chỗ này chờ Cổ Điệp, nàng cũng là không có cái kia khí lực đi đối phó với người này, đối phương cũng thật là không ngờ Nhan Nhiễm Tịch chỉ nói hai chữ này, nhưng mà Hoàn Nhan Dục Trạch bên người hẳn cũng đã từng lãnh giáo qua, cũng không có ra tiếng.

Hai bên cứ giằng co nhau như vậy.

Rốt cục vẫn là thanh y nam tử không chịu được bầu không khí như vậy, cười nói: “Tam tiểu thư cũng không giống như lời đồn”

“Ân” Nhẹ nhàng một tiếng, tiếp đó là một trận trầm mặc, thanh y nam tử đã muốn ý thức được một cái vấn đề trọng yếu, đó là cùng Nhan Nhiễm Tịch nói chuyện có thể nghiền chết người.

Hoàn Nhan Dục Trạch lên tiếng đánh vỡ bầu không khí xấu hổ: “Nhan cô nương sao lại ở chỗ này?”

“Uống trà” Rất đơn giản 2 chữ, nàng thực sự là không thích cùng bọn họ nói chuyện.

Khụ khụ, ho nhẹ hai tiếng, tuy rằng đã muốn đoán được kết quả, nhưng mà vẫn khó có thể nhận “Một khi đã như vậy, chúng ta cũng không nên quấy rầy” Ánh mắt nhìn về phía cửa Mai trai, cái địa phương Hoàn Nhan Miên Tĩnh vừa muốn, thật không ngờ người bên trong lại là Nhan Nhiễm Tịch.

Nhan Nhiễm Tịch gạt đầu, bây giờ Cổ Điệp cũng chạy trở về, ánh mắt quét nhìn hai người Hoàn Nhan Dục Trạch vừa mới rời khỏi Nhan Nhiễm Tịch.

Trên đường Cổ Điệp giải thích: “Tiểu thư, cái nam nhân vừa rồi là Minh Lăng, tâm phúc của Nhị hoàng tử Bắc Tiêu quốc”

Nhan Nhiễm Tịch gạt đầu, việc này đối với nàng cũng không có gì để ý, chính là trong lòng cũng bắt đầu tính kế.

Biết ý tứ của Nhan Nhiễm Tịch, Cổ Điệp cũng không nói gì nữa.

Một đường về tới phủ Thừa tướng, vốn là muốn về Lãnh viện, lại nghe được một trận thanh âm khắc khẩu, thanh âm này rõ ràng là của muội muội nàng, Nhan Hàm Tuyên.

Theo thanh âm đi qua, nhìn thấy hai người Nhan Hàm Tuyên cùng Nhan Từ Khê, xem ra là khác khẩu cái gì?

Nhan Nhiễm Tịch thực muốn biết cái gì có thể làm cho muội muội lạnh như băng của mình kích động như thế, đi vào vừa nghe, cư nhiên có tên mình.

Nhan Hàm Tuyên gần như điên cuồng hét: “Người cầm miệng cho ta, nếu người lặp lại lần nữa, ta sẽ giết người”

Nhan Từ Khê nhìn khuôn mặt tức giận của Nhan Hàm Tuyên, cười nói: “Hừ, người không phải vẫn lạnh như băng sao? Hôm nay làm sao vậy? Không cho ta nói, ta cứ nói, nương người hại Nhan Nhiễm Tịch là sự thật, sao lại không muốn thừa nhận, Từ muội muội, ta nói cho người biết, nhìn bộ dáng của Nhan Nhiễm Tịch liền thấy nàng đã biết bí mật này, người cảm thấy nương người hại nàng như vậy, nàng sẽ tốt tâm giúp người sao, đơn giản chính là muốn lợi dụng người tới làm một ít chuyện không thể cho ai biết thôi, người còn giúp nàng, không bằng cùng ta liên thủ trừ bỏ nàng”

“Người” Ánh mắt Nhan Hàm Tuyên trở nên đỏ bừng, bên trong che kín tơ máu, hung hăng khắp cổ Nhan Từ Khê.

Nhan Từ Khê thật không ngờ Nhan Hàm Tuyên lại cực đoan như vậy, trong mắt xuất hiện tia sợ hãi, nhưng mà làm thế nào cũng không thể kêu ra tiếng, cảm giác được sinh mệnh xói mòn “Hự ~” một tiếng, đi hoang tuyền.

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: tru tiên lệnh

Nhan Hàm Tuyền thật không ngờ chính mình sẽ giết chết Nhan Tử Khê, nàng trong lúc nhất thời kích động.

Nhan Nhiễm Tịch đi ra, nguyên bản Nhan Hàm Tuyền còn đang cố gắng trấn định, nhìn thấy Nhan Nhiễm Tịch trong mắt trở nên rối loạn.

"Tỷ tỷ, người... Ta..." Nhan Hàm Tuyền không muốn cho Nhan Nhiễm Tịch biết đến một mặt này của mình, sợ bởi vì như vậy làm cho Nhan Nhiễm Tịch chán ghét nàng, hơn nữa vừa rồi Nhan Nhiễm Tịch hẳn là nghe được đi.

Nhan Nhiễm Tịch nhấc tay, ngăn cản nàng giải thích, thân nhiên nói: "Cổ Điệp người đem nơi này xử lý đi." Sau đó nhìn về phía Nhan Hàm Tuyền: "Người theo ta đến nơi này."

Nhan Hàm Tuyền không có cự tuyệt, lúc này cho dù là Nhan Nhiễm Tịch đem nàng đưa vào quan phủ nàng cũng sẽ không chút nào do dự.

Một đường bất an đi theo phía sau Nhan Nhiễm Tịch.

Đi vào lãnh viện, Nhan Nhiễm Tịch mắt nhìn Khinh Âm, Khinh Âm hiểu ý tiêu sái đi ra ngoài, đóng cửa lại.

"Ngồi đi." Nhan Nhiễm Tịch cầm lấy ly trà trên bàn, chỉ cần là Nhan Nhiễm Tịch ở nơi nào Khinh Âm đều chuẩn bị tốt trà.

Nhan Hàm Tuyền khẩn trương ngồi xuống, lại không dám ngồi yên, lo lắng không yên cúi đầu, nếu là người khác Nhan Hàm Tuyền nàng sẽ không có một tia nao núng, nhưng nàng sợ Nhan Nhiễm Tịch sẽ chán ghét nàng.

"Không có gì muốn nói với ta sao?" Nhan Nhiễm Tịch buồn cười nhìn Nhan Hàm Tuyền.

Nhan Hàm Tuyền ngẩng đầu muốn giải thích, nhưng lại vô lực, có chút suy sút nói: "Hàm Tuyền mặc cho tỷ tỷ xử trí."

Nhan Hàm Tuyền hao hết nửa ngày khí lực nói ra một câu như vậy, Nhan Nhiễm Tịch thật không biết làm gì cho phải, buông ly trà, về mặt có chút thu liễm, thân nhiên nói: "Nếu ngay cả cảm xúc của mình không khống chế được, như vậy sẽ không đạt được thành tựu gì, nếu như ngày hôm nay, mà lại giết người thì người sẽ làm sao, còn có lần trước cự tuyệt hôn sự với Bắc Trữ Hoành, người cho rằng với thực lực của người sẽ từ chối được sao? Chẳng lẽ lấy cái chết để đe dọa? Đây không phải là việc sáng suốt."

Đối với những âm mưu quỷ kế Nhan Nhiễm Tịch căn bản không để ý, bằng không nàng sao có thể làm chỉ huy bộ đội đặc chủng, điều ngu nhất chỉ vì quá trung thành với quốc gia mà bị hại.

Lúc này Nhan Hàm Tuyền có chút kinh ngạc ngẩng đầu, nàng không rõ ràng sao Nhan Nhiễm Tịch lại nói như vậy với mình, lắp bắp nói: "Tỷ tỷ nói vậy là ý gì?"

Một lần nữa cảm chén, uống một ngụm, nhìn Nhan Hàm Tuyền bộ dáng ngờ ngác rất là buồn cười: "Chính người tự hiểu được, người không có thể lực, không có thực lực, như vậy người vốn không có tư cách nói không, không tư cách tức giận, càng không có tư cách lựa chọn, trừ phi người muốn dùng sinh mệnh của người gánh bỏ tất cả mọi việc.

Sự tình hôm nay ta thấy được sẽ không sao, nhưng nếu người khác thấy được người sẽ sao đây."

Nhan Nhiễm Tịch nói đến đây thì dừng lại tiếp tục uống trà, giống như người vừa nãy nói chuyện không phải là nàng, Nhan Hàm Tuyền cũng không nói gì, cúi đầu nghĩ từng lời của Nhan Nhiễm Tịch, từ ngày ở nhà các chính nàng hiểu được năng lực của mình không bảo hộ được tỷ tỷ.

Lúc này nhìn tỷ tỷ đang uống trà, mới biết được nàng hẳn là rất cường đại, vẫn đều không cần người khác bảo hộ, ngược lại là chính mình phải làm cho nàng lo lắng, mới vừa rồi đã cho thấy thực lực của nàng chỉ sợ thái tử so ra còn kém hơn.

Bất quá loại bảo hộ này thật sự tốt, điểm này nàng cũng không xem nhẹ.

Trong mắt lộ ra mỉm cười, nhưng rất nhanh bị che giấu đi, nàng vẫn không dám ở trước mặt tỷ tỷ nàng làm càn, gật đầu: "Ta hiểu được tỷ tỷ." Cái khác không phải mình nên hỏi, nàng tự nhiên cũng sẽ không hỏi đến, nếu không sẽ bị chán ghét.

"Uh, vậy đi chơi đi."

Nhan Hàm Tuyền sững sốt, tuy rằng rất muốn ở cùng Nhan Nhiễm Tịch, nhưng vẫn nghe lời nàng lui ra ngoài.

"Tiểu thư." Thấy Nhan Hàm Tuyền đi ra ngoài, Khinh Âm cùng Cổ Điệp bước vào.

Cổ Điệp đi đến trước mặt Nhan Nhiễm Tịch, thấp giọng nói: "Tiểu thư, đã xử lý xong rồi."

Nhan Nhiễm Tịch gạt đầu, việc này nàng cho tới bây giờ vốn không có lo lắng: "qua hai ngày nữa chính là cung yến, sau đó chúng ta sẽ rời đi các người thu thập một chút."

"Là." Hai người lui đi ra ngoài.

Nhan Nhiễm Tịch buông cái chén trong tay xuống lấy ra một cái lệnh bài, lệnh bài phía trên có khắc một chữ thật to 'Tru', nếu Nhan Nhiễm Tịch đem nó xuất ra ngoài tuyệt đối sẽ là một hồi huyết vũ tinh phong, bởi vì khối lệnh bài đó chính là một trong tứ đại thần lệnh mà người trong giang hồ muốn.

Tứ đại thần lệnh theo thứ tự là tru tiên lệnh, sát thần lệnh, trảm ma lệnh, trấn yêu lệnh.

Nhan Nhiễm Tịch ánh mắt trở nên trầm xuống, cho tới bây giờ trừ bỏ thần lệnh ở bên trong, những thứ khác nàng đều không hiểu thấu đáo, nàng không tin một cái thần lệnh như vậy có thể điều động âm vệ.

Thở dài, đem tru tiên lệnh cất đi, có một số việc vẫn là không thể cưỡng cầu, việc nên biết vào thời điểm nào đó sẽ biết.

Nhan Tử Khê mất tích tin tức này ngày thứ hai cũng đã trở nên ồn ào, Nhan Phi Quỳnh hạ lệnh, mặc kệ như thế nào nhất định phải tìm được Nhan Tử Khê, sống phải thấy người chết phải thấy thi thể, chính là điều này cùng Nhan Nhiễm Tịch không có quan hệ, Nhan Hàm Tuyển một bộ dáng không thêm quan tâm, chỉ cần không phải Nhan Nhiễm Tịch, đối mặt bất luận kẻ nào nàng đều là một bộ dáng băng lãnh, sau nàng còn có tỷ tỷ nàng sợ ai?

Cung yến rất nhanh đã tới, chuyện Nhan Tử Khê mất tích cũng không được giải thích, đối với việc này Nhan Phi Quỳnh tuyên bố với bên ngoài nàng ta mắc bệnh mà chết, nhưng Nhan Nhiễm Tịch biết Nhan Phi Quỳnh nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ, hấn cao ngạo như vậy tuyệt đối không cho việc nào không nằm trong tầm tay hấn.

Trước cung yến một ngày, Nhan Phi Quỳnh tìm tới Nhan Nhiễm Tịch, Nhan Nhiễm Tịch cũng không có cảm thấy kỳ quái. Nhan Phi Quỳnh chính là muốn Nhan Nhiễm Tịch phải nghe lời hấn. Nàng dĩ nhiên là đồng ý.

Lo lắng cho Nhan Nhiễm Tịch, Nhan Phi Quỳnh phái cho Nhan Nhiễm Tịch một hạ nhân, kì thực là người giám thị, đối với việc này Nhan Nhiễm Tịch cũng không có phản đối gì.

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: tử

Thời gian trôi qua trong chớp mắt, ngày cung yến cũng đã đến, qua ngày cung yến Nhan Nhiễm Tịch sẽ phải gả đi xa, đối với việc này Nhan Nhiễm Tịch không có cảm xúc gì, nhưng thật ra Nhan Hàm Tuyển hết sức không vui, nhưng nàng luôn luôn lạnh như băng trên gương mặt cũng không có biểu hiện gì, chính là càng thêm kiên định biến mình thành cường đại.

Hôm nay, là ngày cung yến.

Nhan Nhiễm Tịch một thân màu lam cung trang, tóc tùy ý búi lên, đằng sau dùng dây cột tóc màu lam, không có ruộm rà chi tiết, chỉ nhàn nhạt lười biếng, nhưng lại làm người ta chú ý, khóe miệng cười nhẹ ôn hòa mà xa cách, trong mắt ánh lên tia nhìn sắc nhọn.

Nhan Nhiễm Tịch không nhanh không chậm tiêu sái tiến đến đại sảnh, bởi vì cung yến không thể mang theo tỷ, cho nên Kinh Âm cùng Cổ Điệp ở tại lãnh viện.

Mới gặp Nhan Nhiễm Tịch chỉ cảm thấy nàng nhỏ bé không giống người bình thường, giống như là tàng hình, chính là chỉ cần tiếp xúc với nàng người ta sẽ biết sau tâm hồn kia là một khí chất hấp dẫn người ngoài, không liên quan tới bề ngoài.

Vào hoàng cung, Nhan Nhiễm Tịch cũng không có kinh ngạc, nàng ở hiện đại thấy được không ít, hơn nữa hoàng cung này nàng đã tới một hai lần, cúi đầu đi theo sau mọi người, thu liễm hơi thở cao ngạo, một đường đi không nói gì.

Cảm giác nhỏ bé tồn tại có thể làm cho bất luận kẻ nào bỏ qua, thế cho nên dọc đường đi không ai chú ý đến nàng, bất quá điều này cũng hợp ý Nhan Nhiễm Tịch.

Không biết qua bao lâu, hoàng đế rốt cục mang theo phi tần của hấn đến, mọi người hô to vạn tuế, bình thân, tại vị trí của mình ngồi xuống, quần thần hài hòa một mảnh, nhưng không biết đây có phải là mặt ngoài hay không.

Đang lúc cúi đầu trầm tư nàng cảm nhận được vài đạo ánh mắt, cảm giác được vài đạo ánh mắt này không giống nhau, Nhan Nhiễm Tịch vì không thể biết là ai nên nhui mày, đã giảm thấp xuống sự tồn tại, trừ phi có ý tìm kiếm, bằng không làm sao có thể chú ý đến nàng?

Không có động tác gì, tùy ý để người khác đánh giá.

Nhan Nhiễm Tịch bàn tay nhỏ bé trắng nõn xoa tiểu Kim, lúc này nàng rõ ràng cảm giác được, tiểu Kim co rút nhanh thân thể, đối với loại dị thường này, chỉ có thể nói tiểu Kim cảm nhận được nguy hiểm gì đó, hoặc có thể cảm nhận được nguy hiểm của nàng, mặc kệ như thế nào cũng là nguy hiểm, nở một chút tươi cười chính là ai gặp nguy hiểm còn chưa biết đâu.

Trên đài cao hoàng đế Hoàn Nhan Bân, ước chừng năm mươi tuổi, vẻ mặt hồng nhuận, thoát nhìn thực khỏe mạnh, đáy mắt có vẻ lo lắng lại bị khỏe miệng tươi cười che giấu đi, chính là chung quy không tránh khỏi ánh mắt Nhan Nhiễm Tịch.

Khỏe miệng giãn ra, một nụ cười xinh đẹp, cầm lấy cái chén uống một ngụm, ở lúc hoàng đế vừa lòng hạ cái chén xuống.

Thất tình thực cốt tán, thật sự là để mắt nàng, chính là nếu lão hoàng đế này biết độc được là nàng tự tay điều chế thì sẽ như thế nào? Thật sự là chờ mong.

Hoàn Nhan Bân gặp lúc Nhan Nhiễm Tịch uống xong ly rượu kia tươi cười càng sâu, xem ra lời đồn không thể tin, còn nói thay đổi rất nhiều, nhưng chỉ là một nữ tử mà thôi, quét mắt nhìn xung quanh, cười nói: "Hôm nay cung yến này là tổ chức cho tam tiểu thư phủ thừa tướng, hai là vì sự cống hiến của thừa tướng cho Tây Tần quốc, cho nên hôm nay ai cũng không cần câu nệ."

Nói là như thế, nhưng không ai dám làm như vậy, bên vua như bên hổ, điều này xưa nay rất đúng.

Nhan Nhiễm Tịch nhìn trên đài ca múa, neho mắt lại, như đang hưởng thụ.

Lúc này một tỷ nữ đi qua bên người Nhan Nhiễm Tịch, thực không cẩn thận đem rượu đổ vào quần áo của nàng.

Tỷ nữ lập tức quỳ xuống, thanh âm mang theo hoảng sợ: "Nô tỷ đáng chết, Tam tiểu thư tha mạng, nô tỷ không phải cố ý."

Nhan Nhiễm Tịch cười khê, nàng nhưng là nhìn rất rõ ràng, tỷ nữ kia con người rõ ràng cất dấu kinh thường cùng trào phúng, hơn nữa tỷ nữ này là nô tỷ của Hoàn Nhan Miên Tĩnh, cảm nhận được ánh mắt của mọi người, nàng nghĩ nhiều người như vậy không dám động đến nàng sao?

"Không ngại, chỉ là một cái váy thôi, hy vọng ngày sau người có thể cẩn thận một chút." Trong thanh âm mềm nhẹ hiện ra một tia lo lắng, cái từ thiện lương chân chính động lại trên người của nàng, tùy tay đem cái chén trong tay đặt vào cái khay, sau đó lấy cái chén trên mặt đất, tùy ý uống một ngụm, đối với Hoàn Nhan Miên Tĩnh nhỏ giọng nói: "Công chúa, mới vừa rồi là ta không cẩn thận đụng phải nàng, nàng không phải cố ý, còn thỉnh công chúa không cần khó xử nàng, ly rượu này là Tịch nhi cùng công chúa bồi tội, hy vọng công chúa có thể tha thứ."

Trên đài Hoàn Nhan Bân ánh mắt nhảy dựng lên, suy nghĩ trở nên sâu xa, hẳn không biết chuyện tình lúc này có phải trùng hợp hay không, vừa này hẳn nhìn tỷ nữ kia chính là cố ý, ly rượu kia có phải vô tình?

Mọi người đều thấy một màn không cẩn thận kia, đương nhiên trong này bao gồm cả đám người Dục vương, nghe thấy những lời của Nhan Nhiễm Tịch mọi người đều có ấn tượng tốt với nàng, người tốt như vậy phải vào Minh vương phủ, bọn họ trong lòng sinh ra một tia không đành lòng, hoàn toàn đã quên lời đồn của ngoại giới, bọn họ chỉ nhìn thấy nữ tử trước mắt ôn nhu hào phóng, thiện lương thực đức.

Hoàn Nhan Miên Tĩnh âm thầm cắn răng, vốn muốn làm cho Nhan Nhiễm Tịch trước mặt mọi người xấu mặt, thật không ngờ cho nàng một cơ hội chuyển xấu thành tốt, nhìn tỷ nữ bung rượu lại, biết chính mình không thể đánh mất thân phận, giữa đầu uống hết ly rượu, động tác nhanh khiến Hoàng Nhan Bân không kịp ngăn cản, nhưng nghĩ đến giải được trên tay mình, nên không nói gì, hẳn không thể khiến cho người khác hoài nghi.

Chính là ai cũng không có thấy Nhan Nhiễm Tịch trong mắt lãnh ý, cúi đầu nhìn tiểu Kim ngoan ngoãn làm vòng tay, nhẹ nhàng cười, trúng độc xà vương, không phải thất tình thực cốt tán thật có thể dễ dàng giải sao, tin tưởng vào ngày nàng đi có thể cấp nàng một tin tức phần chân, đây coi như là đồ cưới Tây Tần quốc cấp nàng đi.

Cười hạ ly rượu xuống, ngừng đầu vừa vặn chống lại ánh mắt Hoàn Nhan Dục Trạch, môi đỏ mọng hé mở, không tiếng động nói một chữ.

Hoàn Nhan Dục Trạch chỉ cảm thấy chính mình sau lưng mồ hôi nhỏ giọt, hẳn tình trạng thấy kỳ tự kia, là 'Tự'.

Nếu là người khác nói hẳn sẽ bỏ qua, nhưng Nhan Nhiễm Tịch hẳn từ đầu tới cuối không nhìn rõ người này, hẳn cảm giác được hơi thở nguy hiểm trên người nàng, 'Tự' là cố ý từ gì, hẳn không biết, nhưng hẳn hiểu được nàng nói thì sẽ làm được, thế gian dường như không có việc nàng không làm được, hẳn không biết tại sao mình lại có loại suy nghĩ này.

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: được lâu

Nhan Nhiễm Tịch thời điểm nói ra chữ kia giống như là đang khinh bỉ bọn họ vậy.

Người trên cao rót cuộc mở miệng, hoàng hậu về mặt từ ái nhìn Nhan Nhiễm Tịch phía dưới, mặt cười như hoa đối với Hoàn Nhan Bản nói: "Hoàng Thượng, ta xem tam tiểu thư trời sinh tính thiện lương, ôn nhu hào phóng, thật hợp với khẩu vị của nô tì, nay tam tiểu thư sắp đi rồi, nô tì muốn dịp này cùng tam tiểu thư trò chuyện một chút."

Hoàn Nhan Bản cười tủm tỉm gật đầu: "Cũng tốt, cứ cho tam tiểu thư bồi hoàng hậu đi miễn cho sau này tiếc nuối."

Nhan Nhiễm Tịch nghe được mỉm cười, nói đúng là rất êm tai, nhìn các vũ nữ trên đài còn không bằng một câu của Hoàn Nhan Bản dẫn đến lực chú ý của nàng, bất quá muốn đánh chủ ý lên nàng, chỉ có một chữ, 'khó'.

Nhan Nhiễm Tịch ở dưới ánh mắt của mọi người cùng hoàng hậu đi ra ngoài, cùng lúc đó Bắc Tiêu quốc Tứ hoàng tử Bắc Trữ Hoành cũng tuân thủ ước định mà đến, bên người không có mang theo nhiều người, chỉ có một thị vệ cùng Khiêm công tử.

Hoàng hậu mang theo Nhan Nhiễm Tịch đi vào Phụng Tê cung của nàng, về mặt hiền lành nhìn Nhan Nhiễm Tịch, cười nói: "Kêu tam tiểu thư nghe thật xa lạ, không bằng bản cung kêu người Nhiễm Tịch đi."

Nhan Nhiễm Tịch cười gật đầu, về mặt dịu ngoan.

Thấy vậy hoàng hậu trong lòng cũng yên ổn không ít: "Ai, lần này bản cung cũng không muốn người gả đến Nam Lâm Quốc, lấy Dạ Thương Minh kia, bản cung thật sự là xin lỗi người."

Mắt thấy hoàng hậu nước mắt sẽ rơi xuống dưới, Nhan Nhiễm Tịch trong lòng cười thầm, nhưng trên mặt cũng là một bộ dáng ôn hòa: "Không có quan hệ, có thể gả cho Minh vương cũng là phúc khí của Tịch Nhi."

"Cái gì phúc khí, ai chẳng biết Minh vương kia chính là người một chân bước vào quan tài, người gả đi thực là ủy khuất." Nhìn hoàng hậu về mặt phần hạn, nếu không biết thật đúng là nghĩ hoàng hậu thay Nhan Nhiễm Tịch bất công.

Nhan Nhiễm Tịch chỉ cười, không nói gì.

Hoàng hậu nói tiếp: "Nếu Nam Lâm Quốc không binh hùng tướng mạnh, hoàng thượng lại thương không muốn dân chúng chịu chiến loạn khổ cực, sẽ không đem người gả đi."

Nhan Nhiễm Tịch hạ mí mắt nhẹ nhàng nói: "Hoàng hậu nương nương nói, Tịch Nhi đều hiểu được."

Thật sâu nhìn vào mắt Nhan Nhiễm Tịch, hoàng hậu ánh mắt nhú lại, thấp giọng nói: "Kỳ thật Nhiễm Tịch vẫn có thể trở về."

Nhan Nhiễm Tịch mở to hai mắt nhìn nàng, sau đó lại là một trận mắt mát, thấp giọng nói: "Hoàng hậu nương nương cũng đừng an ủi Tịch Nhi."

Hoàng hậu kéo tay Nhan Nhiễm Tịch, thân thiết nói: "Tây Tần quốc chúng ta sở dĩ không dám cùng Nam Lâm Quốc phát sinh xung đột chủ yếu là bởi vì Dạ Thương Minh kia, hẳn tuy rằng bệnh nhưng lại có năng lực mạnh binh đánh giặc, có hẳn chúng ta tuyệt không là đối thủ của Nam Lâm Quốc, nếu Nhiễm Tịch giúp đỡ thu phục hắn, như vậy đến lúc đó hoàng thượng có thể đem người cứu trở về."

Nhan Nhiễm Tịch trong lòng cười nhạt, thản nhiên hỏi: "hoàng hậu thấy Tịch nhi có thể thu phục được Minh vương sao?"

Hoàng hậu hướng ra phía ngoài nhìn, cảnh giác xem có ai không, theo trong tay áo lấy ra một bao được, đưa cho Nhan Nhiễm Tịch, nhỏ giọng nói: "Đây là ly tâm tán, chỉ cần người đem bỏ vào đồ ăn của Dạ Thương Minh chuyện còn lại hoàng thượng sẽ lo liệu."

Nhan Nhiễm Tịch không có tiếp nhận ly tâm tán, mấy thứ này đều là nàng làm ra, tác dụng ra sao, nàng so với người khác đều rõ ràng, những thứ này đều mua ở được lâu, chính là không ai biết những thứ này là do nàng làm, như nhả các, mê, mỹ thực trai, địa phương này là nơi làm cho Nhan Nhiễm Tịch coi trọng, thuốc của nàng đều được được lâu tiêu thụ ra ngoài.

Tất cả mọi người đều biết được lâu này của đồ đệ thần y Vụ Thị là Phiêu Miểu sáng tạo ra, những thứ ở đây đều do Phiêu Miểu bố trí, nhưng nàng chưa bao giờ hiện thân trước người khác, hơn nữa người được nàng trị bệnh đều không nhớ bộ dạng, chỉ biết là bọn họ hết bệnh rồi.

Cho nên ở trong chốn giang hồ thanh danh của Phiêu Miểu so với thần y Vụ Thị là cao hơn rất nhiều, nghe nói trên thế gian này chỉ có Vụ Thị biết tiểu đồ đệ của hắn bộ dáng như thế nào, hẳn vô tình gặp được người đồ đệ này mà thật tâm yêu thương, cho nên đến nay không ai gặp qua Phiêu Miểu, vì thế người trong giang hồ cho Phiêu Miểu một cái danh hiệu —— quái y, lời đồn đãi nói, thế gian này không có người quái y không cứu được, không có việc quái y không làm được, ngay cả diêm vương cũng không dám cùng quái y tranh giành người.

Chính là không ai biết được quái y Phiêu Miểu chính là người mà bọn họ khinh thường Nhan Nhiễm Tịch.

Nhìn ly tâm tán trước mặt, Nhan Nhiễm Tịch nở nụ cười, không giống như nãy ôn hòa, mà là loại tươi cười ngạo nghễ, giọng điệu hết sức ngông cuồng, không thêm quan tâm ngồi ở trước mặt nàng là hoàng hậu Tây Tần quốc: "Ly tâm tán? Thật sự là đồ tốt, thứ được đất tiền như vậy, xem ra Hoàn Nhan Bản vì đối phó Dạ Thương Minh cũng là tiêu phí không ít tâm tư."

Nhìn người trước mặt, rõ ràng mới vừa rồi không phải bộ dạng này, nhưng nay lại thay đổi, khí chất thay đổi trong nháy mắt, hoàng hậu trong lòng cũng có chút bối rối, cố gắng trấn định nhìn Nhan Nhiễm Tịch, nhíu mày nói: "Người đây là ý tứ gì? Tên của hoàng thượng mà ngươi dám kêu, ngươi đây là phạm tội, có biết hay không, đây chính là muốn tiêu diệt cửu tộc, hiện tại hoàng thượng giao nhiệm vụ cho ngươi, ta có thể sẽ bỏ qua chuyện này, coi như mới vừa rồi không phát sinh chuyện gì"

Nhan Nhiễm Tịch cười nhạt nhìn hoàng hậu cao quý trước mặt, lạnh lùng nói: "Diệt tộc, có thể, ngươi cảm thấy ta sẽ để ý, còn có ngươi đánh giá chính mình quá cao rồi đó, ngươi cảm thấy, sẽ còn cơ hội nói chuyện với ta?"

Mâu quang hiện lên ánh nhìn thị huyết, đã không giống như vừa rồi yếu đuối, cả người khí thế biến đổi, hoàng hậu chỉ cảm thấy Nhan Nhiễm Tịch trên người phát sinh áp lực so với Hoàng Nhan Bản còn mạnh mẽ hơn, sợ hãi nói: "Người rốt cuộc là loại người nào?"

Đây tuyệt đối không phải là phế vật Nhan Nhiễm Tịch.

Nhan Nhiễm Tịch cười một tiếng: "Ta chính là Nhan Nhiễm Tịch, nhưng ta không hề giống với bảy năm trước, hoàng hậu nương nương, điều các ngươi làm sai chính lần đánh chủ ý lên người Nhan Nhiễm Tịch ta, ngươi có biết ta ghét nhất bị cái gì sao?"

Nhìn gương mặt thất kinh của hoàng hậu, Nhan Nhiễm Tịch tà ác cười nói: "Ta ghét nhất chính là bị người uy hiếp, nguyên bản ta định không làm gì các ngươi, ta muốn yên lặng mà già đi. Nhưng nay các ngươi dám đánh chủ ý lên người ta, ta sẽ cho ngươi chết toàn thây."

Hoàng hậu nghe xong lời Nhan Nhiễm Tịch, sợ hãi đứng lên, thất thanh kêu to: "Không, ta là hoàng hậu, ngươi không thể giết ta."

"Những lời này cùng Diêm Vương nói đi." Ánh mắt lạnh lùng, vung tay lên, chỉ thấy hoàng hậu ánh mắt mở thật to, khóe môi nhếch lên một chút cười, trên cổ xuất hiện tơ máu màu đỏ, rõ ràng đã chặt đứt khí, chính là bộ dáng kia cũng thực quỷ dị.

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sủng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: cảm tình trái

Nhan Nhiễm Tịch lạnh lùng nhìn hoàng hậu ngã xuống, lặng yên thu hồi tơ mỏng màu vàng trên tay, sau đó lấy ra hóa thi thủy, đổ xuống, hít thở, nâng bước ly khai.

Lúc này bên ngoài đã mưa rồi loạn, thời điểm trở ra Nhan Nhiễm Tịch thấy một đám hắc y nhân cùng thị vệ đang giằng co, hoàng đế cùng đại thần đã bị dọa ngã người.

Nhan Nhiễm Tịch gọi lên khóe miệng, ở lúc mọi người không thấy nằm xuống.

Hắc y nhân không nhiều, nhưng lại giết được vô số sinh mệnh, ở thời điểm rời đi phơi bày rất nhiều người.

Đại diện phía trên, Hoàn Nhan Bản băng lãnh ngồi ở phía trên long ý, trong mắt tức giận lan tràn.

Thống lĩnh cấm vệ quân quỳ gối, tay có chút khẽ run, cả triều văn võ bá quan cúi đầu, không dám nói ra một tiếng.

"Hiện tại thế nào? Tra đến đâu rồi?" Hoàn Nhan Bản lạnh lùng nói, chính mình ở trong hoàng cung bị mười mấy hắc y nhân chém giết, đây là sỉ nhục cỡ nào, mà hắc y nhân đều không bị thương, điều này làm cho hắn không cam lòng, nếu truyền ra ngoài sẽ bị người chê cười.

Thống lĩnh cấm vệ quân nói: "vợ các đại thần chết vô số, tam tiêu thư phủ thừa tướng hôn mê bất tỉnh, hoàng hậu mất tích, mười mấy hắc y nhân cũng biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi."

Thống lĩnh cấm vệ quân càng nói thanh âm càng nhỏ.

Hoàn Nhan Bản bàn tay vỗ một phát, phía trên đại diện tạo ra âm thanh, khuôn mặt âm trầm làm cho người ta không dám nhìn thẳng, tức giận nói: "Tra rõ cho trẫm, nhất định phải đưa bọn họ trở về quy án, tìm bằng được hoàng hậu."

"Là." Sau khi nói xong, nhanh lui ra.

Cùng lúc đó, mỹ thực trai biệt viện phòng tối, Tống Trách Thư nhìn những hắc y nhân trước mặt, thản nhiên cười khế: "Không hổ là hắc y vệ của chủ tử, có thể đi ra mà không tổn thương một chút nào, quả nhiên lợi hại, chủ tử lệnh sau khi hành động xong lập tức che dấu hành tung, tùy thời đợi mệnh."

Hắc y vệ mặt không chút thay đổi, trong thanh âm mang theo một tia xơ xác tiêu điều: "Là."

Sau đó biến mất vô tung vô ảnh, đối với điều này Tống Trách Thư biết nhưng không thể trách, từ trong phòng tối phát ra vài tiếng cười khê: "Dám nhiều chủ tử thanh tịnh, hừ, hoàng thất, đây là lễ vật, không biết các ngươì vừa lòng không?"

Lúc này Nhan Nhiễm Tịch đã về tới phủ thừa tướng, qua vài ngày Nhan Nhiễm Tịch sẽ xuất giá , cho nên nàng vụn vụn không thể xảy ra việc gì.

Chậm rãi tỉnh lại, nghi hoặc nhìn mọi người trước mặt.

Nhan Nhiễm Tịch nhíu mày, bộ dáng hữu khí vô lực, suy yếu hỏi: "Ta đây là làm sao vậy?"

Nhan Hàm Tuyển khẩn trương nhìn Nhan Nhiễm Tịch, ánh mắt có chút đỏ lên, đáy mắt lóe ra lệ quang, thanh âm có chút nghẹn ngào nói: "Ồ trong hoàng cung tỷ tỷ gặp chuyện, nhưng không có trở ngại gì, tỷ tỷ chính là ngắt đi thôi."

Nhan Nhiễm Tịch lúc Khinh Âm nâng nàng ngồi dậy, quét mắt nhìn người trong phòng, một môi nhu nhu huyết thái dương.

Nhan Phi Quỳnh nhìn Nhan Nhiễm Tịch hỏi: "Tịch Nhi lúc ấy ngươì cùng hoàng hậu cùng một chỗ, có hay không thấy hoàng hậu?"

Nhan Nhiễm Tịch hạ mí mắt, nhíu mi nói: "Nữ nhi cũng không biết, lúc ấy ta đi theo phía sau hoàng hậu, lúc trở về, nhưng hoàng hậu đột nhiên quay đầu, ta chỉ cảm thấy trước mắt một trận choáng váng cái gì cũng không biết ." Nhan Nhiễm Tịch dùng sức nghĩ, bộ dáng nhu nhược làm cho người ta không đành lòng.

Mọi người trong phòng lâm vào trầm tư, không ai hoài nghi Nhan Nhiễm Tịch , dù sao một thiếu nữ yếu đuối như vậy không có bản lĩnh gì trong cung, chính là cách nói của Nhan Nhiễm Tịch như là hoàng hậu đã ra tay với nàng.

Nhan Nhiễm Tịch trong mắt xẹt qua một đạo tinh quang, thân mình thiếu chút nữa từ trên giường té xuống, may mắn Cổ Điện vẫn đứng ở bên cạnh nhìn thấy đỡ lấy nàng.

Nhìn bộ dáng Nhan Nhiễm Tịch, mọi người cũng không suy nghĩ nhiều rất nhanh liền rời đi.

Nhan Nhiễm Tịch nhắm chặt hai mắt lập tức mở ra, Cổ Điện nhanh chóng đóng cửa phòng, Tiểu Hắc nhảy lên giường, Khinh Âm đứng ở bên giường, đưa Nhan Nhiễm Tịch một ly trà, thấp giọng nói: "Tiểu thư, hắc y vệ đã ẩn nấp rồi, không có tổn thương gì."

Nhan Nhiễm Tịch uống một ngụm, đứng với dự kiến của nàng, muốn đánh chủ ý lên nàng, thật sự là không biết tự lượng sức mình.

"Còn có vài ngày chúng ta sẽ khởi hành đi Nam Lâm Quốc, sự tình đều chuẩn bị tốt chứ?"

"Uh, đều đã phân phó xuống, chính là Nhan Phi Quỳnh phái đến một nha hoàn, nói là đến chiếu cố tiểu thư, ta đã đem nàng an bài ở nhà kế bên, chỉ chờ tiểu thư xử trí."

Đem trà giao cho Khinh Âm, một lần nữa nằm xuống: "Chuyện này ta đã biết, trước giữ lại, chú ý giám thị, chờ sau khi ra khỏi nơi này sẽ giết, nếu không có việc gì khác, lui ra đi."

"Là." Hai người đều rời đi, Tiểu Hắc thực thành thật ghé vào bên người Nhan Nhiễm Tịch.

Không biết ngủ bao lâu, Nhan Nhiễm Tịch mới dần dần tỉnh, không có kêu Khinh Âm cùng Cổ Điện, chính mình xuống giường, tùy ý rót một ly trà, đột nhiên ánh mắt neho lại, cảm giác đối phương không có sát khí, trầm tĩnh lại, Tiểu Hắc bên cạnh lông mao dựng đứng lên, nhảy lên trên bàn, lấy lòng liếm liếm cánh tay Nhan Nhiễm Tịch, chọc Nhan Nhiễm Tịch ha ha cười không ngừng.

Một bóng dáng rất nhanh theo ngoài cửa sổ tiến vào, Nhan Nhiễm Tịch sợ tới mức kinh hô một tiếng, người nọ rất nhanh che miệng Nhan Nhiễm Tịch, thấy rõ người tới, Nhan Nhiễm Tịch cũng trầm tĩnh lại.

Người nọ không buông tay ra, bàn tay truyền qua nhiệt độ ấm áp.

Nhan Nhiễm Tịch nghi hoặc nhìn người tới, thần nhiên hỏi: "Kiều công tử đã trở thế này lên lút đến phòng ta làm gì?"

Người tới đứng là Kiều Phi, lúc này Kiều Phi thật muốn ngăn cái miệng kia lại, thật là không buông tha người, nói: "Ta đến xem ngươì khá hơn chút nào không, nay xem ra, ta quá mức lo lắng ."

Nhan Nhiễm Tịch cũng ngồi xuống, phụ họa gật đầu: "Là xen vào việc của người khác."

Thực ngoài ý muốn không có phản bác, đôi mắt nhìn về phía Nhan Nhiễm Tịch, một chút thâm ý nói: "Ngươi có nghĩ gả cho Minh vương?"

"Loại chuyện này ta sao làm chủ được?" Nhan Nhiễm Tịch không sao cả nói.

Nhưng trong lòng Kiều Phi chính là một cỗ thương tiếc: "Nếu ngươi không nghĩ gả ta có thể mang ngươi đi."

"Ngươi dẫn ta đi?" Nhan Nhiễm Tịch nhăn mi lại, một sự tình nàng không hy vọng phát sinh, tuy rằng nàng không có tự kỷ cho rằng Kiều Phi sẽ thích nàng.

"Là, ta có thể mang người rồi đi, cho người cuộc sống mới." Kiều Phi trên mặt đã không còn tươi cười, có chỉ là kiên định.

Nhan Nhiễm Tịch khoát tay: "Không cần, kỳ thật ta cảm thấy hiện tại rất tốt, hơn nữa nghe nói Minh vương bộ dạng thực anh tuấn, ta còn muốn nhìn một cái, dù sao về sau sẽ là tướng công của ta."

Nhan Nhiễm Tịch cự tuyệt làm Kiều Phi trong lòng đau xót, biết nàng sẽ không đồng ý, nhưng hắn sẽ không bức nàng, bàn tay gắt gao nắm thành quyền, áp chế tâm tình chính mình, miễn cưỡng cười nói: "Nguyên bản muốn mang người đi, người đã không đồng ý ta cũng không miễn cưỡng, ta đi đây, người hảo hảo nghỉ ngơi đi." Sau đó theo trong tay áo lấy ra một cái sáo nhỏ, nhét vào trong tay Nhan Nhiễm Tịch: "Đây là truy âm cổ địch, nếu thời điểm cần, hoặc là Dạ Thương Minh đối với người không tốt, muốn rời đi, hãy thổi nó, đến lúc đó ta sẽ biết, tới cứu người."

Nói xong nhanh chóng nhảy cửa sổ rồi đi, không cho Nhan Nhiễm Tịch cơ hội đòi ý.

Cúi đầu nhìn cổ địch trong tay, trong lòng cười khổ, này là tình huống gì.

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: vào phủ

Hoàng hậu mất tích đến nay không rõ, nhưng cũng không ngăn được Nhan Nhiễm Tịch phải gả đến Nam Lâm quốc.

Hôm nay là ngày Nhan Nhiễm Tịch phải rời khỏi, ngã tư hai bên đường đứng đầy người, quan tâm, nghị luận, nhưng Nhan Nhiễm Tịch cùng Kinh Âm, Cổ Điện còn có nha hoàn Nhan Phi Quỳnh phải tới im lặng ngồi trong xe ngựa.

Lúc này Nhan Nhiễm Tịch hít một hơi hương thụ bích loa xuân Kinh Âm pha, vuốt ve tiểu hắc trong lòng.

Ngã tư đường đứng bên cạnh lâu các, có bóng dáng Kiều Phi, trong mắt không che giấu đau xót, hai tay nắm chặt trong lòng thầm hận chính mình vô dụng.

Rất cục rời xa phố xá sầm uất, một đường không hề có phát sinh gì tới biên giới Nam Lâm quốc, đi một đoạn đường này Nhan Nhiễm Tịch vẫn là im lặng, Nhan Bùi Luân nhìn Nhan Nhiễm Tịch, nếu không phải Kiều Phi vẫn luôn dẫn dò phải chiều có tốt Nhan Nhiễm Tịch, Nhan Bùi Luân khẳng định sẽ là mặt kệ.

Nguyên bản Nhan Nhiễm Tịch đến phải là Dạ Thương Minh ra đón, nhưng người tới không phải là Dạ Thương Minh, mà là hai nam tử, một người tao nhã, một người anh tuấn và mỹ, Nhan Bùi Luân sắc mặt không khỏi nghiêm túc, mặt kệ nói như thế nào Nhan Nhiễm Tịch đều là muội muội của hắn.

Đi lên trước, cau mày hỏi: "Xin hỏi Minh vương ở nơi nào?"

Lúc này Nhan Nhiễm Tịch hít một hơi hỏi: "Sao lại thế này?"

Cổ Điện không hồn giận nói: "Tiểu thư, Minh vương kia cư nhiên không tới."

"Hắn không có đến, có cái gì phải tức giận." Đối với Dạ Thương Minh, Nhan Nhiễm Tịch căn bản chính là không để ý tới.

"Nhưng bọn họ rõ ràng không cho tiểu thư mặt mũi." Cổ Điện tức giận, tiểu thư tôn quý như vậy bọn họ sao có thể đối với tiểu thư như thế.

"Không ngại, nếu ngay cả việc nhỏ như vậy cũng so đo, ta đây sẽ mệt chết." Nhan Nhiễm Tịch cười nói.

Ngọc Lan một mực ngồi ở bên cạnh, cau mày nhìn một màn trước mặt, ở trong quan niệm của nàng, chủ tử chưa tới đón tân nương, đó chính là vũ nhục lớn nhất đối với tân nương, nhưng người trước mặt lại không thương tâm, vẫn bộ dáng sáng khoái thật là làm cho nàng cảm thấy quý dị.

Bên ngoài truyền đến một âm thanh tao nhã: "Là như vậy, vương gia của chúng ta hôm nay bệnh, thân mình không tốt, cho nên phải chúng ta tới đón tam tiểu thư."

Đối phương đã nói như vậy, nói thêm gì đi nữa chính là mình không hiểu, nhưng trong lòng vẫn thực khó chịu, lúc này thanh âm Nhan Nhiễm Tịch theo trong xe ngựa truyền ra: "Đại ca, không ngại, vẫn là vương gia thân mình quan trọng hơn, chúng ta đã đến, các người cũng cần phải trở về."

Nhan Nhiễm Tịch làm cho hai nam tử liếc nhau, trong mắt mang theo một tia tò mò cùng tùy ý.

Nghe xong lời Nhan Nhiễm Tịch, Nhan Bùi Luân cũng không nói gì nữa, đi đến bên cửa sổ nhìn Nhan Nhiễm Tịch về mặt hương thụ, khóe miệng không

khôi run rẩy, hấn còn vì nàng mà bất bình, nàng ngược lại còn bộ dáng như thế này, trong giọng nói có chút hờn giận: "Một khi đã như vậy, chính người tự bảo trọng, chúng ta trở về."

Nhan Nhiễm Tịch không có trả lời, nhưng Khinh Âm đi tới, từ trong tay áo lấy ra một bình sứ, nhìn Nhan Bùi Luân ánh mắt khó hiểu, thân nhiên nói: "Đây là thứ người muốn."

Nhan Bùi Luân cầm bình sứ, thẳng đến khi xe ngựa của Nhan Nhiễm Tịch biến mất mới định thân lại, phức tạp nhìn phương hướng bọn họ ly khai, trong mắt đối với Nhan Nhiễm Tịch phát ra mê mang, hấn chung quy nhìn không rõ Nhan Nhiễm Tịch.

Một đường đi vào Minh vương phủ, thanh âm tao nhã lại từ bên ngoài vang lên: "Tam tiểu thư, đến, xuống xe đi."

Một câu, làm ba cái nha hoàn trong xe đều nhú mày, bên ngoài thực im lặng cho nên căn bản không có hôn lễ nào nhiệt, Nhan Nhiễm Tịch thông dong tiểu sai xuống xe.

Ánh mắt nhìn vương phủ, sau đó nhìn về phía hai người tới đón nàng, đều có thể xưng là yêu nghiệt, tin tưởng được phần đông nữ tử ái mộ, nhưng nhất định hai người này rất vô tình, nhìn hai người, một người tươi cười ôn hòa, như gió xuân, một người tươi cười tà mị, chính là trong mắt lạnh nhạt như băng nhưng được che giấu tốt.

Cùng lúc đó hai người cũng đánh giá Nhan Nhiễm Tịch, một người tướng mạo bình thường, tiếng xấu lan xa, chỉ là khí chất toàn thân lười biếng làm cho người ta chú ý, những khí chất khác đều được nàng áp chế, không muốn dẫn đến sự chú ý của người khác.

Đối với nữ tử như Nhan Nhiễm Tịch, không có bao nhiêu hảo cảm, thậm chí có thể nói là chán ghét.

Bất quá được che giấu rất tốt, ôn hòa nam tử nhẹ giọng nói: "Tam tiểu thư, Vương gia thân thể không tốt, cho nên thái hậu hạ chỉ hôn lễ sẽ không được tổ chức."

Ý tứ thực rõ ràng, chính là không cho phép cử hành hôn lễ, điều này quả thực là đại vũ nhục.

Cổ Diệp tức giận nói: "Làm sao có thể như vậy? Các người đây là vũ nhục tiểu thư nhà ta."

"Cổ Diệp." Khinh Âm bên cạnh nhẹ giọng quát.

Cổ Diệp ngoan ngoãn ngậm miệng lại, trong mắt như trước oán hận trừng mắt nhìn hai người.

Ôn hòa nam tử giải thích nói: "Kỳ thật..."

"Tốt lắm, không cần giải thích." Khinh Âm thanh âm lạnh lùng vang lên, đánh gãy nam tử: "Giải thích chính là che giấu, che giấu chính là sự thật, nói càng nhiều thì càng lộ nhiều sai sót."

Đối với bọn họ an bài, tuy rằng Khinh Âm ngăn Cổ Diệp lại, nhưng trong lòng cũng bất mãn, Nhan Nhiễm Tịch ở trong lòng bọn họ chính là thần, đối với nàng như vậy sao có thể cho bọn họ sắc mặt hòa nhã.

"Dẫn đường đi." Thanh âm thân nhiên vang lên, xong trận đối thoại này.

Hai người đem ánh mắt chuyển hướng thanh nhã nữ tử, lười biếng thích ý, không có biểu hiện ra một tia bất mãn, nhưng tỷ nữ của nàng nói chuyện cũng không ngăn cản, này là có ý tứ gì? Chỉ sợ nữ tử trước mắt là người có tâm cơ rất sâu, lại cho tỷ nữ thay mặt lộ diện, trong mắt toát ra khinh thường, loại này người như vậy bọn họ chán ghét.

Nhưng trên mặt như trước vẫn là tươi cười không nhìn ra một tia bất mãn: "Ha ha, mời vào."

Nhan Nhiễm Tịch thông dong theo đi vào.

"Ở nơi này được rồi." Nam tử ôn hòa đem đoàn người Nhan Nhiễm Tịch tiến vào một nơi hẻo lánh, một biệt viện đơn sơ: "Nơi này là vương gia tự mình vì tam tiểu thư bố trí, kêu Tịch Uyển."

Nhan Nhiễm Tịch gật đầu, cũng không có so đo có hay không Dạ Thương Minh tự mình bố trí, kỳ thật không cần nghĩ cũng biết hấn đang nói dối, căn bản là muốn hạ uy của nàng.

Mang theo người tiến vào bên trong.

Lưu lại hai người hai mặt nhìn nhau, nam tử tà mị kia cười nói: "Xem ra tam tiểu thư này cũng không như lời đồn vô dụng."

Ôn hòa nam tử gật đầu: "Hữu dụng hay vô dụng cũng chúng ta không nên quan tâm, chỉ cần an phận được."

Chương 22: cảm tức

Đối với thái độ của hai người Nhan Nhiễm Tịch không thêm đề ý, chỉ là khổ người bên cạnh nàng, cứ như ai thiếu tiền các nàng vậy.

Nhan Nhiễm Tịch thở dài: "Tốt lắm, có gì phải tức giận, vẫn là đi thu dọn phòng một chút, có chút mệt mỏi, ta đi ngủ trước." không chút cảm xúc đi vào trong phòng.

Cổ Diệp thấy Nhan Nhiễm Tịch ly khai, nói: "Đây là vương gia loại gì chứ, hần là một cái ma ồm ồm cư nhiên làm khó tiểu thư, thật sự là đáng chết."

"Đừng nói nữa, không nên mang cho tiểu thư phiền toái, nhanh đi thu thập phòng đi, tiểu thư thích sạch sẽ." Kinh Âm ôm Tiểu Hắc thân nhiên nói, đối với loại tình huống này mặc dù nàng không hài lòng nhưng cũng không biểu hiện ra ngoài, chỉ là con ngươi băng lãnh phát ra tia thâm trầm.

Quét mắt nhìn Ngọc Lan bên cạnh thanh âm không giống như đối với Cổ Diệp lạnh lùng, mà là hơn vài phần xa cách cùng lạnh lùng: "Người cũng mau đi đi."

Ngọc lan thật sâu nhìn vào mắt Kinh Âm, thấy nàng khí chất cùng Nhan Nhiễm Tịch thật sự giống nhau, đều là một loại lạnh nhạt, chính là Nhan Nhiễm Tịch lạnh nhạt đối với mọi vật đều thờ ơ, mà Kinh Âm là lộ ra vài phần lãnh ý.

Cổ Diệp bủ môi đi .

Về phần Tây Tàn quốc, sau khi Nhan Nhiễm Tịch rời đi, Hoàn Nhan Miên Tĩnh đột nhiên bệnh tình nguy kịch, hết thảy tới quá nhanh , bởi vì chuyện hoàng hậu mất tích đã gà chó không yên, nay Hoàn Nhan Bản lại lo lắng cho Hoàn Nhan Miên Tĩnh nữ nhi mà hần yêu thương nhất.

Thái y xem không ra bệnh tình gì liền nói Hoàn Nhan Miên Tĩnh bị bệnh dịch .

Điều này làm cho Hoàn Nhan Bản nháy mắt già đi rất nhiều.

Hoàn Nhan Dực Trạch cùng Hoàn Nhan Hàn Cách đều nhíu mi, Hoàn Nhan Miên Tĩnh thân thể vẫn tốt lắm, như vậy bị bệnh gì mà thái y tra không ra nguyên nhân, điều này không khỏi làm cho bọn hần hoài nghi là Nhan Nhiễm Tịch làm.

Hoàn Nhan Dực Trạch lạnh run người, nhớ tới Nhan Nhiễm Tịch ở cung yến không tiếng động nói ra chữ kia, trong lòng cũng hiểu được một số điều, quả nhiên Nhan Nhiễm Tịch là không thể chọc, nàng rốt cuộc là loại người nào cư nhiên lợi hại như thế.

Mà Nhan Bùi Luân về phủ đem bình sứ giao cho Kiều Phi, nhìn Kiều Phi trong mắt nhu tình cùng đau xót, thở dài, nhiều năm qua huynh đệ của hần, hần lại làm sao có thể không rõ Kiều Phi đối Nhan Nhiễm Tịch cảm tình? Chỉ là chuyện tình cảm này không thể được.

Việc này là việc nhỏ, chuyện tình oanh động là mỹ thực trai đã chuyển đi.

Tổng Trách Thu đối với người ngoài kẻ lẻ, bởi vì Hoàn Nhan Miên Tĩnh chết, hoàng thất đối với mỹ thực trai tiến hành chèn ép, bọn họ ở đây không làm ăn nổi nữa, cho nên phải rời khỏi đây, lúc gần đi về mặt buồn thảm, mọi người đều rung động, trong lòng đối hoàng thất phê bình kín đáo.

Kỳ thật hoàng thất cũng là rất vô tội, bọn họ chưa từng có chèn ép mỹ thực trai, cho dù là muốn, cũng sẽ không làm ở thời điểm này, thật là không biết nói làm sao, mỹ thực trai thật không ngờ làm cho Tây Tàn quốc họa vô đơn chí.

Chính là mỹ thực trai rất muốn ly khai Tây Tàn quốc để đi Nam Lan Quốc.

Đi vào Nam Lan Quốc đã một thời gian , nhưng chưa từng thấy Minh vương, kỳ thật Nhan Nhiễm Tịch cũng không có muốn nhìn thấy hần, tốt nhất là cả đời đều không cần thấy, đây là suy nghĩ của Nhan Nhiễm Tịch.

Mấy ngày nay đối với Minh vương phủ Nhan Nhiễm Tịch cũng có một ít hiểu biết, công là phải do Cổ Diệp, mỗi ngày mặc kệ Nhan Nhiễm Tịch có nguyện ý hay không đều nói bên tai nàng không ngừng.

Trong Minh vương phủ, tiểu thiếp vô số, nhưng đều do người khác đưa vào, Dạ Thương Minh bởi vì thân thể có bệnh nên những người đó đều để trang trí, tuy nói như vậy nhưng chúng đại thần vẫn như trước tặng người, dù sao ai mà không muốn lấy lòng Dạ Thương Minh, quyền khuynh thiên hạ này.

Hiện tại trong phủ trừ bỏ những tiểu thiếp khác, còn có bốn tiểu thiếp có thân phận rõ ràng, nhưng Nhan Nhiễm Tịch trong lòng cũng rất rõ ràng, những nữ nhân đó chỉ sợ là đến giám thị.

Mà hai nam tử tới đón các nàng, đều là bạn tốt của hần, một người là Liên công tử trong tứ đại công tử, cũng chính nam tử tao nhã kia, người còn lại có thể nói là cùng nàng có quan hệ sâu xa, miễn cưỡng có thể gọi hần là tam sư huynh, cũng chính là đồ đệ của Vụ Thi Bạch Ngạn Tung.

Trái lại hiện tại tình thế Nam Lan Quốc, hoàng thượng Nam Lan Quốc Thượng Quan Thương Văn cùng Dạ Thương Minh là huynh đệ chơi với nhau từ

nhỏ, mẫu thân Dạ Thương Minh cùng mẫu thân Thượng Quan Thương Vân là bạn khuê phòng với nhau, nhưng mẫu thân Dạ Thương Minh ở Dạ gia không được sủng, cho nên ở thời Dạ Thương Minh chưa được sinh ra đã bị trúng thai độc, sau khi sinh xong, mẫu thân Dạ Thương Minh liền chết, sợ Dạ Thương Minh bị nguy hiểm, liền phó thác hẳn cho mẫu thân Thượng Quan Thương Vân, cho nên Dạ Thương Minh là do mẫu thân Thượng Quan Thương Vân nuôi lớn, nhưng lúc bọn họ còn rất nhỏ cũng bị người hại chết, trước khi chết nguyện vọng duy nhất chính là mong hai người bọn họ hòa thuận vui vẻ. Cho nên lúc Thượng Quan Thương Vân lên ngôi hoàng đế, chuyện thứ nhất làm đó chính là phong Dạ Thương Minh làm vương gia, thành vương gia khác họ đầu tiên của Nam Lan quốc.

Bất quá thái hậu đối với Dạ Thương Minh có thành kiến, bởi vì đương kim thái hậu không phải mẹ đẻ Thượng Quan Thương Vân, nàng cũng có con ruột của mình, cũng chính là đương triều Thành vương, Thượng Quan Bác Thành.

Nếu không có Dạ Thương Minh đương kim Hoàng thượng sẽ là Thượng Quan Bác Thành, nàng sao có thể không hận.

Đối với tình thế như vậy Nhan Nhiễm Tịch cũng không nói gì, Dạ Thương Minh rõ ràng sắp chết, cư nhiên còn bị nhiều người kiêng kị, không thể không nói, người này uy hiếp rất mạnh.

Nghe xong việc này, Nhan Nhiễm Tịch lại tiến vào mộng đẹp.

Bên cạnh Khinh Âm nhìn Nhan Nhiễm Tịch ngủ say rất là bất đắc dĩ, mặc kệ như thế nào thì tiểu thư vẫn ngủ được, là một người rất biết hưởng thụ.

Cổ Điệp lấy ra một cái chăn mỏng đắp lên người Nhan Nhiễm Tịch, biết nàng còn lâu mới dậy nên cũng không có làm phiền nữa.

Mỗi một động tác nếu người nhìn kỹ đều có thể thấy được bọn họ thật cẩn thận.

Ngọc lan đi vào bên trong, Khinh Âm liếc mắt nhìn Cổ Điệp, Cổ Điệp nhẹ nhàng rời đi, ngăn cản Ngọc Lan: "Có việc gì?"

Đối với thái độ như vậy, Ngọc Lan đã quen, từ khi nàng bị phái tới bên người Nhan Nhiễm Tịch, nàng vẫn không gần Nhan Nhiễm Tịch, gật đầu nói: "Vừa quản gia đến đây, nói là sắp tới không cho phép tiểu thư đi ra ngoài."

"Dựa vào cái gì?" Cổ Điệp quát, nếu không phải sợ đánh thức Nhan Nhiễm Tịch, nàng hiện tại sẽ mắng to.

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: giết

Xa xa Khinh Âm nhìn Cổ Điệp bộ dáng tức giận, nhăn mi lại, nhẹ giọng đi qua: "Làm sao vậy?"

Cổ Điệp khí tức giận nói: "Vừa rồi Minh vương gia hạ lệnh cấm tiểu thư xuất phủ."

Khinh Âm đáy mắt lướt qua một chút lãnh ý: "Chuyện này, chờ tiểu thư tỉnh lại nói sau, Cổ Điệp đi phòng bếp lấy điểm tâm, tiểu thư tỉnh lại khẳng định sẽ đói."

Cổ Điệp tuy rằng tức giận, nhưng vẫn nghe lời Khinh Âm ly khai.

Quét mắt nhìn Ngọc Lan, thần nhiên nói: "Người cũng nên làm gì thì làm đi."

Trở lại bên người Nhan Nhiễm Tịch, pha trà.

Ngọc lan trong mắt xẹt qua một chút thâm ý, biết các nàng không thích nàng tới gần Nhan Nhiễm Tịch, cho nên cũng không thêm đề ý, ly khai.

Ngọc Lan đi rồi, Khinh Âm tay dừng pha trà một chút, rồi sau đó lại tiếp tục, hết thấy giống như không có điều gì phát sinh.

Nhan Nhiễm Tịch ngủ tới buổi chiều, lúc này mặt trời đã xuống, Nhan Nhiễm Tịch mơ mơ màng màng mở to mắt, giường mắt liền thấy một cái cái chén đưa tới, không có do dự cầm lấy uống: "Khi nào thì ăn?" Thanh âm vừa mới tỉnh ngủ có chút khàn khàn.

"Sắp ăn ngay rồi, tiểu thư đói bụng sao?" Khinh Âm thần nhiên nói.

Lắc đầu: "Còn chưa đói." Ngẩng đầu nhìn tịch dương.

Khinh Âm thanh âm lại vang lên: "Tiểu thư, Minh vương gia vừa mới hạ lệnh cấm tiểu thư xuất phủ."

Nhan Nhiễm Tịch nhìn cái chén trong tay, giương mắt lên, thần nhiên nói: "trời chiều đẹp vô hạn, chỉ tiếc gần hoàng hôn." Giờ cái chén lên uống một ngụm: "Hôm nay ngủ lâu như vậy, buổi tối sợ là ngủ không được."

Nói xong, đứng dậy vào phòng.

Lúc này ngoài biệt viện có một đạo bóng đến, cũng ly khai.

Đêm lạnh như nước, tiếng gió như tiêu, nhất định là một buổi đêm không bình thường.

Tịch Uyển lúc này cũng là một mảnh huyết tinh, Nhan Nhiễm Tịch biết Dạ Thương Minh cảm nắng sau sẽ phát sinh chuyện gì.

Tuy rằng Minh vương bệnh nặng quần thân, nhưng vị trí Minh vương phi khiến người ta thêm nhỏ dãi, cảm tức biểu lộ thái độ của Dạ Thương Minh đối với nàng, cho nên những nữ tử ở hậu viện kia không ngồi yên, sốt ruột đem nắng trừ khử.

Nhìn khắp nơi toàn cây người, Nhan Nhiễm Tịch cười lạnh, chính là các nàng tìm làm người.

Bên người Nhan Nhiễm Tịch, trừ bỏ Khinh Âm ôm Tiểu Hắc, mắt lạnh nhìn hết thấy, còn có vẻ mặt khiếp sợ của Ngọc Lan, nhìn Cổ Điệp trong viện chém giết, ngăn cản cả người, biết Cổ Điệp có võ công, nhưng chưa từng nghĩ tới lợi hại như vậy.

Cổ Điệp góc áo dính vết máu, vẻ mặt chán ghét nhìn, đi đến trước mặt Nhan Nhiễm Tịch: "Tiểu thư, muốn xử lý như thế nào?"

"Không cần." Nhan Nhiễm Tịch thần nhiên nói, xoay người hết sức nhẹ giọng nói: "Còn có, ta không thích người xem cuộc vui, giết đi."

Phong khinh vân đậm, lại giống như tu la địa ngục.

Cổ Điệp nhìn Nhan Nhiễm Tịch vào phòng, cũng không nói gì nhiều, khóe miệng lộ ra một chút tươi cười thị huyết, nàng biết ý tứ của Nhan Nhiễm Tịch, thân mình chợt lóe, trong viện truyền ra một tiếng kêu thê thảm, rồi cuộc lại được yên tĩnh.

Nhìn dưới ám vệ Minh vương phủ, Cổ Điệp trong lòng thật là thống khoái, đã sớm khó chịu, Dạ Thương Minh kia cứ nhiên dám vũ nhục tiểu thư nhà nàng như vậy, nàng làm sao có thể thủ hạ lưu tình?

Xem người diễn, hừ, tiểu thư nhà nàng dù sao cũng là vương phi nơi này, cứ nhiên trở mặt nhìn thích khách tới mà mặc kệ, như vậy liền cùng thích khách xuống địa ngục đi.

"Tiểu thư." Trở lại phòng, gặp Nhan Nhiễm Tịch đang uống trà, vui vẻ kêu một tiếng, đây là ngày nàng đến Minh vương phủ vui vẻ nhất, Minh vương phủ thế nào, ám vệ thế nào, kết quả là không phải bị tiểu thư cho xuống địa ngục, hừ, dám đối với tiểu thư nhà ta vô lễ, vậy hãy chịu hậu quả bi thảm, hiện tại suy nghĩ một chút, từ đều rất tiện nghi bọn họ .

"Không có lưu lại người sống chứ?" Nhan Nhiễm Tịch thanh âm thần nhiên, làm cho Ngọc Lan cảm thấy lạnh sống lưng.

"Không có, Cổ Điệp làm việc tiểu thư yên tâm" Cổ Điệp đắc ý nói.

"Thi thể không nên cử động, đến vương phủ đã lâu nên trông thấy vương gia." Uống một miệng trà, hạ con mắt xuống khiến cho ba người không ai rõ tâm trạng của nàng.

Ám sát Nhan Nhiễm Tịch không có người trở về, đây là chuyện gì?

Lúc này bên Tuyết Uyển một nữ tử lo lắng đối với tỷ nữ bên cạnh hỏi: "Đến bây giờ đều không có người trở về, người nói đã xảy ra chuyện gì?"

Tỷ nữ cũng nhú mày, mở miệng nói: "Chủ tử, hiện tại lo lắng cũng không được gì, ngày mai chúng ta thử đi qua xem?"

"Như vậy không phải khiến cho Nhan Nhiễm Tịch hoài nghi sao?" Nữ tử lắc đầu.

"Nhan Nhiễm Tịch nổi danh chư quốc là phế vật sao có thể hoài nghi, đến lúc đó chúng ta đổ cho tam sùng phi, dù sao các nàng đối với vị trí đó của Nhan Nhiễm Tịch cũng là ước mơ." Tỷ nữ nói đến Nhan Nhiễm Tịch không khỏi khinh bỉ, đủ để thấy được, Nhan Nhiễm Tịch thanh danh đã muốn lan xa.

"Đúng vậy, Hạnh nhi, người thật sự là càng ngày càng thông minh, hảo ngày mai chúng ta phải đi xem" Nữ tử khuôn mặt sầu khổ cuối cùng cũng giờ lên một chút tươi cười tính kế.

Tỷ nữ Hạnh nhi kia cũng được một trận đắc ý.

Ngày hôm sau, Tịch Uyển tới bốn vị nữ tử mỹ mạo như hoa, cũng là bốn vị sùng phi trong truyền thuyết.

Đối với các nàng Nhan Nhiễm Tịch qua Cổ Điệp nàng đều biết.

Vị nữ tử một thân thanh nhã, là đại tiểu thư tá thừa tướng Nam Lâm Quốc—— Trình Vũ tĩnh, nay ở tại Tĩnh uyển.

Bên cạnh là một nữ tử xinh đẹp khác, một thân hồng y, mặc ở trên người nàng có chút tục tằn, vị này cũng là một người hòa thân, chính là không có vận tốt như Nhan Nhiễm Tịch, chỉ là một sườn phi, kêu Lý Tuyết, là Bắc Tiều Quốc quận chúa, ở tại Tuyết uyển.

Phía sau là một cái bạch y nữ tử giống thiên tiên, xinh đẹp, chính là ai lại biết được dưới vẻ đẹp này là một tâm hồn như thế nào? Thân Tư Tư, Nam Lân Quốc đệ nhất mỹ nhân, không có bối cảnh, nhưng chỉ bằng danh hiệu này, cũng đủ để trở thành sườn phi, hiện tại trụ địa phương là Tư uyển.

Cuối cùng là một nữ tử vẻ mặt cao ngạo, đem khuôn mặt xinh đẹp của nàng áp chế đi, người này chỉ sợ c là Nam Lân Quốc Tứ công chúa Thượng Quan Minh Nguyệt, vừa thấy chính là một nữ tử được nuông chiều, nghe nói nàng đối với Minh vương bệnh quần thân vẫn bám lấy, hơn nữa này hôn sự này là thái tậu ban cho, tuy rằng xem ra công chúa này thuộc loại ngực to ngực nghếch, nhưng là có thái hậu chống lưng, hiện tại nàng trụ địa phương là Nguyệt uyển.

Nhìn bốn nữ nhân trước mắt này, nếu không nói bọn họ rắp tâm, nhưng dựa vào tư sắc, Dạ Thương Minh cũng là rất phúc khí, chính là chỉ có thể nhìn không thể ăn, có khổ nói không nên lời, trách không được hẳn không quan tâm tới nữ nhân.

Hiện tại Nhan Nhiễm Tịch có chút đồng tình với Dạ Thương Minh, cuộc sống này thật là bi kịch.

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Dạ Thương Minh

Nhan Nhiễm Tịch ngồi ở chính vị phía trên, nhìn bốn vị nữ tử trước mặt sắc mặt tái nhợt, Nhan Nhiễm Tịch lộ ra một chút tươi cười xấu xa, nàng chính là cố ý, cố ý đem thi thể đặt ở bên ngoài, dám đánh chủ ý lên nàng, không cho người một phen kinh hách thì không phải Nhan Nhiễm Tịch?

Nhan Nhiễm Tịch không nói gì, bưng trà trong tay, thần nhiên uống, bên cạnh Khinh Âm ôm Tiểu Hắc đứng ở một bên, Cổ Điệp còn lại là vẻ mặt cười xấu xa nhìn sắc mặt bốn người, Ngọc Lan không có ở đây, Khinh Âm sáng sớm đã sai nàng đi làm việc, các nàng cũng không muốn nuôi gian tế.

Kỳ thật các nàng đều giống với Nhan Nhiễm Tịch đó là có thù tất báo.

Đương nhiên các cũng có chỗ thiếu hụt, dù sao Nhan Nhiễm Tịch là duy nhất .

Thấy Nhan Nhiễm Tịch không nói gì, Thượng Quan Minh Nguyệt liền mở miệng, khinh thường hỏi: "Người chính là Nhan Nhiễm Tịch tiếng xấu lan xa?"

Nhan Nhiễm Tịch nghe thấy câu hỏi không khách khí, chỉ cười cười, buông cái chén, ngẩng đầu nhìn hướng Thượng Quan Minh Nguyệt thần nhiên nói: "Truyền xa không thể nói rõ, so với danh tiếng của công chúa không đủ để nói."

"Người..." Biết Nhan Nhiễm Tịch nói không phải lời hay gì, nhưng nàng không thể cùng thân phận công chúa đánh đồng.

Nhìn Thượng Quan Minh Nguyệt nói không ra lời, ba người khác đáy mắt xẹt qua một chút thâm ý.

"Ha ha, Tam tiểu thư vào cửa cũng không có hôn lễ gì, tỷ muội chúng ta biết tam tiểu thư đến cho nên muốn đến thăm" Trình Vũ Tĩnh rất là hào phóng cười nói.

"Nếu đã muốn biết bốn vương phi tới, như vậy Trình cô nương xưng hô có phải không đúng hay không? Hay là cảm thấy bốn vương phi không xứng để xưng hô?" Nhan Nhiễm Tịch thần nhiên nói, giọng điệu giống như không bỏ qua.

Trình Vũ Tĩnh con người che giấu một đạo sắc bén, rất nhanh ẩn đi, tươi cười không giảm: "Là Tĩnh nhi sơ sót, còn thỉnh tỷ tỷ tha thứ."

Thượng thức ly trà trong tay thần nhiên nói: "Trình cô nương người nghĩ sai rồi, bốn vương phi trong nhà trừ bỏ có một muội muội, ta hình như không còn muội muội nào khác, khi nào thì người làm muội muội ta?"

"Này..." khí tức của Nhan Nhiễm Tịch làm Trình Vũ Tĩnh sợ hãi.

Nhan Nhiễm Tịch tiếp tục nói: "Còn có nếu bốn vương phi không tha thứ, Trình cô nương sẽ làm gì?"

Mọi người thật không ngờ Nhan Nhiễm Tịch cường thế như vậy, bắt quá đối với bọn họ chỉ cần không nhắm vào chính mình thì sẽ không tham gia, hơn nữa bọn họ muốn ở một bên xem náo nhiệt.

Trình Vũ Tĩnh thầm hận, nhưng cũng không biểu hiện ra ngoài, một bộ bộ đáng đáng thương.

"Tỷ... Vương phi, không phải như thế, Tĩnh nhi chính là..." Thanh âm nghẹn ngào vang lên, làm cho Nhan Nhiễm Tịch hảo tán thưởng một phen, quả

nhiên là diễn trò tốt.

Lúc này một cái thanh âm lạnh liệt truyền đến: "Sao lại thế này?" Không giận mà uy, tự nhiên bá khí.

Nhan Nhiễm Tịch theo thanh âm nhìn lại, làn da trắng nõn, khuôn mặt tuyệt mỹ, mày kiếm hiên ngang, sống mũi thẳng tắp, nhếch môi, không có một tia tỳ vết nào, con ngươi đen như vực sâu, làm cho người ta không dám nhìn thẳng, rõ ràng là một nam tử tuấn tú, lại mang theo xa cách cùng lạnh như băng, trên gương mặt băng lãnh không có biểu tình gì.

Nhan Nhiễm Tịch là một người mẫn cảm, tuy rằng nam tử đã áp chế khí tức lãnh liệt trên người, nhưng khí chất này khó có thể biến mất, năng có thể rõ ràng cảm giác được nam tử này nguy hiểm.

Quần áo hắc y, giống chúa tể hắc ám, chỉ cần hần liếc mắt một cái đã tạo cho người vô vàn áp lực, cảm giác giống như bị hần nắm trong lòng bàn tay.

Khuôn mặt tuyệt mỹ làm cho nữ nhân đổ ky, nhưng Nhan Nhiễm Tịch hiểu được, khuôn mặt đó là một nơi nguy hiểm khiến người ta tránh không được .

Chính là liếc mắt một cái, tự dung sợ hãi, nam nhân như vậy, vô luận đi tới nơi đâu đều có người chú ý, cũng là chúa tể thế giới, chính là hần đối với quyền lực rất coi thường, ánh mắt coi rẻ chúng sinh làm cho Nhan Nhiễm Tịch khó chịu, hần coi như không có mọi người trong mắt, tuy rằng năng không hy vọng cùng người như vậy có quan hệ, nhưng năng sẽ không sợ hãi hần, vì hần với năng là cùng một loại người.

Thấy Dạ Thương Minh đến mọi người trong ánh mắt mang theo mê luyến, nhưng cũng không dám quá mức, dù sao Dạ Thương Minh cũng là một người lãnh huyết vô tình.

Trình Vũ Tĩnh nước mắt mờ hồ hai mắt, bộ dáng làm cho người ta thương tiếc: "Không có gì, chính là Tĩnh nhi không cẩn thận va chạm vương phi."

Lúc này Dạ Thương Minh ánh mắt mới chuyển hướng, nhìn người đang ngồi trên ghế phía trước, trong tay cầm ly trà, hai con ngươi đen phủ sương mù, làm cho người ta cảm thấy huyền hoặc, thấy không rõ cảm xúc bên trong, bộ dáng cười nhẹ, cảm giác thân thiết nhưng thực ra là xa cách, làm cho người ta cảm giác huyền bí muốn thân cận.

Cảm giác được vương phi không phải người vô năng trong truyền thuyết, hơn nữa, chỉ sợ vương phi sẽ không đơn giản như vậy, chính là hần cũng không rõ, vương phi có phải hay không trên đường bị người ta tráo đổi? hần sẽ hảo hảo tra xét.

Không nhìn nữ tử đang nước mắt như mưa, ánh mắt biến đổi, lãnh liệt sắc bén nhìn thẳng Nhan Nhiễm Tịch, mang theo thanh âm từ tính, chậm rãi mở miệng: "Bên ngoài là chuyện gì xảy ra?" Áp lực vô hình, hướng Nhan Nhiễm Tịch hỏi, chính Nhan Nhiễm Tịch vẫn như trước ngồi yên chống lại cặp con ngươi đen kia, cười nhẹ nói: "Không có gì, chỉ là chết mấy người thôi."

Dạ Thương Minh neho mắt lại, cho tới bây giờ đều không có người dám nhìn thẳng mắt hần, ngay cả hai người bạn tốt cũng không, nhưng là... nữ tử trước mặt này lại dám.

"Các ngươi đều đi xuống đi." Dạ Thương Minh khoát tay.

Bốn người không dám ở lâu, ai cũng không dám ngỗ nghịch trước Dạ Thương Minh, vui sướng khi người gặp họa nhìn Nhan Nhiễm Tịch, vội vàng rời đi.

Nhìn hai tỳ nữ bên cạnh Nhan Nhiễm Tịch không có ý rời đi, mày dẫn ra, trong mắt hỗn loạn không kiên nhẫn, thanh âm không hờn giận nói: "Không có nghe thấy lời của ta sao? Đi ra ngoài."

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: hiệp nghị

Dạ Thương Minh thân nhiên nói một câu, làm Khinh Âm cùng Cổ Điện không khỏi một trận rùng mình, nhưng cước bộ như trước không hề động, Nhan Nhiễm Tịch nhìn không khí dần trở nên loãng, có một loại cảm giác hít thở không thông, thân nhiên nói: "Các ngươi trước đi ra ngoài đi."

Hai người nhìn nhau, tràn đầy lo lắng, Minh vương này thật sự nguy hiểm, các nàng thật sự lo lắng để Nhan Nhiễm Tịch ở chỗ này cùng với Minh vương, nhưng lời của Nhan Nhiễm Tịch các nàng cũng không thể không nghe, gật đầu, lui xuống.

Dạ Thương Minh tùy ý ngồi xuống, nhìn người trước mặt không có ý muốn mở miệng.

Nhan Nhiễm Tịch vẫn như trước.

Hai người cứ như vậy ngồi, từ sáng sớm tới trưa, cảm nhận được chính mình đói bụng, quay đầu nhìn về phía Dạ Thương Minh, khuôn mặt anh tuấn vẫn

như trước không có một tia không kiên nhẫn, không khỏi có chút chán nản: "Vương gia vẫn nên về đi, ta chưa có ăn cơm đâu." Khẩu khí rõ ràng.

"Bên ngoài là xảy ra chuyện gì?" Ngày hôm qua ám vệ không có trở về hẳn cũng đã ý thức được xảy ra chuyện.

Vì không để bụng của mình ủy khuất, Nhan Nhiễm Tịch thức thối đem sự thật nói một lần: "Ngày hôm qua ban đêm, thích khách đến đây, ám vệ vì cứu bốn vương phi nên đã đồng quy vu tận."

Thần sắc lạnh nhạt, không nhìn ra một tia nói dối.

Dạ Thương Minh neho mắt lại, thật sâu nhìn khuôn mặt không đổi sắc của Nhan Nhiễm Tịch, chính hấn hấn hiểu rõ ám vệ của mình sẽ không xen vào việc của người khác, cho nên việc cứu nàng là không thể .

"Người là Nhan Nhiễm Tịch?"

"Đúng vậy." Nhan Nhiễm Tịch thực không khách khí nói, có lẽ là bởi vì Dạ Thương Minh chậm trễ giờ ăn cơm của Nhan Nhiễm Tịch, cho nên đối với hấn, Nhan Nhiễm Tịch ngày càng lạnh nhạt.

Dạ Thương Minh mày nhíu lại, thật đúng là không có ai dám ở trước mặt hấn dùng giọng điệu như vậy, khuôn mặt không một tia biểu tình: "nếu người ở đây bốn vương khuyên người nên biết điều, bằng không sẽ lại xảy ra loại sự tình như vậy."

Nhan Nhiễm Tịch hạ con ngươi, cảm xúc không thay đổi: "ta luôn luôn muốn yên ổn thân mình. Thành vương gia quản lý tốt cái hậu cung của người."

Dạ Thương Minh thật sâu nhìn vào mắt Nhan Nhiễm Tịch, con ngươi thâm thúy không nhìn ra suy nghĩ của nàng: "yêu cầu của người ta đáp ứng, ta còn có một yêu cầu."

"Người nói." Nhan Nhiễm Tịch chống lại ánh mắt Dạ Thương Minh, không ngờ hấn sẽ như vậy đáp ứng.

"Giúp ta đem sủng phi, tiểu thiếp ở hậu viện xử lý." Dạ Thương Minh thanh âm vững vàng, làm cho Nhan Nhiễm Tịch có chút kinh ngạc.

"được... Hảo."

Thẳng đến khi Dạ Thương Minh rời đi, Kinh Âm cùng Cổ Điệp vội tiến vào, Nhan Nhiễm Tịch mới hoàn thần lại, Dạ Thương Minh cư nhiên đề yêu cầu như vậy, Nhan Nhiễm Tịch tà ác nghĩ đến, sẽ không thực bị chính mình đoán trúng, Dạ Thương Minh chịu không nổi mỹ nữ dụ hoặc?

Đương nhiên Nhan Nhiễm Tịch ngẫm lại, chỉ sợ Dạ Thương Minh là không có tâm?

Kinh Âm cùng Cổ Điệp vừa tiến vào liền thấy Nhan Nhiễm Tịch bộ dáng ngốc lãng, Cổ Điệp lo lắng hỏi: "Tiểu thư, Minh vương kia làm gì đối với người vậy?"

"Người cảm thấy hấn có thể làm gì ta?" Nhan Nhiễm Tịch buồn cười nhìn hai người khẩn trương.

Nhìn bộ dáng này của Nhan Nhiễm Tịch hai người cũng yên tâm .

Ăn cơm trưa, Nhan Nhiễm Tịch lại tiếp tục ngủ, không phải nàng tham ngủ, mà là hôm nay đối phó Dạ Thương Minh thật sự là dùng rất nhiều khí lực, tuy rằng không nói mấy câu, nhưng lại phải tập trung ngăn khí thể của hấn, quả nhiên gặp đối thủ.

Dạ Thương Minh trở lại thư phòng, mày gian căng theo một chút mỗi một, không thể không nói Nhan Nhiễm Tịch là đối thủ , chính là người rất nguy hiểm.

Ngày qua ngày, chớp mắt Nhan Nhiễm Tịch đến Nam Lâm quốc được một tháng, từ lúc cùng Dạ Thương Minh đạt hiệp nghị hai người không có gặp qua, dường như bề bộn nhiều việc.

Cũng không ai tìm tới nơi của Nhan Nhiễm Tịch mà nháo sự nữa.

Hôm nay Nhan Nhiễm Tịch tới nơi mỹ thực trai khai trương.

Trong mỹ thực trai.

Ở lâu hai có ba nam tử tuyệt mỹ đang ngồi, đúng là Dạ Thương Minh cùng hai bạn tốt của hấn, Bạch Ngạn Tung, Trì Ngưng Liên.

Bạch Ngạn Tung tiêu sái phe phẩy cây quạt: "Ha ha, hoàng thất Tây Tần quốc thật đúng là giúp chúng ta một cái đại ân, nếu không phải bọn họ, mỹ thực trai làm sao có thể đi tới Nam Lâm Quốc, muốn ăn cơm một chút còn chạy xa như vậy, hiện tại muốn ăn liền có thể ăn."

Ngồi ở bên cạnh Trì Ngưng Liên, cười nhẹ lắc đầu.

Mà Dạ Thương Minh còn lại là mặt không chút thay đổi uống trà, không chú ý đến hấn.

"Đúng rồi, Minh, tam tiểu thư kia dạo gần đây thế nào?" Bạch Ngạn Tung không e dè hỏi.

"Không biết." Hắn xác thực không biết, từ sau khi đạt thành hiệp nghị, hắn liền bỏ đi người giám thị, theo bản năng không muốn để cho người khác tới gần nàng, có lẽ là cảm giác được nàng nguy hiểm.

"A, không biết? một gian tể nguy hiểm như vậy mà ngươi không để ý sao?" Bạch Ngạn Tung giật mình hỏi.

Trì Ngưng Liên cũng khó hiểu nhìn Dạ Thương Minh.

Dạ Thương Minh mặt nhăn nhu mày: "Nàng không phải gian tể."

"Nàng không phải gian tể??" Bạch Ngạn Tung rất lo lắng Nhan Nhiễm Tịch.

"Không cần." Ngự khí lạnh lùng, không bỏ qua.

Bạch Ngạn Tung cùng Trì Ngưng Liên liếc nhau, trong mắt mang theo nghi hoặc cùng lo lắng.

Không khí cũng trở nên trầm trọng.

"Nhan Nhiễm Tịch?" Trì Ngưng Liên thanh âm nghi hoặc, đánh vỡ cục diện bế tắc, Dạ Thương Minh theo ánh mắt Trì Ngưng Liên nhìn lại, quả nhiên là Nhan Nhiễm Tịch cùng hai tỷ nữ của nàng.

"Nàng thật là biết hưởng thụ." Bạch Ngạn Tung nhìn Nhan Nhiễm Tịch tỏ ra địch ý.

Nhan Nhiễm Tịch tiến vào mỹ thực trai liền cảm nhận được ba đạo ánh mắt, không để ý đến, nâng bước lên, bên người một đôi nam nữ đi qua, Nhan Nhiễm Tịch thực vô tội bị đụng đến.

Cổ Điệp đỡ Nhan Nhiễm Tịch, nhìn hai người bóng dáng kia, hừ lạnh nói: "Người nào, thật sự là không biết điều."

Nhan Nhiễm Tịch nói không quan trọng, đối với tiểu nhị nói: "Mai trai."

Tiểu nhị nhìn người đến gật đầu cười nói: "Hảo, cô nương đi theo ta."

Mấy người vừa muốn đi, đã bị người ngăn cản, đây là hai nam nữ lúc nãy, vừa nãy không nhìn rõ, nhưng nay nàng đã thấy rõ, còn là người quen, thân nhiên hỏi: "Minh Nguyệt công chúa có việc gì?"

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: mê tình

Người tới đứng là Thượng Quan Minh Nguyệt cùng một nam tử, nam tử một thân tử y đề lộ cao quý, khuôn mặt tuyệt mỹ mang theo ý cười thân nhiên, đề lộ khí thế tao nhã.

Thượng Quan Minh Nguyệt coi như là thấy rõ Nhan Nhiễm Tịch, ban đầu tức giận biến thành vẻ mặt khinh bỉ, khinh thường nói: "Ta tưởng là ai? Nguyên lai là vương phi tiếng xấu lan xa."

Một câu, khiến mọi người ở mỹ thực trai đều biết thân phận của Nhan Nhiễm Tịch.

Nhan Nhiễm Tịch như trước mặt không đổi sắc, bộ dáng thoải mái, làm cho người ta cảm thấy quỷ dị: "Công chúa trừ bỏ chào hỏi ta, còn có việc sao?"

Thượng Quan Minh Nguyệt thực không khách khí nói: "Ngươi đem mai trai bao sao?"

"Án." Nhẹ nhàng một tiếng.

"Hừ, thực nhìn không ra, ngươi còn có tư cách đến nơi đây, quên đi, cho ngươi tiền, cầm chạy về vương phủ, mai trai ta muốn mở tiệc chiêu đãi biểu ca ta." Thượng Quan Minh Nguyệt đem tiền ném trước mặt Nhan Nhiễm Tịch.

Cổ Điệp không vui, muốn tiến lên, nhưng lại bị Nhan Nhiễm Tịch âm thầm ngăn lại.

Khinh Âm trong mắt một mảnh lãnh ý, nhưng không có chỉ thị của Nhan Nhiễm Tịch nàng tuyệt đối không hành động thiếu suy nghĩ.

Nhan Nhiễm Tịch tươi cười càng sâu: "Công chúa, chúng ta đều là người Minh vương phủ, không cần khách khí như vậy, nếu công chúa muốn mai trai, ta sẽ nhường cho người, nơi này không phải còn chỗ trống sao."

Nói xong liền ngồi xuống, ngay cả ngân phiếu trước mặt cũng không thèm liếc mắt nhìn.

Thượng Quan Minh Nguyệt khinh bỉ nhìn Nhan Nhiễm Tịch mang theo nam tử lên lầu.

Lấy công lực của đám người Dạ Thương Minh có thể nhìn rõ chuyện ở dưới.

Bạch Ngạn Tung cười nhạo nói: "Hừ, biết ngay Nhan Nhiễm Tịch là cái bao cò, đều bị người vũ nhục, đúng là ngu ngốc không ai bằng."

"Câm miệng." Dạ Thương Minh lạnh như băng, lại mang theo một tia tức giận, làm cho hai người giật mình.

Không để ý đến hai người, ánh mắt thâm thúy một lần nữa quét về phía Nhan Nhiễm Tịch, hẳn không tin nàng sẽ chịu thiệt như vậy.

Cổ Diệp hỗn hển nhìn bóng dáng hai người rời đi, phần hận nói: "Tiểu thư, người xem nàng, quả thực chính là loại đàn bà điều ngoa, có chỗ nào giống công chúa?"

Chỉ nghe thấy thanh âm Nhan Nhiễm Tịch nhẹ giọng quát: "Cổ Diệp, công chúa nói như thế nào cũng là sùng phi của vương gia, chỉ là tính tình không tốt một chút thôi, người đừng làm mất hòa khí giữa chúng ta."

"Tiểu thư." Cổ Diệp nhìn tức giận nhìn Nhan Nhiễm Tịch, trên mặt có chút bất bình, nhưng lại không thể nói xoay người dậm chân ly khai.

Trong nháy mắt xoay người, khuôn mặt tức giận đã biến mất, lộ ra tươi cười quý dị.

Nhan Nhiễm Tịch thưởng thức ly trà trong tay thật không cẩn thận làm đổ.

Vội vàng đứng dậy, Khinh Âm chạy nhanh tới nói: "Tiểu thư không sao."

"Uh, đều do ta không cẩn thận." Nhan Nhiễm Tịch nhẹ nhàng tự trách nói.

Người chung quanh nguyên bản khinh bỉ, ánh mắt khinh miệt, bởi vì Nhan Nhiễm Tịch giáo huấn Cổ Diệp, nữ tử như vậy, cưới được chính là phúc khí, không giống những nữ nhân chỉ thích tranh giành tình cảm làm cho gà chó không yên, có thể đi vào mỹ thực trai đều là người phú quý, chuyện nữ nhân tranh giành tình cảm đều đã gặp qua, cho nên nháy mắt đã thay đổi cái nhìn đối với Nhan Nhiễm Tịch.

Trên lầu Dạ Thương Minh trong mắt lộ ra mỉm cười, ở vị trí của hắn có thể thấy động tác của Nhan Nhiễm Tịch, hẳn nhưng là tình huống thấy Nhan Nhiễm Tịch dùng trà viết lên trên bàn hai chữ 'Mê tình', sau đó làm cho Cổ Diệp rời đi, hẳn đã nói nữ nhân này làm sao có thể chịu thiệt, ha ha...

Ánh mắt nhíu lại, mê tình, nếu hắn đoán không sai đây là mê dược cao cấp nhất của dược lầu, hơn nữa nếu không phải cao thủ căn bản là tra không ra bên trong có sử dụng mê tình, hẳn thực chờ mong trận chiến này.

Cổ Diệp đi liền không có trở lại, gọi vài món ăn, Khinh Âm ngồi ở bên cạnh tự tay pha trà, hương thơm trà truyền ra, thấm vào ruột gan, Nhan Nhiễm Tịch một bộ dáng thoải mái, vuốt ve tiểu Hắc ở trên đùi.

Trên lầu Bạch Ngạn Tung lạnh lùng nói: "Hừ, đúng là biết hưởng thụ."

Dạ Thương Minh quét mắt nhìn Bạch Ngạn Tung, ánh mắt lại dời về phía dưới lầu, gắt gao liếc mắt một cái, Bạch Ngạn Tung chỉ cảm thấy cả người lông tơ dựng lên, im miệng lại, không dám nói thêm nữa.

Một bên Trì Ngưng Liên nhìn một màn này, chân mày cau lại, trong lòng trầm tư.

Hồi lâu, lầu hai mai trai truyền đến một tiếng thét chói tai, mọi người tò mò đi qua xem, tiểu nhị có lẽ muốn biết sự tình gì nên mở cửa ra coi, tình cảnh bên trong khiến mọi người choáng váng.

Chỉ thấy Thượng Quan Minh Nguyệt thân không mảnh vải, ôm quần áo ngăn trở cảnh xuân, nam tử kia thân cũng không mảnh vải, ánh mắt ửng đỏ, bộ dáng có chút bất mãn.

Nhìn một màn này mọi người không phải kẻ ngốc, thực hiểu được đã xảy ra sự tình gì.

Thượng Quan Minh Nguyệt trong mắt mê ly dần dần biến mất, thấy một màn trước mắt muốn đâm đầu chết đi, hét lên một tiếng, nếu có người để ý thì sẽ thấy tiếng thét này không giống với tiếng thét lúc này, nhưng mọi người đều bị việc trước mắt hấp dẫn nên sự việc không bị bại lộ.

"Sao lại thế này? Tại sao có thể như vậy? Đi ra ngoài, người đi ra ngoài cho ta." Thượng Quan Minh Nguyệt điên cuồng hô.

Nhan Nhiễm Tịch một bộ vô cùng đau đớn, không thể tin được, muốn nói lại thôi, cuối cùng gian nan phun ra một câu: "Công chúa, người, người như thế nào, làm sao có thể như vậy?"

Thượng Quan Minh Nguyệt cuồng quát lác đầu: "Không phải, ta không biết, ta không có, ta..."

Nhan Nhiễm Tịch cắn môi, trong mắt hàm chứa lệ: "Công chúa, tuy rằng Vương gia không thể... Không thể..." Nhan Nhiễm Tịch cũng không nói ra nhưng mọi người đều hiểu được.

Lầu trên Bạch Ngạn Tùng cùng Trì Ngưng Liên cúi đầu, bả vai có chút run run, Dạ Thương Minh không khó nhìn bọn họ đang cực lực nhịn cười, Dạ Thương Minh mặt tối sầm, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm nữ nhân nhu nhược dưới lầu, trong lòng hận không thể khâu miệng nàng lại.

Đột nhiên khoe miệng lộ ra tươi cười quý dị, tốt lắm, hẳn sớm muộn gì có một ngày sẽ làm nàng hiểu được, hẳn rốt cuộc có thể hay không.

Nhan Nhiễm Tịch nói tiếp: "Nếu công chúa đã gả đến Minh vương phủ nên bảo vệ tốt bản thân mình, người làm như vậy thực có lỗi với vương gia, dù sao vương gia trừ bỏ một ít việc không thể làm, cái khác đều tận lực thỏa mãn chúng ta, cũng cô phụ tín nhiệm của Vương gia, người làm sao có thể?"

Thượng Quan Minh Nguyệt bị vây trong hỗn loạn, lắc đầu nói: "Ta không có, ta không có."

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Vân Tông

Từ đầu tới cuối biểu ca của Thượng Quan Minh Nguyệt không có nói một câu, không nhanh không chậm không có một chút hoảng hốt mặc quần áo vào, coi như hết thảy cùng hắn không có vấn đề gì xảy ra.

Nhưng Nhan Nhiễm Tịch biết được nam tử này khôn khéo, tin tưởng đã đoán được sự tình, chính là đoán được thì như thế nào, chuyện như vậy chung quy là khó lòng giải bày, có khổ nói không nên lời, trùng hợp, Nhan Nhiễm Tịch chính là thích nhìn đến cảm thụ của người khác.

Đột nhiên Thượng Quan Minh Nguyệt điên rồi chỉ vào Nhan Nhiễm Tịch: "Là ngươi, nhất định là ngươi, nhất định là ngươi hãm hại ta."

Nhan Nhiễm Tịch lắc đầu, ủy khuất nói: "Ta không có, ta thật sự không có, ta vẫn đều ở dưới, ta không có đi lên."

Nhìn Nhan Nhiễm Tịch bộ dáng đáng thương, hơn nữa vừa nãy mọi người cũng nhìn thấy, Nhan Nhiễm Tịch vẫn ngồi ở bên dưới, nói như vậy làm sao có thể hãm hại nàng ta?

Mọi người khó chịu, đây rõ ràng làm chuyện xấu hổ mà vu oan cho người khác.

Kinh Âm hợp thời nói: "Ngươi không cần oan uổng tiểu thư nhà ta, tiểu thư vẫn cùng ta ngồi chung một chỗ, làm sao có thời gian đi hãm hại ngươi?"

"Ngươi..."

"Tỳ nữ vừa nãy đâu, ta nhớ rõ vương phi mang đến hai tỳ nữ, một người khác đâu? Vương phi có hay không giải thích một chút?" nam tử vẫn không nói gì, ánh sáng lạnh trong mắt nhìn thẳng Nhan Nhiễm Tịch.

Chính là Nhan Nhiễm Tịch sẽ sợ?

Cúi đầu khóc, trong mắt chỉ còn lại vô tận ủy khuất, cắn môi, quật cường không chịu làm cho nước trong mắt mắt chảy ra.

Lúc này không tiếng động, chính là nói bộ dáng của Nhan Nhiễm Tịch làm cho mọi người vì nàng bất bình.

Một cái phụ thân xem không chịu nổi, đứng dậy nói: "các ngươi dám làm dám chịu, các ngươi ban ngày làm chuyện thuận phong đòi bại, còn có mặt mũi đi vu hãm người khác, ngươi không phải hỏi từ kia sao? Hảo, ta nói cho ngươi biết, mới vừa rồi các ngươi đi lên, tỳ nữ kia không chịu cho chủ tử ủy khuất nói vài câu không phải, nhưng vương phi cũng không nói thêm gì, còn quát tỳ nữ một phen, kêu nàng trở về suy nghĩ."

Mọi người cũng có tâm, lần lượt vũ nhục cô nương người ta còn chưa tính, cư nhiên chính mình làm chuyện sai, còn vu hãm cho người ta."

Phụ nhân nói một phen, khiến cho mọi người rõ ràng, đều vì Nhan Nhiễm Tịch bất bình.

Thấy vậy, ánh mắt nam tử kia nhìn về phía Nhan Nhiễm Tịch càng thêm âm trầm, Thượng Quan Minh Nguyệt xấu hổ và giận dữ cùng hận ý, hung hăng đóng cửa lại, ngăn cách trong đó.

Dưới lầu mọi người vẫn như trước nghị luận.

Nhan Nhiễm Tịch thực vừa lòng hiệu quả này, hào phóng ngồi xuống, nhưng trong mắt lại toát ra ưu dung, chính là không ai biết lúc này trong lòng nàng rất muốn cười, nàng thích nhất chính là xem diễn, cho nên nàng sẽ không rời đi, nàng thực muốn biết bọn họ sẽ dùng sắc mặt như thế nào mà đi ra bên ngoài?

Lầu trên ba người đem hết thầy xem vào trong mắt, Trì Ngưng Liên vẫn không nói gì trong mắt lộ ra một chút thâm ý: "Minh, xem ra vương phi của ngươi cũng không giống trong truyền thuyết, chính là..." Dừng một chút, cầm lấy chiết phiến bên cạnh, tiêu sái mờ ra, nhìn chiết phiến, thần nhiên nói: "Chính là hân chịu qua thương tổn đi."

"Ta sao lại không thấy được?" Dạ Thương Minh luôn luôn không thay đổi sắc mặt hỏi một câu, tuy rằng là giọng điệu thần nhiên, nhưng hai người bạn thân của hắn có thể nhận ra trong đó có chút vội vàng.

Trì Ngưng Liên cũng không giấu diếm, cây quạt vừa lật, nói câu thơ đối với hai người: "Tịch dương vô hạn hảo, chính là gần hoàng hôn, câu thơ như vậy đủ để thể hiện."

"Liên, câu thơ này là nàng làm sao?" Bạch Ngạn Túng không thể tin được, câu thơ này hắn vừa thấy sáng nay, ý cảnh bên trong làm cho hắn trầm mê, cho nên quán quít lấy Trì Ngưng Liên bắt hắn viết cho, chính là thật không ngờ câu thơ như vậy do người hắn khinh thường viết ra, trong lúc nhất thời há to miệng.

"Uh, trong lúc vô tình nghe được." Trì Ngưng Liên rất rộng rãi thừa nhận.

Ai cũng không có thấy Dạ Thương Minh ánh lên tia nhìn không rõ ràng.

Nguyên bản Nhan Nhiễm Tịch đang chờ xem diễn rất là hưởng thụ, nhưng là hôm nay nhất định là vui quá hóa buồn, không nói đến hai người trong phòng, nhưng thật ra có vài vị khách không mời mà đến.

Nhan Nhiễm Tịch nhìn về phía ba người, một người thân nguyệt sắc y bào, lão giả vẻ mặt nghiêm túc, một đôi mắt tinh quang.

Phía sau hai nam nữ cũng là một thân nguyệt sắc y bào, hai người cầm kiếm, không cần xem chỉ biết là nhất lợi kiếm, nam tử anh tuấn tiêu sái, dáng người cao ngất, sức quyến rũ bắn ra bốn phía, nữ tử mỹ mạo có thể nói cùng Cổ Điệp đánh đồng, chính là thiếu sự lạnh lợi, hơn nữa lại còn làm ra vẻ, trong mắt khinh thường còn không được che giấu, vừa thấy qua liền biết giống như đại tiểu thư.

Ba người nhìn nhìn, cuối cùng đem ánh mắt nhìn về phía Nhan Nhiễm Tịch, Nhan Nhiễm Tịch lông mi nhú lại, nàng thoát nhìn dễ bị người khác bắt nạt như vậy sao?

Lơ đãng thu hồi ánh mắt thăm dò của chính mình, nguyệt sắc y bào phía trên thêu một đám mây bay, ha ha, nàng thực không nghĩ tới ở trong này sẽ gặp người của Vân Tông, còn nhớ rõ hai năm trước, Vân Tông tông chủ trúng kỳ độc, đi tìm nàng, bọn họ gặp nhau một lần, chính là lúc ấy nàng che mặt thôi.

Ba người hướng Nhan Nhiễm Tịch, nam tử nho nhã lễ độ hỏi: "Cô nương, chẳng biết có thể đem vị trí này cho chúng ta, chúng ta nguyện ý ra giá gấp hai lần."

Nhan Nhiễm Tịch cười nhẹ lắc đầu: "Thật có lỗi, ta cũng vừa mới ngồi xuống."

"Chúng ta ra gấp năm lần." Nữ tử cao ngạo nói, khẩu khí cùng với Thượng Quan Minh Nguyệt là giống nhau, chính là không biết kết cục có hay không thảm như Thượng Quan Minh Nguyệt.

"Cô nương, tiền không phải vấn đề, người tới mỹ thực trai đều không thiếu tiền, mọi người chính là muốn thoải mái, cho nên các vị vẫn là tìm chỗ khác đi." Nhan Nhiễm Tịch tươi cười sâu sắc, Khinh Âm tự nhiên biết lúc này Nhan Nhiễm Tịch đã không kiên nhẫn, Khinh Âm nói thay.

"Hừ, một cái tỷ nữ có tư cách gì cùng chúng ta nói chuyện." Nữ tử khinh thường nhìn Khinh Âm, điều ngoa nói.

Khinh Âm ánh mắt trở nên lạnh nhạt, cho dù nàng là tỷ nữ cũng không phải người khác có thể nói, lạnh lùng nói: "Cô nương, nơi này không phải địa bàn của các ngươi, điều ngoa tùy hứng, trong nơi của các ngươi có thể bỏ qua, nhưng đã ở bên ngoài ngươi cũng nên tôn trọng."

Khinh Âm thanh âm sắc bén, nói những câu hữu lý, làm cho người không thể phản bác, lại cường điệu nữ tử điều ngoa tùy hứng, làm cho nữ tử nghe vậy trở nên tức giận.

"Ngươi nói cái gì sao? Tôn trọng? ngươi là một hạ nhân có gì đáng tôn trọng?"

'Ba' Nhan Nhiễm Tịch dùng sức vỗ bàn, ánh mắt trở nên âm lãnh, không giống nãy tươi cười, nâng ánh mắt lên, quanh thân khí tràng càng lạnh, không khí trở nên loãng, làm cho người ta cảm thấy hít thở không thông.

Chương 28: động thủ

Chính là trong nháy mắt, một người đang tươi cười ôn hòa biến thành băng lãnh, làm cho người ta có chút phản ứng không kịp.

"Tỳ nữ thì thế nào? Người cho là người rất cao quý sao? Người chẳng qua đầu thai tốt hơn một chút, người nhìn lại mình xem, điều ngoa tùy hứng, cao ngạo vô lễ, đâu có chỗ nào cao quý? Nhưng thật ra cùng với người đàn bà chanh chua bên đường có vài phần tương tự." Nhan Nhiễm Tịch giọng điệu lạnh lùng, không cấp cho nữ tử chút mặt mũi nào hết.

Khinh Âm trong mắt toát ra mỉm cười, tiểu thư nhà nàng chính là bao che khuyết điểm, nhưng nàng thích.

Nữ tử sắc mặt đen lại, hô lớn: "Người nói cái gì? Có bản lĩnh người lập lại lần nữa." Nàng cam đoan chỉ cần Nhan Nhiễm Tịch lập lại lần nữa nàng chính là một kiếm giết nàng.

Nhan Nhiễm Tịch ánh mắt nhắm lại, lúc này chỉ có Khinh Âm biết Nhan Nhiễm Tịch động sát ý.

"Người kêu tiểu thư nhà ta nói một lần, tiểu thư nhà ta đã nói, chẳng lẽ người không nghe thấy." Khinh Âm lạnh lùng khinh thường nói.

Nữ tử điên rồi, rút kiếm hướng Khinh Âm

Nguyên bản đang ngồi ngay ngắn ở bên người Nhan Nhiễm Tịch, ở trước mắt bao người người, nháy mắt liền xuất hiện ở phía sau Nhan Nhiễm Tịch.

Mọi người đều ngây ngẩn cả người.

Trên lầu Bạch Ngạn Tung trùng to mắt, mới vừa rồi hẳn không thấy rõ động tác của Khinh Âm, quay đầu nhìn về phía Trì Ngưng Liên, chỉ thấy Trì Ngưng Liên sắc mặt ngưng trọng lắc đầu, tỏ vẻ hẳn cũng không thấy rõ.

Hai người không hẹn mà cùng nhìn về phía Dạ Thương Minh, Dạ Thương Minh con người thật sâu nhìn Khinh Âm, hẳn mới vừa rồi cũng không thấy rõ, khinh công như vậy hẳn chưa bao giờ từng gặp qua.

"Trách không được, nàng không có sợ hãi, nguyên lai bên người có cao thủ như vậy, ám vệ người an bài ở Tịch Uyển chỉ sợ cũng là nàng giết, đủ cường hãn." Bạch Ngạn Tung trêu chọc nói, trong mắt lo lắng càng thâm trầm, nếu Nhan Nhiễm Tịch sẽ đối với Dạ Thương Minh bất lợi, cũng là hội có cơ hội.

Đối với khinh công của Khinh Âm ai cũng không có thấy rõ động tác, ngay cả lão già kia cũng như thế, nhú mày, nhưng không có ngăn trở, nhân tài như vậy, bọn họ cũng không biết, cho nên muốn muốn xem bản lĩnh của Khinh Âm, hiển nhiên nam tử cũng nhìn ra ý tưởng của lão già, không có nửa phần do dự, rút kiếm hướng Nhan Nhiễm Tịch.

Nhan Nhiễm Tịch nhìn lợi kiếm trước mắt, trong mắt một mảnh lãnh ý, nhưng không có chút động tác nào, mắt thấy kiếm sẽ đâm đến, chỉ thấy chùy thủ phi tiêu chặn lại, gần chút xíu nữa là tới người nàng, nhưng lại bị chặn, mọi người Nhan Nhiễm Tịch mặt không đổi sắc, không khỏi vì nàng một phen sợ hãi, nếu không phải bị Khinh Âm chặn, như vậy kết cục chính là tử.

Mà trên lầu chỉ thấy ly trà trong tay Dạ Thương Minh bị đập nát, người Vân Tông thật là gan cư nhiên dám động tới người của hắn.

Lúc này hẳn bất tri bất giác đem Nhan Nhiễm Tịch thành người của mình, cũng nhận rõ chính tâm mình.

Hai bạn tốt bên cạnh, cau mày nhìn một màn này, hôm nay từ khi gặp Nhan Nhiễm Tịch cảm xúc của Dạ Thương Minh đều vì nàng mà biến hóa.

Lúc này Khinh Âm lấy vũ khí mà Nhan Nhiễm Tịch dựa theo vũ khí hiện đại chế tạo ra, đối với tu luyện nhẫn thuật rất thích hợp .

Dùng sức một cái, hướng nam tử vừa mới cầm kiếm chỉ vào Nhan Nhiễm Tịch, trong mắt mang theo thị huyết, lạnh lùng nói: "Tiểu thư ghét nhất bị người khác sử dụng kiếm chỉ vào nàng, cho nên, cánh tay này của người không được giữ lại."

Nói xong thân mình vừa động, lại biến mất ở trước mắt mọi người, 'A...' hét thảm một tiếng, cánh tay của nam tử kia đã nằm ở dưới đất.

"Sur huynh." Nữ tử hét một tiếng chói tai, nhìn bộ dáng nam tử, giận giữ trên mặt càng tăng, vọt đi qua.

Hết thấy sự tình đều phát sinh quá nhanh, tỳ nữ lạnh băng sương kia, nháy mắt đem cánh tay nam tử chém xuống, còn ở trước mắt mọi người không một chút thương hại.

Nam tử biết cánh tay bị chém đi coi như cả đời bị hủy, liều mạng cầm kiếm xông lên.

Khinh Âm đối với tiểu Hắc trên bàn quát lớn: "tiểu Hắc, chiếu cố tốt tiểu thư."

Nói xong, ba người cùng đánh nhau, không thể không nói người của Vân Tông huấn luyện rất lợi hại, ba người đánh nhau ra bên ngoài mỹ thực trai.

Lúc này Tổng Trách Thu mang theo người mỹ thực trai đi ra, nguyên bản hắn thấy chủ tử có ý muốn chinh công chúa kia, cho nên không có đi ra ngoài, nhưng lúc sau nghe người thông báo chủ tử cùng người Vân Tông đánh nhau nên mới đi ra, tuy rằng không biết làm sao có thể chọc đến người Vân Tông nhưng hắn vẫn mang người ra.

Gặp dịp hỗn loạn, Thượng Quan Minh Nguyệt cũng thừa dịp loạn ly khai, chính là thời điểm ra ngoài gặp Nhan Nhiễm Tịch, nhớ tới chuyện tình vừa rồi, mất đi lý trí, không nói hai lời liền xông tới muốn đánh Nhan Nhiễm Tịch.

Mọi người nguyên bản muốn đi ra ngoài quan sát, nhưng thấy động tác của Thượng Quan Minh Nguyệt đều ngừng lại, nhìn qua.

Bàn tay không có đánh xuống, ngược lại bị một bàn tay to bắt được, Thượng Quan Minh Nguyệt nhìn lại, đúng là lão bản Tổng Trách Thu.

Tổng Trách Thu gần nhất liền thấy động tác của Thượng Quan Minh Nguyệt, cố không bạo lộ võ công, khinh công vừa ra, lập tức bắt được tay Thượng Quan Minh Nguyệt, hung hăng vung tay ra, Thượng Quan Minh Nguyệt lập tức bị quăng ra ngoài.

Một loạt chuyện xảy ra cũng không khiến cho Nhan Nhiễm Tịch chú ý, ngẩng đầu nhìn mai trai.

Thượng Quan Minh Nguyệt hôm nay phát sinh quá nhiều chuyện, đã đánh mất hết mặt mũi, bất chấp cái gì hình tượng, giận dữ hét: "Ngươi là ai, có biết ta là ai hay không?"

Tổng Trách Thu xoa xoa tay, khinh thường nhìn Thượng Quan Minh Nguyệt lạnh lùng nói: "Mặc kệ là ai, dám ở ta mỹ thực trai động thủ sẽ trả giá đại giới." chủ tử ở nơi này chút nữa bị thương, Tổng Trách Thu đã nghĩ giết nhóm người này, quân ngươi là cái gì công chúa, Vân Tông .

Tổng Trách Thu cho tới bây giờ đều là một bộ dáng hồ ly, ánh mắt sắc bén như vậy làm cho Thượng Quan Minh Nguyệt sợ, hung hăng trừng mắt nhìn mắt Nhan Nhiễm Tịch: "Ngươi chờ cho ta." Để lại câu rồi ly khai.

Nhan Nhiễm Tịch căn bản không đem Thượng Quan Minh Nguyệt để ở trong lòng, tùy ý ngồi xuống, ánh mắt nhắm lại, xem ra có một số việc cần phải giải quyết , bằng không sau này sợ không được an ổn, tuy rằng nàng thực thích xem diễn.

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: hiện thân

Trên lầu Dạ Thương Minh thân nhiên nhìn phía dưới, lạnh lùng nói: "Liên, ta hy vọng Thượng Quan Minh Nguyệt sẽ không xuất hiện ở thế giới này nữa."

Một câu lạnh như băng quyết định vận mệnh của một người, Trì Ngưng Liên thật sâu nhìn nữ tử trước mắt gật đầu: "Ta hiểu được."

Tổng Trách Thu nhìn bóng dáng Thượng Quan Minh Nguyệt trong mắt cũng hiện lên âm lãnh, quay đầu nhìn về phía Vân Tông lão giả, trong giọng nói mang theo một tia tức giận: "người Vân Tông cũng muốn ở chỗ của Tổng mẫu nháo sự sao?"

Lão giả thật không ngờ Tổng Trách Thu cư nhiên đem đầu mâu chỉ lên hắn, không hề hèn giận nói: "Một cây làm chẳng nên non, Tổng lão bản có hay không bắt công?"

"Bất công, ngươi cho là mắt của Tổng mẫu dùng để trang trí?" Tổng Trách Thu hừ lạnh nói.

"Tổng lão bản muốn cùng Vân Tông đối địch?" Lão giả cũng là một bộ khí thế bức người.

Nếu không có chuyện của Nhan Nhiễm Tịch, lấy năng lực của Tổng Trách Thu đủ có thể đối phó, nhưng hiện tại Nhan Nhiễm Tịch là điểm mấu chốt, cười một tiếng: "Nga, còn không biết, nguyên lai Vân Tông cũng là ý thế hiếp người, đầu năm nay làm sinh ý chính là không dễ dàng, chính là đối địch thì sao, ngươi cho mỹ thực trai chúng ta chỉ là khách sạn? Ta Tổng mẫu né một lần, nhưng không có nghĩa là trốn tránh nhiều lần, hôm nay ta nói cho ngươi biết Vân Tông cùng với Thượng Quan Minh Nguyệt không được bước vô mỹ thực trai."

"Tổng lão bản, ngươi thật sự vì nữ nhân này mà đối nghịch với Vân Tông?" Lão giả ánh mắt sắc bén bắn về phía Nhan Nhiễm Tịch.

Nhan Nhiễm Tịch một bộ dáng không sao cả, bất vi sở động.

Tổng Trách Thu cười khê: "Mặc kệ bất luận kẻ nào, ta chỉ muốn bảo trụ mỹ thực trai thôi."

Lão giả cười biết hôm nay Tổng Trách Thu xem vào coi như không làm gì được, chính là có một câu Tổng Trách Thu nói không sai, mỹ thực trai này không chỉ là một khách sạn, không có thể lực làm sao dám đắc tội nhiều người như vậy?

"Hào, hy vọng Tổng lão bản nhớ kỹ hôm nay." Sau đó ánh mắt chuyển hướng về phía Nhan Nhiễm Tịch: "Cô nương, hôm nay mặc kệ nói như thế nào cũng là tỳ nữ của người đắc tội người Vân Tông, người nếu đem năng giao cho chúng ta xử trí, sự tình hôm nay liền từ bỏ..."

"Ta nói không thì sao?" Nhan Nhiễm Tịch đánh gãy lời lão giả, trên mặt lộ vẻ cười nhẹ, chính là quanh thân khí thế cũng trở nên lãnh liệt.

Lão giả ở Vân Tông như thế nào cũng được cho là đại nhân vật, đầu chịu nổi này nợ, hôm nay tại mỹ thực trai bị làm nhục, Tổng Trách Thu hấn không chọc được, chẳng lẽ một tiểu nha đầu cũng khiến hấn phải kiêng kị?

Rất nhanh một chương: "Muốn chết." Chương phong tốc độ rất nhanh hướng Nhan Nhiễm Tịch đánh tới.

Ai cũng thật không ngờ một danh môn đại phái sẽ đánh lên, Tổng Trách Thu còn không có phản ứng kịp, chỉ thấy chương kia theo trước mặt hấn xẹt qua, thẳng hướng tới Nhan Nhiễm Tịch, neho mắt lại, Vân Tông này cư nhiên dám lập đi lập lại nhiều lần khiêu khích nàng, xem ra không thể tồn tại.

Một chương đoạt mệnh, nàng không muốn né tránh, tiểu Hắc đề làm gì? Có tiểu Hắc còn sợ người hại nàng?

Tiểu Hắc giữ lực mà chờ, nó nhất định phải cho người này đi gặp tử thần.

Chính là thân mình còn chưa có động, một cái bóng đen liền bay đến trước mặt, nhanh ngay cả hấn cũng thấy không rõ, tốc độ kia đều nhanh hơn cả Nhan Nhiễm Tịch thuận đi .

Nhan Nhiễm Tịch nhưng thấy thật rõ, chính là thật không ngờ sẽ là hấn?

Ổn định thân hình không có hành động thiếu suy nghĩ, bên hông căng thẳng, bị người nợ thuận thế ôm vào, bên tai một tiếng một tiếng kêu thê lương, đau triệt nội tâm.

Chờ mọi người hoàn toàn lại, chỉ nhìn thấy một hắc y nam tử tuấn mỹ, trong lòng Nhan Nhiễm Tịch lộ ra chút kinh ngạc, ánh mắt hấn sắc bén, lãnh liệt bắn thẳng về phía lão giả, thanh âm lạnh như băng: "Dám đụng vào vương phi của bản vương, kết cục chỉ có —— tử."

"Người... Minh..." Lão giả trong mắt mang theo hoảng sợ, chỉ vào Nhan Nhiễm Tịch được nam nhân ôm, chỉ phun ra hai chữ liền khí tuyệt bỏ mình .

Trong đại sảnh khách nhân đều hoảng sợ bọn họ chân chính đều chưa thấy qua giết người, có phụ nhân sợ tới mức run cả người.

Không để ý đến mọi người, Dạ Thương Minh cúi đầu nhìn Nhan Nhiễm Tịch cau mày, trên gương mặt lạnh như băng hiện lên mỉm cười, thân nhiên nói: "Người thật đúng là sẽ gây chuyện."

Nhan Nhiễm Tịch liếc mắt nhìn thi thể: "Người hấn là thấy được, là bọn họ chọc ta." Nàng hiện tại mới biết được ánh mắt vẫn chăm chú nhìn nàng từ lúc vào cửa là Minh vương.

Dạ Thương Minh cúi đầu ở bên tai Nhan Nhiễm Tịch nhẹ giọng nói: "Xác thực, thật là hay gây chuyện."

Cảm giác được bên tai ngửi một trận hơi thở ấm áp, trong lòng có chút khác thường, hạ mí mắt xuống, không dấu vết rời khỏi ôm ấp của Dạ Thương Minh, lạnh nhạt nói: "May mắn có vương gia, không thì sợ là Tịch nhi không còn."

Dạ Thương Minh có chút bất đắc dĩ, vương phi của hấn thật nhanh miệng.

Bên người cảm giác được trong không khí một tia dao động, trên mặt ý cười biến mất vô tung, lập tức đem Nhan Nhiễm Tịch kéo lại.

"Tiểu thư." Khinh Âm tới liền thấy Dạ Thương Minh đem Nhan Nhiễm Tịch ôm lại.

Thấy Khinh Âm Dạ Thương Minh ánh mắt lóe lên không nói gì, không nhìn Nhan Nhiễm Tịch giãy dụa, thân nhiên nói: "Nơi này không thích hợp với người, đi về đi."

Không để ý đến nàng giãy dụa, cầm lấy tay Nhan Nhiễm Tịch đi lên lầu hai, Khinh Âm mày nhíu lại, nhìn về lão giả vừa chết, có nhìn về phía Tổng Trách Thu, sau đó ôm tiểu Hắc theo đi lên.

Vừa vào cửa liền thấy hai người từng đến đón nàng, trong lòng có chút không vui, nguyên bản lưu lại là xem diễn, nhưng kết quả đâu, chính mình trở thành người diễn trò, làm cho nàng thực khó chịu.

Tuyệt không khách khí bỏ tay Dạ Thương Minh ra, tùy tiện ngồi xuống.

Dạ Thương Minh trên mặt mang theo mỉm cười, lần này nhưng là dọa choáng váng hai người trong phòng, bọn họ nhìn nụ cười trên mặt Dạ Thương Minh đến xúc động, hấn cư nhiên cười, hôm nay có hay không trời mưa ?

Khinh Âm cũng không úy kỵ lướt qua Dạ Thương Minh đi đến bên người Nhan Nhiễm Tịch, tiểu Hắc nhảy lên trên bàn, nó không quên thời điểm Nhan Nhiễm Tịch gần đến hai người này đã khinh bỉ nàng.

Dạ Thương Minh nhìn Bạch Ngạn Tung cùng Trì Ngưng Liên trên mặt kinh ngạc, biết bọn họ trong lòng suy nghĩ cái gì, không để ý đến, trực tiếp ngồi

vào bên người Nhan Nhiễm Tịch, bàn tay to cũng không kiêng dè trực tiếp ôm Nhan Nhiễm Tịch.

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: uống thuốc độc tự sát

Nhan Nhiễm Tịch không nghĩ để lộ thực lực, không có giấy dựa, nàng tới từ hiện đại đối với việc ôm ấp thật coi mờ, khi nàng làm nhiệm vụ cũng đã trải qua nhiều.

Thần nhiên nói: "Khinh Âm, đi gọi đồ ăn đến, còn có nói với lão bản, những hư hỏng nơi này với cả đồ ăn nữa sẽ do vương gia trả tiền hết, Vương gia không có ý kiến gì chứ?" Quay đầu không có nửa điểm hoài ý tứ, nhìn Dạ Thương Minh.

Dạ Thương Minh căn bản không có cơ hội nói không, bởi vì ngay thời điểm Nhan Nhiễm Tịch nói xong Khinh Âm đã chạy ra ngoài.

Khỏe miệng cong lên, đem Nhan Nhiễm Tịch lôi kéo, trong giọng nói lộ ra một tia sung sướng, biểu hiện tâm tình của hắn rất tốt: "Không ý kiến, tướng công nên cho nương tử tiền tiêu."

Ách... hai người ngồi bên cạnh cảm thấy chút nữa rớt xuống đất, bọn họ nhận thức Dạ Thương Minh nhiều năm như vậy thế nào chưa thấy vẻ mặt này của hắn?

Nhan Nhiễm Tịch nhủ mi: "Vương gia, người có hay không bị cái gì đã kích?"

Nghe nói Bạch Ngạn Tung cười to lên, Trì Ngưng Liên cũng cực lực chịu đựng.

Nhan Nhiễm Tịch thấy Dạ Thương Minh sắc mặt thành công biến đen, liếc mắt hai người bên cạnh, thần nhiên nói: "Muốn cười liền cười, không cần ghen sẽ bị nội thương." Nhan Nhiễm Tịch tuyệt đối sẽ không thừa nhận chính mình đang nói sang chuyện khác, nàng vẫn còn nhớ rõ ngày cùng Dạ Thương Minh giằng co, nhưng sao lại biến thành như thế này thật làm nàng khó tiếp thu.

Nhưng không thể không nói Nhan Nhiễm Tịch thực may mắn, quả nhiên thành công dời đi lực chú ý của Dạ Thương Minh.

Dạ Thương Minh nhìn Nhan Nhiễm Tịch ngoan ngoãn trong lòng mình thần nhiên nói: "Tịch Nhi, làm sao có mê tình?"

Nhan Nhiễm Tịch thân mình cứng đờ, thật không ngờ Dạ Thương Minh ngay cả điều này đều thấy, xem ra là nàng không cẩn thận.

Hai người kia cũng nhìn về phía Nhan Nhiễm Tịch, ngừng lại chuyện xảy ra vừa nãy, không biết tại sao Nhan Nhiễm Tịch lại có mê tình của được lâu, mọi người đều biết, được lâu được không chỉ có giá trên trời, nếu không có người quen tuyệt đối không mua được, nhiều nhất cũng chỉ là thảo dược cấp thấp, nhưng thảo dược cấp thấp so với bên ngoài cũng tốt hơn trăm lần.

Chỉ là Nhan Nhiễm Tịch là một tiểu thư không được sủng, lại bị giam cầm ở lãnh viện sao có thể có được?

Nhan Nhiễm Tịch trong nháy mắt cứng nhắc, nhìn Dạ Thương Minh thần nhiên nói: "Người khác cho."

"Nga, là ai hào phóng như vậy?" Lời này là Bạch Ngạn Tung hỏi, nguyên bản Dạ Thương Minh chỉ là tùy ý hỏi, cũng không có muốn hỏi kỹ, có một số việc hắn nếu muốn biết thì sẽ gọi người đi thăm dò, mà Nhan Nhiễm Tịch, hắn đã nhận định là nữ nhân của hắn thì sẽ không hoài nghi, trừ phi hắn tự mình cảm nhận được nàng phản bội, như vậy đến lúc đó hắn sẽ tự mình đưa nàng đi vào địa ngục.

"Tung." Nhẹ nhàng nói một tiếng, không giận mà uy, sau đó đối với Nhan Nhiễm Tịch nói: "Người không phải thích uống trà sao? Ném thử bích loa xuân này."

Có ý muốn ngăn đề tài, nhưng Bạch Ngạn Tung cũng không nghĩ muốn chọc giận Dạ Thương Minh, nhìn Nhan Nhiễm Tịch nói: "Nhan Nhiễm Tịch, người thân là vương phi, cư nhiên dùng thủ đoạn ti bỉ như vậy hãm hại Nguyệt sủng phi, người phải bị tội gì?"

"Câm miệng." Dạ Thương Minh trong mắt mang theo sát ý, không ai có thể chất vấn nữ nhân của hắn, ai cũng không được.

Bạch Ngạn Tung cả người rung mình, Trì Ngưng Liên trái tim cũng run lên, nhưng Nhan Nhiễm Tịch vẫn trấn định, thần nhiên tươi cười, không chịu ảnh hưởng.

Không khí trở nên hít thở không thông, Nhan Nhiễm Tịch nhíu mày nhìn Bạch Ngạn Tung nói: "Bạch công tử có phải là oan uổng bôn vương phi, bôn vương phi nhưng là dựa theo sự phân phó của vương gia mà làm việc, trước vương gia kêu ta xử lý hết sủng phi, tiểu thiếp ở hậu viện. Nếu không tin người có thể hỏi vương gia."

Hai người kinh ngạc nhìn về phía Dạ Thương Minh, chỉ thấy Dạ Thương Minh trong con ngươi sâu thẳm không mang theo cảm xúc, lạnh lùng nói: "Túng bốn vương cần một viên 'Thanh tâm đoạn liên', người cùng quái y Phiêu Miểu đều là sư huynh đệ, tin tưởng người sẽ lấy được."

Bạch Ngạn Tung ánh mắt nghi vấn nháy mắt liên biến mất, 'Thanh tâm đoạn liên' là dược do quái y Phiêu Miểu chế ra, một loại dược phẩm ổn định công lực, dược lâu cũng chỉ có tam khóa, hơn nữa lại dễ trang trí, không có ý muốn bán, hơn nữa tuy rằng bọn họ là sư huynh đệ, nhưng chưa từng gặp qua diện mạo thật của nàng, càng đừng nói là muốn này muốn nọ.

Bạch Ngạn Tung biết Dạ Thương Minh nói ra sẽ không thay đổi, trong lòng âm thầm hối hận, xem ra Dạ Thương Minh đúng là cùng Nhan Nhiễm Tịch đạt thành hiệp nghị, quả nhiên hảo tâm không có hảo báo.

Tri Ngưng Liên cũng là vẻ mặt đồng tình, bọn họ nhận thức cũng không phải một ngày hai ngày, 'Thanh tâm đoạn liên' mặc dù tốt, nhưng Dạ Thương Minh quả thật vô dụng, chỉ để trả thù, phúc hắc a.

Trở lại Tịch Uyển, Cổ Điệp liền chạy tới đón: "Tiểu thư các người không có việc gì chứ?"

"Không có việc gì." Kinh Âm hồi đáp, nhìn Nhan Nhiễm Tịch vào phòng, đem chuyện xảy ra ở mỹ thực trai kể cho Cổ Điệp nghe.

Cổ Điệp nghe xong trong mắt hiện ra một chút sát ý, hỏi: "Vân Tông thật sự là tốt, tiểu thư có hay không phân phó xử lý Vân Tông như thế nào?" Nàng biết rõ rằng tiểu thư nhà nàng có thù tất báo.

Kinh Âm lắc đầu: "Tiểu thư còn chưa có mệnh lệnh."

Cổ Điệp thất vọng bĩu môi.

Ban đêm, Nhan Nhiễm Tịch vừa muốn ngủ, Cổ Điệp liền đẩy cửa đi đến.

"Làm sao vậy?" Thời điểm nàng ngủ không thích bị quấy rầy, không có việc nhất định Cổ Điệp với Kinh Âm không tới.

"Vừa mới nghe được tin tức, Thượng Quan Minh Nguyệt ở trong phòng của mình uống thuốc độc tự sát." Cổ Điệp vui sướng khi người gặp họa nói.

Nhan Nhiễm Tịch gạt đầu, không có gì biểu tình, nằm xuống, nhắm mắt lại.

Cổ Điệp thấy Nhan Nhiễm Tịch không có hứng thú liền phần nộ lui đi ra ngoài.

Đợi cho khi tiếng bước chân biến mất, Nhan Nhiễm Tịch liền mở mắt, với tính cách của Thượng Quan Minh Nguyệt tuyệt đối sẽ không tự sát, có thể thấy được là do người hành hung, người của nàng sẽ không làm như vậy, người này sẽ là ai?

Là biểu ca của Thượng Quan Minh Nguyệt sao? Hay là Dạ Thương Minh?

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: sát chủ Bộ Kinh Thiên

Nhan Nhiễm Tịch tự hỏi, đột nhiên ánh mắt nhú lại, thanh âm băng lãnh vang lên: "Đi ra.

Một bóng đen hiện lên từ chỗ tối, xuất hiện ở trong phòng Nhan Nhiễm Tịch.

Nhan Nhiễm Tịch vừa thấy người tới, ánh mắt vốn lạnh liệt trở nên nhu hòa, cười nhảy từ trên giường xuống nhào vào lòng người nọ: "Ca ca."

Một tiếng ca ca kêu thật ngọt, bỏ mặt nạ ra, khuôn mặt tuấn mỹ lộ ra, trở nên nhu hòa, ngũ quan cân đối, đôi môi mỏng manh để lộ vẻ vô tình, nhưng lúc này dĩ thường ôn nhu: "Tiểu muội." Thanh âm hùng hậu làm người ta mê muội.

Nhan Nhiễm Tịch buông người đó ra, giữa mi lộ vẻ vui sướng: "Sao ca ca lại đến đây?"

"Như thế nào? Không chào đón ta." Nam nhân tùy ý ngồi xuống, không có nửa phần câu lệ.

Nhan Nhiễm Tịch cũng ngồi xuống: "Ai nói, nhưng ca ca luôn là một đại nhân vật, sao hôm nay lại có thời gian đến thăm tiểu muội?"

"Người còn không biết xấu hổ, trước kia muốn nhìn người ngay cả bóng dáng đều tìm không thấy, hiện tại ở nơi đây, lại để cho người ta mời ta đến."

tưởng tượng mình mỗi lần muốn gặp Nhan Nhiễm Tịch đều phải chạy đông tây, muốn liên hệ với nàng thì phải vất vả tìm tung tích.

"Nga ?" Nhan Nhiễm Tịch lông mi nhún lại.

"Hôm nay có người đến mua đầu của ngươi, mười vạn lượng, thật sự là tiện nghi." Khóe miệng nam nhân cong lên, nhưng trong mắt một mảnh lạnh như băng.

"Xem ra tiểu muội thật đúng là vinh hạnh, để người ta nhớ tới Sát." trong giọng nói Nhan Nhiễm Tịch lộ ra châm chọc.

'Sát' là tổ chức sát thủ khiến mọi người sợ hãi, một khi 'Sát' tiếp nhận nhiệm vụ, trừ phi có chủ tự mình giải trừ lệnh truy sát, nếu không, cho dù ngươi chạy trốn tới nơi đâu đều sẽ bị giết.

Có điều 'Sát' cũng rất có kỷ luật, có một ít nhân vật mẫn cảm 'Sát' sẽ không ra tay, cũng vì như vậy 'Sát' tuy rằng đáng sợ, nhưng không làm người trong giang hồ chán ghét.

Mà chủ nhân của 'Sát', chính là ca ca đứng trước mắt nàng, Bộ Kinh Thiên.

"Đúng vậy, ngươi thật sự là càng ngày càng có bản lĩnh, mới vừa rồi có người mua mạng ngươi, không biết ngươi còn gây ra chuyện gì." Tuy rằng nói như vậy, nhưng trong giọng nói tràn đầy sùng nịnh.

"Ngươi có biết, cho tới bây giờ đều là họa tìm ta, ta không có biện pháp nào, ca ca người nào muốn mua mạng của ta vậy." Nhan Nhiễm Tịch nhận trà Bộ Kinh Thiên đưa cho, tùy ý hỏi.

"Tra ra được là hàng xóm của ngươi, ở tại Tuyết uyển là Lý Tuyết."

"A, lại là nàng, hôm nay vừa vặn chết một người, thêm một người nữa cũng không sao, ca ca sẽ giúp tiểu muội báo thù chứ ?" Trong mắt thoáng qua sát ý, thật tốt, lặp đi lặp lại nhiều lần, thật sự là bám riết không tha, cho rằng Nhan Nhiễm Tịch nàng dễ chọc sao, vốn không nghĩ đánh, hiện tại xem ra cũng chỉ có thể dùng bạo lực giải quyết .

Hai người không có kinh động Khinh Âm và Cổ Điện rời đi.

Tại Tuyết uyển

Lý Tuyết nhìn tỷ nữ Hạnh nhi của mình, có chút lo lắng hỏi: "Hạnh nhi, ngươi nói lần này Nhan Nhiễm Tịch sẽ không sống quá ngày mai chứ." Tỷ nữ này là nàng vô tình cứu được, vốn định cho nàng rời đi, nhưng nàng lại không đi mà đi theo bên người báo ân, nàng thông minh tài trí, Lý Tuyết liền dứt khoát cho nàng đi theo, sau lại giúp nàng bày mưu tính kế trong hậu viện này tranh đấu.

"Tiểu thư yên tâm đi, 'Sát' là tổ chức sát thủ nổi danh, khẳng định không có vấn đề gì." Hạnh nhi nói xong ánh mắt lộ ra một chút âm độc.

"Nhưng lòng ta có chút hoảng, ta cảm giác có chuyện gì không hay." Lý Tuyết nhíu mày nói.

Hạnh nhi cũng hơi lo lắng, một trận trầm mặc.

Trong phòng vang lên một giọng nữ nhẹ nhàng "Ừ, lo lắng thật đúng là."

"Ai ?" Lý Tuyết cùng Hạnh nhi một trận kinh hoàng.

Nhìn về phía gian ngoài, chỉ thấy Nhan Nhiễm Tịch và một người mang mặt nạ nhân nhả đi đến.

"Nhan... Vương phi." Lý Tuyết không thể tin nhìn Nhan Nhiễm Tịch.

Mà Nhan Nhiễm Tịch lúc này ánh mắt nhìn về phía Hạnh nhi bên người Lý Tuyết, ánh mắt nheo lại, khóe miệng lộ ra tươi cười nguy hiểm: "Ta nói Tuyết sùng phi như thế nào bám riết bản vương phi không tha, thì ra là do 'Thiên Diện Yêu Cơ' trong giang hồ hiển kế." (yêu cơ ngàn mặt = thiên diện yêu cơ nhé, đừng nhầm)

"Thiên Diện Yêu Cơ ?" Lý Tuyết vừa hoảng sợ vừa nghi hoặc nhìn Nhan Nhiễm Tịch, nhưng ánh mắt Nhan Nhiễm Tịch luôn luôn ở trên người Hạnh nhi, thật không ngờ lại có cơ hội gặp được nàng ?

Hạnh nhi thấy vậy cũng không nguy trang: "Ha ha, Nhan Nhiễm Tịch quả nhiên lợi hại, thế nhân đều nói Nhan Nhiễm Tịch trời sinh ngu dốt, yếu đuối nhất gan, nhưng ai có thể biết Nhan Nhiễm Tịch là một người lãnh huyết vô tình, nữ nhân mượn đao giết người, hừ, ở trước mặt ta thu hồi vẻ mặt tươi cười của ngươi lại, đó chỉ là mặt nạ để che đi trái tim lạnh như băng của ngươi thôi, thế nhân không biết, nhưng ta tự mình cảm nhận được, ôn nhu chỉ là giả dối để che mắt người đời."

Về mặt Hạnh nhi tràn ngập phần hận, lại làm Lý Tuyết nghe đến mơ màng, nhưng cũng hiểu được một chút là Nhan Nhiễm Tịch kỳ thật rất lợi hại, lời đồn vô năng chỉ là giả.

"Thiên Diện Yêu Cơ, ngươi nói rất đúng." Nhan Nhiễm Tịch cười nhẹ như trước.

"Hừ, ngươi không động thủ, nhưng nếu không phải ngươi làm khó dễ, sao Tiêu Dao Tử có thể huyết tẩy ôn nhu hương?"

"Ai, thật sự là không biết, nếu không phải ôn nhu hương các người muốn đoạt đồ của ta làm của riêng, đắc tội ta, sao ta có thể làm như vậy?" Nhan Nhiễm Tịch vô tội nói.

"Hừ, nhiều lời vô ích, ngươi đã đến đây, hôm nay ta sẽ giết ngươi, báo thù cho các tỷ muội trong ôn nhu hương." Thân ảnh nhoáng một cái đến trước mặt Nhan Nhiễm Tịch, còn chưa kịp động thủ, một đạo chưởng lực mạnh mẽ đánh nàng bay ra ngoài.

Một ngum máu tươi phun ra, ánh mắt vẫn đang nhìn Nhan Nhiễm Tịch nay mới nhìn người bên cạnh nàng, Lý Tuyết không biết, nhưng nàng trà trộn giang hồ nhiều năm như vậy, lẫn lộn trong giang hồ rất nhiều, trừng mắt to nhìn nam nhân, hoảng sợ hô: "Sát chủ Bộ Kinh Thiên."

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Ra tay quá nặng

Nàng thật không ngờ ở chỗ này lại nhìn thấy sát thủ Bộ Kinh Thiên, vì sao, các nàng thuê 'Sát' đi giết Nhan Nhiễm Tịch, vì sao bọn họ lại ở cùng một chỗ?

nghe vấn của nàng được Bộ Kinh Thiên giải đáp rất nhanh, chỉ nghe thấy thanh âm của Bộ Kinh Thiên lạnh như băng: "Hừ, lá gan thật không nhỏ, dám thuê chúng ta đi mua mạng tiểu muội muội, đúng là chán sống."

Một câu làm Lý Tuyết và Hạnh nhi ngẩn ra, tiểu muội? Có ý tứ gì? Chẳng lẽ là Nhan Nhiễm Tịch và Bộ Kinh Thiên huynh muội, chuyện này xảy ra từ khi nào? Nhan Nhiễm Tịch rốt cuộc là loại người nào? Đầu tiên là Tiêu Dao Tử là cha nuôi, nay lại đến Bộ Kinh Thiên là ca ca? Nàng rốt cuộc chọc phải dạng người gì?

Trong mắt Hạnh nhi tràn đầy hối hận, là nàng không tự lượng sức mình.

Nhìn Nhan Nhiễm Tịch: "Ha ha, xem ra nay ta không thoát khỏi cái chết, ngươi nói không sai lúc trước là lòng tham của chúng ta chọc tới ngươi, Nhan Nhiễm Tịch ngươi không phải là một người chịu thiệt, ám vệ vương phủ, Thượng Quan Minh Nguyệt chọc tới ngươi đều từ, chính là ngàn tính vạn tính, không có tính đến Bộ Kinh Thiên lãnh tính thị huyết trong giang hồ là ca ca ngươi, xem ra là ta mua dây buộc mình."

Nhan Nhiễm Tịch nhìn người trước mặt, không xinh đẹp khuynh thành: "Tự mình hiểu lấy, đáng tiếc quá muộn, yên tâm, ta cũng không phải người tàn bạo, ta sẽ cho ngươi chết toàn thây."

Vừa dứt lời, Hạnh nhi đứng ở trước mặt Nhan Nhiễm Tịch đã gục ngã, sau lời Nhan Nhiễm Tịch thì chết, trên mặt Hạnh nhi mang theo nồng đậm ý cười, an tường nhắm hai mắt lại.

Lý Tuyết mở to hai mắt, hoảng sợ nhìn một màn này, muốn lớn tiếng hô lên, nhưng bị một cái tay nhỏ bé lạnh như băng để ở cổ, rốt cuộc không nói ra lời được.

Nhan Nhiễm Tịch tà ác cười: "Sao hà? Hiện tại mới biết sợ, đã chậm rồi, ngươi không phải muốn phái 'Sát' tới giết ta sao? Tốt lắm thực hiện nguyện vọng của ngươi, thấy người trước mặt ngươi không? Hẳn là chủ nhân của 'Sát', ngươi thực vinh hạnh có thể chết ở trên tay hắn."

Điểm huyết Lý Tuyết, sau đó chán ghét buông tay ra.

Lý Tuyết biết số chết đã đến, thân mình không tự chủ được lui về phía sau, nhìn Bộ Kinh Thiên đi tới không nhận được quần ướt đầm.

Bộ Kinh Thiên nhíu mày, không tiến lên nữa, cảm một cái chén ở trên bàn, nhẹ nhàng phóng tới, cái chén xệt qua trán Lý Tuyết.

So với Hạnh nhi, Lý Tuyết chết hết sức thảm.

Bộ Kinh Thiên bước nhanh đến trước mặt Nhan Nhiễm Tịch, xuất ra một cái khăn tay từ trong lòng, cầm tay Nhan Nhiễm Tịch lên lau, vừa mới nãy hắn không có nhớ lầm, tiểu muội cầm cổ nữ nhân kia, thật sự không sạch sẽ.

Hết thấy nhìn rất tự nhiên, nhưng lại làm cho người nam nhân đi vào mắt tự nhiên, chỉ thấy mặt Dạ Thương Minh đen lại.

Nguyên bản hắn muốn đến nhìn Nhan Nhiễm Tịch, nhưng đến Tịch Uyển lại phát hiện Nhan Nhiễm Tịch không có ở trong, trong lòng có chút thấp thỏm lo âu, nghĩ tới việc Nhan Nhiễm Tịch là một nữ tử nhu nhược, còn có vài ngày trước trong viện có thi thể, Dạ Thương Minh đã không còn bình tĩnh, vận khởi khinh công đi ra ngoài, nhưng đến Tuyết uyển phát hiện nhóm ám vệ đều ngã xuống, mới đẩy cửa đi vào, lại thấy một nam nhân đang cầm tay Nhan Nhiễm Tịch, bộ dáng vô cùng thân thiết làm hắn nổi giận nói: "Các ngươi ở đây làm gì?"

Hai người nhìn về phía Dạ Thương Minh, Nhan Nhiễm Tịch hơi hơi nhú mị, Bộ Kinh Thiên tự nhiên buông tay Nhan Nhiễm Tịch.

Dạ Thương Minh thấy nam nhân kia, lấy hiểu biết của hắn thì đây chính là sát thủ Bộ Kinh Thiên người người sợ hãi, hắn biết Bộ Kinh Thiên không thích cùng người khác thân cận nhưng nay lại không bài xích Nhan Nhiễm Tịch, nên tức giận càng tăng lên: "Vừa rồi các ngươi đang làm cái gì?"

Bộ Kinh Thiên theo bản năng che chở Nhan Nhiễm Tịch, lạnh lùng nói: "Đến giúp Minh vương thanh lý môn hộ."

Dạ Thương Minh cũng thấy động tác của Bộ Kinh Thiên, tức giận tăng lên, trong nhận biết của hắn Nhan Nhiễm Tịch không có thói quen để người khác che chở, nhưng giờ nàng không phản kháng, Dạ Thương Minh đau lòng, quanh thân lạnh như băng, thanh âm khiến lòng người run sợ: "Gia sự của bốn vương nhờ tới người giúp khi nào?"

Nhan Nhiễm Tịch cau mày, lướt qua Bộ Kinh Thiên: "Vương gia, việc này không có quan hệ với hắn, là ta mời hắn đến hỗ trợ, người đi trước đi." Cuối cùng một câu là đối với Bộ Kinh Thiên nói.

Lời nói của Nhan Nhiễm Tịch, Bộ Kinh Thiên rất ít khi không nghe, nâng mắt nhìn Dạ Thương Minh lửa giận ngập trời, hơi hơi nhú mị, hắn thật có chút lo lắng cho Nhan Nhiễm Tịch, nhưng là... Quên đi, hắn đi về phía cửa sổ bên cạnh rồi bay ra ngoài.

Dạ Thương Minh làm sao để hắn rời đi, nhất là khi thấy Nhan Nhiễm Tịch thiên vị, lập tức đuổi theo, Nhan Nhiễm Tịch cũng theo đi ra ngoài, đi ra ngoài vận khởi khinh công, còn chưa có rời đi, đã bị bàn tay trắng nõn của nàng kéo lại, nếu đổi lại bình thường Dạ Thương Minh nhất định sẽ thật cao hứng, nhưng là nay... "Buông tay." Chính mình tức giận sợ dọa tới nàng.

Nhan Nhiễm Tịch không buông tay, thản nhiên nói: "Vương gia, hắn chỉ là tới giúp, sao lại đuổi theo không bỏ qua?"

Dạ Thương Minh gắt gao áp lửa giận ngập trời của mình xuống, nhìn Nhan Nhiễm Tịch tùy ý khoác áo khoác, rốt cuộc không chế không được, nhẹ tránh tay của Nhan Nhiễm Tịch, thả người nhảy.

Nhan Nhiễm Tịch thật không ngờ Dạ Thương Minh tức giận lớn như vậy.

Thả người nhảy, bắt lấy chân phải Dạ Thương Minh hung hăng túm xuống, nàng cũng tức giận, người kia tốt xấu gì cũng là ca ca nàng, thật không nể mặt.

Dạ Thương Minh thật không ngờ Nhan Nhiễm Tịch sẽ có động tác như thế, vẫn đều nghĩ đến nàng là nữ tử trời gà không chặt, nhưng nay xem ra không phải như vậy, thật đúng là làm cho hắn lắp bắp kinh hãi, không chờ hắn phản ứng một quyền đã đánh lên đầu của hắn.

Rất nhanh bắt lấy quyền đầu, không nghĩ tổn thương nàng, nhưng Nhan Nhiễm Tịch lấy tốc độ nhanh hơn thuận thế đánh quyền tiếp theo tới, Dạ Thương Minh thân hình vừa động, còn chưa có ổn định thân hình, một chiêu khác lại đánh tới, theo động tác của Nhan Nhiễm Tịch, chiêu này so với chiêu khác còn nhanh hơn, không chút lưu tình.

Dạ Thương Minh nhìn Nhan Nhiễm Tịch ra tay, không dám lơ là.

Hai người người tới đi hồi lâu đều không có phân thắng bại, bởi vì sợ hãi làm Nhan Nhiễm Tịch bị thương, Dạ Thương Minh cũng không có dùng nội lực, nhưng không cần nội lực tự nhiên có thể cùng hắn bất phân thắng bại, Dạ Thương Minh không thể không nhìn Nhan Nhiễm Tịch với cặp mắt khác xưa.

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Ngăn người ngoài cửa

Hai người đánh đã lâu mà chưa phân thắng bại, trong lòng Dạ Thương Minh lo lắng không cẩn thận làm Nhan Nhiễm Tịch bị thương, tránh đi một cước, lại tiếp được một cước nữa của Nhan Nhiễm Tịch, cũng may đúng lúc dùng nội lực bảo vệ, bằng không xương sườn chỉ sợ là gãy.

Một tiếng kêu đau đớn, thừa dịp Nhan Nhiễm Tịch thu hồi một cước ôm nàng vào lòng, bây giờ cũng không đuổi kịp Bộ Kinh Thiên, nhìn Nhan Nhiễm Tịch tức giận như thế Dạ Thương Minh thật không thể đánh tiếp.

Kỳ thật Nhan Nhiễm Tịch cũng không ngờ Dạ Thương Minh sẽ đột nhiên thu tay lại, mà một cước kia của nàng cũng không thu lại, cho nên Dạ Thương Minh chỉ có thể tự mình tiếp, thấy Dạ Thương Minh không có việc gì liền nhẹ nhàng thở ra, vừa thu hồi chân đã rơi vào cái ôm ấm áp.

Bỏ qua cái ôm hắn trầm mặt nói: "Hắn đáng giá cho người liều mạng như vậy sao?"

Nhan Nhiễm Tịch nổi giận, đánh vỡ biểu tình đậm mặt, ngẩng đầu nhìn thẳng Dạ Thương Minh: "Hắn đã làm gì mà người đuổi theo không bỏ?"

"Mê tình là hấn đưa ? Hấn là gì của ngươi ? Các ngươi nhận thức bao lâu rồi ? Vì sao các ngươi lại ở cùng một chỗ ?" Lúc này Dạ Thương Minh một chút cũng không cảm thấy bản thân mình đang ghen tuông ?

Nhan Nhiễm Tịch mê mẩn ? Đây là chuyện nên hỏi ? Hấn không phải nên hỏi chuyện của Tuyết sùnn phi hay sao ? Đương nhiên Nhan Nhiễm Tịch tuyệt đối sẽ không tự kỷ suy nghĩ Dạ Thương Minh đang ghen.

Nhìn bộ dáng Nhan Nhiễm Tịch, Dạ Thương Minh chỉ cảm thấy đau đầu, nói nửa ngày căn bản người ta không biết mình đang tức cái gì ?

Tốt lắm, hấn sẽ có một ngày làm cho nàng hiểu được hấn có bao nhiêu trọng yếu, làm cho nàng vĩnh viễn rời khỏi hấn không được.

Thở dài: "Mặc kệ nói như thế nào ta cũng là phu quân của ngươi, tuy rằng là trên danh nghĩa, nhưng ta vẫn có quyền lợi được biết ngươi và Bộ Kinh Thiên có quan hệ gì ? Ngươi nói đi ?" Hấn ổn định lại tâm tình của mình.

Nhan Nhiễm Tịch nghĩ hình như đúng là có đạo lý như vậy, nhìn đôi mắt kia, thân nhiên nói: "Vô tình gặp nhau, nhận làm ca ca, không hơn." Nói xong còn có chút hối hận, đổi lại bình thường nàng làm sao phải giải thích, mảy mui lại, xoay người rời đi: "Ta đi về nghỉ ngơi trước, vương gia cũng về đi."

Nhìn bóng dáng Nhan Nhiễm Tịch rời đi, tuy rằng là ca ca, nhưng hấn vẫn rất tức giận, ai biết Bộ Kinh Thiên kia có dụng tâm kín đáo hay không, nhưng hấn phải từ từ nếu không sẽ làm cho Nhan Nhiễm Tịch khó chịu, nhu hòa trên mặt biến mất: "Ảnh vệ, xử lý tốt nơi này." Xoay người rời đi.

Bởi vì Dạ Thương Minh bị bệnh nặng, cho nên có thể không cần đi vào triều, hôm nay Dạ Thương Minh sớm đã đi tới Tịch Uyển, cau mày nhìn nơi hẻo lánh này, thậm hận Trì Ngưng Liên lúc trước vì sao lại an bài Nhan Nhiễm Tịch nơi này, lúc này hấn hoàn toàn đã quên khi nghe Nhan Nhiễm Tịch gả tới hấn đã giao toàn bộ việc cho Trì Ngưng Liên.

Đi vào hấn thấy một tỷ nữ đang quét sân kêu là Ngọc Lan.

Người bên người Nhan Nhiễm Tịch Trì Ngưng Liên cũng đã điều tra, chỉ có Cổ Điệp cùng Khinh Âm hình như từ trên trời rơi xuống, tra không ra một chút bối cảnh, Cổ Điệp đang luyện võ, Khinh Âm ôm tiểu Hắc đang pha trà, hương trà nồng đậm, thơm khắp cả sân, nhưng Khinh Âm lại nhíu mày, rất không hài lòng.

Tiểu Hắc ở một bên phe phẩy đuôi, vẻ mặt ghét bỏ, nhìn qua có một chút giống biểu tình của người.

Ngọc Lan thấy Dạ Thương Minh, đi lên trước, hành lễ: "Nô tỳ tham kiến Vương gia."

"Ân." Nhẹ nhàng đáp một tiếng, không có biểu tình gì, lại để lộ áp lực vô hình.

Khinh Âm đứng dậy, không tình nguyện lôi kéo Cổ Điệp đi lên trước.

"Tham kiến Vương gia." Khinh Âm thân nhiên nói, tuy rằng hành lễ, nhưng trên mặt không có một tia hèn mọn.

Cổ Điệp biết ý của Khinh Âm, cũng không tình nguyện hành lễ, thối lui đến phía sau Khinh Âm.

Biết là người của Nhan Nhiễm Tịch, cũng không có khó xử các nàng: "Chủ tử các ngươi đâu."

"Tiểu thư đang ngủ, chút nữa mới tỉnh lại." Khinh Âm đạm mạc nói.

Dạ Thương Minh gật đầu, nâng bước muốn đi vào.

Ái ngờ Cổ Điệp nhanh tay ngăn lại: "Lúc tiểu thư ngủ không thích bị quấy rầy." Ngự khí kiên định chân thật đáng tin.

Dạ Thương Minh áp chế hàn khí, còn không có người dám nói chuyện như vậy với hấn, bất quá người của Nhan Nhiễm Tịch, hấn không thể động: "Tránh ra." Đây là giới hạn lớn nhất của hấn, uy áp của hấn không thể xâm phạm.

Khinh Âm thuận di một cái, che ở trước mặt Cổ Điệp, đạm mạc cũng không dung cự tuyệt: "Thỉnh Vương gia đừng khó xử chúng ta."

Dạ Thương Minh lại một lần cảm thấy thất bại, bước đi hướng bàn đá: "Bổn vương ngồi đây chờ nàng."

Khinh Âm và Cổ Điệp liếc nhau.

Ngọc Lan nhìn về phía Dạ Thương Minh lại nhìn nhìn Khinh Âm và Cổ Điệp, vào nhà kế bên, pha trà, cầm một ít điểm tâm: "Mời Vương gia dùng."

Cách đó không xa Khinh Âm hơi hơi nhíu mi.

Dạ Thương Minh gật đầu, không để ý tới, hấn cũng nhìn ra Khinh Âm Cổ Điệp có khoảng cách với Ngọc Lan này, mặc dù không biết nguyên nhân, nhưng hấn lại rõ ràng Khinh Âm cùng Cổ Điệp tận tâm bảo hộ chủ nhân, mà Ngọc Lan này...

Ngọc Lan thấy Dạ Thương Minh không để ý đến mình cũng không nóng nảy, chính là đứng phía sau Dạ Thương Minh tùy thời có thể chăm sóc.

Thật lâu, trong phòng truyền đến động tĩnh, Kinh Âm giao Tiểu Hắc cho Cổ Điệp, rồi đi vào.

Cổ Điệp nhìn trong phòng, lại nhìn về phía Dạ Thương Minh, nhủ mi, cuối cùng không hề động.

Lúc Nhan Nhiễm Tịch đi ra cùng Kinh Âm, thì nhìn thấy Dạ Thương Minh tùy ý ngồi ở chỗ kia, đi qua xem một chút thì thấy Ngọc Lan đứng ở phía sau, vẻ mặt không vui.

Đến bên người Dạ Thương Minh, cúi đầu nhìn điểm tâm, hỏi: "Vương gia đến có việc gì?"

Nhìn hàng loạt biểu tình trong mắt Nhan Nhiễm Tịch, biểu tình trở nên nhu hòa: "Không có chuyện thì không thể tới tìm vương phi sao?"

Nhìn Nhan Nhiễm Tịch cau mày, trên mặt không vui không một tia che dấu, chẳng lẽ là nhìn thấy hấn cho nên mặt hửng sao? Điều này khiến trong lòng Dạ Thương Minh hơi khó chịu.

Kinh Âm bên cạnh thân nhiên nói: "Tiểu thư, Kinh Âm đi làm cho người một ít điểm tâm."

"Ừ." Thanh âm trở nên trong trẻo nhưng lạnh lùng, nhưng đủ để Kinh Âm cùng Cổ Điệp biết Nhan Nhiễm Tịch đã tức giận, thói quen của Nhan Nhiễm Tịch rất nhiều, nhưng cũng rất dễ dàng thỏa mãn, đơn giản chính là ăn uống ngủ, mà sáng sớm điểm tâm trà xanh, lúc nàng tỉnh lại mà không có đồ ăn tâm tình sẽ không vui.

Kinh Âm ly khai, Nhan Nhiễm Tịch giọng điệu tức giận: "Cổ Điệp, mang theo Ngọc Lan đi xuống, ta ghét nhất người tự cho mình là thông minh."

Trời đất bao la ăn cơm lớn nhất, vẫn cảm thấy Ngọc Lan này sẽ gây chuyện, nàng không rảnh để xử lý.

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: gian tế không thể lưu

Ngọc Lan vừa nghe thấy thế lập tức quỳ xuống, nàng đã biết ý tứ của Nhan Nhiễm Tịch, cũng biết rõ Cổ Điệp tàn nhẫn, một phen hành động hôm nay vốn định khiến cho Minh vương chú ý, nhưng đồng thời cũng khiến cho Nhan Nhiễm Tịch chú ý: "Tiểu thư, nô tỳ đáng chết, nô tỳ chỉ là thấy vương gia ở chỗ này chờ tiểu thư, sợ chậm trễ vương gia, sợ vương gia trách phạt tiểu thư. Cho nên mới đưa điểm tâm Kinh Âm làm cho tiểu thư cho vương gia, Ngọc Lan không có ý tứ khác."

Dạ Thương Minh nhìn về phía Nhan Nhiễm Tịch đang có vẻ mặt tức giận, tuy rằng thoát nhìn nàng là người không biểu hiện vui buồn ra ngoài, biểu tình của nàng là vẻ tươi cười đậm đặc, biểu tình tức giận như vậy, chỉ vì một mâm điểm tâm thật đúng là ngoài dự đoán của hấn.

"Cho dù ngươi là có ý tứ khác cũng không có vấn đề gì, ngươi hấn là hiểu được làm thế nào để tồn tại, đừng tưởng rằng có Nhan Phi Quỳnh, thì ta sẽ không dám động ngươi, ta ghét nhất loại người tự cho mình là thông minh, hừ, chọc ta mất hứng kết cục là phải chết, ta nghĩ ngươi hấn là hiểu được, nhưng ngươi vẫn còn ngu như vậy."

Thấy thái độ Nhan Nhiễm Tịch quyết tuyệt như vậy, Ngọc Lan chuyển hướng Dạ Thương Minh: "Vương gia, xin ngươi cầu tình cho nô tỳ."

Về mặt Dạ Thương Minh không chút thay đổi nhìn Nhan Nhiễm Tịch, thân nhiên nói: "Gian tế vẫn là sớm xử lý thôi." Nghe như vậy cũng hiểu được quan hệ của hai người.

Ngọc Lan trên mặt đất bất khả tư nghị nhìn Dạ Thương Minh.

Nhan Nhiễm Tịch nhủ mảy, thật đúng là không ngờ Dạ Thương Minh sẽ nói như thế: "Đúng vậy, gian tế là không thể lưu." Nói xong cái chén cầm trong tay, trên trán Ngọc Lan lưu lại một lỗ thủng, giống với tình trạng của Lý Tuyết khi chết.

Nàng thân nhiên nói: "Vương gia cảm thấy bốn vương phi có nên dùng thủ đoạn này đối phó với gian tế ở trong phủ không, tuy rằng bốn vương phi không thích dùng bạo lực giải quyết vấn đề, nhưng gian tế ở trong phủ thật sự quá nhiều, vẫn nên đề ta giải quyết cho xong."

Nhìn Nhan Nhiễm Tịch ra tay nhanh, chuẩn, ngoan (độc), Dạ Thương Minh cảm thấy chính mình là hấn là chưa hiểu sâu về nàng, từ đêm qua đánh nhau, cho tới hôm nay thấy một màn này, hấn cũng không cho rằng vương phi của hấn là một nữ nhân trời gà không chặt, tuy rằng không có nội lực, nhưng bằng năng lực này cũng có thể tự bảo vệ mình.

Mặt Dạ Thương Minh không chút thay đổi như trước: "Vương phi tùy ý, xảy ra chuyện gì bốn vương sẽ chịu trách nhiệm."

Nghe thấy những lời này của Dạ Thương Minh Nhan Nhiễm Tịch có thể ra tay thật tốt, càng nghĩ nàng càng cảm thấy mượn đao giết người có vẻ thông

khoái hơn.

Đang lúc Nhan Nhiễm Tịch trầm tư, Dạ Thương Minh nhìn Nhan Nhiễm Tịch nói: "Ngày mai là sinh nhật thái hậu, vương phi sẽ cùng ta đi một chuyến, có khả năng thái hậu sẽ làm khó dễ ngươi, lúc đó ngươi không cần cố kỵ cái gì, muốn làm cái gì thì làm cái đó, xảy ra chuyện gì cũng có hoàng thượng thu thập cho ngươi, nên không cần giữ trong lòng."

Đôi mắt Nhan Nhiễm Tịch nhìn về phía Dạ Thương Minh, tự hỏi ý tứ của Dạ Thương Minh, vì sao Dạ Thương Minh lại nói như vậy? Nàng cũng không cho rằng hẳn tốt với nàng, dù sao lúc nàng vừa mới đến hẳn đối xử với nàng lạnh lùng vô tình, còn dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn nàng cả một buổi sáng, hại nàng hao tổn tinh thần.

"Ừ." Rất nhẹ một tiếng.

Cổ Điệp đã xử lý thi thể xong, Khinh Âm cũng đã làm điểm tâm xong, Nhan Nhiễm Tịch nhìn Dạ Thương Minh nói: "Vương gia có cần phải trở về hay không?"

"Đã đến giờ dùng cơm rồi sao?" Dạ Thương Minh mặt không chút thay đổi nói.

"Đúng vậy, cho nên Vương gia cần phải trở về." Nhan Nhiễm Tịch đầu cũng không nâng lên nhìn đồ ăn.

"Chúng ta là phu thê chẳng lẽ không nên cùng nhau dùng bữa sáng sao?" Dạ Thương Minh nhìn nhìn chằm chằm đồ ăn nói.

Nhưng không biết vì sao Nhan Nhiễm Tịch lại nghe trong giọng nói của Dạ Thương Minh có chút ai oán, sao có thể là ai oán? Kinh ngạc ngẩng đầu, nàng nhìn thấy gương mặt trước mắt không có chút thay đổi nào.

Lắc đầu xem ra mình nghĩ nhiều, sao hẳn có thể có loại biểu tình này.

Trong lúc vô tình ai cũng không thấy ánh mắt Dạ Thương Minh lộ ra ý cười ôn nhu.

"Ngươi có biết, chúng ta là hữu danh vô thực hay không?" Nhan Nhiễm Tịch cường điệu nói.

"Dù gì cũng là thật, nếu ngươi nguyên ý ta sẽ biến nó thành sự thật." Dạ Thương Minh nhú mày nói.

Nhan Nhiễm Tịch nhìn người trước mặt, đột nhiên cảm thấy Dạ Thương Minh có chút vô lại, lạnh lùng nói: "Vương gia nếu muốn ăn thì cứ ở đây ăn đi, ta còn có việc ra ngoài trước." Đứng dậy, xoay người, rồi đi.

Khinh Âm và Cổ Điệp cũng rời đi theo.

Nhìn một bàn thức ăn trước mắt, hương thơm nức mũi, Dạ Thương Minh cười khổ.

Nhan Nhiễm Tịch đi Mỹ Thực Trai, nàng là một người mang thù, có một số việc cũng nên giải quyết.

Tại Mai Trai

Nhan Nhiễm Tịch nhìn qua một bàn đồ ăn, tâm tình cuối cùng cũng khôi phục một chút, nhìn Tống Trách Thư bên cạnh, thản nhiên hỏi: "Tổng thức, chuyện đó có ảnh hưởng tới việc làm ăn hay không?"

"Không có, hơn nữa tăng không ít." Tống Trách Thư cười cười.

"Vân Tông bên kia phái người giám thị."

"Ừ."

"Phái người đi ám vực liên hệ, kêu bọn họ phái người tới làm nhiệm vụ, luyện tập một chút."

Tống Trách Thư nhú mày, mỉm cười gật đầu.

Ngày hôm sau, Dạ Thương Minh đi tới Tịch Uyển, có điều lúc này đây cũng không có giống ngày hôm qua, mà là rất thức thời chờ ở một bên, Khinh Âm và Cổ Điệp có chút kinh ngạc.

Đã khuya, Dạ Thương Minh mới dắt Nhan Nhiễm Tịch đi ra, bởi vì phải đi vào trong cung cho nên tỷ nữ không thể đi theo, cho nên Khinh Âm và Cổ Điệp ở lại làm nhiệm vụ.

Đi ra ngoài cửa thấy Trình Vũ Tĩnh và Thân Tư Tư đang chờ, lông mi nhíu lại nhìn về phía Dạ Thương Minh.

Dạ Thương Minh ở bên tai Nhan Nhiễm Tịch nhỏ giọng giải thích nói: "Đây là thọ yến của thái hậu, Trình Vũ Tĩnh là nữ nhi của tả thừa tướng cũng được tham gia, mà Thân Tư Tư là đệ nhất mỹ nữ cũng được tham gia."

Nhan Nhiễm Tịch gật đầu, ai tham gia cũng không quan trọng, chỉ cần chờ chọc đến nàng thì tốt rồi.

Hai người thấy Dạ Thương Minh và Nhan Nhiễm Tịch đi tới, đều hành lễ, Nhan Nhiễm Tịch gật đầu, rồi đi lên xe ngựa.

Dạ Thương Minh cũng không tức giận, theo đi lên, từ đầu tới cuối không có nhìn hai vị kia hành lễ.

Hai người nhìn người đã lên xe ngựa, trong lòng tức giận thêm nghi hoặc, lên một chiếc xe ngựa khác.

Đọc theo đường đi Nhan Nhiễm Tịch nhìn Dạ Thương Minh đang nhắm mắt, một nam nhân thực mê người, khuôn mặt làm cho nữ nhân phải ghen ghét, nhưng lại trúng thai độc, thai độc rất khó giải, nhưng với người nàng gọi là sư huynh kia hẳn là không có vấn đề gì, khuôn mặt lạnh lùng làm cho mọi người phải kiêng kị, khiến người ta chỉ dám xem từ xa mà không dám lại gần, Nhan Nhiễm Tịch rất ngạc nhiên không biết Minh vương này là một người như thế nào?

Thân trúng kịch độc, ở trong mắt mọi người hẳn không sống được bao lâu, nhưng cho dù không sống được bao lâu cũng khiến mọi người phải kiêng kị, ngoại giới nói hẳn thiết huyết vô tình, lãnh khốc ngoan tuyệt, nhưng nàng thấy hẳn là một người có khí phách vương giả, còn là một người quyết đoán.

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: che chở, rời đi

Nhan Nhiễm Tịch ngồi trong xe ngựa, không có để ý Dạ Thương Minh nhếch môi mỉm cười.

Xe ngựa ngừng lại Dạ Thương Minh dẫn đầu nhảy xuống, Nhan Nhiễm Tịch đi ra thấy Dạ Thương Minh đưa tay tới, ở trước ánh mắt của bao người Nhan Nhiễm Tịch cũng sẽ cho Dạ Thương Minh mặt mũi, đưa tay nắm lấy bàn tay ấm áp an toàn kia.

Mà Dạ Thương Minh gặt gao nắm lấy bàn tay trắng nõn mềm mại nhỏ bé, có thể nói là bàn tay hoàn mỹ nhất, không có một tia vết nào.

Nhan Nhiễm Tịch nhẹ nhàng nhảy xuống, Dạ Thương Minh thuận thế ôm Nhan Nhiễm Tịch, nguyên bản Nhan Nhiễm Tịch có thể tránh thoát lại không hề động đậy, đôi mắt tối sầm lại, nơi này là hoàng cung vô số người nhìn, nàng tuyệt đối không thể làm cho người ta hoài nghi chút nào, dù ngoan rúc vào trong lòng Dạ Thương Minh.

Ánh dương rạng rỡ, nhìn hai người giống như bức tranh.

Một đường đi vào hoàng cung, đi tới đón là tỳ nữ Thanh Trúc bên người thái hậu, đi tới trước mặt hai người: "Vương gia, Thái Hậu nói thỉnh vương phi đi tới ngự hoa viên, cùng các vị nương nương, công chúa, tiểu thư nói chuyện phiếm."

Dạ Thương Minh ánh mắt nhú lại, lạnh lùng nói: "Không cần, bốn vương còn cần vương phi chăm sóc, làm cho Tư sủng phi cùng Tĩnh sủng phi đi thôi."

Cường ngạnh cự tuyệt, làm hai người phía sau kinh ngạc, tuy biết rằng Minh vương cùng thái hậu bất hòa, nhưng Minh vương lại chưa từng cự tuyệt yêu cầu của thái hậu, nay...

Mọi người hướng Nhan Nhiễm Tịch, thu liễm suy nghĩ trong mắt, thần nhiên nói: "Vương gia, thái hậu là thành tâm thương yêu, bởi vì vương phi mới gả tới đây thái hậu chưa có cùng vương phi nói chuyện nên thỉnh vương gia không cần làm thái hậu khổ tâm."

Dạ Thương Minh nâng tay lên, chung quanh không khí nhất thời lạnh xuống, Thanh Trúc tay không khỏi run run.

Đột nhiên một bàn tay nhỏ bé hợp thời cầm tay Dạ Thương Minh, Nhan Nhiễm Tịch cười nhẹ nói: "Vương gia, thân là vương phi nô tì nên đi bái kiến thái hậu."

Dạ Thương Minh chau mày, cầm trụ tay Nhan Nhiễm Tịch không buông, đối với Thanh Trúc lạnh lùng nói: "Một khi đã như vậy bốn vương liền bồi vương phi tiến đến."

Thanh Trúc kinh ngạc ngẩng đầu, Nhan Nhiễm Tịch cũng có chút kinh ngạc, nếu là quan hệ hợp tác, như vậy mấy ngày nay Dạ Thương Minh có hay không có chút vi phạm?

Không đợi Thanh Trúc cự tuyệt Dạ Thương Minh liền lôi kéo Nhan Nhiễm Tịch nhanh rời đi.

Thanh Trúc cau mày đi theo, phía sau Trình Vũ Tĩnh cùng Thân Tư Tư cũng là vẻ mặt mê mang.

Đi vào ngự hoa viên, không có thấy bóng dáng thái hậu, chung quanh vây đầy các tiểu thư, lôi kéo Nhan Nhiễm Tịch tùy ý ngồi xuống.

Chung quanh các tiểu thư quan gia một trận kinh ngạc, thấy khuôn mặt Dạ Thương Minh trong mắt mang theo một tia mê luyến, làm Dạ Thương Minh chán ghét, Nhan Nhiễm Tịch cũng nhũn mày.

Chỉ ngại Dạ Thương Minh quanh thân sát khí, mọi người không dám tới gần, chính là gắt gao nhìn chăm chăm, Dạ Thương Minh cùng Nhan Nhiễm Tịch một người lạnh lùng, một người cười nhẹ không nói.

Chỉ vì nơi này toàn nữ nhi, nay có Minh vương gia nhập, chung quanh liền tới phần đông nam tử.

Một nam tử mặc y phục màu đỏ đi đến trước mặt Dạ Thương Minh nhìn Nhan Nhiễm Tịch ở bên cạnh, trong mắt mang theo ý vị thâm trường, tà nhỉnh nói: "Minh, hôm nay làm sao có thể đến nơi oanh oanh yến yến này?"

Dạ Thương Minh đưa cho Nhan Nhiễm Tịch một ly trà xanh, giương mắt thản nhiên nhìn về phía nam tử, lạnh lùng nói: "Xem ra thất vương gia gần đây thực nhàn?"

"Ngạch... Ha ha, nào có chuyện." nam tử tà nhỉnh kia liếc Dạ Thương Minh một cái, nháy mắt biến thành cảnh giác: "Tốt lắm, Minh, ta sai lầm rồi, chờ cung yến chấm dứt ta mời ngươi đi mỹ thực trai thế nào?"

"Hào." Nguyên bản muốn nói 'Không cần', nhưng nhớ tới nữ nhân nào đó thực thích đi địa phương đó, liền đáp ứng.

Nhan Nhiễm Tịch ngẩng đầu nhìn thất vương gia, cũng chính là thất đệ của đương kim hoàng thượng Thượng Quan Nghị Sơ, một thân yêu diễm hồng y, không có chút tục khí, khuôn mặt tuấn mỹ luôn mang theo tươi cười, không giống nàng cười nhẹ, mà là một loại cuồng ngạo không kềm chế được, nhưng chạm đến cặp con ngươi đen hẹp dài kia, Nhan Nhiễm Tịch chỉ cảm thấy nơi đó là một mảnh lạnh như băng, xem ra tại bên trong thâm cung này, mỗi người đều có chuyện xưa không muốn ai biết đến.

"Vương phi, trà lạnh." Bất mãn Nhan Nhiễm Tịch đối với Thượng Quan Nghị Sơ nhìn chăm chú.

Mà Thượng Quan Nghị Sơ chỉ cảm thấy trên người mình lãnh ý khôn cùng.

Cúi đầu uống trà cảm thấy Dạ Thương Minh gần đây dị thường.

Hồi lâu Thái Hậu không có đến, đến chính là Thành vương, Thành vương chính là đương kim nhị vương gia Thượng Quan Bác Thành, Thượng Quan Bác Thành cũng là một nam nhân tuấn mỹ, nhưng Nhan Nhiễm Tịch trong lòng lại cảm thấy chán ghét, bởi vì theo trên người hắn Nhan Nhiễm Tịch có thể ngửi được hương vị âm mưu, còn có hắc ám người âm lệ tàn nhẫn làm cho Nhan Nhiễm Tịch rất không thoải mái.

Đi nhanh đi qua bàn Nhan Nhiễm Tịch, quét mắt nhìn Nhan Nhiễm Tịch, đối với Dạ Thương Minh cười nói: "Minh vương cùng thất đệ thật sự là lịch sự tao nhã, bốn vương gia vừa vặn có một số việc muốn tìm Minh vương, không biết có được hay không."

"Hôm nay bốn vương gia là tới tham gia thọ yến của thái hậu, không nói chuyện việc công." Không có nửa điểm do dự cự tuyệt.

"Không phải việc công, là việc riêng." Nói xong nhìn Nhan Nhiễm Tịch bên cạnh, trong mắt mang theo tính kế tươi cười: "Là về Lâm Nhược Thủy."

Dạ Thương Minh nghe tên hơi ngừng lại, Nhan Nhiễm Tịch bên cạnh tinh tường cảm giác được, thu hạ ánh mắt làm cho người ta không cảm nhận được suy nghĩ của nàng.

"Việc riêng cũng chờ cung yến chấm dứt đi." Dạ Thương Minh khôi phục bộ dáng lạnh như băng, nháy mắt hơi ngừng lại kia giống như không có.

"Ha ha, quả nhiên là có người mới đã quên người cũ, Minh vương tuyệt tình quả nhiên danh bất hư truyền." Thượng Quan Bác Thành cười nói.

"Vương gia đi thôi." Thanh âm thản nhiên, nếu Khinh Âm hoặc là Cổ Điện ở trong này sẽ phát hiện Nhan Nhiễm Tịch đã muốn tức giận.

"Tịch..."

"Vương gia đi thôi." Lại là một tiếng, cười càng sâu.

Dạ Thương Minh trong tay áo nắm chặt thành quyền: "Tịch Nhi hảo hảo chiếu cố chính mình." Đứng lên, chậm rãi rời đi, thẳng đến cửa hoa viên không có nghe Nhan Nhiễm Tịch giữ lại, trong lòng đau xót, bước nhanh đuổi theo Thượng Quan Bác Thành.

Cúi người cười nhẹ, tươi cười càng ngày càng sâu, chính là cái chén đã nắm chặt, cuối cùng buông ra.

Quét mắt chung quanh mọi người như hồ rình mồi, lại nhìn Thượng Quan Nghị Sơ bên cạnh tận tâm xem diễn, trong lòng cười lạnh.

Quả nhiên Dạ Thương Minh vừa mới vừa ly khai một đám nữ tử liền đi tới, trong đó còn có nữ nhi tà tướng Trình Vũ Tĩnh, bưng ly trà lên uống một ngụm, chính là đã không có hương vị ban đầu.

"Vương phi, vị này là đương triều trưởng công chúa Thượng Quan Minh Tĩnh." Trình Vũ Tĩnh giới thiệu nói.

Ngẩng đầu nhìn nữ tử cao quý trước mặt, trong mắt lộ ra kinh diễm, thất thanh nói: "Oa, trưởng công chúa thật đẹp, nghe Tĩnh sùng phi nói Minh Nguyệt công chúa đã xinh đẹp, hiện tại vừa thấy Minh Nguyệt công chúa quả thực không thể cùng trưởng công chúa so sánh."

Một câu thành công khiến cho Thượng Quan Minh Tĩnh tâm hư vinh, đồng thời cũng khiến cho Thượng Quan Minh Tĩnh đối với Trình Vũ Tĩnh bất mãn.

Bên cạnh Thượng Quan Nghị Sơ trong mắt mang theo nghiền ngẫm ý cười.

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36

Trình Vũ Tĩnh yên lặng nghe lời nói của Nhan Nhiễm Tịch lập tức phủ nhận nói: "Vương phi, Tĩnh nhi khi nào thì nói như vậy, người cũng không nên oan uổng Tĩnh nhi."

Nhan Nhiễm Tịch về mặt vô tội, trừng mắt nhìn: "Tĩnh sủng phi lời này nói là như thế nào, chẳng lẽ không phải nói bốn vương phi nói dối? Lúc ấy bốn vương phi trùng hợp đi qua trong lúc vô tình nghe thấy, vừa vặn ở phía trên nóc nhà thất vương gia, hiện tại thất vương gia vừa lúc ở đây, không bằng kêu thất vương gia làm chứng." Sau đó nhìn về phía Thượng Quan Nghị Sơ hỏi: "Thất vương gia, lúc trước người có thấy Tĩnh sủng phi đứng ở phía trên nóc nhà người, bốn vương phi nhưng là nghe được, người hiện tại hãy làm chứng, việc này có liên quan tới danh dự của bốn vương phi?"

Nhan Nhiễm Tịch hạ quyết tâm này vì biết Thượng Quan Nghị Sơ không dám vạch trần nàng, dù sao vừa nãy Dạ Thương Minh mới uy hiếp hắn, hơn nữa cho dù hắn vạch trần nàng thì như thế nào, nàng cũng không sợ.

Tiếp thu ánh mắt cảnh cáo của Nhan Nhiễm Tịch, Thượng Quan Nghị Sơ cười khỏ, xem ra không thể ngồi yên xem diễn, sớm biết vậy hắn đã rời đi, Trình Vũ Tĩnh rốt cuộc khi nào thì nói như vậy chứ, cười nói: "Bốn vương là nghe được, tuy rằng lúc ấy thanh âm có vẻ nhỏ, nhưng bốn vương nghe rất rõ ràng, bởi vì bốn vương có việc gấp tìm Minh vương, cho nên hay dùng khinh công đi vào, vô tình đi vào viện của Tĩnh sủng phi nghe được nàng cùng Minh Nguyệt công chúa nói những lời này."

"Ta không có." Nhìn ánh mắt chung quanh, Trình Vũ Tĩnh thất thanh hô.

Nhan Nhiễm Tịch lo lắng nói: "Uh, có thể là bốn vương phi nghe lầm, Tĩnh sủng phi có lẽ chính là vô tình." Mâu thuẫn càng ngày càng tăng.

"Ta không có, thất vương gia người vì sao muốn vu hãm ta, công chúa người phải tin tưởng ta, ta cũng không nói gì hết." Trình Vũ Tĩnh cực lực thuyết minh chính mình là bị oan uổng, nhưng mọi người thấy nàng bộ dáng kích động như vậy nghĩ nàng đang cực lực che giấu.

Thượng Quan Nghị Sơ cùng Thượng Quan Minh Tĩnh đồng thời nhú mày, Thượng Quan Minh Tĩnh thần nhiên nói: "Tốt lắm, cho dù nói cũng không có vấn đề gì, bản công chúa cùng Minh Nguyệt muội muội là tỷ muội, ai xinh đẹp hơn cũng không có vấn đề gì, Minh Nguyệt muội muội nay đã tự sát rồi chuyện này bỏ qua đi."

Nàng ở trước mặt mọi người cũng thật biết diễn trò: "Đúng vậy, công chúa thật là một người tốt bụng, thân là nữ tử, chúng ta thật sự là khó có thể cùng công chúa so sánh, nhất là ta, bất quá may mắn chúng ta trong vương phủ còn có Nam Lâm Quốc đệ nhất mỹ nhân, không chỉ có bộ dạng xinh đẹp, đáng người hảo, làn da hảo, liền ngay cả khiếu vũ, ca hát đều đặc biệt hảo, khi đó Tĩnh sủng phi còn nói Tư sủng phi cầm kỳ thi họa là đứng nhất." Nói xong Nhan Nhiễm Tịch ha ha cười rộ lên, trong mắt hăm dọa mọi người thấy rõ ràng.

Thượng Quan Minh Tĩnh trong mắt hiện lên một vẻ lo lắng, Nam Lâm Quốc mọi người ai không biết trưởng công chúa là một người hay ghen tỵ, lại có ai không rõ ràng Nam Lâm Quốc đệ nhất mỹ nhân là Thân Tư Tư, chỉ bằng điểm này Thượng Quan Minh Tĩnh còn có thể nhẫn?

Nhan Nhiễm Tịch thấy nam nhân đều đang nhìn Thân Tư Tư chăm chú, Nhan Nhiễm Tịch nở nụ cười: "Các người xem, Tư sủng phi chính là xinh đẹp, nhiều người như vậy đều thích cùng nàng một chỗ nói chuyện phiếm, làm sao giống ta, chỉ có thể chính mình uống trà."

Quả nhiên nghe thấy lời Nhan Nhiễm Tịch, sau đó thấy phần đông nam tử đối với Thân Tư Tư ngưỡng mộ cùng si mê, Thượng Quan Minh Tĩnh luôn luôn đứng ở chỗ cao sao chịu được, cười có chút dữ tợn: "Đúng vậy, Tư sủng phi thật là tốt, không bằng chúng ta cùng đi nhìn xem đi." Nói xong mang theo một đám oanh oanh yến yến ly khai, giống như câu 'Đến cùng vội vàng, đi cùng vội vàng.'

Đứng lên đi đến bên Trình Vũ Tĩnh nhẹ giọng nói: "Thế giới này không ai có thể thương tổn ta, thương tổn người của ta đều sẽ trả đại giá cùng lửa giận của ta."

Nói xong lại ngồi trở về, không giống bộ dáng vừa mới uống trà vừa nãy, uống một ngụm.

Đợi cho Dạ Thương Minh trở về liền thấy Nhan Nhiễm Tịch cười nhẹ phẩm trà, Thượng Quan Nghị Sơ nhìn không được thăm dò ánh mắt nhìn Nhan Nhiễm Tịch, cùng Trình Vũ Tĩnh một bên ngồi rất xa, nhìn Thân Tư Tư ngồi trên mặt đất nước mắt như mưa, còn có vẻ mặt âm lệ của Thượng Quan Minh Tĩnh cùng người bên ngoài xem náo nhiệt.

Tùy ý ngồi ở bên cạnh Nhan Nhiễm Tịch, không để ý đến Thượng Quan Nghị Sơ thần nhiên hỏi: "Thế nào? Ta đi rồi bọn họ có hay không làm khó dễ người?"

Nhan Nhiễm Tịch cười nhẹ, hết thấy khôi phục bộ dáng bình thường: "Ta cùng với vương gia quan hệ, vương gia hẳn là rất rõ ràng, ta chỉ là ta, không cần dựa vào bất luận kẻ nào, cho nên ta có bị sao vương gia cũng không cần quan tâm "

"Tịch Nhi?" Dạ Thương Minh cảm nhận được Nhan biến hóa của Nhiễm Tịch, có chút sợ hãi hô.

"Ta cùng với vương gia không giống như quen thuộc tới như vậy?" bộ dáng cười nhẹ làm người ta không có chỗ phát tiết.

"Có lẽ từng là như thế này, nhưng nay sẽ không có ai bắt nạt người." Dạ Thương Minh trong mắt mang theo thật sâu tình ý nhìn về phía Nhan Nhiễm Tịch, bàn tay gặt gao nắm tay Nhan Nhiễm Tịch.

Nhan Nhiễm Tịch thấy Dạ Thương Minh gần đây bất thường, cũng hiểu được chính mình vừa nãy vì sao mà tức giận, nhưng cũng sẽ không đưa hạnh phúc của mình cho bất luận kẻ nào khác.

Thần nhiên nói: "Thế giới này không có kẻ nào so với chính mình có thể tin tưởng, lòng của mọi người sẽ thay đổi, người cũng là người, hẳn là hiểu được cái gì là tuyệt đối tín nhiệm, ta không nghĩ tới sẽ rơi vào vạn kiếp bất phục." Nói xong đem ly trà trong tay đổ xuống tay Dạ Thương Minh.

Cảm giác mát đánh úp lại, lại như trước không chịu buông tay, bởi vì trong lòng bàn tay là nóng, hẳn sẽ chống cự lãnh ý của nàng, cho nàng sự ấm áp: "Người nói rất đúng, chúng ta là cùng một loại người, cho nên người hẳn là hiểu được ta không phải là loại dễ dàng buông tay, tuyệt đối tín nhiệm ta có, ta sẽ cho người ấm áp, bởi vì ta sẽ không để người rời xa, không buông tha người." Giờ bàn tay lên tuyên thệ trước mặt Nhan Nhiễm Tịch.

Không thể phủ nhận, Nhan Nhiễm Tịch trong lòng cảm động

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: vợ chồng đồng mệnh

Giấy dựa một phen, tay không thể rút ra, thần nhiên nói: "Tuyệt đối tín nhiệm không phải nói mấy câu là có thể đạt được ."

"Ta hiểu được, ta sẽ dùng thời gian cả đời để chứng minh cho người biết." Dạ Thương Minh trên mặt trở nên nhu hòa, nồng đậm thâm tình không đối trá.

Nhan Nhiễm Tịch nhú mày: "Hảo, ta chờ mong, nhưng từ hôm nay trở về sau ta muốn nhìn thấy thành ý của người." Đối với cái tên Lâm Nhượng Thủy kia nàng không hề quên, tình yêu của nàng không cho phép có một tia tạp chất nào.

Dạ Thương Minh trong mắt hiện lên ý cười, nguyên lai nàng giống hẳn rất thích ăn dấm chua.

Không nhìn Thượng Quan Nghị Sơ, hỏi: "Bên kia là kiệt tác của người?"

Nhan Nhiễm Tịch nhìn về phía bên kia, lắc đầu, ra vẻ thờ dài nói: "Làm sao có thể? Đều là ghen tị gây họa."

Nhìn Nhan Nhiễm Tịch bộ dáng không có gì như vậy, Thượng Quan Nghị Sơ rất muốn lớn tiếng hỏi một chút, trên thế giới có hay không người vô sỉ như vậy.

Nhan Nhiễm Tịch lần này muốn là kết quả, kết quả này làm cho nàng hết sức vừa lòng, Thân Tư Tư thực bất hạnh bị đánh thành đầu heo, ở trước mặt mọi người mất hết mặt mũi, ngày sau sẽ bị mọi người bài xích, mà trường công chúa ngu ngốc kia sẽ bị mọi người đem ra nghị luận, điều này làm Nhan Nhiễm Tịch hết sức vui vẻ.

Cung yến chính thức bắt đầu, Nhan Nhiễm Tịch thực thành thật ngồi ở bên người Dạ Thương Minh, mà Trình Vũ Tĩnh cũng thành thật ngồi ở bên người Nhan Nhiễm Tịch, nhưng Thân Tư Tư đã bị người Minh vương phủ đuổi về phủ, bộ dáng kia của nàng chỉ sợ thẹn đỏ mặt thành tang yến.

Thượng Quan Thương Vân cùng thái hậu Chu Yên Kỳ tiến đến, mọi người hô to vạn tuế, quý xuống hành lễ, mà Minh vương thực vinh hạnh bởi vì bệnh nặng quán thân sớm đã được miễn, mà Nhan Nhiễm Tịch cũng không tính quý xuống, thế giới này không có người nào đáng giá cho nàng phải quý.

Thái Hậu thấy vậy không đợi Thượng Quan Thương Vân cho mọi người bình thân, Chu Yên Kỳ tức giận nói: "Làm càn, thấy hoàng thượng cư nhiên không quý, đem ra trăm." Hiển nhiên thái hậu đã nghe Thành vương nói qua Dạ Thương Minh đối với Nhan Nhiễm Tịch rất đặc biệt.

Hơn nữa thái hậu nguyên bản vốn muốn làm khó nàng.

Nhan Nhiễm Tịch không nói gì, lúc này hẳn là thời điểm nam nhân nên nói?

Quả nhiên thái hậu vừa dứt lời, Dạ Thương Minh liền mở miệng nói: "Cái gọi là vợ chồng cùng tên, nếu nàng là vương phi của bốn vương, như vậy theo lý nên cùng ăn lộc, nay bốn vương không quý, vương phi cũng không nên quý, đãi ngộ của bốn vương cũng là đãi ngộ của vương phi."

Liên tiếp xưng bốn vương, đứng ở nơi đó không có chút nào sợ hãi, quanh thân khí thế vương giả làm thái hậu ngẩn ra, nàng còn không có quên Dạ Thương Minh còn tồn tại.

Chính là trong lòng nuốt không trôi, rõ ràng hẳn chính là một vương gia khác họ, nhũ mi nói: "Minh vương dường như đã quên các người phía sau còn có người Minh vương phủ."

"Có hay không bốn vương không rõ ràng lắm, nhưng chung quy không phải vợ chồng, nàng làm sao có thể cùng Tịch Nhi đánh đồng." Trước sau như một lạnh như băng, giọng điệu cuồng ngạo mang theo trào phúng, trong lời nói mọi người chỉ sợ không có rõ ràng, người dám nói như vậy chỉ sợ chỉ có Minh vương.

"Ha ha, xem ra Minh vương đối Minh vương phi rất là sủng ái, vậy được, trẫm đặc biệt cho phép, từ nay về sau Minh vương phi cùng Minh vương đãi ngộ giống nhau, vợ chồng đồng mệnh." Thượng Quan Thương Vân nhìn về phía Dạ Thương Minh, cười nói.

Mọi người hô to hoàng thượng anh minh, tùy thời đứng lên, đây chính là một khúc nhạc đệm nhỏ, nhưng không ai dám quên, Minh vương phi Nhan Nhiễm Tịch đang tồn tại.

Cung yến đối với Nhan Nhiễm Tịch mà nói chính là chịu tội, cơm, không ngon bằng ở mỹ thực trai, trà, không ngon như Kinh Âm pha, ca múa, không có cái gì mới, ở đây toàn những người xấu xa.

Thái hậu nhìn Nhan Nhiễm Tịch bộ dáng nghiêng răng nghiêng lợi, phi tử bên cạnh Thượng Quan Thương Vân thực có nhãn lực, đối với Thượng Quan Thương Vân liên tiếp cười, mềm nhẹ thanh âm, như kẹo đường ngọt ngào: "Hoàng Thượng, hôm nay là ngày sinh của thái hậu, Nhã nhi muốn vì thái hậu dâng lên một khúc, hy vọng hoàng thượng thành toàn."

Biết ăn nói, liền có chút tự cho là đúng, đây là suy nghĩ của Nhan Nhiễm Tịch đối với vị Nhã phi nương nương này.

Thượng Quan Thương Vân không có một tia biến hóa, gật đầu đáp ứng.

Nhẹ nhàng cười, chậm rãi đi xuống đài, đối với phía dưới khẽ gật đầu, một khúc tỳ bà một khúc vũ, có thể nói vô cùng đẹp, hơi hơi hạ thấp người, vũ khúc đã xong, mọi người vỗ tay hoan hô.

Màu son nhẹ nhàng, một mỹ nhân nhu nhược, chính là thâm tâm là một bộ độc ác: "Hoàng Thượng, Nhã nhi biểu diễn xong rồi, nghe thanh danh Minh vương phi đã lâu, không biết hôm nay có thể xem Minh vương phi biểu diễn được không."

Thanh danh của Nhan Nhiễm Tịch mọi người rất rõ ràng chính là không có nói qua mà thôi.

Thượng Quan Thương Vân quay đầu nhìn về phía Nhan Nhiễm Tịch, khóe miệng không khỏi run rẩy, khách sáo nói: "Minh vương phi cảm thấy như thế nào?"

Nhan Nhiễm Tịch thân nhiên buông ly rượu, không có một tia khẩn trương, cười nhẹ nói: "Hoàng thượng thọ yến thái hậu mời tới không ít con hát, bốn vương phi không có hứng thú cùng Nhã phi nương nương giống nhau, làm con hát miễn phí."

Nhan Nhiễm Tịch luôn luôn như thế, không nói thì thôi, nói ra sẽ rất kinh người.

Nhìn Nhã phi trên đài sắc mặt biến hóa, Nhan Nhiễm Tịch rất là thích.

Ai đều không ngờ được Nhan Nhiễm Tịch sẽ chăm chọc như vậy, lá gan này quả nhiên là giống Minh vương.

Thượng Quan Thương Vân nhất thời cũng không biết nên nói cái gì cho tốt, một Dạ Thương Minh cũng đủ làm hắn đau đầu, hiện tại lại có một Nhan Nhiễm Tịch nữa, quả nhiên lời đồn không thể tin, thái hậu cho Dạ Thương Minh lấy phế vật nổi tiếng chư quốc, nhưng Nhan Nhiễm Tịch hiển nhiên không phải đơn giản như thế.

Hoàng Thượng không mở miệng, Nhã phi đứng ở trên đài không biết đã đi xuống lúc nào vì không chịu nổi ánh mắt của mọi người, xấu hổ và giận dữ không chịu nổi, chỉ vào Nhan Nhiễm Tịch hung hăng nói: "Làm càn, ta có ý tốt vì thái hậu chúc thọ, người há có thể vũ nhục ta."

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: trần ngập không khí phấn khởi

Nhan Nhiễm Tịch thản nhiên nhìn người phía trước, không để người đó vào trong mắt, Nhã phi bị mọi người nhìn chăm chăm.

Vừa định mở miệng, thái hậu uy nghiêm tức giận nói: "Làm càn, Minh vương phi, người đem nơi này trở thành cái gì, Minh vương phủ sao?"

Dạ Thương Minh ánh mắt nhú lại: "thái hậu muốn cho nơi này biến thành Minh vương phủ sao?" thành thật uy hiếp, đại nghịch bất đạo.

Thượng Quan Thương Vân thở dài, thầm nghĩ: quả nhiên là có vương phi đã quên huynh đệ.

Thái hậu chán động, bị Dạ Thương Minh trong mắt sắc bén trấn trụ, khí thế nhất thời trầm xuống, nhưng cảm thấy mất mặt mũi, nên giọng điệu yếu đi nửa phần: "Mặc kệ như thế nào, Nhã phi cũng là vì ai gia chúc thọ, lại bị người ta nói thành như vậy, nếu Nhã phi muốn Minh vương phi múa một chút, tin tưởng Minh vương phi sẽ không keo kiệt như thế, kỳ thật ai gia cũng muốn nhìn một chút, mặc kệ như thế nào, ai gia đều thực thích Minh vương phi tự mình đưa thọ lễ, tin tưởng Minh vương phi sẽ không cự tuyệt đi."

Không có gì lý do cự tuyệt, thái hậu đã nói như vậy, nếu cự tuyệt là kháng chỉ, tuy rằng Nhan Nhiễm Tịch không sợ, Dạ Thương Minh cũng không sợ, nhưng có một số việc Nhan Nhiễm Tịch chính là để người khác nói, mà Dạ Thương Minh vẫn muốn cho Thượng Quan Thương Vân mặt mũi, nếu vương phi không muốn thì Thượng Quan Thương Vân cũng không thể làm gì.

Nhan Nhiễm Tịch chậm rãi đứng lên, trên mặt tươi cười sáng lạn, đối với Thượng Quan Thương Vân phía trên thản nhiên nói: "Hoàng Thượng, mọi người đều nói như vậy nếu ta không đồng ý thì thật là không nể mặt mọi người." Quả nhiên cùng Minh vương rất xứng đôi, vừa lòng nhìn mọi người tròn mắt há hốc mồm, tiếp tục nói: "Cho nên bốn vương phi nguyện ý chúc thọ thái hậu, nhưng ta hy vọng hoàng thượng có thể đáp ứng một yêu cầu của ta."

"Minh vương phi muốn trả đáp ứng cái gì?" Thượng Quan Thương Vân đạm mạc cười hỏi, tận lực không phá hủy hình tượng của chính mình.

Mà Dạ Thương Minh trong mắt mang theo ý cười nhìn vương phi của mình, trong lòng một mảnh tự hào, vương phi như vậy hẳn có thể tìm ở đâu?

Tươi cười sáng lạn, Thượng Quan Thương Vân đột nhiên có một loại cảm giác bị tính kế: "Bốn vương phi hy vọng sau khi bốn vương phi hiển vũ, làm cho không khí ở đây trần ngập vui vẻ, hoàng thượng sẽ đáp ứng yêu cầu của ta, hoàng thượng yên tâm ta sẽ không làm gì cướp đoạt hoàng quyền, đưa ra yêu cầu vô lý."

Nghe xong lời Nhan Nhiễm Tịch, Thượng Quan Thương Vân cẩn thận nghĩ, cũng không phải là đại sự gì, cho nên hẳn đáp ứng.

Nhan Nhiễm Tịch, đi lên đài, đối với Nhã phi nói: "Nhã phi nương nương không cần đi xuống, một hồi bốn vương phi biểu diễn xong, còn muốn tặng cho thái hậu lễ vật, tin rằng thái hậu chưa gặp qua, còn cần Nhã phi nương nương hỗ trợ."

Nhã phi nhìn Nhan Nhiễm Tịch tươi cười có chút bất an, nhìn vào ánh mắt Thượng Quan Thương Vân, chỉ nghe thấy Thượng Quan Thương Vân thản nhiên nói: "Một khi đã như vậy Nhã phi liền ở lại trên đó đi."

Nhã phi bất đắc dĩ đứng ở mặt trên, Nhan Nhiễm Tịch đi đến bên đàn tranh trước mặt, thản nhiên ngồi xuống, cử chỉ khinh đạm, đôi môi khẽ mở: "Khởi báo động khởi giang sơn bắc vọng

Long khởi cuộn mã dài tê kiếm khí Như Sương

Tâm giống như Hoàng Hà thủy mờ mịt

Hai mươi năm tung hoành gian ai có thể chống đỡ

Hận muốn điên trường đao sở hướng

Bao nhiêu tay chân trung hồn mai cốt nó hương

Gì tích trăm tử báo gia quốc

Nhân than tiếc càng không nói gì huyết lệ mãn vành mắt

Vó ngựa nam đi nhân bắc vọng

Nhân bắc vọng thảo thanh hoàng trần bay lên

Ta nguyện gìn giữ đất đai phục khai cương

Đường đường Nam Lân muốn cho tứ phương

Đến hạ ~ "

(xin lỗi đoạn này ta không biết dịch)

Đem Trung Quốc đổi thành Nam Lân, khí thế rộng rãi mãnh liệt, mọi người giống nhau đều thấy được mấy vạn quân đội ý chí chiến đấu sục sôi, chỉ đợi lệnh, ra sức giết địch, khơi dậy ý chí của mọi người, tràn đầy nhiệt huyết, cõi lòng đầy sự tin tưởng, nhiệt huyết sục sôi, một khúc xong, có thể nói thiên cổ có một không hai, Nhan Nhiễm Tịch dừng lại, thân hình tiêu sái, ai dám tranh phong.

Dưới đài Dạ Thương Minh con người nhìn không rõ, nguyên lai hẳn thật may mắn có được nữ tử như vậy, thiên cổ kỳ nữ.

Vỗ tay thật lâu không ngừng, Nhan Nhiễm Tịch thật lâu bất động, vẫn như cũ cười nhạt.

Rốt cục vỗ tay kết thúc, nhìn thái hậu sắc mặt xanh mét, cùng Nhã phi khuôn mặt tái nhợt, đây cũng là kết quả sự báo thù của nàng.

Thần nhiên cười khê: "Hoàng Thượng, đây là thọ lễ ta cho thái hậu, chúc thái hậu tuổi già an khang."

"Hảo, mang lên đi." Thượng Quan Thương Vân rất là chờ mong, Nhan Nhiễm Tịch làm cho hắn nhìn với cặp mắt khác xưa.

Dưới đài Dạ Thương Minh cũng là thực chờ mong, bởi vì hắn biết Nhan Nhiễm Tịch lúc đến đây đều không mang theo cái gì, nàng sẽ lấy cái gì làm lễ vật?

Nhan Nhiễm Tịch cười đối với Nhã phi sắc mặt tái nhợt vỗ tay: "Nhã phi nương nương phiền toái người lại đây hỗ trợ ta một chút

Nhã phi nghi hoặc đi qua, Nhan Nhiễm Tịch cười, phong kinh vân đạm: "Thái Hậu nhìn rõ chứ, lễ vật của bốn vương phi là mẫn —— đường —— hồng."

Gần từng tiếng một.

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Nhìn trên đài, trên mặt là đầu người, tiếng thét chói tai, tiếng kêu cứu mạng, tiếng gọi ầm ĩ, từng trận không dứt.

Nhã phi nương nương đang đứng đã không còn nữa.

Thái hậu kinh hách gầm lên: "Lớn mật, người tới, bắt lấy Minh vương phi."

Ra lệnh một tiếng dưới đài tới vô số thị vệ, nhưng Nhan Nhiễm Tịch sẽ sợ? Dạ Thương Minh đi lên trên ôm nàng vào trong lòng.

Dạ Thương Minh đối với thị vệ chung quanh lạnh lùng quát: "Ai dám." Một câu hai chữ, thị vệ không dám tiến lên từng bước, đây là Minh vương uy nghiêm, ai cũng không dám xâm phạm cho dù Minh vương là người sống không được bao lâu.

Nhan Nhiễm Tịch nhìn Thượng Quan Thương Vân cười nhẹ nói: "Thái Hậu thật sự là già đi, lễ vật như vậy cũng phải kích động, chẳng lẽ hoàng thượng đã quên bốn vương phi dâng tặng lễ vật hoàng thượng đã đáp ứng rồi sao?"

Một câu, quân vô hí ngôn lại thành công đem lỗi bỏ đi, trước mắt bao người, lại có ai dám làm cho hoàng thượng đánh mất danh dự?

"Hừ, người đây là giết người." Thái hậu nghe được lời của Nhan Nhiễm Tịch tức giận nói.

"Nhưng ta đã đáp ứng rồi không thương tổn thương tánh mạng hoàng thượng, đương nhiên cũng sẽ không tổn thương những người khác, dù sao lễ vật cũng hiến xong rồi." tiếp tục cười nhẹ.

Thượng Quan Thương Vân nghĩ nghĩ rồi nói: "Trẫm đã đáp ứng qua, các người đi xuống đi."

Thị vệ đến đi vội vàng.

Chính là thái hậu sắc mặt thật dọa người, hừ lạnh nói: "Đây là Minh vương phi cấp ai gia thọ lễ? Không biết Minh vương phi đây là cái ý tứ gì?"

Nhan Nhiễm Tịch cười, cười rất nhẹ, lại làm cho người ta cảm thấy nguy hiểm: "Bốn vương phi nghĩ đến thái hậu sẽ minh bạch, xem ra thái hậu thật sự già đi, nếu thái hậu muốn ngày sinh của mình náo nhiệt, nhiều vui mừng, người xem chỗ này, hồng kinh người, trên đời này còn có gì so với màu hồng tốt hơn nữa sao, màu này là độc nhất vô nhị, như thế nào thái hậu nương nương lại không thích?"

Nữ nhân này có thể nói ra những điều như vậy trong thiên hạ sợ chỉ có một người.

Thượng Quan Thương Vân cũng là nhện không được khoe miệng run rẩy, lợi hại, quả nhiên lợi hại.

Nhìn thái hậu run run thân thể, mọi người xem như hiểu được, đây là cảnh cáo đắc tội nàng không có thể trở ra.

Nhan Nhiễm Tịch cười quét mắt nhìn mọi người thần nhiên hỏi: "Mọi người cảm thấy lễ vật này của bốn vương phi thế nào?"

Mọi người không ai dám nói 'Không tốt' nhìn Nhan Nhiễm Tịch khoe miệng tươi cười.

Vừa lòng với phản ứng của mọi người, đi theo Dạ Thương Minh hạ đài, trở lại vị trí của mình, vẫn như trước tươi cười, nhưng ở trong mắt mọi người đã không có một tia khinh miệt, bọn họ thật sâu cảm nhận được: nghe đồn hại chết nhân a.

Cao đường phía trên trừ bỏ hoàng thượng Thượng Quan Thương Vân như trước cười đến đáng đánh đòn, những người khác đều là vẻ mặt âm trầm cùng hoảng sợ.

Dưới đài Dạ Thương Minh lôi kéo tay Nhan Nhiễm Tịch: "Người lá gan ghê gớm thật, kia là quý phi người cư nhiên ở trước mặt bao người giết chết nàng."

Nhan Nhiễm Tịch tay kia thì bung lên cái chén, khoe miệng một chút cười giảo hoạt, thần nhiên nói: "Nhã phi, Vương Nhã Chi, tỷ nữ của Lâm Nhục Sương, trèo lên giường rồng, liên tiếp lấy lòng thái hậu để thành quý phi, trừ lần đó ra không có bối cảnh gì, một người như vậy chết cũng không có vấn đề gì." Chính là Lâm Nhục Sương này cùng Lâm Nhục Thủy có quan hệ...

"Xem ra người đã chuẩn bị rất nhiều khi đến đây."

"Trong cung chính là một địa phương ăn tươi nuốt sống, không chuẩn bị dễ dàng làm bản thân mình bị thương, phải biết rằng ta từ trước tới nay đều là người cẩn thận." Uống một ngụm, phong đạm vân khinh.

Dạ Thương Minh nhìn nữ nhân của mình quả nhiên không giống người thường.

Ca múa vẫn tiếp tục, chính là màu đỏ trên đài chưa bao giờ lau đi.

Thọ yến tiếp tục tới ban đêm, đèn cung đình thấp sáng, có chút mờ lung, Dạ Thương Minh ôm Nhan Nhiễm Tịch vì nàng mà đưa đồ ăn, tuy rằng hắn không biết khẩu vị của Nhan Nhiễm Tịch, nhưng hắn sẽ cố gắng hiểu biết.

Không khí tốt lắm, nhưng vẫn có người đến phá đám, nhìn vẻ mặt hồ ly tươi cười của thất vương gia Thượng Quan Nghị Sơ hướng bọn họ đi tới, Nhan Nhiễm Tịch mày nhíu lại, nàng chán ghét nhất là vẻ mặt tươi cười kia.

Nhan Nhiễm Tịch buông chiếc đĩa, Dạ Thương Minh cũng buông theo, Thượng Quan Nghị Sơ tươi cười đầy mặt nói: "Minh, vương phi của người vừa rồi nhìn thật uy phong"

Dạ Thương Minh mặt không chút thay đổi, nhưng Thượng Quan Nghị Sơ lại rất muốn lấy lòng.

"Chị dâu, nhĩ hảo, hiện tại trình trọng giới thiệu một chút, ta là hảo huynh đệ của Minh, cùng hoàng huynh giống nhau, chúng ta lớn lên cùng nhau, về sau mọi người đều là người một nhà, chị dâu trực tiếp kêu ta là A Sơ được rồi." nói rồi đưa ly rượu qua

Nhan Nhiễm Tịch mày nhíu lại, không có nhận cái chén Thượng Quan Nghị Sơ đưa qua, tuy rằng hiện tại thoát nhìn có chút thuận mắt, nhưng là cũng chỉ có chút một chút.

Cười nhẹ: "Ha ha, thất vương gia nói nói chi vậy, A Sơ, bốn vương phi làm sao có thể kêu như vậy, vẫn là kêu thất vương gia tốt hơn." Đây không phải là người mà nàng có thể buông lỏng đề phòng, đương nhiên Dạ Thương Minh cũng chỉ là ngoại lệ.

Thượng Quan Nghị sơ ngượng ngừng thu hồi tay, trừ bỏ Dạ Thương Minh cùng Thượng Quan Thương Vân chưa có ai cự tuyệt hẳn như vậy.

"Xem ra chị dâu thực không thích A Sơ, bất quá không quan hệ, A Sơ nhất định sẽ lấy lòng chị dâu." Có chút ỳ khuất nói ra.

Chỉ nghe thấy Dạ Thương Minh lạnh lùng nói: "A Sơ, quân doanh còn có việc cần giải quyết ngày mai người đi đi."

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Âm sát

edit: quỳnh quỳnh

beta.rinina

Khỏe miệng của Thượng Quan Nghị Sở run rẩy, nhưng thâm tâm càng thêm kiên định, chị dâu này nhất định phải lấy lòng, nếu không đời này hắn sẽ không được yên thân.

"Ha ha, vì chị dâu, người ta có thể ra bất cứ giá nào, không phải là bạc thôi sao, cũng không tính là cái gì." Ngừa đầu chấp nhận uống một hơi xuống bụng và rồi đi rất có một loại phong thái.

Ánh mắt của Nhan Nhiễm Tịch tựa tiểu phi tiểu nhìn theo bóng dáng của Thượng Quan Nghị Sở.

Bởi vì địa vị của Dạ Thương Minh trong triều rất cao, cho nên có Thượng Quan Nghị Sở dẫn đầu mọi người bắt đầu không ngừng kính rước, đương nhiên là không thể thiếu những nữ nhi được mang đến, nguyên bản những nữ tử sợ hãi Dạ Thương Minh, thấy tướng mạo Dạ Thương Minh thì không khỏi nẫu thuẫn đứng lên, trong lòng tự có mong muốn được gả cho Dạ Thương Minh, bởi vì Dạ Thương Minh luôn luôn là ai đến cũng không cự tuyệt, tuy rằng hắn không cần những nữ nhân này, nhưng là vẫn thu hồi để làm ra vẻ, cho nên các nàng căn bản không lo lắng Dạ Thương Minh muốn hay không muốn, nếu là ngày xưa có lẽ Dạ Thương Minh một người cũng không từ chối mang về, dù sao mình bị một người giám thị, so với bị giám thị âm thầm thì tốt hơn một chút, nhưng bây giờ có Nhan Nhiễm Tịch, hắn còn muốn nghĩ biện pháp đuổi người trong phủ ra ngoài hết, làm sao còn có thể muốn những người này ở lại chứ ?

Nhất nhất cự tuyệt, nhưng rất nhiều người đều hiểu được vị trí của Minh vương phi ở trong lòng của Minh Vương

Chúng thần rời đi, lập tức có một cỗ hương thơm cực nhẹ bay tới, nhìn về phía người tới không phải Thành vương thì là ai?

Nâng chén lên nhìn về phía Nhan Nhiễm Tịch, hắn cười nói: "Minh vương phi quả nhiên không giống người thường, trách không được Minh vương sẽ vì Minh vương phi mà bỏ xuống cả thanh mai trúc mã, quả thực rất có lực hấp dẫn."

Sắc mặt Dạ Thương Minh trầm xuống,捏o mắt lạnh lùng nói: "Thành Vương nói quá."

Thượng Quan Bác Thành cười, mang theo hung ác nham hiểm: "Ha ha, nhưng thật ra Minh vương rất để ý, ngay cả Lâm Nhục Thủy cũng chưa từng được như thế."

"Vương phi của bốn vương tự nhiên bốn vương sẽ để ý, về phần Lâm Nhục Thủy thì bốn vương vì sao phải để ý tin chắc Thành vương thực hiểu có phải không?" Thanh âm của Dạ Thương Minh trở nên lạnh hơn.

Nhan Nhiễm Tịch nghe thấy hai người đối thoại thì rất là tò mò, Lâm Nhục Thủy đến tốt cùng là loại người nào sấm vai gì, làm cho hai người kia một lần lại một lần nhắc tới, cho dù ban đầu nàng không nghĩ như vậy, nhưng thực ra trong lòng vẫn để ý.

Thành Vương cúi xuống phía dưới gắt gao nhìn chằm chằm Nhan Nhiễm Tịch: "Minh vương phi có phải thực muốn biết Lâm Nhục Thủy là loại người nào hay không? Bốn vương biết, có nữ nhân nào lại thích nam nhân của mình suốt ngày nhớ thương người khác."

Dạ Thương Minh một tay bắt lấy Nhan Nhiễm Tịch kéo ra sau, ánh sáng lạnh bắn thẳng đến Thượng Quan Bác Thành: "Thành vương, có một số việc bốn vương có thể dễ dàng tha thứ cho người, nhưng một khi chạm đến điểm mấu chốt của bốn vương, ta sẽ làm cho người biết cái gì là hối hận."

Thành vương là một người nguy hiểm, điều này Dạ Thương Minh rất rõ ràng, cho nên hắn không nghĩ để cho Nhan Nhiễm Tịch có tiếp xúc với Thượng Quan Bác Thành, nhưng lần này dường như Thượng Quan Bác Thành nổi lên hứng thú với vương phi của hắn, cái này tuyệt đối không phải là hiện tượng tốt.

Hơi thở lạnh như băng khiến cho không khí chung quanh như sắp đông lại, mọi người không dám tới gần dù là một bước, Dạ Thương Minh tức giận! Điều này khiến những người khác sửng sốt, tuy rằng Minh vương rất lạnh lùng, không tức giận đã khiến người khác run sợ trong lòng, nhưng chưa từng thấy qua Minh vương tức giận đến vậy, chuyện gì chỉ cần là hắn liếc mắt một cái, mọi người tuyệt đối không có cơ hội lên tiếng, lửa giận lớn như vậy, thật sự là làm người ta khó hiểu ?

Lúc mọi người nghi hoặc , Thượng Quan bác thành lại cười thật tươi, mang theo gian trá: "Ha ha, bốn vương rất may mắn, cư nhiên có thể thấy Minh vương tức giận, xem ra Minh vương phi ở trong lòng của Minh vương rất có phân lượng."

Ý vị thâm trường nhìn Nhan Nhiễm Tịch một cái, cười ly khai.

Dạ Thương Minh gắt gao nhíu mày, Nhan Nhiễm Tịch bên cạnh hình như nghĩ đến cái gì, mi mắt như rồng lên nhìn bóng dáng của Thượng Quan Bác Thành.

Dạ Thương Minh nhanh chóng cầm chặt tay của Nhan Nhiễm Tịch không chịu buông ra, sợ rằng một khi buông lỏng sẽ không cầm lại được cho nên thấp giọng nói: "Tịch Nhi, về chuyện của Lâm Nhục Thủy sau khi trở về ta sẽ giải thích với người."

Nhẹ nhàng gạt đầu, vẫn lâm vào trầm tư như cũ, hương vị vừa rồi.....

Qua một lúc lâu, trong lòng Nhan Nhiễm Tịch bỗng có một loại dự cảm xấu, hương vị kia rốt cuộc là cái gì ? Nàng cam đoan nàng tuyệt đối từng ngửi qua, nhưng là ở nơi nào chứ? Vẫn rối rắm vấn đề này, Dạ Thương Minh bên cạnh cũng nhìn ra Nhan Nhiễm Tịch có tâm sự, trong lòng nghĩ có phải bởi

vì chuyện của Lâm Nhục Thủy hay không, hắn cũng không muốn để Nhan Nhiễm Tịch hiểu lầm cái gì, bọn họ thật sự không phải như nàng tưởng tượng hắn đang muốn mở miệng, đột nhiên có một đạo sát khí phóng tới.

Tuy rằng trầm tư, nhưng nếu là nguy hiểm Nhan Nhiễm Tịch vẫn có thể cảm ứng được trước tiên, vừa muốn đứng dậy rồi đi, không nghĩ Trình Vũ Tĩnh bên cạnh giữ nàng lại một phen, vì không có chuẩn bị gì nên Nhan Nhiễm Tịch nhanh chóng ngã xuống, nhìn qua bà đạo đang nghênh diện bay tới, ánh mắt Nhan Nhiễm Tịch nhú lại, lập tức vận nội lực, lúc này một cái bóng đen lập tức bay về phía Nhan Nhiễm Tịch, ôm lấy nàng.

Trên đỉnh đầu phát ra một tiếng kêu đau đớn, Nhan Nhiễm Tịch nhìn một cánh tay đã thấm đầy máu của Dạ Thương Minh, khoe miệng cũng chảy ra một đạo tơ máu, trong mắt mang theo bối rối, khăn trương nhìn người trong lòng hỏi: "Không có việc gì đi, có làm bị thương người hay không?"

Nói xong phun ra một búng máu.

Hết thấy phát sinh quá nhanh, tất cả mọi người chưa kịp phản ứng, chỉ thấy ca sĩ vũ nữ trên đài nhảy mất bay về phía Nhan Nhiễm Tịch, hiển nhiên là tới ám sát, bên kia vừa động, xung quanh lại nhảy ra hơn mười hắc y thích khách, mục tiêu nhất trí là phương phương hướng của Nhan Nhiễm Tịch.

Nhìn mình bị như thế, cặp chân mày tinh tế kia chưa từng nhú lại, nhưng khoe miệng lại xẹt qua một tia cười lạnh, nhìn thấy Nhan Nhiễm Tịch như vậy Trình Vũ Tĩnh có một loại dự cảm bất hảo, quả nhiên một đạo ánh sáng lạnh hiện lên, máu bắn ra bốn phía.

Hết thắm một tiếng, một cái đầu cứ bị Nhan Nhiễm Tịch cắt xuống như vậy, không có một tia do dự, chỉ một đạo, người nọ lập tức đi địa phủ báo danh. Dạ Thương Minh che ngực bộ dáng thống khổ như là cực lực chịu đựng cái gì, hắn lập tức dùng sức nhét Nhan Nhiễm Tịch vào trong ôm ấp của mình, thanh âm mang theo ảm đạm thống khổ: "Đừng sợ, có ta."

Nhan Nhiễm Tịch vừa động, trong lòng nàng bỗng nhiên thấy sợ hãi?

Nhìn tay nắm kiếm của Dạ Thương Minh, xung quanh có rất nhiều hắc y nhân, dù như vậy cũng không ai có thể gần hắn nhưng con người của Nhan Nhiễm Tịch tối sầm lại sợ hãi thành dạng này không kiên trì được bao lâu.

Nhưng võ công của Dạ Thương Minh làm sao có thể như vậy? Trong đầu nhất thời tinh quang chợt lóe hiện lên cái mùi kia, nguyên lai là 'Say mê thủy tiên', còn là ngàn năm không gặp cực Phẩm Tuyệt liên, lúc trước nàng vì 'Say mê thủy tiên' không biết chạy bao nhiêu đường mới tìm được một gốc cây, xem ra Thượng Quan bác thành là hao hết tâm tư cho vấn đề này.

Nhưng 'Say mê thủy tiên' kia sao có thể khiến Dạ Thương Minh học máu nội thương? Chẳng lẽ có liên quan tới thai độc trong cơ thể của hắn?

Không hề suy nghĩ, xem người phía trước như là một nam nhân bình thường, trong lòng vừa động.

Lúc này Thượng Quan Nghị Sở và Thượng Quan Thương Vân đã bắt chấp thân phận địa vị gì đó, trực tiếp mang theo kiếm vọt lại đây, có thể thấy được là huynh đệ tình thâm, nhưng còn không có đến một cảm Vệ Quân trong lòng Nhan Nhiễm Tịch cười lạnh, hiển nhiên đã bị người chặn lại.

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Ra Tay Tương Trợ

edit: quỳnh quỳnh

beta: rinina

Hắc y thích khách càng ngày càng nhiều, mà cảm Vệ Quân một người cũng không đến, chúng thần loạn làm một đoàn, ai cũng không có chú ý tới Thượng Quan Bác Thành cười lạnh ở xa xa.

Nhan Nhiễm Tịch vẫn thành thật đứng ở trong lòng Dạ Thương Minh phân tích tình huống hiện tại, xem ra mục tiêu lần này bọn họ đối phó là Dạ Thương Minh, cho dù Hoàng Thượng Quan Thương Vân lại đây bọn họ vẫn ra sức ám sát Dạ Thương Minh.

Lúc này môi của Dạ Thương Minh đã trắng bệch, nhìn cánh tay đỏ máu nàng thảm than lần này Thượng Quan Bác Thành đã ra không ít tâm huyết, nếu nàng không có nhìn lầm thì chủ thủ kia hẳn là có bồi cực phẩm 'Thị huyết' của dược lâu, thuốc này là nàng tự tay luyện thành, bây giờ cư nhiên có người dùng nó để đối phó với nàng, cái này gọi là gì đây chứ?

"Minh."

"Minh."

Hai tiếng lo lắng của Thượng Quan Nghị Sở cùng Thượng Quan Thương Vân trong miệng khăn trương hô lên.

Ánh sáng lạnh chợt lóe, Nhan Nhiễm Tịch nở nụ cười, thân mình dịch ra khỏi người Dạ Thương Minh rất nhanh, bên hông lấy một thanh thủy thủ nhỏ nắm trong tay, nằng nhẹ nhàng chặn lại mũi tên đang lao tới.

Tuy là hữu kinh vô hiểm nhưng chỉ cần là người có nội lực đều hiểu lực đạo của nó, có thể chế trụ nó thì Nhan Nhiễm Tịch chắc chắn vô cùng cường hãn.

Ngăn trở mũi tên phóng tới, hàm xúc không rõ nhìn về cây cung của Thượng Quan Bác Thành, xoay người một cái, lại không đỡ được Dạ Thương Minh, chủy thủ hung hăng vung lên, một cái hắc y thích khách bị bắn xuyên qua đầu, một chút thì đâm vào trái tim người nọ.

Thượng Quan Nghị Sở và Thượng Quan Thương Vân đang thở dài nhẹ nhõm một hơi ở xa xa, Thượng Quan Nghị Sở hô to một tiếng: "Lợi hại, nhất tiễn song điêu."

Nhan Nhiễm Tịch không để ý, nhanh nhẹn đi theo Dạ Thương Minh, huyết kiếm trong tay đã dính đầy máu, che chở Dạ Thương Minh, không nhanh không chậm bắt đầu chém giết.

Trên mặt thập phần thoải mái không có một chút khẩn trương, đến một người chém một người, đến hai người chém một đôi, gặt hái rất nhiều tính mạng thích khách. Thượng Quan Nghị Sở và Thượng Quan Thương Vân nhìn về nơi đó, Thượng Quan Bác Thành đứng dưới tàng cây ban đầu đã không thấy bóng dáng, ánh mắt tối sầm lại, quăng kiếm, giao Dạ Thương Minh cho Thượng Quan Nghị Sở không có nửa phần thờ dốt, cười nhẹ: "Hoàng Thượng, lát nữa thất vương gia phải dựa vào các ngươi."

Nhìn bộ dáng của Nhan Nhiễm Tịch, hai người đồng thời nhú mày, đây là ý tứ gì, đang là lúc nguy hiểm nằng lại mặc kệ sao ?

Còn không có suy nghĩ cẩn thận, một người đội mặt nạ đâm về phía bọn họ.

Tay áo dài của Nhan Nhiễm Tịch vung lên một cái, vừa ngăn cách hai người vừa dùng kiếm đâm xuyên qua, chém thành hán hai đoạn, Nhan Nhiễm Tịch vừa thu kiếm, một phen giữ chặt người nọ lại liếc mắt thật sâu một cái ra phía ngoài rồi mới bay đi.

Nhan Nhiễm Tịch vẫn cười nhẹ như trước: "Giao Minh vương cho các ngươi, nếu ta trở về mà hán không còn mệnh, như vậy toàn bộ Nam Lâm Quốc của các ngươi theo cũng chôn cùng đi." Nói xong lập tức phi thân đuổi theo.

Thượng Quan Nghị Sở cùng Thượng Quan Thương Vân liếc nhau, thấy rõ nghi hoặc và rung động trong mắt đối phương, lập tức cầm kiếm cổ chém chém giết, chệch cười rồi, tuy rằng không biết Nhan Nhiễm Tịch nói thật hay giả, nhưng bây giờ bọn họ coi trọng đã Nhan Nhiễm Tịch rồi.

Một đường truy truy đuổi tới ngoài cung, hắc y nhân ngừng lại, Nhan Nhiễm Tịch cũng ngừng lại, tốc độ nhanh như vậy mà hai người lại không một đến thờ dốt. Về mặt của Nhan Nhiễm Tịch vẫn cười nhẹ như trước, người đeo mặt nạ cười nói: "Ha ha, thế nhân truyền rằng Tam tiểu thư Nhan Nhiễm Tịch phủ Thừa Tướng Tây Tân quốc, dốt đặc cán mai, trời sinh ngu dốt, nhất gan yếu đuối, xem ra lời đồn chung quy vẫn là lời đồn, không không thể là sự thực được."

Nhan Nhiễm Tịch cười khê: "Cũng không nhất nhất định, bá quan văn võ cả triều đều biết và Thành vương Thượng Quan Bác Thành có ý đồ mưu phản hôm nay xem ra là rồi."

Bị nói ra thân phận, Thượng Quan Bác Thành cũng không chút tức giận, ngược lại tháo mặt nạ xuống ánh mắt lạnh lẽo bắn thẳng về phía Nhan Nhiễm Tịch, Nhan Nhiễm Tịch không có né tránh, vẫn tươi cười vẫn đậm phong khinh không chút thay đổi.

Cuối cùng Thượng Quan Bác Thành mở miệng: "Đến tột cùng ngươi là loại người nào ?"

"Không phải người tốt" Thanh âm thản nhiên

Không có dự đoán được là Nhan Nhiễm Tịch sẽ nói vậy: "Mục đích."

"Đi thăm Nam Lâm Quốc một chút, tùy tiện lập gia đình." Nàng thật sự nghĩ đi đến Nam Lâm Quốc du ngoạn một phen, sau đó rời đi, nhưng là ngoài ý muốn gặp Dạ Thương Minh cho nên nàng bỏ thêm ba chữ 'Lập gia đình'

"Dạ Thương Minh sống không được bao lâu nữa đâu, không bằng ngươi xem xét bốn vương thế nào, bốn vương hứa cho ngươi vị trí vương phi này, ngày sau thì sẽ ngươi là hoàng hậu của Nam Lâm Quốc, ngươi thấy thế nào ?" ánh mắt Thượng Quan Bác Thành sáng quắc nhìn về phía Nhan Nhiễm Tịch, ánh mắt dụ hoặc và chỉ sợ không có một người nữ tử không chịu.

Nhan Nhiễm Tịch cười khê, trào phúng: "Nếu Dạ Thương Minh sống không được bao lâu, thì Thành vương còn nhọc lòng nhọc bỏ trí mưu kế muốn đẩy hán vào chỗ chết ? Hơn nữa bây giờ bốn vương phi đã muốn là vương phi, thái hậu ta cũng không cần, làm Minh vương phi lại càng tự tại, càng không cần nói là hoàng hậu."

"Như thế thì, hôm nay ngươi chỉ có thể chết." Thượng Quan Bác Thành hung ác nham hiểm nói.

Nhan Nhiễm Tịch cười nhẹ nói: "Thành vương, mạng của ta không phải nói lấy là có thể lấy."

"Vậy thử xem đi."

"Nhưng ta đánh không lại ngươi, ta là một nữ tử nhu nhược không có một chút nội lực làm sao có thể là đối thủ của ngươi ? Hơn nữa nếu ngươi cảm

thấy Minh vương đang ở hình dạng này có thể mang theo bốn vương phi tới tham gia tiệc Hồng Môn Yên này sao ?"

"Có ý tứ gì ?"

"Ý tứ là, nuôi binh nghìn ngày, dùng trong một lúc, ám vệ có tác dụng vào lúc này." Trong mắt sương mù vờn quanh, thấy không rõ tâm tư, tiếng nói vừa dứt, bốn phía toát ra đến mười ám vệ, quần áo có dấu hiệu của Minh vương phủ, nhưng chỉ có Nhan Nhiễm Tịch biết mười người này thật ra là ám vệ của nàng, từng ở hoàng cung Tây Tần quốc giết mấy người mà còn toàn thân trở ra.

Nàng vừa nghe đến hôm nay dự tiệc thì an bài bọn họ ở trong này , không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, thật ra thì võ công của nàng vẫn nên giữ lại, bởi vì đó là con bài chưa lật của nàng. "Ha ha, thật không ngờ là đề đối phó với cung yến của Minh vương."

"Đó là đương nhiên dù sao thế giới này thường có chuyện không nằm trong tầm kiểm soát của mình, cho nên Thành vương vẫn là hướng thụ từ từ đi."

Nói xong thì phất ống tay áo, cười nhẹ rồi đi, mười bóng người phía sau nhảy lên, đao quang kiếm ảnh, nhưng không còn quan hệ với nàng.

Không đi hoàng cung, mà là trở về Minh vương phủ.

Lúc này Minh vương phủ cũng loạn làm một đoàn, máu tươi bên trong đã tràn đến cửa.

Khi đi vào cửa nàng nhìn thấy quần áo mọi người nhiễm đầy máu thì cảm thấy thật ngoài ý muốn. Nhìn thấy Nhan Nhiễm Tịch trở lại, quần áo vương đầy máu, nhưng không có một tia chặt vật, mọi người tiến lại gần.

Khinh Âm và Cổ Điệp nhìn Nhan Nhiễm Tịch vẻ mặt khản trương, Cổ Điệp hỏi: "Tiểu thư, ngươi làm sao ? Xảy ra chuyện gì ? Có bị thương hay không?"

Các nàng biết rõ thực lực của Nhan Nhiễm Tịch, có thể làm nàng bị thương cũng không có mấy người, nhưng người biến thành cái dạng này thật sự thực dễ dàng làm cho người ta hiểu lầm.

"Không ngại." Bộ dáng lạnh nhạt vẫn như trước nhìn về phía bên Trì Ngưng Liên và Bạch Ngạn Tung thản nhiên nói: "Cung yến xuất hiện thích khách, Vương gia bị thương, thoát nhìn rất nghiêm trọng." Nói xong xoay người đi về Tịch Uyển.

Hai người kia nghe xong thì không còn bình tĩnh, Bạch Ngạn Tung tiến lên, vừa muốn túm áo Nhan Nhiễm Tịch đã bị một chương phong của Cổ Điệp cản lại, thanh âm Khinh Âm lạnh lùng vang lên: "Tiểu thư mệt mỏi, các người nên đi hoàng cung trước, chậm thì không tốt."

Một câu khiến Bạch Ngạn Tung hung hăng trừng mắt nhìn bóng dáng vân đạm phong khinh đang rời đi kia, sau đó lập tức lùi kéo Trì Ngưng Liên chạy vội ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Thị huyết

edit: quỳnh quỳnh

beta.rinina

Trở lại Tịch Uyển, Nhan Nhiễm Tịch nhận lấy ly trà Khinh Âm dâng lên, thản nhiên hỏi: "Thế nào ?"

Khinh Âm hồi đáp: "Mười tiểu thiếp thì đã giết chín, có một người của chúng ta bị thương nhưng không có nguy hiểm về tính mạng, vốn định sẽ không xảy ra sự tình gì, nhưng không ngờ có một thiếp thất rất lợi hại, tuy rằng bị thương, nhưng không chết.

Tiểu thiếp ngoại trừ Trình Vũ Tĩnh ra thì đã giải quyết xong."

"Người con sống sót thì tư liệu điều tra sao ?"

"Đã điều tra xong, là một quan viên cấp dưới đưa lên, nhưng không bao lâu sau nhà người này đã bị diệt môn, cho nên đến nay lí lịch của nữ nhân này vẫn là không rõ ràng."

"Tên gọi là gì ?"

"Ngũ Dao."

"Ừ, phái người tiếp tục giám thị."

"Là."

"Phải người đi được lâu thông tri một tiếng cho được lão, nếu có người muốn lấy giải được của 'Thị huyết', không cần khó xử, trực tiếp giao ra."

Khinh Âm kinh ngạc nhìn vào mắt của Nhan Nhiễm Tịch, nhưng là như trước vẫn lên tiếng trả lời: "Dạ."

Nhắm mắt lại, vẫy vẫy tay thì hai người họ đã biết Nhan Nhiễm Tịch muốn nghỉ ngơi, nên không lưu lại mà lui xuống. Tiểu Hắc thì vẫn ở lại bên người Nhan Nhiễm Tịch, bình thường Khinh Âm và Cổ Điệp, đương nhiên còn có Vô, nhưng là loại thời điểm này bọn họ không thể lưu lại, cho nên Tiểu Hắc và Tiểu Kim nghiêm nhiên ở lại bảo hộ Nhan Nhiễm Tịch.

Lại nói về hoàng cung, Trì Ngưng Liên và Bạch Ngạn Tung chạy tới ngay lúc thích khách đều đã tự tử hoặc trốn chạy hết.

Lúc này Dạ Thương Minh đã hôn mê, ở trong thiên điện, Thượng Quan Thương Vân gấp đến độ không có cách nào, nghe thấy người bên ngoài nói Bạch Ngạn Tung đến, nhanh chóng cho hắn tiến vào.

Bạch Ngạn Tung và Trì Ngưng Liên đi vào thì nhìn thấy Dạ Thương Minh đang nằm trên giường, cau mày đi lên kiểm tra một phen.

Thượng Quan Thương Vân vội vàng hỏi: "Thế nào rồi?"

"Thai độc tái phát." Bạch Ngạn Tung vẻ mặt ngưng trọng nói.

"Thai độc? Không phải tới đầu tháng mới tái phát sao? Sạo lại phát bây giờ?" Thượng Quan Nghị Sở nói.

"Chắc là do được vật kích phát, mới khiến thai độc tái phát sớm hơn." Bạch Ngạn Tung cau mày: "Bây giờ thai độc đã ổn định lại, nhưng cứ thế này cũng không phải biện pháp, quan trọng nhất là cánh tay đang bị thương."

"Vết thương này có vấn đề? Trách không được làm cách nào cũng không cầm máu được." Thượng Quan Nghị Sở nhíu mi nhìn vết thương vẫn đang chảy máu của Dạ Thương Minh.

"Tự nhiên cầm không được, trúng độc thị huyết." Bạch Ngạn Tung sắc mặt âm trầm nói.

"Thị huyết." Mọi người kinh ngạc, 'Thị huyết' là cái gì bọn họ đều rất rõ ràng, một trong các loại cực phẩm độc được của được lâu, lúc luyện ra 'Thị huyết', quái y Phiêu Miêu để lại và nói, được lâu chỉ bán 3 túi, kết quả không đến một khắc 'Thị huyết' đã bán xong rồi, đương nhiên được lâu vẫn còn chẳng qua không bán thôi.

Độc 'Thị huyết' chỉ cần là miếng vết thương đụng vào một chút sẽ không ngừng đổ máu, cho đến hết mới thôi, nên xưng là 'Thị huyết'.

"Mẹ nó, cư nhiên là 'Thị huyết'! Có giải được hay không?" Thượng Quan Thương Vân luôn tươi cười cũng không nhịn được mắng to rồi đứng lên, hỏi Bạch Ngạn Tung.

"Đây là được thuộc loại cực phẩm, chỉ cần không phải Thiên Cực được phẩm của được lâu thì đều có giải được, nhưng không biết bọn họ có cho không, mọi người đều biết, được lâu cao cấp, ngoài được phẩm còn người nào có giải được, nhưng được lâu có quy định của nó, hơn nữa cho dù là có cũng chỉ có một phần, thực không khéo lần này là giải được của 'Thị huyết' đã bị Phiêu Miêu dặn dò, tuyệt đối không bán, được lâu làm việc luôn luôn khác hẳn với người thường, nhưng tuyệt đối không được, thì bọn họ thà rằng hủy diệt cũng tuyệt không giao ra, cho nên nếu muốn lấy được giải được thì rất khó." Bạch Ngạn Tung cũng không như ngày xưa mà tà cười, chỉ còn lại vẻ mặt ngưng trọng.

"Chẳng lẽ thật sự không có biện pháp khác? Người không phải là sư huynh của Phiêu Miêu kia sao, người thử dùng quan hệ xem có được không?" Thượng Quan Nghị Sở cũng chỉ có thể nghĩ đến biện pháp này thôi.

Bạch Ngạn Tung vẻ mặt hiện lên u sầu: "Mặc dù ta là sư huynh của Phiêu Miêu, nhưng là trên đời này trừ sư phụ có gặp qua hình dáng của Phiêu Miêu, thì chúng ta căn bản chưa từng tiếp xúc qua, hơn nữa sư phụ thập phần yêu thương Phiêu Miêu, không có sự cho phép của Phiêu Miêu hẳn tuyệt đối không để lộ nửa phần, trước kia ta cũng từng đi được lâu, muốn Phiêu Miêu tự mình đến xem bệnh, không có kết quả gì, còn bị cự tuyệt ở ngoài cửa nữa, Phiêu Miêu căn bản là một tảng đá, quan hệ gì cũng không có tác dụng."

"Vậy làm sao bây giờ? Bây giờ cũng không có biện pháp khác, chúng ta cùng đi, thử một lần, thật sự không được thì đi tìm sư phụ cũng được mà." Thượng Quan Thương Vân còn có chút lý trí.

"Cũng chỉ có thể làm như vậy." Sắc mặt của người nằm ở trên giường đã không còn chút máu. Bạch Ngạn Tung thở dài uy thuốc cho Dạ Thương Minh: "Đây là bổ huyết, còn có thể kiên trì một đoạn thời gian, chúng ta cũng phải nhanh chút hành động."

"Đợi chút, chị dâu đâu?" Thượng Quan Nghị Sở coi như có chút lương tâm nghĩ đến Nhan Nhiễm Tịch

"Hừ, miễn bàn nàng đi, mình ở trong này sinh tử chưa biết, nàng ngược lại một đường trở về vương phủ đi ngủ, thái độ không nhanh không chậm không chút lo lắng." Bạch Ngạn Tung tức giận nói.

"Tung, người có có phải có thành kiến với chị dâu hay không, kỳ thật chị dâu rất tốt, nếu không chị dâu thì Minh bị thương càng nghiêm trọng, hơn nữa nàng còn dẫn một cao thủ đi, bằng không chúng ta cũng không có khả năng vô sự đâu." Thượng Quan Nghị Sở vì Nhan Nhiễm Tịch biện giải nói.

"Hừ, nàng thật là tốt như vậy sao? A Sơ đừng quên nàng là người của Tây Tần quốc, ai biết nàng có tâm tư gì không." Bạch Ngạn Tung hừ lạnh nói.

Một câu làm tất cả mọi người không nói cái gì nữa, thân phận Nhan Nhiễm Tịch quả thực vẫn rất khả nghi.

"Được rồi, không cần nói nàng nữa, hôm nay quả thật nàng đã cứu Minh, bây giờ chúng ta nên đi được lâu trước đã, người ở lại đây chăm sóc Minh." Thượng Quan Thương Vân đánh gãy lời bàn luận của mọi người về tâm tư của Nhan Nhiễm Tịch.

"Đợi chút, hoàng cung người đông phức tạp, người vẫn là mang Minh về vương phủ, chúng ta đi lấy giải được sau đó trực tiếp về vương phủ." Bạch Ngạn Tung nói.

Mọi người gật gật đầu, trong hoàng cung rất không an toàn.

Chia làm hai đường, Bạch Ngạn Tung, Thượng Quan Nghị Sở, Thượng Quan Thương Vân ba người một đường, dùng khinh công chạy về phía được lâu đi, cũng không xa lắm, cho nên không đến một lát đi vào.

Nghênh đón là một gã sai vặt, nghe được ba người nói ra thân phận cùng ý đồ đến, trực tiếp báo cáo được lão: "Chuyện này chúng ta không làm chủ được, được lão hiện đang ở bên trong, các người cùng được lão nói chuyện đi."

Tầng cao nhất, ba người nhìn đại môn, đi vào liền gặp lối nhận có cái đầu đầy hoa râu nhìn về mặt có nếp nhăn nhưng che không được ánh mắt sáng quắc kia, thân thể cường tráng những thân mình một bộ tuổi già sức yếu.

Được lão, người được Phiêu Miểu tín nhiệm giao cho chương quản được lâu này, ngay cả hoàng thân quốc thích cũng không dám đắc tội với hắn.

Nhìn được lão Chu một thân khí thế, đúng thật không phải là người bình nhưng bọn hắn cũng không phải người bình thường, thấy được lão không nói gì, Bạch Ngạn Tung dẫn đầu mở miệng: "Được lão kỳ thật hôm nay chúng ta đến là vì giải được 'Thị huyết' mà đến." Một bộ dáng thật cẩn thận, hắn cũng không có quên được lần đầu tiên đến là bị mời ra ngoài như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Nguy hiểm được giải trừ

edit: quỳnh quỳnh

beta: rinina

Ánh mắt khép hờ đang chậm rãi mở ra, âm thanh có chút khàn khàn vang lên: "Ừ". Đưa cho một lệnh bài và nói: "Đây là thủ lệnh, cầm nó đi được khó, sẽ có người cho các người giải được."

"Ách..." Ba người ngẩng ngẩng cả người, sáng khoái như vậy? Có chút không thể tin, nhớ ngày đó hắn Bạch Ngạn Tung là bị đánh ra khỏi đó, hôm nay đây là làm sao vậy?

Không thể nghĩ nhiều được nữa, bây giờ tính mạng của Dạ Thương Minh là quan trọng nhất. Ba người nói cảm tạ, rồi đi theo gã sai vặt đi đến được khó.

Được khó ở phía dưới, xung quanh có cơ quan ngầm, trong lòng ba người chỉ có rung động, còn cảm thấy có một vài hơi thở không rõ ràng, chắc chắn là cao nhân bọn hắn khó có thể phát hiện, có những người này ở đây được lâu sợ gì kẻ khác ám hại, huống chi lâu chủ là quái y Phiêu Miểu kia, ai dám đắc tội nàng chứ.

Trải qua nhiều lần kiểm tra, cuối cùng mấy người Bạch Ngạn Tung cũng đưa lệnh vào tay gã sai vặt, lại trải qua nghiệm chứng lần nữa, người thủ vệ đưa tay mình vào cái lỗ nhỏ ở ngay cửa, chỉ chốc lát sau một lọ được được đưa ra, từ đầu tới cuối cánh cửa này chưa từng mở qua, có thể thấy được được lâu thật cẩn thận, nghĩ trộm được, muốn cướp được, chỉ có bốn chữ 'Không có khả năng'.

Được đã đến tay, lập tức rời đi, ba người thấy vậy rất hoảng hốt, Bạch Ngạn Tung nghi hoặc nhìn bình được trong tay hỏi hai người bên cạnh: "Người nói bọn có thể đưa được giả hay không?"

"Đường đường là được lâu có thể đưa được giả cho người sao? Hơn nữa hắn cũng không có rãnh đùa giỡn với người." Thượng Quan Thương Vân nghe Bạch Ngạn Tung nói vậy liếc mắt một cái, nhưng giấu lại là giải được lấy cũng quá dễ dàng đi.

"Được rồi, đừng nói nữa, về nhanh đi." Thượng Quan Nghị Sở ngăn cản rồi kéo hai người rời đi.

Mà bên kia, Trì Ngưng Liên mang theo Dạ Thương Minh hồi vương phủ, ai ngờ vừa ra hoàng cung liền gặp một đám hắc y bịt mặt, Trì Ngưng Liên sắc mặt ngưng trọng người trước mặt, vốn tưởng rằng bọn họ bị nhục, sẽ đến nữa, xem ra là bọn hắn đã ý lại, ở nơi đây bị nhóm người này chặn lại, này hẳn

chỉ có một mình, còn mang theo Dạ Thương Minh đang hôn mê chạy đi, sợ là có chút khó khăn đây.

Trầm tư hết sức, chung quanh lại nhảy ra mười tên hắc y nhân nữa, ngay cả nói đều không có nói, mười tên hắc y nhân liền vọt đi lên cùng nhóm hắc y nhân đầu tiên đánh nhau, song phương hỗn chiến, nhưng là rõ ràng hai nhóm này không cùng một đẳng cấp, nhóm hắc y nhân dùng vài hơi thở* thời đã giải quyết được nhóm kia, có thể nói là hiệu suất rất cao.

*ý là dùng tốc độ rất nhanh, giống như thở ra hít vào vài cái là đã đánh xong.

Tri Ngưng Liên thấy vậy thật sửng sốt, võ công của hắn cũng rất cao, nhưng là hắn dám cam đoan mười hắc y nhân này hắn tuyệt đối đánh không lại, nếu là nhóm người trước thì hắn còn có thể ứng phó, nhưng là mười người này hắn chỉ sợ ngay cả cơ hội bỏ trốn đều không có.

Toàn thân bắt đầu đề phòng, cảnh giác nhìn mười người.

Ánh mắt mười người lạnh lùng nhìn Tri Ngưng Liên, người cầm đầu dùng thanh âm lạnh như băng không có một tia cảm tình: "Đi đi, chúng ta sẽ âm thầm bảo hộ."

Tri Ngưng Liên nhíu mi: "Xin hỏi các hạ là người phương nào, ngày sau ta sẽ báo đáp."

Hắc y nhân cầm đầu hừ lạnh một tiếng: "Không cần." Sau đó mười người đều ẩn vào bên trong đêm.

Nhìn ra được là bọn họ có thời gian dài ẩn núp trong bóng tối, bằng không không thể có khả năng che giấu hoàn mỹ như vậy, ngay cả hắn cũng không nghe được hơi thở của bọn họ, nhưng Tri Ngưng Liên vừa nghe được trong giọng nói của hắc y nhân kia có không hòa hoãn và phẫn nộ, điều này đến tột cùng là vì sao? Bọn họ rốt cuộc là loại người nào? Không thể nghĩ nhiều nữa, hiện nay quan trọng nhất là Dạ Thương Minh.

Một đường có vài đạo nhân mã xuất hiện, nhưng lúc nhìn lại Tri Ngưng Liên thì họ đều đã trở thành thi thể, hắn mang theo vô số nghi vấn vào Minh vương phủ.

Một đêm qua, trừ bỏ người của Tịch Uyển, toàn bộ người trong Minh vương phủ đều không ngủ ngon, mấy người Thượng Quan Thương Vân cũng ở lại, độc của Dạ Thương Minh đã được giải, chỉ cần chờ hắn tỉnh lại là được.

Nhìn những người trong viện bận rộn, Thượng Quan Thương Vân nhíu mày nói: "Xuống tay thực ngoan, hậu viện này chỉ còn lại có Nhan Nhiễm Tịch."

"Ai nói, tả tướng nữ nhi còn chưa chết đâu, ít nhiều cũng do chị dâu thủ hạ lưu tình, chỉ chém một cánh tay, nghe nói còn có một nữ nhân may mắn thoát khỏi, xem ra nên điều tra thật tốt." Thượng Quan Nghị sơ lạnh lùng nói.

"Không cần, nữ nhân kia có bối cảnh và lai lịch không rõ ràng lắm, chúng ta cũng tra không được, về phần Trình Vũ Tĩnh cũng không thể làm chuyện gì lớn, chỉ còn còn lại Nhan Nhiễm Tịch kia, không biết nàng ta có mục đích gì?" Thành kiến của Bạch Ngạn Tung với Nhan Nhiễm Tịch thật sự không nhỏ.

Nhưng Thượng Quan Nghị Sơ lại cảm thấy Nhan Nhiễm Tịch tốt lắm, thoát nhìn rất thuận mắt, nói sang chuyện khác, nhìn về phía Tri Ngưng Liên: "Liên, đám người ngày hôm qua ngươi nói có tin tức gì không?"

Tri Ngưng Liên bất đắc dĩ lắc đầu, vừa về vương phủ một lát hắn lập tức phái người đi tìm, nhưng mười người kia quả nhiên lợi hại, giống như tan biến vào không khí vậy, không có nửa điểm dấu vết.

"Đầu năm nay người làm chuyện tốt đều không cần lưu danh đâu." Thượng Quan Nghị Sơ nói đùa.

Lúc này Nhan Nhiễm Tịch cũng đã rời giường, mang theo Kinh Âm và Cổ Điện đã đi tới, nhìn ở cửa có bốn nam tử nhân trung chi long, thì cười nhẹ: "Vương gia có khỏe không?"

Nhìn bộ dáng Nhan Nhiễm Tịch, Bạch Ngạn Tung thân là thầy thuốc chỉ biết đêm nay nàng ngủ thoải mái hơn bất kỳ ai, hừ lạnh nói: "Đừng ở nơi này mèo khóc chuột già từ bi, ai biết trong lòng ngươi có ước Minh đã hay không."

"Tung, chị dâu không phải người như vậy." Nhan Nhiễm Tịch chưa kịp mở miệng Thượng Quan Nghị Sơ đã giải thích vì Nhan Nhiễm Tịch.

Nhan Nhiễm Tịch nhíu mày, ừm, lần này nhìn thuận mắt lần trước một chút, nàng cười nhẹ nói: "Ta vốn muốn tự mình nhìn một chút hắn khỏe hay không khỏe, nhưng thấy ngươi còn có thời gian mắng ta, đủ để chứng minh hắn không có nguy hiểm, vậy bốn vương phi đi trước."

"Ngươi này..." Bạch Ngạn Tung chưa từng gặp qua nữ nhân như vậy, quả thực là không thể nói lý.

"Không cần." Một đạo thanh âm suy yếu đánh gãy Bạch Ngạn Tung.

Nhan Nhiễm Tịch xoay người, thấy Dạ Thương Minh đỡ khung cửa, cố gắng tự đi ra, khuôn mặt tái nhợt, môi trắng bệch, hiển nhiên là đang cố hết sức.

"Cẩn thận." Thượng Quan Thương Vân lập tức đỡ lấy Dạ Thương Minh lưng lay sắp đổ.

"Tịch Nhi, đừng đi." Không để ý đến người khác, trong giọng nói mang theo khẩn cầu, Dạ Thương Minh như vậy bọn họ chưa từng thấy qua, ngay cả Bạch Ngạn Tung cũng mân miệng đứng ở bên cạnh không thêm nói chuyện.

Nhan Nhiễm Tịch tiến về trước, đỡ Dạ Thương Minh, tươi cười trên mặt ảm áp hơn, nhưng chỉ có Khinh Âm và Cổ Điệp mới nhìn thấy: "Được, chúng ta vào trong thôi."

Trên mặt Dạ Thương Minh lộ ra một chút tươi cười, giống như một đứa nhỏ vậy, tuy rằng môi khô nứt, hơn nữa vẻ mặt trắng bệch rõ ràng là người bệnh, nhưng thoát nhìn như sáng xạn như ánh mặt trời, làm Nhan Nhiễm Tịch hơi lóa mắt.

"Ừ." Thực nghe lời, đây là lần đầu tiên Nhan Nhiễm Tịch nhìn thấy bộ dáng này của Dạ Thương Minh.

Mọi người thạch hóa, Thượng Quan Thương Vân vừa mới đỡ lấy Dạ Thương Minh, tay còn lại sững sờ ở giữa không trung, ai tới nói cho hắn, người lúc này là huynh đệ cùng chơi đùa từ nhỏ đến lớn của hắn? Là Dạ Thương Minh từ nhỏ đã không có biểu tình gì cả?

Quả nhiên tình yêu có sức mạnh rất lớn.

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sủng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Minh hoàng ảm đế

edit: quỳnh quỳnh

beta: rinina

Nhan Nhiễm Tịch đỡ Dạ Thương Minh vào phòng, Khinh Âm và Cổ Điệp đóng cửa lại và canh ở ngoài cửa, không hề động dung như bốn người kia.

Trong phòng, Dạ Thương Minh nằm ở trên giường, Nhan Nhiễm Tịch rót chén nước đưa qua.

Dạ Thương Minh vẻ mặt suy yếu, khóe miệng mở ra, ý tứ thực rõ ràng 'Ngươi uy ta'.

Nhan Nhiễm Tịch cũng không so đo giúp Dạ Thương Minh uống nước, không chú ý tới trong mắt của Dạ Thương Minh hiện lên chút ánh sáng, buông chén thân nhiên nói: "Bây giờ có nên nói đến chuyện Lâm Nhưộc Thủy của người rồi hay không?"

Dạ Thương Minh sững sốt, thì ra nàng không phải đặc biệt đến thăm hắn? Định ngồi đây, nhưng thân thể suy yếu của hắn làm sao còn sức chứ.

Nhan Nhiễm Tịch nhíu mi, trong lòng bức bối, nàng không ngờ mình lo lắng nửa ngày người ta căn bản là không có việc gì, nhưng nàng nào biết đâu rằng, ngày hôm qua Dạ Thương Minh bị thương rất nặng, nhưng năng lực khôi phục của hắn rất nhanh, vừa mới tỉnh lại chột nghe Nhan Nhiễm Tịch phải rời khỏi thì cảm thấy bất đắc dĩ mới nói một phen.

"Nói đi." Nhan Nhiễm Tịch giọng điệu có chút không hòa hoãn.

Dạ Thương Minh thật cẩn thận nhìn thần sắc của Nhan Nhiễm Tịch mở miệng nói: "Lâm gia là nhà mẹ đẻ của mẫu thân ta, trước lúc chết mẫu thân có nói qua muốn ta sau này phải chiếu cố Lâm gia thật tốt, nhưng ta không có cảm tình gì với Lâm gia, nên lời nói của mẫu thân với ta căn bản là không có tác dụng gì, chính là không có việc gì thời điểm thuận tay giúp một phen mà thôi.

Nhưng sau đó trong lúc vô tình ta phát hiện một bí mật là Lâm Nhưộc Thủy.

Lâm Nhưộc Thủy không phải là nữ nhi của Lâm gia, tuy rằng thân phận không rõ, nhưng ta tra được nàng và cái chết hai mươi năm trước của mẫu thân ta có liên quan, cũng đánh cắp một trong tứ đại thần khí – Trấn Yêu Lệnh, còn có nàng đang muốn giết người của Âm vực, nhưng dù có làm cách nào cũng tra không được người phía sau màn là ai?"

Nghe thấy hai chữ Âm vực, Nhan Nhiễm Tịch ngẩng đầu lên, cảnh giác nhìn về phía Dạ Thương Minh, ánh mắt hẹp lại, bắn ra tia sáng nguy hiểm.

Dạ Thương Minh không có để ý: "Kỳ thật ta cũng mới tra được ở buổi tối trước ngày diễn ra thọ yến, vốn ngày đó gặp người ở Mỹ Thực Trai ta đã nhận định người, cho nên không tính điều tra người, ta biết người không phải, ta nghĩ chờ tới lúc người chính miệng thừa nhận, nhưng Bộ Kinh Thiên đến làm cho ta có cảm giác nguy cơ, nên mới khẩn cấp muốn biết chuyện của người, ta lập tức phái người điều tra, ban đầu ta cũng rất chú ý nhất cử nhất động của Âm vực, sau lại điều tra người, dù tư liệu tuy rằng rất khó tìm, nhưng vì là có dấu vết để lại, cho nên ta xác định người chính là Âm đế của Âm vực."

"Sau đó thế nào?" Nhan Nhiễm Tịch hạ mí mắt hỏi.

"Ban đầu ta định sau khi thọ yến kết thúc sẽ chậm rãi bồi dưỡng tình cảm với người, nhưng Thượng Quan Bác Thành xuất hiện thật sự ngoài dự đoán của ta, lúc trước vì muốn có được càng nhiều tin tức cho nên ta có tiếp xúc với Lâm Nhưộc Thủy, bởi vì ta chưa từng xem trọng nữ nhân, nên hắn nghĩ Lâm Nhưộc Thủy là đặc biệt với ta, ta cũng không thêm giải thích, bởi vì ta cảm thấy không cần phải giải thích ta không có cảm giác gì với Lâm Nhưộc Thủy, lúc ấy ta sợ người hiểu lầm nên mới có phản ứng, sau đó người để cho ta rời đi, nhìn bộ dáng của người giống như tức giận, nghĩ tới việc Lâm Nhưộc

Thủy là điểm mấu chốt duy nhất được người nọ phái ra điều tra để đối phó với Âm vực nên ta mới đi khỏi, lúc ấy ta nghĩ người ở trong cung hẳn là không ai có thể làm gì người? Lại sợ Âm vực của người xảy ra vấn đề, cảm thấy mạnh mẽ không thể để đứt đoạn mới đi ra ngoài, kỳ thật sau khi ta ra ngoài thì lập tức thấy hối hận, mặc kệ thế nào ta cũng không nên rời khỏi người." Dạ Thương Minh cau mày, trong mắt cất chứa vô hạn đau xót và hối hận.

"Cho nên lúc Thượng Quan Bác Thành xuất hiện người nghĩ thấy hương vị của 'Say mê thủy tiên', đã biết dụng ý của hắn, cũng biết chỉ cần người vừa động khí, sẽ kích phát thai độc trong cơ thể người, mục đích của người là muốn để Thượng Quan Bác Thành biết, sau đó vào lúc hắn thả lỏng cảnh giác sẽ cho hắn một kích, nhưng ta không rõ, người biết rõ như vậy sao còn trúng chiêu?" Nhan Nhiễm Tịch nhìn thấy Dạ Thương Minh như vậy thì lập tức nghĩ ra được mọi chuyện, nhưng không nghĩ tới một tầng này.

"Ừ, ta vốn chỉ nghĩ như vậy, 'Say mê thủy tiên' ta có trúng qua, nhưng Thượng Quan Bác Thành lại làm cho ta tức giận, vốn tưởng rằng như vậy hai người chúng ta không có việc gì, nhưng chúng ta đã xem thường Thượng Quan Bác Thành, bên trong thứ hương kia không chỉ có 'Thị huyết' mà còn có 'Say mê thủy tiên'."

Dạ Thương Minh nói vậy nhưng trên mặt cũng không có hối hận, hắn cũng không hối hận việc mình đã làm, nếu lặp lại một lần nữa hắn cũng sẽ làm như vậy, tuy rằng biết không hẳn là tức giận, nhưng là khi hắn nhìn thấy ánh mắt Thượng Quan Bác Thành nhìn Nhan Nhiễm Tịch hắn không nhìn được, tuy rằng biết Nhan Nhiễm Tịch sẽ tránh được một kiếp kia, nhưng hắn vẫn không nhìn được đánh tiếp, sợ hãi vạn nhất có gì xảy ra, cho nên hắn không hối hận.

Tiếp tục nói: "Thật ra ta vốn không tính động Thượng Quan Bác Thành, nhưng, khi ta thấy hắn dùng ánh mắt đáng ghét đó nhìn người ta không nhìn được, hẳn là một người rất nguy hiểm, nên Tịch Nhi, người hãy đáp ứng ta, sau này đừng tiếp xúc nhiều với hắn."

Nhan Nhiễm Tịch trầm mặc, chuyện như vậy nàng thật sự không biết, nhưng mặc kệ người phía sau Lâm Nhược Thủy là ai, là của Âm vực, cũng không thể tùy tiện tiện tiện là có thể điều tra ra, nhưng Dạ Thương Minh lại điều tra ra cái này tuyệt đối không phải ngẫu nhiên.

Nghĩ đến đây nàng nhìn về phía Dạ Thương Minh, thanh âm có chút lạnh lùng: "Vậy người là loại người nào?"

Khóe miệng Dạ Thương Minh gợi lên, hắn chỉ biết chuyện gì cũng không thể gạt được nàng: "Người là Âm đế Âm vực, như vậy để xứng với người, ta tự nhiên là Minh hoàng Minh điện."

"Minh hoàng Minh điện?" Nhan Nhiễm Tịch luôn luôn bình tĩnh cũng không bình tĩnh nổi nữa, Minh hoàng nổi danh thần bí như nàng cư nhiên là Minh vương Dạ Thương Minh.

Thực vừa lòng biểu hiện của Nhan Nhiễm Tịch, thừa dịp nàng chưa chuẩn bị đưa một tay ra ôm Nhan Nhiễm Tịch vào trong ngực: "Đúng vậy, Minh hoàng Âm đế, thật là xứng đôi."

"Trách không được người có thể điều tra ra, xem ra thế lực của Minh điện cường đại hơn cả sự tưởng tượng của ta." Nhan Nhiễm Tịch cảm thán, tuy rằng từ trước đến nay Âm vực của nàng nổi danh cùng với Minh điện, nhưng nàng cũng hiểu được nàng vẫn thua Minh điện một chút.

"Ha ha, nếu người muốn biết ngày nào đó ta mang người đi tổng bộ Minh điện nhìn xem."

"Được, đến lúc đó ta dẫn người đi chiếm Minh điện của người, sau này Âm vực có thể xưng bá rồi." Nhan Nhiễm Tịch đắc ý nói, khi nàng nghe Dạ Thương Minh nói mang nàng đi trong lòng nàng là rất cảm động, tổng bộ có ý nghĩa gì nàng rõ ràng hơn bất kỳ ai, nhất là giống như Âm vực và Minh điện, nếu không khéo tuyệt đối sẽ bị diệt môn, cho nên tổng bộ của bọn họ đều thiết lập tại một nơi bí mật.

Dạ Thương Minh sùng nịnh nhìn Nhan Nhiễm Tịch cười nói: "Ha ha, lao lực như vậy làm gì, nếu người muốn ta sẽ cho người." Nói xong cắn nát đầu ngón tay, dùng nội lực điểm lên trán Nhan Nhiễm Tịch, một đạo kim quang hiện lên, hắn vừa lòng nhìn Nhan Nhiễm Tịch: "Vậy thì được rồi, chỉ cần người thúc dục lực lượng trong cơ thể, thì dấu hiệu trên trán người sẽ xuất hiện, mọi người trong Minh điện biết đây là cái gì, cho nên người là có thể tùy tiện điều động người."

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Động thủ

edit: quỳnh quỳnh

beta.rinina

Nhan Nhiễm Tịch vừa nghe vậy thì chạy tới trước gương, thúc dục nội lực trong cơ thể quả nhiên thật sự có một ký hiệu xuất hiện, nàng kinh ngạc nhìn Dạ Thương Minh hỏi: "Người không sợ ta thật sự hủy diệt Minh điện?"

"Ha ha, người sẽ không." Dạ Thương Minh chắc chắn nói.

"Vi sao ngươi khẳng định như vậy? Chúng ta mới nhận thức không lâu, không phải sao ? Hơn nữa ta còn là người của Tây Tần quốc." Lúc này Nhan Nhiễm Tịch không thể tin nên mới hỏi vậy

"Ta tin tưởng ánh mắt của mình, ngươi là loại người nào không quan trọng, chỉ cần ngươi là người là được, ngươi làm gì ta đều duy trì, ta tuyệt đối tin nhiệm ngươi." Dạ Thương Minh mỉm cười, ngày hôm nay chỉ sợ là ngày mà hắn cười nhiều nhất.

Nhan Nhiễm Tịch gạt mình, lắm bả nói: "Tuyệt đối tin nhiệm, nhưng nếu sai lầm không phải sẽ hoàn toàn huỷ diệt mình sao?"

Nàng nói rất nhỏ, nhưng Nhan Nhiễm Tịch không biết là Dạ Thương Minh vẫn nghe được, nhưng Dạ Thương Minh lại kiên định nói: "Ta tuyệt đối tin nhiệm ngươi thì sẽ tin tưởng ngươi không nghi ngờ, thẳng đến ngày chính miệng ngươi nói ta biết là ngươi lừa gạt ta, ngươi muốn để ta vạn kiếp bất phục, ngươi cô phụ tin nhiệm của ta, khi đó ta sẽ kéo ngươi cùng xuống địa ngục, nhưng ta yêu ngươi, cho nên ta sẽ không xa ngươi, dù là hoàng tuyền hay thiên đàng, ngươi ở đâu ta ở đó, chúng ta đều trốn không thoát."

Nhan Nhiễm Tịch không phần nộ, ngược lại cười, nàng muốn cùng hắn, tin sẽ tin, nếu bị lừa thì chúng ta cùng nhau xuống địa ngục, bởi vì từng yêu đến nghĩa vô phản cố, cho nên không có cách nào một người sống một mình.

"Hảo, ta cũng giống vậy, nếu ngươi phụ ta, lên trời xuống đất, ta nhất định khiến ngươi vạn kiếp bất phục."

Nhìn nhau cười, bọn họ là cùng một loại người, cho nên bọn họ tin tưởng bản thân.

Trong phòng một mảnh âm áp, bên ngoài là cảnh tượng hoàn toàn tương phản.

Trong lòng Bạch Ngạn Tung luôn lo lắng Nhan Nhiễm Tịch sẽ làm hại Dạ Thương Minh, nghĩ tới nghĩ lui vẫn cảm thấy vào xem có tốt hơn, vừa định đi vào thì có một bàn tay chặn trước mặt hắn, chỉ thấy Cổ Điện lạnh lùng nhìn hắn, Cổ Điện rất chán ghét Bạch Ngạn Tung, còn có tên Trì Ngưng Liên kia, đều không phải người tốt gì.

"Tránh ra." Bạch Ngạn Tung không còn bộ dáng ngày xưa, với Nhan Nhiễm Tịch và người của Nhan Nhiễm Tịch hắn đều không thích.

Lời này nếu nói với người khác có lẽ họ sẽ mắng một trận, nhưng thực có lỗi, Cổ Điện nàng tức giận rất khác, nàng không có công phu mắng người, trực tiếp dùng vũ lực, chỉ thấy Cổ Điện hóa thành quyền hung hăng tập kích Bạch Ngạn Tung, tốc độ của Bạch Ngạn Tung cũng không chậm, xoay người một cái đã tránh được, Cổ Điện lại đuổi theo không bỏ.

Bạch Ngạn Tung vừa trốn tránh vừa mắng to: "Ngươi dừng tay, ta nói ngươi biết ngươi không nên ép ta động thủ."

Cổ Điện không để ý tới, xuống tay càng lúc càng nhanh, càng ngày càng ngoan, cơ hồ đều là chiêu trí mạng, Bạch Ngạn Tung trốn không được, cũng nóng nảy: "Hừ, ngươi nghĩ ngươi là nữ nhân ta không dám đánh ngươi sao ?

Thân thủ hai người đều rất tốt, ngươi tới ta đi, không ai nhường ai.

Thượng Quan Nghị Sơ cũng không nhúng tay vào, chỉ đứng bên cạnh nhìn.

Thượng Quan Nghị Sơ mặt không chút thay đổi nhìn Kinh Âm hỏi: "Ngươi không đi giúp nàng ? Vô công của Tung rất lợi hại ."

"Hắn đánh không lại Cổ Điện." Kinh Âm nói không sai, không nói Cổ Điện không được biến thân, cho dù như bây giờ Bạch Ngạn Tung cũng chỉ miễn cưỡng tiếp được một lúc sau đó sẽ phải thua không thể nghi ngờ.

"Nhan cô nương hình như là vẫn bị nhốt tại lãnh viện sao lại có tỷ nữ lợi hại như vậy?" Trì Ngưng Liên dùng giọng điệu hoài nghi hỏi, hôm nay thì thấy Cổ Điện lợi hại, ngày ấy ở Mỹ Thực Trai cũng nhìn ra Kinh Âm lợi hại, tại sao hai người này lợi hại như vậy lại đi làm tỷ nữ, còn hết mực trung tâm? Sao một phế vật lại có được hai người như vậy.

Bọn họ thấy Cổ Điện và Kinh Âm đều mang một thân ngông nghênh, không phải người có năng lực sao có thể khiến người như vậy can tâm làm kẻ dưới được?

Nghe ra người này nghi ngờ Nhan Nhiễm Tịch, ánh mắt Kinh Âm trở nên lãnh liệt: "Nếu không phải tiểu thư nhà ta không cho phép, chỉ bằng các ngươi lần lượt vũ nhục nghi ngờ, mạng của các ngươi sẽ không lưu lại đến bây giờ, nhưng ta sẽ không muốn mạng của ngươi bây giờ." Nói xong Tiểu Hắc nhảy ra khỏi cái ôm của Kinh Âm, canh giữ ở cửa, Kinh Âm biến mất ở trước mặt mọi người.

Mọi người ngăn cả người, Thượng Quan Nghị Sơ và Thượng Quan Thương Vân chưa từng thấy qua vô công của Kinh Âm, thập phần kinh ngạc.

Thân hình vừa hiện, Kinh Âm xuất hiện ở phía sau Trì Ngưng Liên hung hăng cho hắn một chưởng, Trì Ngưng Liên lao đảo một cái thiếu chút nữa ngã trên mặt đất, vừa ổn định thì thân hình Kinh Âm biến mất sau đó lại xuất hiện tiếp một chưởng, cứ tuần hoàn như vậy, khóe miệng Trì Ngưng Liên đã chảy ra máu, bây giờ hắn rốt cục cảm nhận được có một thân võ công lại không thể dùng là có cảm giác gì.

Bình thường Kinh Âm trừ bỏ người uy hiếp tới tính mạng của Nhan Nhiễm Tịch hoặc là Nhan Nhiễm Tịch phản phò thì sẽ không tự mình động thủ, nhưng là bọn hắn cứ vũ nhục nghi ngờ Nhan Nhiễm Tịch từng lần một đã chạm vào điểm mấu chốt của nàng, cho nên nàng cũng muốn giáo huấn thật tốt bọn họ một phen.

Mà bên Bạch Ngạn Tung cũng bắt đầu lộ ra hiện tượng thất bại.

Thượng Quan Thương Vân và Thượng Quan Nghị Sơ mới nhìn mình hai người bạn tốt đều biến thành như vậy, trong lòng cũng rất gấp gáp, Thượng Quan Nghị Sơ là người đầu tiên nhìn không được, vọt lên, chỉ dẫu nói hấn không dám động, như vậy thì tách bọn họ ra là được, nhìn nhìn Bạch Ngạn Tung lại nhìn nhìn Trì Ngưng Liên, vẫn là đi giúp Tung đi, chỗ Trì Ngưng Liên rất khó ra tay, khinh công quý dị kia căn bản không có cách nào đối phó, hấn lập tức vọt qua chỗ Cổ Điệp và Bạch Ngạn Tung, không dám động thủ làm bị thương Cổ Điệp, chỉ có thể ngăn cách ở giữa, nhưng không biết hai người là cố ý hay là vô tình cứ đánh quyền về phía hấn, biến thành Thượng Quan Nghị Sơ khổ không nói nổi.

Nhìn người trong viện đánh nhau, nghĩ đến vẫn là tìm Nhan Nhiễm Tịch tốt hơn, vừa muốn vào cửa, một con hắc miêu chạy ra, Thượng Quan Thương Vân biết nó, là con mèo Khinh Âm ôm lúc này, hình như kêu Tiểu Hắc.

Nhìn trong mắt Tiểu Hắc tràn ngập cảnh cáo còn có khinh thường, Ách... Hấn xem rất rõ ràng trong con người kia là khinh thường, thật là có linh tính, bây giờ hấn cũng chỉ có thể nghĩ như vậy.

Hấn định vòng qua, ai ngờ Tiểu Hắc lại tiếp tục ngăn cản, hấn có chút kinh ngạc, con mèo này cũng quá có linh tính đi.

Vận khởi khinh công muốn vọt vào đi, nhưng hấn nhanh mèo còn nhanh hơn, bóng đen bay lại, hấn không thể không lui ra phía sau, hấn vốn tưởng rằng hấn rời khỏi thì sẽ không sao, nhưng hấn chưa đứng vững, Tiểu Hắc đã vọt lại, không thể làm nó bị thương chỉ có thể trốn, bị một con hắc miêu đuổi theo, hấn làm hoảng thượng thật đúng là uất ức.

Trong viện nhất thời loạn thành một đoàn, chỉ thấy bốn đại nam nhân bị hai nữ tử và một con hắc miêu truy chạy loạn, lúc Nhan Nhiễm Tịch và Dạ Thương Minh đi ra thì thấy cảnh tượng như vậy.

"Dừng tay." Thanh âm thân nhiên, nhưng là đối với bọn Khinh Âm lại là thánh chỉ.

Một câu rọi xuống chỉ thấy Khinh Âm lại biến mất, sau đó xuất hiện ở phía sau Nhan Nhiễm Tịch, Cổ Điệp vận khởi khinh công, rời đi nơi lung tung lúc này, thành thật đứng sau Nhan Nhiễm Tịch, Tiểu Hắc cũng ngừng lại, trong ánh nhìn chăm chú của bốn nam nhân dùng bộ dáng cao quý đi về phía Nhan Nhiễm Tịch.

Bọn họ không có nhìn lầm thật sự là bộ dáng cao quý, nó thân là tử thần, trừ bỏ Nhan Nhiễm Tịch, những người khác ở trong mắt nó đều là một đám nhân loại nhỏ bé, không hơn.

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Gặp Vô

edit: quỳnh quỳnh

beta.rinina

Nhìn bộ dáng của ba người, không đúng, là hai người cùng một bộ dáng kia, bốn người không có gì để nói, nhưng là càng nhiều hơn là thở phào nhẹ nhõm một hơi, không thể không nói hai người này thật sự rất cường hấn, nhất là cái người kia, tuy rằng bọn họ không hề động thủ, nhưng là bọn hấn cảm thấy một người huấn luyện được thành như vậy đã rất lợi hại, nếu bọn họ biết Tiểu Hắc căn bản không có vận dụng một chút lực lượng, chỉ đơn giản ngăn cản bọn họ vào cửa mà thôi, không biết bọn họ sẽ có cảm tưởng thế nào ?

Lúc này Khinh Âm và Cổ Điệp cúi thấp đầu.

"Sao lại thế này ?" Thanh âm lạnh lùng của Dạ Thương Minh vang lên, ánh mắt quét về phía bốn người đang chật vật trong viện.

Bốn người không nói, bọn họ phải nói thế nào đây, chẳng lẽ nói là bị hai nữ nhân này đánh cùng một lúc sao.

Thấy bốn người kia không có ý mở miệng, Nhan Nhiễm Tịch thân nhiên nói: "Khinh Âm, người nói."

Thân mình Khinh Âm run lên, tiến về trước thân nhiên nói: "Khinh Âm sai lầm rồi, cam nguyện chịu phạt." Nàng biết rõ với công lực của Nhan Nhiễm Tịch hấn là nhất thanh nhị sở nghe được chuyện xảy ra bên ngoài, lần này là các nàng lỗ mãng, quên chuyện Nhan Nhiễm Tịch thường giao cho các nàng, nhưng là nay mặc kệ có lý do gì sai lầm chính là đã sai lầm, nàng nên ổn trọng, chẳng những không có ngăn cản Cổ Điệp mà còn tự mình động thủ.

Nhan Nhiễm Tịch thoát nhìn thực thân thiết với các nàng, nhưng là chỉ có các nàng biết Nhan Nhiễm Tịch tàn nhẫn lãnh huyết cỡ nào, mệnh lệnh của nàng chỉ có thể tuyệt đối phục tùng, mà các nàng không có lệnh của Nhan Nhiễm Tịch đã tự mình động thủ, chỉ bằng điểm ấy là đáng chết.

Cổ Điệp ở phía sau cũng cúi đầu, không động đậy, đợi Nhan Nhiễm Tịch trách phạt, nàng hiểu được Nhan Nhiễm Tịch huấn luyện người không thể nói ra bên ngoài, các nàng phải tuyệt đối phục tùng mới đúng.

"Cổ Điệp , người nói."

Mặc dù Cổ Điệp có chuẩn bị nhưng là thân mình vẫn cứng lại, tiến lên nói: "Cổ Điệp cũng làm sai rồi, cam nguyện chịu phạt." Tuy rằng biết Nhan Nhiễm Tịch sẽ trừng phạt các nàng, nhưng nàng không hối hận, nàng và Khinh Âm không giống nhau, Khinh Âm là người xem xét đại cục, mà nàng chỉ là kẻ bảo hộ bên người Nhan Nhiễm Tịch, cho nên nếu chọn lại một lần nàng vẫn sẽ động thủ, không ai có thể vũ nhục Nhan Nhiễm Tịch trước mặt nàng, vì nàng (NNT) là chủ tử của nàng (CĐ).

Nhìn hai người mới vừa rồi còn nóng nảy mà bây giờ thành như vậy, chuyển biến như thế làm bốn người không khỏi nhẩn nha.

Bạch Ngạn Tung càng thêm chán ghét Nhan Nhiễm Tịch, rõ ràng các nàng vì nàng mới đánh nhau với bọn họ, bây giờ các nàng vẫn còn bảo hộ chủ tử, nếu hẳn là các nàng hẳn sẽ trực tiếp rời đi, ai muốn đi theo nàng chứ.

Nhan Nhiễm Tịch tức giận , nhưng không phải giận Khinh Âm và Cổ Điệp, mà là... Ánh mắt sắc bén bắn về phía Bạch Ngạn Tung, thân nhiên nói: "Lần này các người quả là sai rồi, phải nhớ kỹ thân phận của mình, chẳng lẽ A Miêu A Cầu gì đó các người cũng đánh, chớ cần người một ngụm chẳng lẽ người còn muốn cần lại nó sao ?"

Thanh âm thân nhiên không chút hoài nghi, lại khiến sắc mặt bốn nam nhân thay đổi.

Bạch Ngạn Tung muốn mở miệng mắng to, nhưng Dạ Thương Minh mặt không chút thay đổi nói: "Được rồi Tịch Nhi, việc nhỏ đó cứ để cho bọn họ nháo đi, chúng ta trước thôi."

Nhan Nhiễm Tịch nhìn nhìn mấy người rồi gật đầu: "Được."

Đối với hành vi thể nô của Dạ Thương Minh, Bạch Ngạn Tung rất tức giận, nhìn hai người nâng bước rời khỏi, Khinh Âm và Cổ Điệp nhìn nhìn lẫn nhau, cái gì cũng không có nói lập tức đi theo.

Nhan Nhiễm Tịch dừng bước, nói: "Ta không sao, các người ở lại đi."

"Nhưng..." Cổ Điệp còn muốn nói cái gì.

"Đừng quên sứ mệnh của người là phục tùng tuyệt đối." Ánh mắt của Nhan Nhiễm Tịch trở nên sắc bén, có đôi khi bảo hộ, lại càng dễ tạo thành tổn thất và thương vong, nàng xuất thân là bộ đội đặc chủng, điểm này nàng so với bất luận kẻ nào đều hiểu được , cho nên thù hạ của nàng đầu tiên phải có một giác ngộ thì phải là phục tùng tuyệt đối.

"Dạ." Cổ Điệp lập tức làm tư thế nghiêm, bọn họ đều do Nhan Nhiễm Tịch tự tay huấn luyện ra, cho nên mỗi lần Nhan Nhiễm Tịch ở dạng này bọn họ sẽ tự giác bảo trì tư thế nghiêm.

Nhìn theo bóng Nhan Nhiễm Tịch rời đi, thân mình Cổ Điệp trùng xuống, quét mắt kinh ngạc nhìn về bốn nam nhân một cái, đi theo phía sau Khinh Âm trở về Tịch Uyển.

Bốn nam nhân nhìn Dạ Thương Minh và Nhan Nhiễm Tịch rời đi, lại nhìn Cổ Điệp và Khinh Âm trở về Tịch Uyển, kinh ngạc và nghi hoặc trong mắt càng thêm rõ ràng, đến tột cùng Nhan Nhiễm Tịch là loại người nào ? Đây là chuyện bọn họ muốn biết nhất, bọn họ tuyệt đối sẽ không nghe đồn để nhận xét về Nhan Nhiễm Tịch, không nói gì, lần lượt đi khỏi, bọn họ cũng là có rất nhiều chuyện phải làm .

Nói sau Nhan Nhiễm Tịch cùng Dạ Thương Minh, hai người bỏ mấy 'Cái đuôi' phía sau, một đường đi đến ngoại thành, sau đó ngồi trên xe ngựa đã sớm đợi bọn họ ở ngoài thành.

Trong xe ngựa, Dạ Thương Minh ôm Nhan Nhiễm Tịch: " Băng Tân và Diễm Lạc bên ngoài là hộ vệ bên người của ta, vài ngày trước bọn họ đi làm chút chuyện nên người chưa thấy qua."

Nhan Nhiễm Tịch gật đầu, đối với sự giải thích của Dạ Thương Minh, Nhan Nhiễm Tịch rất vừa lòng , thân nhiên mở miệng: "Vô."

Tiếng nói vừa dứt, một bóng dáng hư vô xuất hiện ở trong xe ngựa, hai người bên ngoài giống như cảm giác được, chỉ nghe Dạ Thương Minh giống như sớm biết nói: "Không sao."

Băng Tân và Diễm Lạc nhìn nhau, yên lòng, trong lòng bọn họ cũng rung chuyển, bởi vì bọn họ cảm giác được người xuất hiện bên trong có võ công rất cao, nhưng không biết so với bọn họ tưởng thì thế nào ?

"Đây là ám vệ của ta." Giải thích đơn giản, cũng cho Dạ Thương Minh biết đây là người bên cạnh nàng, địa vị của Vô rất cao, thân phận trong Âm vực là đại diện cho nàng, quyền lực như vậy đơn giản do Nhan Nhiễm Tịch tuyệt đối tín nhiệm hẳn, nếu không có Dạ Thương Minh, vậy thì Vô là người duy nhất mà Nhan Nhiễm Tịch không hoài nghi , những người khác ít nhiều đều có điều giữ lại.

Ánh mắt Dạ Thương Minh mang theo địch ý, lạnh lùng nói: "Nam nhân ?" Ghen tuông trong giọng nói rất rõ ràng.

"Ừ, Vô chưa từng vượt qua giới hạn." Ngữ khí thân nhiên, giải thích như vậy với Nhan Nhiễm Tịch đã là rất tốt rồi, dù sao Nhan Nhiễm Tịch không có thói quen giải thích.

Tuy rằng trong lòng Dạ Thương Minh rất khó chịu, nhưng hẳn không nghĩ quản thật chặt Nhan Nhiễm Tịch, hung hăng trừng mắt nhìn Vô một chút, sau

đó ai oán nhìn về phía Nhan Nhiễm Tịch.

Nhan Nhiễm Tịch chịu không nổi ánh mắt Dạ Thương Minh, ho nhẹ hai tiếng: "Vô."

Vô đi theo bên người Nhan Nhiễm Tịch nhiều năm, giống như hình với bóng cho nên mỗi một động tác của Nhan Nhiễm Tịch hắn đều hiểu rõ, nháy mắt biến mất ở trước mắt của hai người.

"Vô, rất có chừng mực." Lại là một câu giải thích.

Dạ Thương Minh gật gật đầu: "Ừ, ta biết ngươi cũng có chừng mực, khinh công kia giống với Kinh Âm đúng không." Ngoài miệng đã muốn chuyển đề tài, nhưng trong lòng cũng dựng lên phòng tuyến thép với Vô, mặc kệ thế nào hắn cũng là nam nhân mỗi ngày đi theo Nhan Nhiễm Tịch, cần phải thận trọng.

"Đó không phải khinh công, là một loại gọi thuần di nhãn thuật." Nhan Nhiễm Tịch không giấu diếm Dạ Thương Minh, nhãn thuật không phải ai cũng có thể luyện, cần thể chất phù hợp.

Nàng không nhận người vô dụng.

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47

Nguồn nhảy chương mời các bạn đọc chương tiếp theo.

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 48: Cổ Điệp bị phạt

edit:quỳnh quỳnh

beta: rinina

Dạ Thương Minh sùng nịch nhìn Nhan Nhiễm Tịch: "Nàng lừa cũng không ít, ai có thể nghĩ đến người bị thế nhân khinh thường cư nhiên là người khiến bọn họ vừa nghe tên đã sợ mất mạng là Âm vực ám đề chứ."

Nhan Nhiễm Tịch cười nhẹ.

Bên cạnh Băng Tán và Diễm Lạc quả thật không còn bình tĩnh được nữa, chỉ nghe thấy Diễm Lạc kinh ngạc hô: "Ám đề."

Hai người đi theo người Dạ Thương Minh mặc kệ gặp chuyện gì đều vĩnh viễn giữ bộ dạng bình tĩnh tỉnh, nay có bộ dáng như vậy xem ra Nhan Nhiễm Tịch là Âm đề đã khiến bọn họ kinh ngạc đến khó tin.

"Sao nào ? Không giống ?" Nhan Nhiễm Tịch cười hỏi, quả nhiên nàng vẫn thích xem bộ dáng biến sắc của người khác.

"Không giống, không không không, giống." Hai người trăm miệng một lời, bộ dáng lấy lòng Nhan Nhiễm Tịch.

Nhìn ý cười trong mắt Nhan Nhiễm Tịch, Dạ Thương Minh quyết định cho Băng Tán và Diễm Lạc một điểm cộng, nếu để Băng Tán và Diễm Lạc biết Dạ Thương Minh vẫn tận tâm tận khổ khổ liều mạng vẫn không khiến Nhan Nhiễm Tịch nở nụ cười. Nhan Nhiễm Tịch biết thế trong lòng sẽ nghĩ sao ?

"Nơi này rất không sai." Nhan Nhiễm Tịch cười nhẹ nói, nàng thật sự vừa lòng với nơi này: "Sớm biết thì ta cũng bố trí Âm vực thành như vậy, kết quả lại bố trí theo phong cách phương tây, thật thất sách."

Tuy rằng không biết 'phong cách phương tây' là cái gì ? Cũng không biết Âm vực ra sao, nhưng Dạ Thương Minh biết trình độ thưởng thức Nhan Nhiễm Tịch rất cao: "Của ta cũng là của nàng, nàng thích thì chúng ta ở lại đây hai ngày."

Nhan Nhiễm Tịch nghĩ nghĩ, tuy rằng Minh vương phủ còn có rất nhiều chuyện phải làm, nhưng có Kinh Âm và Cổ Điệp hẳn là không chuyện có gì, cho

nên nàng gật đầu đáp ứng

Bên này Nhan Nhiễm Tịch vừa ly khai , Khinh Âm lập tức nhận được tin Âm vực truyền tới, trên thư chỉ có bảy chữ: "Thần làm hiện, Âm vực chịu yêu."

Khinh Âm nhận được mật tín thì gất gao nhũ mày, đây là một đại sự, có thể khiến ngàn người khom lưng vạn người chết, bây giờ nó xuất thế, giang hồ còn mời Âm vực, trong đó tránh không khỏi âm mưu, tiểu thư không ở đây, nàng phải đích thân đi xem xét, nhưng mà...

Cổ Điệp biết sự kiện lần này rất nghiêm trọng, nói: "Khinh Âm không cần phải xen vào, ta không sao, chuyện của Âm vực quan trọng hơn, người đi xử lý trước, chờ tiểu thư về, ta sẽ nói với tiểu thư, đến lúc đó để tiểu thư định đoạt."

Khinh Âm gật gật đầu , trước khi đi hết sức ngăn dạn vạn dạn, nhất định không thể lỗ mãng, mọi sự lấy tiểu thư làm đầu, trăm ngàn không được chọc phiền toái cho tiểu thư.

Cổ Điệp vui vẻ đáp ứng

Nhưng nói là một chuyện, sự tình xuất hiện lại là một chuyện khác, bởi vì Cổ Điệp căn bản không thể không chế.

Khinh Âm đi lưu lại Tiểu Hắc và Cổ Điệp.

Cổ Điệp là một người không ngồi yên được, nhưng vì Khinh Âm, nàng ngoan ngoãn ở tại Tịch Uyển , không ngờ một lần ngoan ngoãn duy nhất của nàng lại là tai nạn.

Ngày hôm sau khi Khinh Âm đã rời khỏi, Thừa tướng mang theo nữ nhi Trình Vũ Tĩnh đến, định vừa vào cửa là gặp được Nhan Nhiễm Tịch, ban đầu lấy thị vệ của Minh vương phủ tả tướng tuyệt đối không vào được, đang lúc lão quân gia muốn sai người đưa tả tướng ra ngoài thì Thái Hậu lại đến, bây giờ là thời gian lâm triều, Thượng Quan Thuring Vân tự nhiên không biết Thái Hậu sẽ đi đến Minh vương phủ vào lúc này, mà tả tướng lấy lý do tiểu nữ bị thương không đi vào triều.

Thái Hậu dẫn mọi người một đường đi vào Tịch Uyển.

"Minh vương phi đâu ?" Thái Hậu thấy Tịch Uyển chỉ có một tỷ nữ là Cổ Điệp, uy nghiêm hỏi.

Lão quân gia với nháy mắt Cổ Điệp, hẳn biết thực lực của Cổ Điệp không có bao nhiêu người đánh lại, nhưng đây là Thái Hậu, trên mặt thể nào cũng phải có chút ít kiêng kỵ.

Cổ Điệp không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: "Hồi Thái Hậu, Vương gia ta đã mang theo vương phi đi chơi, vài ngày mới nữa mới về."

Minh vương phủ cũng có mật thám của Thái Hậu, Thái Hậu tất nhiên biết Dạ Thuring Minh ra ngoài, bằng không cũng không lại náo loạn, nhưng bà ta không ngờ Dạ Thuring Minh còn mang theo Nhan Nhiễm Tịch cùng đi, trong lòng tức giận từ lúc còn trong thọ yến không thể phát tiết, bây giờ Nhan Nhiễm Tịch lại không ở đây, vậy chẳng khác nào chạy đi một chuyến không công, nhìn về mặt vô vị của Cổ Điệp, nếu Nhan Nhiễm Tịch không ở đây, vậy trước hết trừng trị tiểu nha đầu này của Nhan Nhiễm Tịch.

Ý tưởng của Thái Hậu và tả tướng không mưu mà hợp, tả tướng nhìn Nhan Nhiễm Tịch không ở đây, nghĩ chính đến nữ nhi của mình, quát mắng Cổ Điệp: "Làm càn , thấy Thái Hậu giá lâm cư nhiên không quỳ, phải bị tội gì."

Cổ Điệp bị tiếng rống làm cho sững sờ, nhưng là vừa nghe thấy muốn nàng quỳ xuống nàng sẽ không làm, đời này của nàng chỉ quỳ với Nhan Nhiễm Tịch, những người ở nơi này lại bắt nàng quỳ hay sao, chỉ là một đám nhân loại nhỏ, thật sự là không biết trời cao đất rộng.

Vừa định phát tác, nhưng nhìn thấy ánh mắt của lão quân gia, lại nghĩ tới lúc Khinh Âm đi có nói qua, ức chế xúc động của mình lại, nàng không nói gì, nhưng là vẻ mặt khinh thường kia lại kích thích tới Thái Hậu.

Ngực phập phồng, nổi giận đùng đùng, chỉ vào Cổ Điệp quát: "Tốt lắm, không hổ là tỷ nữ của Nhan Nhiễm Tịch, quả nhiên cuồng vọng giống nàng, kia thân sắc không có gì nhưng thật ra là xem thường Thái Hậu ta đây, hừ, nàng là vương phi của Minh vương, người chỉ là một tỷ nữ nhỏ, định làm phản sao.?"

"Người tới, bắt cho ta."

Thị vệ nhất thời cùng lên, Cổ Điệp nheo mắt, những người đó hàng ngày nàng còn không để vào mắt, vừa muốn động thủ, tay áo đã bị người kéo lạ , âm thanh khuyên bảo của lão quân gia vang lên: "Cổ Điệp cô nương, dù sao đây cũng là Thái Hậu, nếu động thủ ở đây chỉ sợ sẽ có phiền toái, người rời đi trước đi, nơi này giao cho ta, chờ chủ tử trở về người hãy quay lại."

Nghe xong lão quân gia nói xong, nắm tay thật chặt của Cổ Điệp cuối cùng buông lỏng ra, nhưng nàng không rời đi, nàng biết đứng ở trước mặt nàng là Thái Hậu, nếu nàng đào tẩu thì tội danh của nàng sẽ thành lập, cho dù không có đi nữa, vẫn lưu lại phiền toái cho tiểu thư sau này, nhưng muốn nàng quỳ xuống cũng không có khả năng, trong người của nàng là huyết thống cao quý không cho phép nàng quỳ trước một nhân loại nhỏ, một thân ngồng nghênh đứng ở nơi đó.

Trong lòng lại nghĩ, cùng lắm thì giết tất cả người ở nơi này, sau đó biến thành con bướm đi theo tiểu thư giống như Tiểu Hắc và Tiểu Kim vậy.

Thị vệ tiến lên cầm lấy tay Cổ Điệp, nếu là bình thường Cổ Điệp nhất định cắt móng vuốt của bọn họ xuống, trừ bỏ người thân cận của nàng có thể chạm

vào nàng, suy nghĩ một chút rồi nhớ kỹ gương mặt của bọn họ, có một từ ngữ là tính số sau.

Thái Hậu thực thỏa mãn nhìn Cổ Điệp bị chế trụ, một tỳ nữ nhỏ nhỏ cũng dám nói chuyện với nàng như vậy, quả thực là muốn chết: "Hừ, chủ tử ngươi không dạy ngươi cái gì là quy củ sao, như vậy hôm nay ai gia sẽ tự mình dạy cho ngươi." Trong mắt xẹt qua một tia âm lệ: "Người tới, áp nàng ta xuống, đánh một trăm đại bản, nếu miệng của nàng không nói một câu chịu thua thì tiếp tục cho ta, đánh tới chịu thua mới thôi."

Cổ Điệp nghe thấy lời nói của Thái Hậu, trong mắt hiện ra sát ý, nhưng là nghĩ đến trước khi Khinh Âm đã nói nàng phải che giấu, thành thành thật thật nằm úp sấp xuống, thù này nàng sẽ báo, tuyệt không thể liên lụy đến tiểu thư của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Tứ phương tề tựu

edit: quỳnh quỳnh

beta.rinina

Lão quân gia nhìn bản tử một lần lại một lần dừng trên người Cổ Điệp, nhíu mày, muốn lui ra ngoài, lại bị tả tướng phát hiện: "Quân gia muốn đi đâu vậy?"

Trong lòng lão quân gia trầm mắng, sắc mặt trở nên âm trầm: "Thái Hậu mặc kệ thế nào Cổ Điệp cũng là một cô nương yếu đuối, một trăm đại bản có điểm quá nặng, hơn nữa nơi này là Minh vương phủ, có chuyện gì cũng là phải đợi Vương gia vương phi về xử lý, ngài làm như vậy có phải có chút bao biện làm thay hay không." Thanh âm không kiên ngoạ không siểm nịnh, làm Thái Hậu hơi nhíu mi, suy nghĩ một chút tình cảnh lúc Dạ Thương Minh trở về, trong lòng có ý lui bước.

Tả tướng nhìn thấy Thái Hậu do dự, lập tức nói: "Thái Hậu, chẳng qua chỉ là quân giáo một nha đầu không hiểu chuyện, chẳng lẽ cả quyền lợi này ngài cũng không có sao?"

Tả tướng khiến Thái Hậu hoàn toàn kiên định, một nha đầu mà thôi, điểm ấy quyền lợi nàng vẫn phải có.

"Hừ, quân gia chỉ cần ở trong này nhìn là được rồi, sự tình của ai gia còn không đến phiên một quân gia nhúng tay." Ngữ khí Thái Hậu cường ngạnh làm lão quân gia tức giận.

Âm thầm làm cái thủ thế với ám vệ vương phủ, ánh mắt lại chuyển qua khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường kia, lộ ra vẻ không đành lòng.

Ai cũng không chú ý tới Tiểu Hắc đứng phía sau Cổ Điệp đã biến mất không thấy.

"Tám mươi mốt, tám mươi hai, tám mươi ba, tám mươi bốn..." Thị vệ bên cạnh lần lượt đếm.

"Dừng tay." Trì Ngưng Liên vừa tiến đến đã thấy khuôn mặt của Cổ Điệp tái tái nhợt, cắn chặt môi đến chảy máu, phía sau lại huyết nhục mơ hồ, hô lớn thành tiếng.

Hôm nay vốn định đến Minh vương phủ, nhưng còn không chờ hần theo tự mình đi, Âm vệ Minh vương phủ đã vội vàng chạy tới, nói một lần sự tình xảy ra cho hần nghe, hần không có giống với Bạch Ngạn Tung đối địch với Nhan Nhiễm Tịch, mà với Khinh Âm và Cổ Điệp thì hần vẫn rất khâm phục, hần biết Cổ Điệp có võ công, nên cũng hiểu được vì sao Cổ Điệp không rời đi hoặc động thủ, đơn giản nàng không muốn cho Nhan Nhiễm Tịch thêm phiền toái gì, là hần không rõ Khinh Âm đã đi đâu? Nhưng bây giờ hần không có thời gian suy nghĩ lung tung, để cho ám vệ đi hoàng cung tìm Thượng Quan Thương Vân, còn mình thì dùng khinh công chạy tới.

Trì Ngưng Liên lên tiếng khiến mọi người ngừng lại, hai tay Cổ Điệp đã nắm chặt, vẫn ầm ầm, nếu không phải ba chữ 'Nhan Nhiễm Tịch' luôn luôn lặp đi lặp lại trong đầu của nàng, phỏng chừng lúc này toàn bộ Minh vương phủ đã máu chảy thành sông.

Thái Hậu thấy Trì Ngưng Liên tới thì nhíu mày, ba chữ Trì Ngưng Liên không phải nói không, đây là một trong tứ đại công tử - Liên công tử, đặc tội hần không phải là lựa chọn sáng suốt.

Thái Hậu nhìn Trì Ngưng Liên hỏi: "Sao Liên công tử lại rảnh tới nơi này?"

"Mạng người quan trọng, cho dù là không có rảnh ta cũng phải đến." Khiêm Khiêm công tử, lại xuất khẩu sắc bén.

"Ha ha, Liên công tử đang nói cái gì, chẳng qua ai gia chỉ giáo huấn một nha hoàn không hiểu chuyện mà thôi." Thái Hậu cười nói.

"Giáo huấn này quá nghiêm trọng rồi." Trì Ngưng Liên cười lạnh.

"Liên công tử luôn luôn mặc kệ sự đời, hôm nay làm sao vậy, chẳng lẽ Liên công tử không biết là mình quá rộng sao ?" Thái Hậu châm chọc nói.

Tri Ngưng Liên lạnh lùng nhìn Thái Hậu: "Quá rộng? Quá rộng là ai đây, nơi này dù sao cũng là Minh vương phủ, Thái Hậu không nên làm vậy."

Thái Hậu không hờn giận nhìn Tri Ngưng Liên, tuy nói hấn là một trong tứ đại công tử - Liên công tử, nhưng uy quyền hoàng gia cũng không thể xâm phạm, hai người giằng co, lúc này Cô Diệp đã đứng dậy, trong mắt để lộ khôn cùng sát ý, nếu không phải trong suy nghĩ của nàng lặp đi lặp lại ba chữ 'Nhan Nhiễm Tịch', Minh vương phủ chỉ sợ đã máu chảy thành sông.

Tri Ngưng Liên nhìn người chật vật trong gió lại vẫn khó nén cao quý và cuồng ngạo khắc sâu trong xương tủy, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, theo lý thuyết người bị người khác đánh một trăm bản như vậy, nữ nhân không có khả năng đứng lên được, cho dù là nam nhân cũng mất nửa cái mạng, điều này làm cho hấn càng muốn biết Nhan Nhiễm Tịch đến tột cùng là loại người nào? Một thủ hạ đều đã như thế, vậy chủ tử sao lại là người nhu nhược được?

Bên này giằng co, trên triều đình bên kia, Thượng Quan Thương Vân đang lâm triều thu được tin tức của ám vệ Minh vương phủ, vừa nghe không hỏi thêm cái gì, lập tức xông ra ngoài, vội vàng lại mang theo tôn quý, hiện ra một chút hoảng hốt, khiến người ta cảm thấy sự tinh nghiêm trọng.

Thượng Quan Nghị Sơ cũng đi theo rất nhanh, tuy rằng hấn không biết phát sinh chuyện gì, nhưng Ám vệ Minh vương phủ hấn vẫn biết.

Bọn họ minh mục trương đảm rồi đi như vậy, chúng đại thần và thị vệ cũng theo sát sau đó, chuyện gì có thể khiến Hoàng Thượng không lâm triều, đây cũng làm bọn họ rất ngạc nhiên.

So với những người muốn xem kịch vui, sau lưng Thượng Quan Thương Vân đã ra một tầng mồ hôi lạnh, hấn vốn tưởng rằng, Nhan Nhiễm Tịch ở thọ yến có biểu hiện rất cường hấn hấn là không ai dám trêu chọc nàng, nhưng vạn vạn không ngờ lại có người nghĩ đến Cô Diệp, tuy rằng đó là thủ hạ của Nhan Nhiễm Tịch nhưng trong người lại khắc sâu tôn quý và cuồng ngạo, ngay cả người của hoàng thất cũng không thể so sánh, nghĩ tới buổi sáng quý dị kia, còn có con hắc miêu quý dị nữa, còn nghĩ đến Nhan Nhiễm Tịch, Thượng Quan Thương Vân cảm thấy hấn hấn là nên chuẩn bị trước cho mình một cái quan tài, nếu như lần này bị Nhan Nhiễm Tịch biết, chắc chắn Nam Lân Quốc sẽ đại loạn.

Một chỗ trong núi hoang, Tiểu Hắc gọi Quỷ Sát tứ phương, mệnh lệnh chỉ có một: tìm Nhan Nhiễm Tịch, nói nàng biết: 'Cô Diệp gặp nạn, tốc về.'

Nhìn Quỷ Sát tứ phương rồi đi, trong mắt Tiểu Hắc hiện lên sát ý, nhân có nhân đạo, quỷ có quỷ ngôn, tuy rằng quỷ không thể giết người, nhưng hấn là tử thần, trên đời này không ai có thể không chế nó, nếu dám đụng vào Nhan Nhiễm Tịch, vậy hãy nhận khôn cùng lửa giận của tử thần đi.

Lúc này Nhan Nhiễm Tịch đang chuẩn bị cùng Dạ Thương Minh đi thăm căn cứ huấn luyện của Minh điện, thuận tiện đi dạo một chút, nhưng là vừa đi vài bước, Nhan Nhiễm Tịch đột nhiên ngừng lại, Băng Tân và Diễm Lạc có chút khó hiểu, nhưng Dạ Thương Minh lại có thể cảm thấy trước mắt mình có từng trận âm phong thổi qua, sau đó thấy tươi cười trên mặt Nhan Nhiễm Tịch đã biến mất không thấy, thay vào đó là khôn cùng lửa giận và sát khí quanh thân.

Quay đầu với lạnh lùng nói Dạ Thương Minh: "Lập tức về Minh vương phủ." Sau đó thuận di biến mất trước mặt mọi người.

Nhìn Nhan Nhiễm Tịch biến thành dạng này, Dạ Thương Minh cũng biết nhất định là phát sinh sự tình gì rồi, vận dụng khinh công, cảm nhận không khí dao động xung quanh, lập tức đi theo.

Băng Tân và Diễm Lạc ở phía sau nhìn nhau, nếu trước đây bọn họ cảm thấy Nhan Nhiễm Tịch không giống như Ám vực ám đế, bây giờ bọn họ thu hồi ý tưởng kia, sát khí vừa rồi rõ ràng có thể so sánh với chủ tử của bọn họ, không do dự đuổi theo, tuy rằng võ công của bọn họ rất cao, nhưng trước Dạ Thương Minh và Nhan Nhiễm Tịch đã biến mất trước mắt cũng không đáng giá nhắc tới, vận nội lực, chung quy bị bỏ lại, thở dài một hơi, nhìn thấy trong mắt của nhau là bất đắc dĩ và cười khổ, đi theo một chủ tử lợi hại như thế đôi khi cũng rất buồn rầu.

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Chỉ là trùng hợp thôi mà

Lúc Thượng Quan Thương Vân mang theo mọi người chạy tới, đã thấy Tri Ngưng Liên đang giằng co với Thái Hậu, tả tướng, một bên Cô Diệp đứng độc lập trong gió, một thân ngông nghênh, sát ý trong mắt rất là rõ ràng, nhưng giống bị ức chế lại, xung quanh có vô số con bướm bay quanh, giống như tên Cô Diệp của nàng vậy, quả nhiên rất có duyên với bướm bướm.

Thấy Thượng Quan Thương Vân mọi người lập tức quỳ xuống hành lễ, duy Cô Diệp vẫn đứng thì có vẻ chói mắt.

"Lớn mật, nhìn thấy Hoàng Thượng còn không quỳ." tổng quản thái giám bên người Thượng Quan Thương Vân quát mắng.

"Câm miệng, trẫm còn chưa nói gì, sao ngươi dám làm càn." Thượng Quan Thương Vân lập tức quát, chê cười, ngay cả hấn nàng cũng dám đánh sao có thể quỳ với hấn.

Trong mắt Cổ Điệp hiện lên một chút châm chọc, quý, hừ, nằng đường đường là tiên thủ cư nhiên dám để nằng quý xuống, nghĩ đến Nhan Nhiễm Tịch, nằng buông nắm đầm ra, nằng đã nhìn đến nường này, nằng cũng mắng, đánh cũng đánh rồi, nói cái gì không thể tiếp tục ở trong này, cổ nên đau đớn, mặc kệ nói thế nào một trăm bản cũng không nhẹ nhàng gì, bọn họ xuống tay rất ngoan độc.

Trong mắt Cổ Điệp mang theo châm chọc, nhìn mọi người, sau đó nói với Thượng Quan Thương Vân, đã còn sự xúc động của ngày xưa, thay vào đó là lạnh nhạt như Nhan Nhiễm Tịch: "Hôm nay kẻ nào đã sỉ nhục bốn tọa tất sẽ đòi lại, nhưng không phải bây giờ, dù sao tiểu thư nhà ta rất sợ phiền toái." Nói xong rốt cục duy trì không được, thân thể lao đảo một chút, nhưng chung quanh vọt tới vô số bướm bướm, hương khí từng trận, đỡ Cổ Điệp đứng lên, giống như vô số bướm bướm làm thành ghế tựa vậy, xung quanh, trên bầu trời cũng là vạn điệp phi vũ, cảnh tượng bọn họ chưa từng gặp qua, nhưng nhìn những con bướm này, giống như mang theo địch ý.

Thượng Quan Thương Vân lắc đầu, sao hắn có thể có ý nghĩ như vậy, không nhìn cảnh đẹp như những người khác mà lo lắng hỏi: "Cổ Điệp, có muốn đi tuyên thái y."

Cổ Điệp lạnh lùng nhìn trước mắt, không nói gì nữa, bây giờ nằng cũng không có sức để nói cái gì.

"Hoàng Thượng, nằng chỉ là một tiểu nha đầu thôi." Thái Hậu 'Hào tâm' nhắc nhở.

Ánh mắt Thượng Quan Thương Vân bắn về phía Thái Hậu, ánh mắt quét qua tả tướng đứng sau, lạnh lùng nói: "Không phải tả tướng nói muốn bồi nữ nhi sao, sao lại bồi đến Minh vương phủ rồi?" Không giận mà uy, không hô là nhất quốc chi quân.

Tả tướng nghĩ bây giờ cũng không phải trên triều, với tức giận người trước mắt, nghĩ tới việc có Thái Hậu làm chỗ dựa, lá gan cũng lớn hơn, nhưng vẫn không nhanh không chậm như trước trả lời: "Hồi Hoàng Thượng, mặc kệ nói như thế nào tiểu nữ cũng là người của Minh vương phủ, cho nên hạ quan đã đưa tiểu nữ trở lại, nhưng là trùng hợp thấy tỷ nữ này không hiểu chuyện này, nơi này Nam Lâm Quốc ta, sao có thể để một tiện tỳ của Tây Tân Quốc kiêu ngạo, cho nên hạ quan và Thái Hậu mới ra tay giáo huấn."

Nói đến đường hoàng, nhưng mà...

"Người ta hay nói trong bụng Tể tướng có thể chống thuyền, nay xem ra đừng nói là thuyền chỉ sợ ngay cả căn nhà gỗ cũng khó vào được." Theo âm thanh rơi xuống, Nhan Nhiễm Tịch rúc vào trong lòng Dạ Thương Minh, xuất hiện trước mắt mọi người.

Kìa là cười nhẹ như trước, nhưng là hàn ý bên trong cũng không che giấu.

Thấy Dạ Thương Minh, mọi người ôm ấp tâm tư ban đầu, đều rất ăn ý biến thành e ngại, mọi người không dám phát ra tiếng, tất cả đều cúi đầu.

Uy nghiêm vừa nẩy của Thái Hậu cũng đã mất, ánh mắt kia có chút né tránh, lui bước.

"Tiểu thư." Cổ Điệp suy yếu hô một tiếng, mang theo tươi cười, cuối cùng nằng không có tạo mầm tai vạ cho tiểu thư.

Nhan Nhiễm Tịch nhìn dáng vẻ chật vật của Cổ Điệp, thân nhiên nói: "Theo bản vương phi, người như vậy căn bản không xứng làm tả tướng, an an phận phận không tốt sao, lại cứ dây phải người không nên dây chứ, chung quy cũng vào đường cùng."

"Người có ý tứ gì?" Tả tướng đã cảm nhận được sát ý của Nhan Nhiễm Tịch.

"Chọc người của bốn vương phi, sẽ có kết cục gì chẳng lẽ tả tướng không rõ ràng sao? Bốn vương phi đã nói rõ ở thọ yến rồi, xem ra tả tướng vẫn không rõ lắm, có muốn bốn vương phi làm mẫu một lần nữa hay không?"

Nghe thấy lời nói của Nhan Nhiễm Tịch, mọi người ở đây không ai không run như cây sậy, ngày đó ở trên thọ yến bọn họ đã nhìn rõ thanh thanh sở sở, vương phi không giống với lời đồn đãi trời sanh tính yếu đuối, nhất gan không biết, trong nháy mắt sẽ lấy đi một mạng người.

Đột nhiên có một Bạch Phát Lão Giả đi ra, từ ái cười nhẹ, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: "Bút tích của Minh vương phủ ta chờ nhìn xem Thanh Thanh Sở Sở, thấy không rõ cũng không chỉ có mỗi ta mà thôi, dù sao trên đời này không phải mỗi người đều có ánh mắt sáng như tuyết, cho nên vương phi nếu muốn làm mẫu, thì nên bắt đầu ngay bây giờ, như vậy có có vẻ uy tín hơn."

Nhan Nhiễm Tịch đánh giá người nói chuyện, trong mắt một trận tò mò, nhiều hơn là thương thức.

Nhìn ra ý tứ của Nhan Nhiễm Tịch, Dạ Thương Minh nhẹ giọng giải thích bên tai Nhan Nhiễm Tịch: "Đây là đương triều hữu tướng, Phùng Vô Thiên."

Phùng Vô Thiên - Nhan Nhiễm Tịch có nghe nói qua, dưới gối không có con cái, lai lịch không rõ, thân phận không biết, cho dù là trong hoàng thất tranh đoạt cũng chỉ lo thân mình, một chút cũng không đến gần, làm việc cẩn thận, nhất tâm kiến huyết, người đắc tội hắn chưa từng có kết cục tốt, ngay cả tả tướng cũng không dám tranh phong cùng hắn.

Ý vị thâm trường nhìn Phùng Vô Thiên, cười nhẹ: "Hữu tướng nói rất đúng." Lại là một kẻ phần trư ăn con hổ, một người giáo hoạt nhưng cũng thức thời, nằng thích.

"Nếu tả tướng không có thấy rõ ràng, như vậy ta sẽ cho thấy một lần, ai vừa mới động qua Cổ Điệp, đều chết đi." Ánh mắt Nhan Nhiễm Tịch lập tức trở nên sắc bén nói.

Khi Nhan Nhiễm Tịch vừa dứt lời, trên bầu trời đột nhiên rơi xuống mười hắc y nhân, không rõ diện mạo, chỉ là trong nháy mắt, tất cả mọi người còn

chưa có phản ứng, thì hắc y nhân đã biến mất, như trước vẫn là thi thể, những thi vệ vừa chế trụ Cổ Điện đã biến thành vật hi sinh, tất cả đều là một đao trí mạng, thủ pháp kỳ cang.

Nhìn thi vệ bên người mình đều đã thành thi thể. Thái Hậu chỉ vào Nhan Nhiễm Tịch, run run nói: "Ngươi, ngươi cư nhiên dám ở giết người trước mắt chúng thần, quả là không coi vương pháp ra gì, Hoàng Thượng, người này tuyệt đối không thể nuông chiều, nhất định phải nghiêm trị, nghiêm trị."

Nhan Nhiễm Tịch không kiên nhẫn, cười nhẹ: "Thái Hậu nói miệng không bằng chứng, mọi việc đều phải coi trọng chứng cứ, xin hỏi Thái Hậu, ngươi có chứng cứ gì nói là ta làm?" Rõ như ban ngày, bên trong căn khôn, chỉ sợ cũng có mình Nhan Nhiễm Tịch có thể tròn tròn mắt nói mình như vậy, nhưng quả thật đúng là không có chứng cứ.

"Hừ, ngươi thật can quấy, mọi người đều nghe ngươi nói xong thì những người đó đã tới, chẳng lẽ còn oan uổng ngươi sao."

"Ai quy định ta nói xong thì bọn họ không thể tới, chuyện này chỉ là trùng hợp." Nhan Nhiễm Tịch cười nhẹ không đổi như trước.

Thái Hậu còn muốn nói gì, Dạ Thương Minh một tay nhét Nhan Nhiễm Tịch vào trong lòng mình, lạnh lùng nhìn Thái Hậu: "Trên đời này chuyện trùng hợp nhiều vô cùng, Thái Hậu không phải rất rõ ràng sao? Giống như năm đó vậy, hay Thái Hậu có thể chứng minh chuyện đó không phải trùng hợp?"

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Thanh tràng

Lời nói của Dạ Thương Minh khiến mọi người an tĩnh lại, Dạ Thương Minh mở miệng còn ai dám nghi ngờ? Trừ phi kẻ đó không muốn sống nữa.

Nghĩ tới lúc này có mười người, mọi người cũng không xác định, theo lý thuyết Nhan Nhiễm Tịch là một tiểu thư không được sủng, sao bên người lại có ám vệ cao cường như vậy? Cuối cùng mọi người quy kết đó là đồ cưới của Nhan Nhiễm Tịch mang tới, ai cũng không tin đây là người của Nhan Nhiễm Tịch, cho dù lời đồn không thể tin, bọn họ cũng sẽ không nghĩ đến loại tình trạng này.

Nhưng ai cũng không chú ý tới hai tròng mắt khiếp sợ của Trì Ngưng Liên, hẳn biết mười người đó, trong nháy mắt ai cũng không nhìn ra bọn họ có võ công cao bao nhiêu, nhưng Trì Ngưng Liên biết mười cá nhân kia công phu rất cao, bởi vì bọn họ là những người từng cứu hần và Dạ Thương Minh, nhưng thế nào hẳn cũng không nghĩ đến bọn họ lại là người của Nhan Nhiễm Tịch, ánh mắt hần quét qua Nhan Nhiễm Tịch, nàng, đến tột cùng là loại người nào?

Lúc này có một thanh âm đánh vỡ cục diện bế tắc, Nhan Nhiễm Tịch rất rõ ràng đó là Thành vương Thượng Quan Bác Thành: "Ha ha, nơi này thật là náo nhiệt, ngay cả Hoàng Thượng cũng ở đây, là chuyện lớn gì vậy? Bỏn vương cũng đến giúp vui." Cuối cùng dừng ánh mắt ở trên mặt Nhan Nhiễm Tịch.

Lúc này Nhan Nhiễm Tịch cũng liếc mắt cảnh giác, khi đó nàng vốn nghĩ rằng có thể giải quyết Thượng Quan Bác Thành này, nhưng lúc hắc y vệ chặt vật đứng trước mặt nàng, nàng đã biết Thượng Quan Bác Thành là một nhân vật nguy hiểm.

Dạ Thương Minh che trước Nhan Nhiễm Tịch, lạnh lùng trước sau như một: "Xem ra Thành vương thật nhàn rồi."

"Đúng vậy, gần đây vừa vãn không có chuyện gì làm, cho nên đến xem Minh vương phi." Thượng Quan Bác Thành cười nói.

Nghe thấy câu giải thích như thế, sắc mặt Dạ Thương Minh âm trầm: "Đường như Thành vương đã quên, nàng là vương phi của bản vương."

"Chỉ là bây giờ, sau này thì không biết được." Thượng Quan Bác Thành tự tin nói.

"Sau này vẫn là như vậy." Dạ Thương Minh kiên định nhìn Thượng Quan Bác Thành.

Hai người chỉ thấy hỏa hoa chạm vào nhau, không chịu thoái nhượng một bước, rốt cục không cam lòng chỉ vậy, hai người đồng thời ra tay, Nhan Nhiễm Tịch bị Dạ Thương Minh đề lên nơi an toàn, sau đó vọt đi qua.

Trong gió người tới ta đi, ra tay quá nặng.

Cục diện như vậy không ai lường trước được, tuy rằng trước kia hai người đều là tranh phong tương đối, nhưng cho đến bây giờ cũng chưa từng động thủ với nhau, mọi người nhìn về phía Nhan Nhiễm Tịch vẫn cười nhẹ như trước, không khẩn trương chút nào, giống như nàng xem việc người khác đánh nhau là bình thường, nhưng trong lòng mọi người lại suy nghĩ đúng là hồng nhan họa thủy, từ lúc Nhan Nhiễm Tịch đến đây đã xảy ra huyết án nhiều lần, nhưng hồng nhan này... Mọi người trầm mặc.

Nhan Nhiễm Tịch vẫn đậm mặt cười, cuối cùng nhìn hai người trên không trung cười sâu sắc, sau đó không nhanh không chậm tiêu sái đi tới trước mặt Thái Hậu, vẫn đậm phong khinh nói: "Kê làm bị thương người của ta, chưa có ai toàn thân trở ra."

Không chờ Thái Hậu phản ứng lại, người đã đi đến trước Cổ Điệp, nhẹ nhàng vung tay lên, những con bướm đang đỡ Cổ Điệp lập tức tán đi, trong phút chốc trên không vương phủ có ngàn vạn bướm bướm phi vũ bốn phía.

Mọi người mở to mắt nhìn cảnh tượng này, rung động thật sâu, mà Nhan Nhiễm Tịch và Cổ Điệp giống như Hồ Điệp tiên tử, không nhiễm khói lửa chốn nhân gian.

Rung động bị một tiếng nổ đánh gãy, chỉ thấy Dạ Thương Minh phi thân ôm Nhan Nhiễm Tịch vào lòng mình, lạnh lùng nhìn Thượng Quan bác thành té trên mặt đất, khoe miệng đã tràn ra máu tươi.

Mang theo Nhan Nhiễm Tịch đi về phòng, Cổ Điệp theo sát sau đó, đột nhiên cước bộ Dạ Thương Minh dừng lại, lạnh lùng nói: "Quản gia, tiễn khách."

Dạ Thương Minh hạ lệnh trục khách, ai còn dám ở lại, không chờ lão quản gia mở miệng mọi người đã thực thức thò miệng rồi đi, Thái Hậu không hồn giật nhìn Thượng Quan Bác Thành chiến bại, cái gì đều cũng nói đi khỏi.

Một lát sau Minh vương phủ chỉ còn lại có Thượng Quan Nghị Sơ và Thượng Quan Thương Vân cùng với Trì Ngưng Liên.

Lão quản gia tiến lên không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: "Hoàng Thượng, thất vương gia, Liên công tử, xin mời." Ý tứ thực rõ ràng, mời rồi đi.

Ba người ngẩn ra, bọn họ chưa từng bị đuổi đi ra, nhưng nhìn ý tứ của Dạ Thương Minh, trong lệnh đuổi khách này, bao gồm bọn họ.

Ba người nhìn nhau, tức tối nhưng vẫn ly khai, bọn họ không dám cãi lời Dạ Thương Minh, hậu quả kia bọn họ không dám ném thử.

Vương phủ lập tức im lặng, lão quản gia nhìn cửa phòng đóng chặt, quả nhiên, vẫn là Vương gia lợi hại.

Trong phòng, Nhan Nhiễm Tịch ngồi xuống nhìn Cổ Điệp sắc mặt tái nhợt, thần nhiên hỏi: "Sao lại không hoàn thủ?"

Dạ Thương Minh cũng rất ngạc nhiên, ngồi xuống cạnh Nhan Nhiễm Tịch, rất tự nhiên ôm Nhan Nhiễm Tịch vào lòng, ở trong ấn tượng của hắn Cổ Điệp rất lợi hại, nhưng cũng rất xúc động, cư nhiên có thể chịu đựng bị đánh một trăm bản tử, thật đúng là kỳ tích.

Cổ Điệp loạng choạng thân thể, suy yếu nói: "Cổ Điệp không nghĩ tạo thêm phiền toái cho tiểu thư."

Nhận được đáp án này, Nhan Nhiễm Tịch thật không biết là nên khóc hay nên cười, thần nhiên nói: "Nhưng bây giờ ngươi đã cho ta phiền toái." Cảm nhận được thân mình Cổ Điệp nháy mắt cứng ngắc, tiếp tục nói: "Ta chưa từng để bọn họ vào mắt, chẳng qua là một đám diễn hề mà thôi, nhưng ngươi lại bị thương, mấy ngày này ai chăm sóc ta?"

Nghe thấy lời nói của Nhan Nhiễm Tịch, trong lòng Cổ Điệp lập tức sống lại, nàng biết tiểu thư sẽ không giận nàng, tiểu thư luôn cần nàng, vội vàng trả lời: "Cổ Điệp không có việc gì."

"Ừ, Khinh Âm đâu?" Từ lúc nàng vừa mới vào đã không thấy Khinh Âm.

Đương nhiên Dạ Thương Minh cũng chú ý tới điểm này, bởi vì hắn thực hiểu, mặc kệ Nhan Nhiễm Tịch ở nơi nào, là Khinh Âm ở nơi đó, trước tiên dâng một ly trà xanh, nồng đậm hương trà, thấm vào ruột gan.

Cổ Điệp nhìn mắt Dạ Thương Minh, thấy Nhan Nhiễm Tịch không nói gì thêm, đi theo nhiều năm tự nhiên hiểu được có ý tứ gì, tuy rằng không biết vì sao nàng lại thắng thần với Dạ Thương Minh, nhưng là vẫn nói ra chi tiết: "Khinh Âm về Âm vực."

Gật gật đầu, không hỏi gì: "Được rồi, đi nghỉ ngơi trước đi."

Cổ Điệp không cậy mạnh, nàng thực hiểu thân thể của mình bây giờ, nhưng vẫn hỏi một câu: "Tiểu thư, có muốn ta tìm một người đến chăm sóc tiểu thư vài ngày?"

"Không cần." Nhan Nhiễm Tịch còn chưa kịp cự tuyệt, Dạ Thương Minh trước hết mở miệng: "Ta sẽ tự mình chăm sóc Tịch Nhi."

Kính ngạc nhìn về Dạ Thương Minh, vốn Cổ Điệp đi coi như yên tâm, nhưng nghe Dạ Thương Minh nói vậy ngược lại lo lắng, chống lại con người đen của Dạ Thương Minh, nhưng vẫn rồi đi, thật ra nàng rất muốn nói một câu, có người còn không bằng không có người đâu. Nhưng nghĩ đến thân thể của mình bây giờ, vẫn không nói gì, rồi đi ra ngoài, dù sao tiểu thư nhà nàng cũng không cự tuyệt.

Trong phòng chỉ còn lại Dạ Thương Minh và Nhan Nhiễm Tịch.

Nhan Nhiễm Tịch thần nhiên hỏi: "Ngươi muốn chiếu cố ta?"

Dạ Thương Minh kiên định gật gật đầu: "Ừ, sau này ăn, mặc ở, đi lại của nàng ta sẽ toàn quyền phụ trách."

"Chuyện này thì không cần, ngươi phái một hạ nhân đến cho ta là được rồi." Nàng đúng là không có ý định để Dạ Thương Minh chăm sóc mình.

Chương 52: Trảm Ma Lệnh xuất thế

Nghe xong lời nói của Nhan Nhiễm Tịch, trong lòng Dạ Thương Minh có chút ghen tuông: "Chẳng lẽ ta còn kém hơn hạ nhân?"

Nhan Nhiễm Tịch không rõ, nên lúc này nhìn Dạ Thương Minh, vô tội chớp chớp mắt to: "Không có."

"Vậy vì sao nàng không đồng ý cho ta chăm sóc nàng?" Dạ Thương Minh lần đầu tìm tòi như vậy.

Ánh mắt Nhan Nhiễm Tịch tự tiếu phi tiếu: "Bình thường người đều để người khác chăm sóc, sao có thể chăm sóc người khác chứ."

"Nàng không phải người khác." Bộ dáng này làm cho Nhan Nhiễm Tịch không biết nên nói gì.

Nhưng vẫn gật gật đầu đáp ứng: "Được rồi, người tùy tiện đi." Nàng nghĩ nếu nàng không đồng ý hôm nay liền không có cách nào nghỉ ngơi.

Được đáp án vừa lòng, Dạ Thương Minh mỹ mãn ly khai, hắn còn có một chuyện phải làm, ngày mai là có thể mỗi ngày cùng ở với Tịch Nhi của hắn.

Đêm nay, nhất định sẽ không bình tĩnh.

Hai nơi của Minh vương phủ.

Tịch Uyển

Trong tay Nhan Nhiễm Tịch cầm chiếc ly, nhưng nước thì không có. Kinh Âm, nàng thầm nghĩ chấp nhận một chút, hưởng hồ bầy giờ còn có chuyện quan trọng hơn.

Nhìn Vô phía trước, con người thần nhiên mang theo một tia tàn nhẫn: "Vô, thông tri hắc y vệ đêm nay đi ám sát Thái Hậu, mang theo huynh đệ bên trong Nam Lâm Quốc đi tá tướng phủ, diệt phủ." Hai chữ thật mạnh với cái chiếc ly trong tay Nhan Nhiễm Tịch tan thành bụi phấn.

Trong tiền viện

Dạ Thương Minh đứng ở bên cửa sổ, lạnh lùng nói với Bần Táng: "Đêm nay mang theo người đi tá tướng phủ, diệt phủ."

Hai người tâm tư giống nhau, nhưng Nhan Nhiễm Tịch chậm một bước, lúc Vô mang theo người tới đã là một mảnh ánh lửa, máu chảy thành sông.

Khuôn mặt sau mặt nạ nhú lại, nói với người phía sau: "Về theo đường cũ."

Vô số hắc y nhân nháy mắt biến mất về bên trái tướng phủ, bốn phương tám hướng không biết ẩn nấp đi nơi nào.

Vô thật sâu nhìn vào trong, phi thân đi vào trong tá tướng phủ, lúc này bên trong tá tướng phủ đã không còn như ngày xưa đường hoàng long lầy, chỉ có thể thảm bi thương.

Bước chậm chậm đi về phía bên trái tướng phủ, vào thư phòng, một người dính máu chặt vật ngồi ở ghế trên, ánh mắt mở thật to, lỗ tai đã bị cắt, đầu lưỡi cũng bị cắt, mắt chỉ còn một, tay chân đều đã bị cắt, nhưng Vô vẫn rõ ràng cảm giác được hơi thở mỏng manh của hắn, đi về trước, nhìn ra được tá tướng đã bị dùng hình, nhưng đối phương hiển nhiên không nghĩ để hắn chết quá nhanh, còn 'Hào tâm' cầm máu cho hắn.

Lúc này trong lòng Vô đại khái đã biết là ai làm, nhưng thật không ngờ thủ pháp này lại giống chủ tử hắn.

Nhìn mất tá tướng toát ra sợ hãi vội vàng muốn chết, điều này làm cho Vô nghĩ đến thủ pháp của chủ tử —— muốn sống không được muốn chết không xong.

Lạnh lùng nhìn tá tướng, thật ra Vô không có ý kiến gì với tá tướng, trong lòng Vô chỉ có một người là Nhan Nhiễm Tịch, cho dù là thân nhân, bằng hữu, thuộc hạ của Nhan Nhiễm Tịch, hắn cũng không liếc mắt một cái, cho dù bọn họ gặp nguy hiểm, không có mệnh lệnh của Nhan Nhiễm Tịch hắn cũng không ra tay cứu giúp, chung quy hắn là một kẻ vô tình, nhưng tuyệt đối trung tâm, hắn có thể cam đoan này trên đời chỉ cần không có Nhan Nhiễm Tịch, như vậy thì cũng không có Vô, hắn là chiếc bóng của nàng, không có bản thể, chiếc bóng cũng không thể tồn tại.

Nhìn ra được tá tướng này còn có thể sống đến lúc trời sáng, nhưng không có khả năng cứu sống, hắn lạnh lùng rời đi, để lại tá tướng một mình đợi từ thần đến, đây là một sự trừng phạt đáng sợ.

Đến lúc hắn chết, hắn mới hiểu được thế giới này không nên đắc tội với người nào nhất, người đó là Nhan Nhiễm Tịch.

Bên kia hắc y vệ vô thanh vô tức lên vào hoàng cung, vừa mới vào phòng Thái Hậu, đã thấy có người ngồi ở trên giường chờ bọn họ, như sớm biết bọn

họ sẽ đến vậy.

Nhìn mười hắc y nhân, thần sắc không hề kích động, cười: "Ha ha, ban đầu ta còn tưởng rằng hôm nay người tới sẽ là Dạ Thương Minh, thật không ngờ lại là Nhan Nhiễm Tịch, xem ra Nhan Nhiễm Tịch không đơn giản như vẻ ngoài như vậy, là ai gia xem nhẹ nàng.

Nhưng tính tình này thật giống Dạ Thương Minh, có cừu oán lập tức báo ngay hôm đó, đủ cuồng, nhưng vẫn rất tuổi trẻ* ." Nhìn hắc y nhân trước mắt , Thái Hậu biết đây là những người Nhan Nhiễm Tịch kêu ra lúc ban ngày.

* ý là tuổi trẻ kích động

Bị nhận ra, mười người một chút cũng không chút kích động, hắc y nhân cầm đầu lạnh lùng nhìn Thái Hậu , không nói thêm nữa mang theo người vọt lên.

Thái Hậu bình tĩnh nhìn mười người, không nhanh không chậm giờ lệnh trong tay lên , trên mặt mười người không có gì, nhưng là trong lòng cũng là kinh hãi.

Lệnh bài đó bọn họ biết (‘nhận thức’ = ‘biết’ nhé) —— Trảm Ma Lệnh.

Thái Hậu cầm lệnh bài, niệm mấy câu mơ mơ hồ hồ trong miệng, trong phòng trống rỗng đột nhiên đi ra mấy bạch y nhân, đeo mặt nạ, không thấy rõ diện mạo , trong phòng ban đầu rất rộng, lập tức trở nên nhỏ đi, hắc y vệ bắt đầu cảnh giác.

Hiển nhiên Thái Hậu không nghĩ để bọn họ chết đi nhanh, không hạ mệnh lệnh, mà có chút khinh thường nói: "Hừ , muốn dùng mười tên ám vệ đến ám sát ta, Nhan Nhiễm Tịch muốn dùng tay không bắt sói sao ? Thật sự là nghĩ mình không gì không làm được sao, quả thực rất ngu xuẩn."

"Cầm mồm" Hắc y vệ cầm đầu lớn tiếng quát, không ai có thể vũ nhục chủ tử ở trước mặt bọn họ, chủ tử là thần của bọn họ.

"Hừ, chẳng lẽ ta nói không đúng sao ? Hay là ngươi nghĩ đến mười ám vệ các ngươi có thể tránh được tử vong ảm vệ của Trảm ma lệnh ?" Mỗi một lệnh bài có thể điều động tử vong ảm vệ một phương, hơn nữa có thể dùng lệnh bài trống rỗng điều động, có thể nói tử đại thần lệnh cũng là một cái bình khó lưu động , nghe nói mỗi một thần lệnh đều có năm trăm tử vong ảm vệ, chỉ cần năm trăm tử vong ảm vệ này đủ để so sánh với thiên quân vạn mã.

Thái Hậu nhìn bộ dáng của hắc y vệ, không một tia lùi bước, như đối diện họ chẳng phải nhân vật lợi hại gì.

Điều này làm Thái Hậu rất không hài lòng, lạnh lùng châm chọc: "Sao nào , thoát nhìn thì các ngươi đã chuẩn bị tinh thần chịu chết rồi sao."

Đối với lời châm chọc của Thái Hậu, hắc y vệ không biểu hiện ra một tia tức giận, chỉ cần không đề cập đến Nhan Nhiễm Tịch, bọn họ sẽ không đi động một tia cảm xúc nào, người cầm đầu lạnh giọng nói: "Chúng ta vốn là tử sĩ, cho dù là chết cũng đã sớm chuẩn bị, ngay cả cái chết chúng ta còn không sợ, còn sợ hãi là đối thủ mạnh sao ? Ở trong mắt các ngươi bọn họ là tử vong ảm vệ, nhưng ở trong mắt chúng ta thì họ là địch nhân, chúng ta phải giết chết địch nhân, cho nên tới bây giờ chỉ có hai điều, sống hay chết, không hơn."

Đây là suy nghĩ trong lòng của bọn hắn, đây là mệnh của bọn hắn, vì Nhan Nhiễm Tịch bọn họ sẽ nhận mệnh, bọn họ không hối hận, bọn họ chưa bao giờ thấy mình kém hơn tử vong ảm vệ, bọn họ được Nhan Nhiễm Tịch tự tay huấn luyện, bọn họ tin tưởng bản thân, tin tưởng Nhan Nhiễm Tịch, Nhan Nhiễm Tịch từng nói với bọn họ ‘ Người đứng cảm không buông tay – Thắng’, bọn họ là kiều ngạo của Nhan Nhiễm Tịch, bọn họ là cường giả, là vô địch .

Cho nên dù phải đối mặt với tử vong ảm vệ, bọn họ cũng tuyệt không sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Người dũng cảm không buông tay – Thắng

Không có do dự, rút giây động rừng, có người bắt đầu động thủ, hắc y vệ rất lợi hại, nhưng tử vong ảm vệ còn lợi hại hơn, bọn họ là truyền thuyết không phải không, được một lát , hắc y vệ đã có người bị thương, nhiều năm qua bọn họ chưa từng bị thương, nay lại chảy ra máu. (huyết = máu)

Mười người hơi chuyển mắt, bọn họ biết nhiệm vụ lần này không hoàn thành được, cho nên bọn họ chỉ có thể lui, có thể toàn thân trở ra là được, lúc trước Nhan Nhiễm Tịch đã nói, bọn họ điều kiện tiên quyết để hoàn thành nhiệm vụ là bảo toàn tính mạng đứng trước mặt nàng, cho nên bọn họ sẽ không ngốc đến mức dùng sinh mệnh của mình đi đổi sinh mệnh của người khác.

Mười người rất ấn tượng ra ngoài, nhưng vừa đi ra ngoài thì bọn họ giật mình, đầy đất là nhưng đoạn tay cụt, không có người, nhưng bọn hắn là cái gì, là những người sinh hoạt âm thầm, cho nên bọn họ biết ở chỗ tối đã có vài phương nhân mã, tuy rằng không rõ có chuyện gì xảy ra , nhưng bây giờ bọn họ không có thời gian tìm hiểu.

Bọn họ lao về trước, tử vong ảm vệ lập tức lao theo, ước chừng có mười mấy tử vong ảm vệ đuổi theo, còn lại canh giữ bên cạnh Thái Hậu,

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, tử vong ảm vệ giống như có khôn cùng lực lượng, nhưng hắc y vệ cũng không thờ dốt.

Điều này khiến người ở chỗ tối không khỏi kinh nể.

Lúc này trên người hắc y vệ đã có ít nhiều thương tích, mỗi người đều dính máu, nhưng là bọn hắn giống như không có bị thương, như trước dũng mãnh chém giết.

Nhưng hắc y vệ chung quy là người có máu có thịt, tuy rằng song phương chưa có người tử vong, nhưng bọn hắn hiểu cứ tiếp tục như vậy, chết chỉ có bọn họ.

Hắc y vệ cầm đầu la lớn: "Bốn người ở lại, năm người khác đi."

Nghe thấy người cầm đầu nói, ăn ý ngày xưa đã không còn, vào lúc sinh tử trước mắt bọn họ tuyệt đối sẽ không để huynh đệ mình ở lại, không ai rời đi.

Người cầm đầu vừa thấy không khỏi tức giận, nhưng trong lòng cũng cảm động: "Chớ quên, các người phải tuyệt đối phục tùng nhiệm vụ, đi."

Hắc y vệ cắn răng, trong tay nắm kiếm gắt gao, gân xanh hiện ra, năm người bị thương nghiêm trọng bị bốn người đẩy ra ngoài, năm người khác không có lãng phí thời gian, trong mắt mang theo hận ý đau đớn, phi thân rời đi.

Tử vong ảm vệ muốn đuổi theo, nhưng năm người còn lại sao có thể để bọn họ như ý, năm người nhìn vào mắt nhau, hai tay kết thành thủ thế người khác chưa từng thấy qua, kết thành rất nhanh, chỉ thấy năm hắc y vệ còn lại, hung hăng đẩy bàn tay, tất cả tử vong ảm vệ muốn tiến lên đều lui về phía sau.

Tuy rằng chỉ một chút, nhưng cũng đủ cho năm người khác ly khai.

Đây là kết giới Nhan Nhiễm Tịch dạy cho bọn hắn, nhưng năng lượng của bọn hắn không đủ, cho nên Nhan Nhiễm Tịch sửa lại một chút, để năm người hợp tác, lại chỉ có thể giữ liên tục trong thời gian một hơi thở, nhưng bọn họ rất rõ ràng lúc cao thủ quyết đấu, thời gian một hơi thở định sinh tử.

Chuyện quý dị như vậy, mọi người xem từ một nơi bí mật gần, ngay cả Thái Hậu cũng khiếp sợ.

Tử vong ảm vệ lại vọt lên một lần nữa, lại là một hồi chém giết, cả người của năm người dính đầy máu, mà tử vong ảm vệ chỉ có vài người bị thương nhẹ, nhưng thành tích như vậy ở trước mặt những người đã là tốt, nếu là hắc sao, như vậy chỉ sợ chỉ có đường chết, bởi vì đến nay chưa có người thoát đi trong tay tử vong ảm vệ, bọn họ là người thứ nhất, tuy rằng chỉ có năm người chạy thoát, đã là kỳ tích.

Có lẽ trận chiến này rất kịch liệt, cả chủ tử cũng tới xem, phurong của Thái Hậu đương nhiên có rất nhiều người để mắt tới, đây là trong cung, một người cũng không thiếu, trong lòng thì biết rõ nhưng không nói ra.

Nhìn người phía dưới, bọn họ rõ ràng là người của Nhan Nhiễm Tịch, thân thủ như vậy khiến bọn hắn khiếp sợ, Trì Ngưng Liên và Bạch Ngạn Tung ở một chỗ nhìn phía dưới, Trì Ngưng Liên thấp giọng nói: "Mười hắc y nhân lúc trước đã cứu ta và Minh là bọn họ."

Trong mắt Bạch Ngạn Tung lóe lên khiếp sợ, chợt nghe Trì Ngưng Liên tiếp tục nói: "Bọn họ là người của Nhan Nhiễm Tịch."

Tuy rằng nói vậy, nhưng trong mắt hai người đều mang theo nghi hoặc, nhưng bọn hắn chưa từng nghĩ tới phải đi xuống cứu bọn họ, bọn họ rất rõ ràng người phía dưới là tử vong ảm vệ, không phải nói cứu là có thể cứu, ở trong mắt bọn họ, đó đã là người chết.

Mọi người còn chưa phục hồi tinh thần, chợt nghe phía dưới có một tiếng hô to: "Đầu, người đi nhanh đi."

Cầm đầu lạnh giọng nói: "Phải đi thì cùng nhau đi, bọn họ đã trở về, chúng ta cũng không còn bản khoản." Sau đó hô lớn: "Chủ tử nói qua, 'người dũng cảm không buông tay – thắng' chúng ta là dũng giả, là cường giả, hôm nay cho dù chết chúng ta cũng phải kéo theo vài cái đệm lưng, nếu không cho dù đến địa ngục, ta cũng không thừa nhận các ngươi là huynh đệ của ta, giết cho ta."

Bọn họ trốn không thoát, bọn họ không thể giết người này cho Nhan Nhiễm Tịch, cho nên chết cũng phải đổi dùng mạng đổi mạng, nói cho chủ tử bọn họ biết, bọn họ chết có giá trị, bọn họ không chết vô dụng.

Một câu thôi, năm người đã lâm vào đường cùng, không biết tại sao lại có khí lực, vọt lên một lần nữa.

Tinh thần như vậy, khiến những người ở chỗ tối khiếp sợ, nghe thấy câu nói như vậy, bọn họ không nhịn được nhiệt huyết sôi trào.

Trong lòng không tự chủ nghĩ tới Nhan Nhiễm Tịch, năng lực cuộc là loại người nào, người như thế, vì sao cam nguyện liều mạng vì nàng, câu nói 'Người dũng cảm không buông tay – thắng', đến tột cùng người thế nào mới có thể nói ra, khiến bọn họ mê mang.

Bên kia, năm người chạy đi, lập tức về Minh vương phủ Tịch Uyển, Nhan Nhiễm Tịch đang nhắm mắt lập tức mở ra, mùi máu này, nàng rất quen thuộc, không chậm trễ nửa khắc, tùy ý mặc kiện quần áo, lập tức xông ra ngoài, nhìn năm người dính đầy máu, nhủ thầm: "Sao lại thế này?"

Một người bị thương còn có vẻ khỏe hơn mở miệng: "Chủ tử, Thái Hậu có Trảm ma Lệnh, đầu họ để năm người chúng ta đi, bây giờ không rõ sinh tử."

Trảm ma Lệnh, mảy Nhan Nhiễm Tịch càng nhăn, lạnh lùng nói: "Các ngươi đi nghỉ ngơi."

Năm người không nói gì, mặc kệ Nhan Nhiễm Tịch nói gì bọn họ cũng không phản bác.

Cùng lúc đó Dạ Thương Minh cũng thu được tin tức, không dùng một khắc mang theo Băng Tân và Diễm Lạc lao thẳng đến Tịch Uyển, là hấn sơ sót, quên nói cho Nhan Nhiễm Tịch biết trong tay Thái Hậu còn con bài chưa lật.

Cổ Diệp nhận lệnh về phòng, vốn định rời khỏi, lúc này Dạ Thương Minh đột nhiên tới, không nói thêm gì, thuận di một cái biến mất tại chỗ, Dạ Thương Minh nhìn Vô biến mất không thấy, vận dụng khinh công phi thân rời đi, Băng Tân và Diễm Lạc nhận mệnh đi theo, trong lòng lại nói: có chủ tử như vậy thù hạ bọn họ còn muốn gì hơn.

Vẫn đang nhìn tình huống phía dưới của mọi người, không ai không thờ dài, năm người kia đã không có sinh hy vọng, bọn họ nhất định nhận hết bi tráng, thất bại vẫn là thất bại mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Cứu người

Lúc này bên người Trì Ngưng Liên và Bạch Ngạn Tung đột nhiên xuất hiện hai bóng dáng, nếu bọn họ không rõ khuôn mặt thật thì đã la lên rồi, quả nhiên là vô thanh vô tức.

Hai người tới là Dạ Thương Minh và Nhan Nhiễm Tịch, Nhan Nhiễm Tịch vừa hiện thân, Dạ Thương Minh tự động đi theo.

Nhan Nhiễm Tịch thân nhiên nhìn năm người ở dưới đã muốn hấp hối, chỉ sợ không còn bao nhiêu thời gian, nhìn tử vong ẩn vệ cũng có rất nhiều người bị thương, còn có một người thoát nhìn bị thương rất nặng, tổng thể mà nói bọn họ biểu hiện rất không tệ, nhưng đó là trong mắt người khác, ở trong mắt Nhan Nhiễm Tịch bọn họ còn kém rất nhiều, cùng là người giống nhau, chênh lệch là sống chết, cho dù là tử vong ẩn vệ thì sao, nếu bọn họ đủ lợi hại thì sẽ không như thế, cho nên nếu thất bại, nguyên nhân bởi vì thực lực bọn họ cũng do năng huấn luyện sai lầm, trước giờ Nhan Nhiễm Tịch luôn luôn biết thừa nhận sai lầm của mình, bằng không thực lực không có cách nào tăng lên, nhất là quan hệ đến sống hay chết.

Nhìn ánh mắt Nhan Nhiễm Tịch bình thản, giống như là xem người khác chém giết thôi, bọn hấn biết đó là người của Nhan Nhiễm Tịch, sùng bái như vậy nhưng nàng lại chỉ dùng vẻ mặt không chút thay đổi nhìn, thật sự khiến Bạch Ngạn Tung cảm thấy bức bối, hơn nữa hấn vốn nhìn Nhan Nhiễm Tịch không vừa mắt, châm chọc: "Ha ha, người của mình ở dưới liều mạng, mình còn ở nơi này mắt lạnh nhìn, thật không biết nếu để bọn họ biết, thì sẽ nghĩ sao, có thể cảm thấy không đáng giá vì mình hay không."

Nhan Nhiễm Tịch không nhìn Bạch Ngạn Tung, cũng không phản bác giống ngày xưa, lạnh lùng nói: "Ở trước lúc sinh tử mới là thời cơ làm thực lực tăng lên tốt nhất, mới có thể để bọn họ biết, cái gì là thiên ngoại hữu thiên nhân ngoại hữu nhân." Đã như cười nhẹ ngày xưa, vẻ mặt chân thật, khiến Bạch Ngạn Tung có chút không thích ứng, nhưng lại như đui mù.

Nói chưa hết lời phía dưới liền truyền đến một tiếng kêu to: "Đầu."

Chỉ thấy hắc y vệ cầm đầu không để ý tử vong ẩn vệ đâm kiếm vào bụng mình, gắt gao bắt lấy kiếm không cho tử vong ẩn vệ rút ra, sau đó hung hăng đâm kiếm trong tay mình vào cổ họng đối phương, hung hăng đâm xuống, nhất thời, máu tươi tứ phương.

Con người Nhan Nhiễm Tịch tới sầm lại, nháy mắt biến mất trước mặt mọi người, cùng lúc đó Dạ Thương Minh thu hồi nội lực, giống như sớm biết vậy.

Mọi người vốn tưởng rằng chạy trời không khỏi nắng, chỉ nhìn thấy một bóng đen, nhưng trong nháy mắt những người vẫn là cả người dính đầy máu như cũ.

Tất cả mọi người nghi hoặc nhìn một màn này, Trì Ngưng Liên và Bạch Ngạn Tung nhìn Nhan Nhiễm Tịch biến mất, khi nhìn tình huống phía dưới, không có cách nào che giấu được khiếp sợ trong mắt, cho dù bọn họ không muốn thừa nhận.

Dạ Thương Minh vận khinh công mặc kệ tâm tư hai người ngàn hồi trăm chuyển, rời đi theo Nhan Nhiễm Tịch, cảm nhận hơi thở không thuận, Dạ Thương Minh không khỏi tăng tốc.

Bạch Ngạn Tung và Trì Ngưng Liên phía sau cũng đi theo, đáng thương nhất là Băng Tân và Diễm Lạc, vừa theo kịp đã thấy chủ tử của mình lại bay đi, không có cơ hội thở dốc lập tức tiếp tục đi theo.

Lưu lại một mảnh tàn cục, mọi người ở chỗ tối nghi hoặc, cùng với khuôn mặt vận vẹo của Thái Hậu.

Bên kia, năm người hắc y vệ chỉ cảm thấy sau lưng mình bị người khác vỗ một cái sau đó đầu lập tức choáng váng.

Chờ lúc thanh tỉnh, người cũng đã đến vùng dã ngoại hoang vu, đứng ở trước trước mặt là chủ tử của mình, còn có Dạ Thương Minh, xa xa lại bay tới bốn người không có hơi thở quen thuộc.

Bốn người Bạch Ngạn Tung vừa đuổi tới, chợt nghe thanh âm thân nhiên của Nhan Nhiễm Tịch: "Các người đi về trước, bị thương thì đi trị liệu, suy nghĩ

thật tốt về trận chiến này."

Năm người cũng biết là mình được chủ tử cứu, quỳ xuống, sau đó hắc y nhân cầm đầu ly khai cùng với bốn người.

Bốn người vừa đi thanh âm không hồn giận của Bạch Ngạn Tung lập tức vang lên: "Hừ, thật sự người là vô tình."

Vừa dứt lời, Nhan Nhiễm Tịch 'Phốc' một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi.

Dạ Thương Minh đỡ Nhan Nhiễm Tịch, vẻ mặt lo lắng: "Sao vậy ?" Lúc này hắn đã cảm thấy hơi thở của Nhan Nhiễm Tịch có hơi loạn, nhưng thật không ngờ lại lợi hại như vậy.

Một tay ôm Nhan Nhiễm Tịch lên.

"Ta không sao." Thanh âm suy yếu vang lên, Dạ Thương Minh cũng không muốn Nhan Nhiễm Tịch sốt ruột nên không hề động, hô với Bạch Ngạn Tung: "Người còn không mau đến xem."

Thật Bạch Ngạn Tung cũng sợ hãi, vừa nãy rõ ràng còn tốt mà, vừa muốn tiến lên, chợt nghe Nhan Nhiễm Tịch nói: "Ta không sao, nghỉ ngơi một chút là được rồi."

Dạ Thương Minh đau lòng nhìn Nhan Nhiễm Tịch, không quan tâm đến ai nữa, ôm Nhan Nhiễm Tịch rồi đi.

Bốn người còn lại sững sốt một chút, đi theo rất nhanh.

Vội vàng trở lại Tịch Uyển, không kinh động Cổ Điện, nhẹ nhàng đặt Nhan Nhiễm Tịch ở trên giường, cũng không quản bốn người phía sau, ôn nhu hỏi: "Tịch Nhi, sao đột nhiên biến thành cái dạng này?"

Nhan Nhiễm Tịch lắc đầu: "Không có gì, thuận di nhiều nhất chỉ mang một người, dù nhẫn thuật của ta tốt cũng miễn cưỡng mang ba người, bây giờ lập tức mang một lúc 5 người nên chịu không nổi thôi, nghỉ ngơi một chút là được."

Trong mắt Dạ Thương Minh mang theo đau lòng: "Được rồi, không cần nói nói, ngủ đi, còn lại chuyện tình người liền không cần lo cho, hảo hảo nghỉ ngơi."

Nhan Nhiễm Tịch gật gật đầu, nhắm mắt lại, nàng thật là mệt mỏi, thể lực bị hao tổn thật nhiều.

Tuy rằng mấy người Bạch Ngạn Tung phía sau nghe không hiểu cái gì là thuận di, nhẫn thuật, nhưng là vẫn hiểu ý tứ trong đó, Nhan Nhiễm Tịch vì cứu năm người kia mới như vậy, trong lòng Bạch Ngạn Tung không biết là tư vị gì, hắn không thể tưởng được người mình vẫn khinh bỉ, châm chọc, cư nhiên vì cứu thù hạ của mình cam nguyện bị thương, lúc ấy ngay cả bọn họ cũng không nghĩ tới phải đi cứu người, hơn nữa nàng vẫn là một người thâm tàng bất lộ, vô công quý dị hẳn là đồng môn với Khinh Âm, mà Khinh Âm là thù hạ của nàng, như vậy có khả năng vô công của Khinh Âm là nàng chỉ dạy, hẳn lại luôn khinh thường nàng.

Dạ Thương Minh nhìn bộ dáng bình yên đi vào giấc ngủ của Nhan Nhiễm Tịch, thật lâu đứng dậy, lạnh lùng nhìn hai người: "Đi ra."

Bây giờ Bạch Ngạn Tung và Trì Ngưng Liên không biết có tâm tình gì, đi theo Dạ Thương Minh ra ngoài.

Trong thư phòng

Dạ Thương Minh nhìn hai người bạn tốt ở trước mặt mình, từ lúc Nhan Nhiễm Tịch đến hắn đã biết bọn họ luôn nhắm vào nàng, lúc ấy hắn không có cảm giác với Nhan Nhiễm Tịch nên hắn không để ý đến, nhưng bây giờ không giống, Nhan Nhiễm Tịch người hắn yêu, hắn tuyệt đối không muốn bạn tốt của mình có chút bất mãn nào với nữ nhân mình yêu.

Lạnh lùng nói: "Bây giờ các người muốn nói gì ?"

Bạch Ngạn Tung và Trì Ngưng Liên đều có vẻ mặt muốn nói lại thôi, nhưng vẫn là Trì Ngưng Liên mở miệng hỏi: "Nàng là loại người nào ?" Vấn đề phức tạp này, hẳn biết Dạ Thương Minh tuyệt đối đã biết thân phận của Nhan Nhiễm Tịch, nếu không lấy tính tình của hắn tuyệt đối sẽ không đối đãi với Nhan Nhiễm Tịch như vậy, nhưng hắn không biết, lúc này đây Dạ Thương Minh thật sự không biết mình đã động tâm lúc nào.

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Xử lý sau

"Nếu là như thế thì ta có thể nói các người biết, nàng chưa từng muốn làm hại gì ta, nàng là người ta yêu, chúng ta lại là huynh đệ nên ta hy vọng các người có cái nhìn tốt với nàng, bằng không ta chỉ có thể nói ta nhìn lầm huynh đệ rồi." Nhìn Dạ Thương Minh, bọn họ biết hắn nói thật.

Bạch Ngạn Tùng không phục hỏi: "Người vì nàng mà không cần tình cảm huynh đệ của chúng ta ?"

Dạ Thương Minh lạnh lùng nói: "Ta đã nói rõ ràng tình cảm huynh đệ chúng ta, là các người có ý khác, ta chỉ không muốn nữ nhân của ta bị một chút ủy khuất nào."

"Người..."

"Được rồi, thật ra bọn ta cũng chỉ lo lắng cho người, bây giờ đã biết Nhan Nhiễm Tịch không có nguy hiểm, định ý tất nhiên sẽ không tồn tại, người yên tâm đi." Trì Ngưng Liên đánh gãy lời nói của Bạch Ngạn Tùng, hẳn không hy vọng tình cảm huynh đệ của bọn họ bị chia cắt, hơn nữa nếu Nhan Nhiễm Tịch là một người không có nguy hiểm, như vậy nàng có tư cách đứng bên cạnh Dạ Thương Minh, điểm này không thể nghi ngờ, hẳn hy vọng Minh được hạnh phúc.

Lời kéo Bạch Ngạn Tùng không tình nguyện ly khai, Dạ Thương Minh cũng không ở lâu trong thư phòng, mà lập tức đi Tịch Uyển.

Dạ Thương Minh nhìn Nhan Nhiễm Tịch đã nằm trên giường cả đêm, đến ngày hôm sau Nhan Nhiễm Tịch vẫn không có dấu hiệu muốn tỉnh lại, trong lòng Dạ Thương Minh lo lắng không thôi, chạy đến phòng của Cổ Điệp cũng không thêm cổ kị nam nữ khác biệt gì đó, kéo Cổ Điệp đến, sau đó đêm chuyện đêm qua nói một lần, hỏi Nhan Nhiễm Tịch có chuyện gì hay không? Đối với nhãn thuật, hẳn không biết cho nên cũng không rõ ràng tình hình bây giờ là thế nào?

Nhưng sao Cổ Điệp có thể biết, vừa nghe Nhan Nhiễm Tịch đến bây giờ còn chưa tỉnh lại, trong lòng cả kinh: "A, sao có thể như vậy? Ta cũng không biết, ta không có luyện qua nhãn thuật, nếu là Khinh Âm chắc sẽ biết tiểu thư thế nào?"

Nói xong thì muốn xông vào, Vô hiện thân từ chỗ tối, che trước mặt hai người, thanh âm lạnh lùng nói: "Chủ tử không có chuyện gì, chỉ là thể lực cạn kiệt, ngủ một hai ngày sẽ tỉnh lại, nếu bây giờ các người mạnh mẽ cứu tỉnh chủ tử, ngược lại có hại cho thân thể của nàng." Nói xong không đợi hai người hỏi cái gì đã biến mất, lần này nếu không sợ bọn họ lộn xộn Nhan Nhiễm Tịch, hẳn là tuyệt đối sẽ không hiện thân, trừ bỏ Nhan Nhiễm Tịch những người khác cùng hẳn không có một chút quan hệ.

Cổ Điệp cũng tỉnh táo lại, nhìn Dạ Thương Minh một bộ dáng lo lắng giải thích: "Nếu Vô nói như vậy, tức là không có trở ngại gì, Vô cũng từng luyện tập nhãn thuật, khá rõ ràng trên phương diện này, hai ngày nay chỉ cần không quá rầy rầy tiểu thư nghỉ ngơi là được rồi."

Dạ Thương Minh thả lỏng tâm tình gật gật đầu, ai cũng không nhận ra, thân phận bọn họ mà nói chuyện với nhau như vậy là cỡ nào quý giá.

Dạ Thương Minh để Cổ Điệp canh chừng Nhan Nhiễm Tịch, chuyện ngày hôm qua lớn như vậy, ban đầu hẳn không thêm đề ý, nhưng nghĩ đến khả năng sẽ ảnh hưởng đến Nhan Nhiễm Tịch nghỉ ngơi, hẳn không thể không tự mình đi một chuyến, đương nhiên trước khi đi Dạ Thương Minh thực khoa trương để lại một nửa ám vệ và thị vệ ở Tịch Uyển.

Biết Dạ Thương Minh sủng Nhan Nhiễm Tịch, nếu không biết còn tưởng rằng Dạ Thương Minh nhốt Nhan Nhiễm Tịch ấy chứ.

Dạ Thương Minh mặc triều phục, Dạ Thương Minh rất ít khi vào triều sớm, tất cả mọi người biết vì sao, mọi người đều hành lễ với Dạ Thương Minh, có thể nói Dạ Thương Minh ở Nam Lâm Quốc, hẳn là lớn nhất, bọn họ không thể trêu vào được.

Thượng Quan Thương Vân vừa lên triều thấy Dạ Thương Minh cũng cả kinh, hẳn biết rõ tình cảnh ngày hôm qua hơn bất kỳ ai, lấy tính tình của Dạ Thương Minh chắc sẽ không để trong lòng, nhưng bây giờ cư nhiên vào triều, như vậy là chuyện gì chứ? Xem ra chỉ có thể yên lặng xem xét.

Mà lúc này trong lòng Dạ Thương Minh rất là nhớ mong Nhan Nhiễm Tịch, cho nên cũng không nghĩ đợi tới lúc tan triều mới đi, nhìn mọi người nói một câu lại một câu vô nghĩa thì trong lòng rất là phiền chán, thanh âm lạnh lùng đánh gãy mọi người: "Chuyện hôm qua không cần bốn vương nói mọi người cũng có thể rõ ràng."

Một câu khiến đại diện còn đang tranh cãi âm ỉ không có còn âm thanh.

Chuyện hôm qua bọn họ đương nhiên biết rõ, hữu tướng nhìn mọi người xong thì dẫn đầu mở miệng: "Bẩm Hoàng Thượng, vừa có tin báo, đêm qua cửu tộc một nhà tả tướng đều bị giết, không một người còn sống."

Tiếng nói vừa dứt, văn võ cả triều đều nghị luận, Dạ Thương Minh cũng không có thời gian bởi bọn họ nên lạnh lùng nói: "Còn có, đêm qua Thái Hậu gặp chuyện, lấy ra Trảm ma Lệnh, hơn nữa tất cả thị vệ của Thái Hậu đều bị người chặt bỏ cánh tay." Chuyện sau hẳn không biết ai làm, nhưng khẳng định không thoát được quan hệ cùng Nhan Nhiễm Tịch, vì thế muốn một mình gánh chịu.

Tiếp tục nói: "Bây giờ bốn vương không có thời gian giả bộ hồ đồ cùng các người, lần này bốn vương đến chính là muốn nói cho các người biết, bây giờ vương phi cần tình đường, chuyện gì cũng không được đến quấy rầy vương phi, nếu không, mặc kệ là chỗ sáng hay chỗ tối, chỉ cần bị bốn vương tra được, như vậy kết cục của tả tướng sẽ là kết cục của các người."

Gián tiếp thừa nhận thâm án diệt môn nhà tả tướng là hẳn làm, nhưng lại không ai dám nói cái gì, bởi vì Minh vương có cuồng vọng của bản thân.

Nói xong không quan tâm đến ai, xoay người ly khai.

Thượng Quan Thương Vân trên long ý bất đắc dĩ sờ sờ mũi, ách, thật là không có mặt mũi, tốt xấu gì hẳn cũng là Hoàng Thượng đó.

Dạ Thương Minh đi rồi, hết thấy giống như không phát sinh chuyện gì, Thượng Quan Thương Vân ho nhẹ vài tiếng: "Được rồi, lúc này nói đến cái gì, tiếp tục."

Đối với chuyện như vậy chúng đại thần đã quen, tiếp tục chuyện bị Dạ Thương Minh đánh gãy

Dạ Thương Minh vội vàng trở về, nhìn cửa Tịch Uyển tràn đầy thị vệ, trong lòng rất vừa lòng.

Đi vào phái Cổ Điện ra ngoài, mình thì ở cùng Nhan Nhiễm Tịch, bồi như thế một ngày một đêm.

Ngày hôm sau Nhan Nhiễm Tịch từ từ tỉnh lại, mở mắt ra thì thấy Dạ Thương Minh ghé vào bên giường ngủ, dương quan hơi bắn trên gương mặt hoàn mỹ không sút mẻ, đã không có lạnh lùng của ngày xưa, ngược lại là vẻ mặt nhu hòa, làm cho người ta nhìn không được muốn thân cận, lòng mi thật là dài làm Nhan Nhiễm Tịch đỏ kị một phen.

Vươn tay nhẹ vỗ về một đầu tóc kia, tình cảnh lãng mạn hai như vậy lại vì tính cảnh giác của bọn họ quá cao mà bị đánh vỡ, Nhan Nhiễm Tịch vừa mới buông ra, đã bị một đôi bàn tay to bắt lấy, lực đạo mạnh mẽ, giống như là muốn bẻ gãy người kia vậy.

Không thể nghi ngờ bàn tay to này là của người đang ngủ Dạ Thương Minh, đôi mắt lập tức mở ra, đập vào mắt là khuôn mặt mang theo ý cười của Nhan Nhiễm Tịch, ý thức được mình làm gì, hấn lập tức buông lỏng tay ra, vẻ mặt kích động hỏi: "Thế nào? Không có việc gì chứ, ta, ta không biết là nàng, có bị thương hay không?"

'Phốc' một tiếng bật cười bật ra: "Không có việc gì, công lực của ta nguoi không phải không biết, nếu dễ dàng bị thương như vậy, ta đã sớm chết."

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Giặt quần áo

Edit: quỳnh quỳnh

Beta: rinnina

Người nói vô tình người nghe có ý, Dạ Thương Minh bắt lấy Nhan Nhiễm Tịch nói: "Tịch Nhi, sau này không ai có thể thương tổn nàng, ta sẽ bảo vệ nàng."

Nói xong lập tức đứng lên: "Nàng đói bụng chưa?"

Nhan Nhiễm Tịch vừa nghe thật đúng là cảm thấy đói bụng, bèn gật đầu.

Dạ Thương Minh cười nói: "Nguoi chờ, ta đi nấu cơm cho nguoi." Nói xong đi ra ngoài.

Nhan Nhiễm Tịch xoa xoa lỗ tai của mình, nàng không có nghe nhầm chứ, Dạ Thương Minh nấu cơm cho nàng? Không có để ý, ngẫm lại hẳn là không có vấn đề, nhắm mắt lại, tiếp tục ngủ.

Không biết qua bao lâu, một tiếng tiếng nổ mạnh truyền tới, Nhan Nhiễm Tịch mơ mơ màng màng xông ra ngoài, chỉ thấy phòng bếp của nàng đã bị hủy, Cổ Điện cũng chạy ra, một đám người không rõ cũng chạy tới, bọn thị vệ cũng vọt tiến vào.

Chỉ thấy trong phòng bếp khói đen chập rây bay lên, Dạ Thương Minh một thân hắc y, một chút bụi bặm cũng không có, thong dong ra ngoài, thấy tình cảnh trong sân, sắc mặt trầm xuống, lạnh giọng nói: "Đều ở trong này làm gì, không có chuyện gì làm hả?"

Một câu, mọi người lập tức chạy ra ngoài, thật đúng là đến cũng vội vàng, đi cũng vội vàng.

Đến khi trong viện, chỉ còn lại Nhan Nhiễm Tịch, Cổ Điện, còn có quản gia, Băng Tán, Diễm Lạc đương nhiên còn có ám vệ ở tới.

Dạ Thương Minh mới đi đến trước mặt Nhan Nhiễm Tịch, kéo tay Nhan Nhiễm Tịch nói: "Sao lại đi ra?"

Khóe miệng Nhan Nhiễm Tịch run rẩy nhìn phòng bếp của mình bị hủy, nói: "Động tĩnh lớn như vậy ta có thể không ra được sao?"

Dạ Thương Minh hơi xấu hổ một chút: "Ha ha, không ngờ nấu cơm thật đúng là khó, nàng trở về phòng chờ một chút, ta cam đoan lần này khẳng định có thể ăn."

Mọi người vừa nghe, nấu cơm, ánh mắt thiếu chút nữa đều rớt xuống, Vương gia bọn họ không giống bình thường, cư, cư nhiên nấu cơm..

Nhan Nhiễm Tịch liếc mắt nhìn Dạ Thương Minh một cái: "Người lại thử lần nữa toàn bộ Tịch Uyển này sẽ bị đốt mất, còn nếu người không nghĩ để ta chết đói thì hãy mau đi Mỹ Thực Trai mua điểm tâm cho ta là được."

Nghe xong Nhan Nhiễm Tịch nói, Dạ Thương Minh cũng hiểu để Nhan Nhiễm Tịch ăn no quan trọng hơn, thất bại nhìn phòng bếp, nói: "Điểm Lạc, lập tức đi Mỹ Thực Trai, mang điểm tâm vương phi thích ăn về."

Điểm Lạc há miệng, nói không nên lời, lập tức xông ra ngoài, hắn rất muốn cười, sắp nhìn không được, mọi người còn không có phục hồi tinh thần, chợt nghe từ nơi rất xa rất xa truyền đến tiếng cười của Điểm Lạc.

Dạ Thương Minh nghiêm mặt, lạnh giọng nói: "Băng Tán, lúc Điểm Lạc trở về nói với hắn, trong vương phủ còn thiếu năm ngàn lượng bạc, ngày mai để hắn bổ sung, còn có sửa phòng bếp này lại."

Một câu, thành công làm cho những người ở đây ghen cười lại.

Mắt lạnh quét mắt qua mọi người, cười nói với Nhan Nhiễm Tịch: "Nàng vừa tỉnh lại, chúng ta vào phòng đi, keo nhiễm phong hàn."

Nhan Nhiễm Tịch gật gật đầu, đi theo vào.

Cổ Diệp cũng đi vào, nhìn quần áo trên giường, bắt đầu thu thập rồi đứng lên, vừa muốn đi ra ngoài, đã bị Dạ Thương Minh gọi lại, hô: "Đợi chút, người cầm quần áo của Tịch Nhi làm gì?"

Cổ Diệp không rõ cho nên nhìn Dạ Thương Minh: "Đương nhiên là cầm đi giặt sạch."

"Giặt?" Dạ Thương Minh nghĩ nghĩ, quần áo của hắn vẫn để cho người khác giặt, nhưng nghĩ đến người khác giặt quần áo của Nhan Nhiễm Tịch, bên trong còn có nội y, còn mang theo mùi thơm của cơ thể Nhan Nhiễm Tịch, trong lòng Dạ Thương Minh thấy không thoải mái, một tay đoạt lại quần áo: "Được rồi, đưa quần áo cho ta đi, quần áo của Tịch Nhi ta tự giặt là được rồi, người đi xuống đi."

Cổ Diệp trừng mắt, trong lòng rất là kinh ngạc, mặc kệ nói thế nào Dạ Thương Minh vẫn là Minh vương, biết hắn thích tiểu thư nhà nàng, nhưng là thích đến loại tình trạng này, có lẽ Dạ Thương Minh là một người tốt, nhìn Nhan Nhiễm Tịch, được Nhan Nhiễm Tịch đồng ý, thì rời khỏi.

Thật ra trong lòng Nhan Nhiễm Tịch cũng là tràn đầy cảm động, mang theo ý cười hỏi: "Người xác định người muốn giặt quần áo?"

Dạ Thương Minh gật gật đầu: "Ừ, nàng không cần phải xen vào."

Nhan Nhiễm Tịch lại hỏi: "Người biết giặt?"

Dạ Thương Minh cầm quần áo để qua một bên, không tính tiếp tục đề tài này: "Được rồi, bây giờ nhiệm vụ chính của nàng là nghỉ ngơi cho tốt."

Nói xong để Nhan Nhiễm Tịch lên trên giường, cẩn thận đắp chăn cho Nhan Nhiễm Tịch: "Ngủ tiếp đi, không cần nghĩ nhiều, chờ nàng ngủ ta sẽ đi."

Nhan Nhiễm Tịch gật gật đầu, một lát sau liền ngủ, ngủ rất an ổn, có lẽ bởi vì Dạ Thương Minh đang ở bên cạnh.

Đợi cho Nhan Nhiễm Tịch ngủ rồi, Dạ Thương Minh mới ôm quần áo đi ra cửa, có chút nhíu mày nhìn nội y.

Nhìn trong viện, nói với quản gia: "Quản gia, người viết ra phương pháp giặt quần áo cho bốn vương, còn có đi hoàng cung mượn vài tên ngự trù về." Nói xong xoay người đi tới bên cạnh giếng.

Quay đầu nhìn thấy vẻ mặt lão quản gia tràn ngập kinh ngạc, lạnh lùng nói: "Còn không mau đi."

Lão quản gia lập tức chạy ra ngoài, nhưng... Chẳng lẽ Vương gia thật sự muốn giặt quần áo cho vương phi?

Một mình Băng Tán trong viện thật sự không biết nên làm gì bây giờ, thực biết điều thu nhỏ sự tồn tại của mình, nhưng vẫn bị Dạ Thương Minh gọi lại: "Băng Tán, lấy một bồn nước đến cho bốn vương."

Băng Tán thành thật hiệp trợ Dạ Thương Minh giặt quần áo cho Nhan Nhiễm Tịch.

Một lát lão quản gia cầm tờ giấy đi tới, Dạ Thương Minh dựa theo tờ giấy, còn thành thật thật giặt, rất cục dưới sự cố gắng phi thường của mình, Dạ Thương Minh xé rách một kiện quần áo, Dạ Thương Minh kinh ngạc nhìn quần áo trên tay, thất bại ném vào trong nước.

Băng Tán và lão quản gia thật sự không có gì để nói, lão quản gia tiến lên từng bước nhỏ giọng đề nghị nói: "Vương gia, có đưa cho hạ nhân giặt hay không?"

Dạ Thương Minh trừng mắt nhìn lão quản gia một cái, đứng dậy, rời khỏi.

Băng Tán cùng lão quản gia nhìn bồn quần áo, nhất thời thở phào nhẹ nhõm một hơi, đuổi kịp Dạ Thương Minh.

Vốn tưởng rằng Dạ Thương Minh buông tha, rẽ trái rẽ phải đi vào một nơi hẻo lánh, quản gia và Băng Tán ngẩng đầu nhìn thì thấy đây đúng là nơi giặt

quần áo.

Những người khác chỉ nhìn thấy Dạ Thương Minh vào phòng giặt quần áo , đến buổi chiều mới đi ra, sau đó đi Tịch Uyển, đương nhiên phía sau còn có hai người không có nhân thân đi theo.

Ban đầu lúc Nhan Nhiễm Tịch tỉnh lại thì thấy đồ ăn đặt ở trên bàn nhưng có chút tức giận, dù sao nàng là bệnh nhân vẫn thích lúc mở mắt ra lập tức nhìn thấy người mình muốn, cũng không để ý mặt bàn , sắc mặt không hồng nhuận tiêu sái đi ra ngoài, mà một màn trước mắt này, khiến nàng không nhận được muốn khóc , đây là cảm giác cả hai kiếp nàng chưa từng thấy qua, ngay cả lúc trước quốc gia ám sát nàng, cũng không thấy như vậy.

Trước mắt nàng là một nam tử bình thường, đang ngồi ở băng ghế chà xát giặt quần áo, quần áo kia nàng biết, đúng là hôm nay vừa mới thay, bị Dạ Thương Minh cướp đi, nàng vốn tưởng rằng hắn nói giặt quần áo chỉ là nói giỡn , hoặc là đùa nghịch vài cái rồi giao cho hạ nhân , không ngờ lại là thật.

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Khinh Âm trở về

Tình cảnh như vậy không thể che giấu khí phách trên người của hắn, chuyện như vậy chỉ sợ ngay cả nam nhân nhà nghèo cũng khinh thường lắm, nhưng hắn lại cam tâm giặt quần áo vì nàng, hơn nữa chuyện như vậy, do hắn làm lại phá lệ mê người.

Quần gia thấy Nhan Nhiễm Tịch ra, tiến lên trước cười nói: "Vương phi, Vương gia vì giặt quần áo cho ngài đã đi phòng giặt học suốt ba canh giờ."

Dạ Thương Minh cười đứng lên, vẩy vẩy nước trên tay: "Sao lại đi ra ? Ăn cơm chưa?"

Nhan Nhiễm Tịch lắc đầu: "Chưa ăn." Sau đó cau mày hỏi: "Sao ngươi lại thật sự đi giặt quần áo ?"

Dạ Thương Minh không thêm đề ý nói: "Đương nhiên phải giặt, ta đã nói thì sẽ làm được." (mình đề nghị bầu cho anh này danh hiệu “người chồng của năm”

Nhan Nhiễm Tịch kéo Dạ Thương Minh qua: "Không cần giặt sạch, việc này giao cho người khác là được rồi, nói thế nào ngươi cũng đường đường Minh vương, sao có thể giặt quần áo chứ."

"Như vậy sao được ?" Dạ Thương Minh lập tức phản bác nói: “Quần áo của ngươi sao có thể để cho người khác chạm vào, hơn nữa bên trong còn có nội y ."

Nhan Nhiễm Tịch và mọi người lúc lúc này mới tỉnh ngộ, thì ra Dạ Thương Minh ghen tị, chỉ là như vậy cũng ghen, vậy còn có chuyện gì mà hắn không ăn giấm.

Nhan Nhiễm Tịch thờ dài, thật không biết đầu óc Minh vương cấu tạo như thế nào nữa, vừa nãy nàng còn cảm động những giờ lại thấy hồ đồ rồi, bây giờ một chút cũng không có.

Nháy mắt Nhan Nhiễm Tịch cảm thấy một đám hơi thở rối loạn ở chỗ tối, đúng vậy, chủ tử bọn họ cư nhiên lãng phí nhiều thời gian như vậy chỉ vì giặt quần áo cho vương phi, sao bọn họ còn có thể vững vàng đứng ở một nơi bí mật.

Nhan Nhiễm Tịch không ngăn cản, nghĩ đến việc chờ tới hắn chơi đã sẽ không làm nữa, lôi kéo Dạ Thương Minh vào nhà ăn cơm.

Nhưng Nhan Nhiễm Tịch đã xem nhẹ sự kiên định của Dạ Thương Minh, cũng xem nhẹ tình yêu của Dạ Thương Minh với nàng, khiến sau này khi nàng rời khỏi Dạ Thương Minh nàng bắt đầu không biết mùi vị ra sao nữa.

Mà lúc này trong lòng Dạ Thương Minh còn suy nghĩ phải nhanh học tập tốt tay nghề nấu cơm, nghĩ đến việc Nhan Nhiễm Tịch ăn cơm của nam nhân khác làm trong lòng hắn không biết có tư vị gì.

Thời gian một ngày đi qua, trong lúc Dạ Thương Minh làm việc, không ai tới gần Minh vương phủ, ngay cả đám người Tri Ngưng Liên cũng bị Dạ Thương Minh hạ lệnh tạm thời không cho đến, bây giờ ở bên ngoài truyền khắp nơi về Dạ Thương Minh sủng ái Nhan Nhiễm Tịch, tuy rằng không biết cụ thể thế nào, nhưng chỉ nhìn một cách đơn thuần những người người ở tả tướng phủ bị giết thì biết, Dạ Thương Minh bao che cho Nhan Nhiễm Tịch, mọi người đều biết.

Trong khoảng thời gian này Khinh Âm cũng đã trở lại, nhưng Tiểu Hắc từ trong cung vừa đi đến nay cũng không có hiện thân.

Tình huống như vậy đã xảy ra vài lần, Nhan Nhiễm Tịch cũng không để ý, dù sao nó cũng là tử thần, có rất nhiều chuyện nó phải về nơi của nó để ý .

Khinh Âm vừa về đến thì thấy Dạ Thương Minh và Nhan Nhiễm Tịch cười đùa, không nghĩ nhiều lắm, lúc nàng đi cũng đã nhìn ra Nhan Nhiễm Tịch có chuyển biến, tình huống như vậy mặc dù không thêm đề ý, nhưng cũng không ngoài dự liệu.

Đi ra ngoài nhiều ngày như vậy , Cổ Điệp nói lại chuyện xảy ra ngày đó, Khinh Âm không có biểu tình gì, nghe đến Dạ Thương Minh vì Nhan Nhiễm Tịch làm nhiều việc vậy thì kinh ngạc một trận, nhưng nghĩ đến tiểu thư mình vĩ đại như vậy cũng cảm thấy không có gì, đây là điển hình bảo hộ chủ tử.

Khinh Âm vào phòng, thấy Dạ Thương Minh, lại thấy Nhan Nhiễm Tịch cũng không kiêng dè Dạ Thương Minh thì nói: "Trần Yêu Lệnh đột nhiên xuất hiện ở Thủy nguyệt son trang, bởi vì trang chủ Thủy nguyệt son trang không nghĩ độc chiếm, lại sợ lúc giao lại bị đánh cắp, cho nên tổ chức anh hùng Đồng Minh, kêu gọi anh hùng hào kiệt thiên hạ đến thương lượng đổi sách, chúng ta ở Âm vực cũng thu được, cho nên muốn hỏi tiểu thư có muốn đi hay không."

Nhan Nhiễm Tịch nghĩ nghĩ nhủ nhủ nói: "Đi, đương nhiên đi."

"Nếu Tịch Nhi muốn đi, ta cũng đi." Dạ Thương Minh xen miệng nói.

Nhan Nhiễm Tịch nhìn Dạ Thương Minh, Dạ Thương Minh giải thích nói: "Vừa vặn Minh điện cũng được mời."

Minh điện, Khinh Âm bất động thanh sắc nhìn Dạ Thương Minh, trong lòng kinh đảo hải lăng, bây giờ nghĩ lại, quả nhiên Dạ Thương Minh là một nhân vật lớn, chỉ sợ hẳn là Minh điện Minh hoàng. Xem bộ dáng tiểu thư hẳn là đã sớm biết, nếu như vậy, thì nàng cũng an tâm.

Thanh âm thản nhiên trong trẻo nhưng lạnh lùng nói: "Tiểu thư, chuyện lần này có kỳ quái, chúng ta nên cẩn thận làm việc."

Nhan Nhiễm Tịch gật đầu, trong đó âm mưu quỷ kế không ai có thể nói rõ ràng được.

Không tiếp tục đề tài này nữa, mà là ngừng đầu nhìn về Dạ Thương Minh, hơi cười một chút, thản nhiên nói: "Minh, Trình Vũ Tĩnh kia còn ở vương phủ hay không?" Lúc trước tả tướng đưa Trình Vũ Tĩnh đến Minh vương phủ cho nên nàng cũng không hỏi.

"Còn, Tịch Nhi muốn làm cái gì?" Dạ Thương Minh hỏi, hẳn biết Nhan Nhiễm Tịch là một người có cừu oán tất báo, lần này tả tướng bị diệt phủ hẳn là Vô cũng nói cho nàng biết, nàng thông minh vậy sao lại không đoán được là hẳn làm chứ, chỉ sợ trong lòng bất bình đi.

"Giao nàng cho Cổ Điệp, để Cổ Điệp tự mình xử lý." trong lòng Nhan Nhiễm Tịch nghĩ, mặc kệ thế nào, Cổ Điệp bị ủy khuất lớn như vậy, cũng nên để Cổ Điệp bớt giận.

"Được." Đáp ứng rất sáng khoái, chỉ cần là Nhan Nhiễm Tịch muốn lên trời xuống đất, hẳn đều cho nàng.

Sự tình đều xử lý xong, cách anh hùng Đồng Minh hội còn một thời gian nữa, trong khoảng thời gian này Dạ Thương Minh đã tính toán xong rồi, nếu Nhan Nhiễm Tịch thích Mỹ Thực Trai như vậy còn hẳn không có giới nấu cơm, trước hết định thức ăn ở nơi này là được.

Hôm nay Dạ Thương Minh mang Nhan Nhiễm Tịch đi dạo phố, hẳn không hiểu phương diện này, nhưng hẳn biết hỏi, nghe quản gia nói nữ tử đều thích đi dạo phố, cho nên sáng sớm Dạ Thương Minh đến phòng tìm Nhan Nhiễm Tịch, với việc Dạ Thương Minh tự mình quang lâm, Khinh Âm và Cổ Điệp đều thành thói quen, nhìn Dạ Thương Minh chờ ở cửa không có ý tứ quấy rầy, các nàng cũng bắt đầu tiếp nhận, dù sao một Vương gia có thể làm đến như vậy đã rất đáng quý.

Khinh Âm tâm tư pha một ly trà cho Dạ Thương Minh, Dạ Thương Minh cũng không lãnh băng giống trước kia, hòa khí gật gật đầu, dù sao cũng là người của Nhan Nhiễm Tịch, nên thái độ của hẳn cũng tốt hơn một chút.

Nhưng là Diễm Lạc và Băng Tân bên cạnh thấy vậy trong lòng âm thầm rơi lệ, bọn họ thế nào cũng là tâm phúc của Vương gia, chuyện gì cũng nghĩ cho Vương gia, nhưng mỗi ngày trừ bỏ nhìn thấy một chút nhu hòa của vương phi, thì vương gia luôn trung gương mặt lãnh băng ra, khi nào thì bọn họ mới có thể có đãi ngộ giống Khinh Âm, Cổ Điệp vậy.

Hồi lâu, nghe thấy trong phòng Nhan Nhiễm Tịch truyền đến động tĩnh, Dạ Thương Minh mới bước đi vào.

Từ lúc Dạ Thương Minh đáp ứng chiều cố việc ăn, mặc ở, đi lại của Nhan Nhiễm Tịch, các nàng căn bản không có chỗ dùng, việc này làm Khinh Âm và Cổ Điệp vô cùng bất mãn, nhưng thấy Nhan Nhiễm Tịch tươi cười thật lòng cho nên cũng nhẫn nhịn.

"Tịch Nhi, sớm." Dạ Thương Minh vừa nói vừa bắt đầu sửa sang lại quần áo cho Nhan Nhiễm Tịch.

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Mất tích

Bởi vì Nhan Nhiễm Tịch trước khi đứng lên đã mặc trước áo sơ mi vào, cho nên cũng không có gì, dù sao áo sơ mi nơi này bảo thủ hơn ở hiện đại rất nhiều, khi nàng mặc vào, Dạ Thương Minh cũng sửa sang lại.

Nhan Nhiễm Tịch khẽ nhíu mày, mỗi ngày lúc Dạ Thương Minh đến Nhan Nhiễm Tịch đều biết, nàng có công lực nên chỉ cần trong viện có một chút động tĩnh nàng có thể cảm thấy, trước kia biết là Khinh Âm thì cũng vốn không để ý, bây giờ biết Dạ Thương Minh chờ ở bên ngoài, trong lòng đúng là hơi luyến tiếc, cũng đi lên.

"Sau này khi người đến, không cần chờ bên ngoài, trực tiếp vào là được rồi." Nhan Nhiễm Tịch nhìn Dạ Thương Minh đang sửa sang lại chăn, nay nàng gì đó chỉ cần là hắn có thể làm đều đã tự mình làm, Khinh Âm và Cổ Điệp cũng nhàn rồi nên đi xuống dưới.

Dạ Thương Minh sửa lại chăn thêm một chút, trong mắt tràn đầy vui sướng, buông chăn, kéo Nhan Nhiễm vào lòng, trêu tức hỏi: "Như vậy rất phiền toái, nếu không để ta ngủ cùng Tịch Nhi."

Nhan Nhiễm Tịch nghĩ nghĩ, đáp ứng: "Được." Nàng cũng không phải loại nữ nhân cố chấp, đối với yêu cầu như vậy của người trong lòng nàng cảm thấy rất bình thường.

Nhưng Dạ Thương Minh lại không bình thường, hắn chỉ định nói ra mà thôi, hắn luôn nghĩ nếu muốn Nhan Nhiễm Tịch thật sự thích hắn, cũng cần một thời gian, không ngờ Nhan Nhiễm Tịch lại đồng ý, nhất thời khiến hắn ngây ngẩn cả người.

Không nghe thấy trả lời, đôi mi thanh tú của Nhan Nhiễm Tịch nhăn lại: "Sao, người không muốn?"

"Đồng ý." Không chút do dự, hai chữ 'đồng ý' cứ nói ra như vậy.

Nhan Nhiễm Tịch cười khê, đứng lên, bỏ qua đề tài này: "Hôm nay làm gì?"

Trong mắt Dạ Thương Minh mang theo ý cười: "Hôm nay không có chuyện gì, mang nàng ra ngoài chơi."

"Đi đâu?"

"Đi dạo phố, không phải nữ nhân các người đều thích đi dạo phố sao?"

"Ừ, rất lâu rồi không có đi dạo." Là thật lâu, kiếp trước lúc nhàm chán có đi đi dạo vài lần, đúng là nàng chưa từng sống cuộc sống bình thường, đến nơi đây cũng không được nhàn rỗi, chuyện của Âm vực cần nàng lo lắng, thật vất vả rảnh rỗi, lại bị mang đi hòa thân, lúc này nên nghỉ ngơi thật tốt.

"Được, một hồi cơm nước xong, chúng ta đi."

"Ừ."

Một hồi đối thoại, không còn mang mặt nạ như ngày xưa, bộ dáng cực kỳ giống lão phu thê.

Trên đường cái, Dạ Thương Minh ôm lấy Nhan Nhiễm Tịch đi ở trên đường, phía sau không có thù hạ, Dạ Thương Minh xem đây là hẹn hò, cho nên không muốn để những người khác quấy rầy, nhưng nghĩ đến chỗ tối bên người Nhan Nhiễm Tịch có Vô, trong lòng Dạ Thương Minh thấy không thích.

Một đôi tuấn nam mỹ nữ đi ở trên đường cái ít khi thấy được, tuy rằng diện mạo Nhan Nhiễm Tịch rất bình thường, nhưng khí chất trên người vẫn không thể xem nhẹ được.

Một đám nữ tử trên đường nhìn trộm Dạ Thương Minh, cuối cùng Nhan Nhiễm Tịch cũng biết có một loại xúc động, khiến các nàng tự biết xấu hổ.

Nhưng nàng vẫn rất trấn định, trên mặt vẫn cười nhẹ như trước, không hồn giận nói: "Người theo đuổi Vương gia thật nhiều." Ghen tuông trong đó chỉ sợ nàng cũng không phát hiện.

Trong mắt Dạ Thương Minh mang theo ý cười vui vẻ, trong lời nói đó có ý ghen tuông: "Nhưng trong lòng ta chỉ có nàng."

Nhan Nhiễm Tịch liếc hắn một cái, bước nhanh về phía trước.

Dạ Thương Minh đi theo sau, nhưng có một người ngăn cản hắn, giọng nói và bộ dáng không kiêu ngạo không siểm nịnh: "Minh vương, chủ tử nhà ta muốn gặp mặt một mình người."

Đối với tiểu nhân vật như vậy, Dạ Thương Minh căn bản không thèm nhìn, nhìn Nhan Nhiễm Tịch biến mất trong đám người, trong lòng lo lắng, bất chấp mọi thứ vung đại chưởng lên, gã sai vặt dường như võ công không tốt lắm, vội né tránh, Dạ Thương Minh cũng thừa dịp này ly khai.

Vừa nãy Nhan Nhiễm Tịch chỉ là không biết trả lời thế nào, nhưng mới đi một lát người đã không thấy tăm hơi, trong lòng biết Dạ Thương Minh sẽ không làm chuyện như vậy, nhưng biết vậy nhưng trong lòng vẫn còn chút bất an, cư nhiên bỏ lại nàng, thế nào cũng nên nói cho nàng một tiếng, chuyện này hay lắm, lần đầu tiên hẹn hò cứ ngậm nước nóng như vậy.

Một người du ngoạn không có mục đích đi đến bên cạnh tiểu hồ, chung quanh không ai, rất im lặng, lần đầu tiên Nhan Nhiễm Tịch làm chuyện ngẫu nhiên, nhặt hòn đá nhỏ bên hồ, phiến lòng ném vào trong hồ, làm mặt hồ gợn sóng, tựa như tâm tình không bình thường của Nhan Nhiễm Tịch lúc này, không thể bình tĩnh được, nhưng trong lòng còn hơi lo lắng cho Dạ Thương Minh, không thể phủ nhận Dạ Thương Minh đã chiếm vị trí rất lớn trong lòng nàng, âm thanh thanh nhiên không chút dao động: "Vô"

Một cái bóng đen xuất hiện trước mặt Nhan Nhiễm Tịch: "Chủ tử."

"Người đi xem Dạ Thương Minh ở nơi nào, có chuyện không cần kinh động hấn, trực tiếp trở về nói cho ta biết là được rồi." nếu không có tình huống đặc biệt gì thì Nhan Nhiễm Tịch tuyệt đối không để Vô rời khỏi nàng, nhưng lúc này là ngoại lệ, nàng thật sự thực muốn biết Dạ Thương Minh đến tốt cùng vì sự tình gì bỏ rơi nàng.

Vô cũng sững sốt, nhưng vừa chuyển lập tức biến mất, trả lời 'Dạ', biến mất ở mắt Nhan Nhiễm Tịch.

Để lại Nhan Nhiễm Tịch một mình ngẩn người với mặt hồ, giống như nàng lại càng ngày càng không giống nàng, chẳng lẽ, đây là tình yêu ? Trong lòng nảy ra nghi vấn, cảm thấy có một số việc nàng phải hỏi Dạ Thương Minh, dù sao với việc hai người yêu nhau nàng sẽ không ngốc đến độ tự mình nghĩ loạn, nàng vẫn cảm thấy mình hỏi rõ sẽ tốt hơn, không xuất hiện hiểu lầm gì, lúc này nàng còn có lòng dạ hẹp hòi, mặc kệ thế nào nàng cũng cảm thấy Dạ Thương Minh không nói một tiếng với nàng liền bỏ nàng lại, trong lòng rất khó chịu.

Một bộ dáng ngờ ngác, đột nhiên ngửi thấy mùi máu tươi, xóc lại tinh thần, trên mặt hồ nổi lên một tầng hồng thủy, hấn là máu, kia là người nổi trên mặt hồ, Nhan Nhiễm Tịch nheo mắt lại, cảm thấy bóng dáng kia rất quen thuộc, không nghĩ nhiều, vận khởi khinh công, phi thân lướt đi.

Nhẹ tay nhất người nọ lên, trở lại bờ hồ, đẩy tóc của người nọ ra, hé ra một khuôn mặt trắng bệch, lông mi Nhan Nhiễm Tịch nhả lại, người này cư nhiên là Kiều Nhiếp Phi

Nhìn một thân thương, không chậm trễ thời gian lập tức mang theo Kiều Nhiếp Phi rời khỏi.

Đợi đến lúc Dạ Thương Minh đuổi theo Vô đi đến bên hồ là lúc thấy bóng dáng của ai đang rời khỏi, Dạ Thương Minh cau mày, hấn ngửi thấy được mùi máu tươi trong không trung, trong lòng căng thẳng, tức giận quát: " Không phải người nói Tịch Nhi ở nơi này." Nếu không hấn có nhất định hiểu biết với thuần di, phát hiện có Vô ở chỗ tối, bây giờ hấn còn không mục đích đi tìm trên đường.

Vô cũng là một mảnh lo lắng: "Vẫn là tìm chủ tử thôi trước, chủ tử không có việc gì." Hấn thực lo lắng, nhưng không hề đồ giống Dạ Thương Minh, võ công của Nhan Nhiễm Tịch hấn biết rõ, trên đời không có mấy cái người có thể thương tổn nàng.

Nghe thấy lời nói của Vô, Dạ Thương Minh cũng bình tĩnh, gật gật đầu: "Chúng ta phân công nhau tìm, cuối cùng ở Vương phủ gặp mặt."

Vô gật gật đầu, biến mất ở trước mặt Dạ Thương Minh.

Dạ Thương Minh cau mày, thăm dò tình huống xung quanh, trong lòng đã có tính toán.

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Tái kiến Kiều Nhiếp Phi

Nhan Nhiễm Tịch mang theo Kiều Nhiếp Phi trực tiếp thuần di đến Mỹ Thực Trai, Nhan Nhiễm Tịch xem Mỹ Thực Trai là nơi an toàn.

Kêu Tống Trách Thư một tiếng, sau đó đi vào viện sau của Mỹ Thực Trai, vừa muốn động thủ băng bó miệng vết thương cho Kiều Nhiếp Phi, không khỏi hiện ra ý nghĩ Dạ Thương Minh kia ghen tuông như vậy, nghĩ nghĩ, cuối cùng lại để Tống Trách Thư đến đây.

"Chủ tử, người tìm ta ?" Tống Trách Thư gõ cửa mà vào.

Nhan Nhiễm Tịch tùy ý ngồi ở ghế trên, thân nhiên nói: "Người của chúng ta có ai biết y thuật hay không ?" Nghĩ nghĩ còn nói: "Không cần tìm người của được lâu."

"Y thuật ?" Tống Trách Thư kinh ngạc nhìn Nhan Nhiễm Tịch, hấn biết rõ thân phận Nhan Nhiễm Tịch, đối với mọi thân phận của nàng hấn đều biết rõ, đối với người Nhan Nhiễm Tịch thân cận, nàng sẽ không giấu diếm thân phận chính mình, cho dù mỗi thân phận đều là vô cùng tôn quý.

Không hỏi Nhan Nhiễm Tịch nguyên nhân gì, cho dù có nghi vấn, dù sao tâm tư của Nhan Nhiễm Tịch bọn hấn không thể đoán được, nghĩ nghĩ nói: "Có, nhưng y thuật không cao minh như chủ tử."

Nói xong thì Tống Trách Thư đã nghĩ tắt miệng mình, về phương diện y thuật thì trên đời này không tìm ra người lợi hại hơn Nhan Nhiễm Tịch.

Nhan Nhiễm Tịch không để ý, chỉ vào Kiều Nhiếp Phi đã hôn mê thân nhiên nói: "Không sao, chỉ cần có thể chữa khỏi thương thế trên người hấn là được."

Tống Trách Thư gật gật đầu: "Hấn là có thể, ta mang hấn đến."

Nhan Nhiễm Tịch gật gật đầu , Tổng Trách Thu lui đi ra ngoài.

Nhìn cả người là máu của Kiều Nhiếp Phi, Nhan Nhiễm Tịch đột nhiên cảm thấy Dạ Thương Minh càng lúc càng có ảnh hưởng lớn với mình, trước kia loại chuyện này nàng tuyệt đối không để ý, khẽ vuốt trán.

Không lâu Tổng Trách Thu liền mang theo một người trung niên hơn ba mươi tuổi đi đến: "Chủ tử, hần tên Điền Thất, trước kia ở nhà có học qua một ít."

Điền Thất nhìn nữ tử trước mắt , tuy rằng hần chưa từng thấy qua chủ tử của Âm vực, nhưng nhìn thái độ Tổng Trách Thu thì biết, những người này đều là người bên ngoài của Âm vực, cho nên cả đôi chỉ sợ là không nhìn thấy Âm đế được, nay nhìn nữ tử trước mặt càng xem càng biết chuyện ồn ào và huyền ảo Minh vương phi Nhan Nhiễm Tịch.

Không dám chậm trễ , lập tức quỳ xuống: "Thuộc hạ tham kiến chủ tử."

Nhan Nhiễm Tịch ngẩng đầu xem liếc mắt một cái, gật gật đầu: "Ừ, trước đi xem thương thế của người trên giường thế nào ."

Điền Thất đứng dậy, đi đến bên giường, nhìn người trước mắt đã rất suy yếu, nhũ mảy, bắt đầu kiểm tra, hồi lâu băng bó miệng vết thương của Kiều Nhiếp Phi xong rồi mới đứng dậy, lau mồ hôi trên trán, cung kính nói với Nhan Nhiễm Tịch: "Chủ tử, thương thế của vị công tử này đã không ngại, kỳ thật cũng không có gì , chỉ do mất máu quá nhiều hơn nữa đi đường mệt nhọc mới bất tỉnh nhân sự."

Nhan Nhiễm Tịch gật gật đầu, nàng tự nhiên nhìn ra được, bằng không cũng sẽ không không nhanh không chậm như vậy: "Ừ, các người đi ra ngoài trước đi."

Hai người cung kính cúi đầu lui xuống.

Ra cửa , Tổng Trách Thu thản nhiên nói với Điền Thất: "Điền Thất, chuyện hôm nay tốt nhất nên để ở trong bụng, nhớ kỹ chuyện gì người cũng không thấy, cũng không nghe, nếu như bị ta nghe được chút gì về chủ tử, người hần là biết có hậu quả gì."

Điền Thất liên tục đáp 'Dạ', chuyện này không phải loại tiểu nhân vật như hần có thể nói .

Tổng Trách Thu vừa lòng gật đầu: "Sau này người ở lại Mỹ Thực Trai đi."

Sau đó mang theo Điền Thất rời khỏi.

Nhan Nhiễm Tịch cau mày nhìn người trên giường, trong lòng nói không nên lời là tư vị gì, bây giờ nàng còn nhớ tới buổi tối trước khi nàng hòa thân, nam tử phóng đảng lại không câu nệ đêm khuya chạy tới, giao truy âm cổ dịch cho nàng, mặc kệ thế nào trong lòng nàng vẫn luôn cảm kích hần, không hy vọng hần gặp chuyện không may.

Kiều Nhiếp Phi dường như cảm nhận được ánh mắt mãnh liệt, đôi mắt đang nhắm chặt đột nhiên mở ra, nhìn hoàn cảnh chung quanh , cuối cùng dừng trên gương mặt mình tưởng niệm, trong mắt mang theo kinh hi: "Nhiễm Tịch."

Vô số đêm trong lòng hần kêu gọi tên này, nhìn người trước mắt, đột nhiên có một loại giác không thực, giống như mộng, nếu là mộng, như vậy hần thật không muốn tỉnh lại.

Hần chưa từng nghĩ mình sẽ động tâm với một người chỉ gặp vài lần, nữ tử kia mỗi một lần gặp mặt đều cho hần cảm giác khác nhau, nhưng đánh sâu vào, đột nhiên mỗi lần hần đến Thiên đô đều muốn đến gặp nàng, cho nên hần luôn lấy lý do tìm Nhan Bội Luân đến Nhan phủ, nhưng chung quy vẫn không có duyên , mỗi lần đều không gặp nàng, thật ra hần vẫn rõ ràng bọn họ sẽ không ở cùng một chỗ, nhưng phần cảm tình kia hần không quên được, rốt cục hần không nhìn được, hần không nghĩ cũng không nguyện thấy nàng gả cho nam nhân khác, cho nên hần cố lấy dũng khí muốn mang nàng rời đi, cuối cùng bị cự tuyệt .

Hần không nghĩ ép buộc nàng, giao vật tùy thân truy âm cổ dịch cho nàng, nếu nàng thống khổ, nếu Minh vương không tốt với nàng, như vậy hần sẽ nghĩa vô phản cố mang nàng rời đi, nhưng hần đợi rất lâu ở Kiều phủ, cũng không có nhận được tin cầu cứu của nàng, thậm chí hần hoài nghi truy âm cổ dịch có phải hỏng rồi hay không, cuối cùng hần đến thúc giục bọn Kiều gia động thủ .

Dưới sự giúp đỡ của người nhà hần chạy ra, mà phương hướng hần chạy cư nhiên là Nam Lâm Quốc, hần nhớ người ở nơi đó.

"Nhiễm Tịch." Lại là một tiếng, thật cẩn thận, sợ mộng tan.

"Người tỉnh." Thanh âm Nhan Nhiễm Tịch thản nhiên, vẫn dễ nghe như trước.

"Đây là mộng ?" Hần mở miệng nói những lời này, khiến Nhan Nhiễm Tịch kinh ngạc, nhưng không biểu hiện ra ngoài.

"Không phải mộng, người bị thương, ta phát hiện người bên hồ, cứu người tới đây." Nhan Nhiễm Tịch giải thích, hần cùng nàng không có kết quả .

"Đây không phải mộng." Kiều Nhiếp Phi thì thảo lập lại, bây giờ trong lòng hần rất loạn: "Hần đối với nàng tốt không ?" Bao nhiêu ngày đêm , hần chỉ muốn biết đáp án này.

"Tốt lắm." Nhớ tới Dạ Thương Minh, trong mắt Nhan Nhiễm Tịch mang theo ý cười, có lẽ nàng không phát giác, nhưng những người đứng xem thì rõ ràng, Kiều Nhiếp Phi cũng thế, trong mắt hần tràn đầy chua xót, trong lòng đau đớn, nhưng hần cũng không muốn quấy nhiễu hạnh phúc của nàng, nàng

vui vẻ, hẳn cũng vui vẻ, hẳn vẫn chờ đợi để thấy nàng hạnh phúc.

"Tốt là được rồi." Cơ hồ dùng toàn bộ khí lực nói những lời này ra.

Nhan Nhiễm Tịch không ngốc, ngược lại rất rõ ràng quan niệm và chủ kiến của mình, cảm tình tuy rằng không có trải qua, nhưng cũng biết, sao có thể nghe không ra, nhìn không ra Kiều Nhiếp Phi đau lòng, nhưng loại chuyện này miễn cưỡng không được, yêu là yêu, không thương là không thương, đây là chuyện của hai người, cho nên bọn họ nhiều nhất cũng chỉ có thể làm bằng hữu.

Không tiếp tục đề tài này, nàng hỏi: "Sao người lại ở chỗ này, có phải xảy ra chuyện gì hay không?"

Lúc này Kiều Nhiếp Phi mới nhớ tới người nhà của hắn, hai nắm nắm gao nắm chặt, tức giận nói: "Tên súc sinh Kiều Chí Hiền kia cư nhiên đoạt quyền Kiều gia, nhốt gia nhân của ta, còn đuổi giết ta đến tận đây."

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Tình yêu hèn mọn

Nghe lời nói của Kiều Nhiếp Phi, Nhan Nhiễm Tịch cũng không giạt mình, từ lúc Nhan Bùi Luân để nàng giải độc cho Kiều Nhiếp Phi, nàng đã đoán được một hai chuyện trong đó, nhưng thật không ngờ Kiều Chí Hiền cũng là thúc thúc của Kiều Nhiếp Phi động thủ nhanh như vậy.

Không hỏi sự tình đã qua, đơn giản là hào môn tranh đoạt tài sản nên chiến tranh, liếm hạ mi mắt, thân nhiên hỏi: "Người tính làm sao bây giờ?"

Nói tới đây, trong mắt Kiều Nhiếp Phi hiện lên chút thất bại, bộ dáng lại có chút bất đắc dĩ: "Còn không biết, trước chờ dưỡng tốt lên nói sau, dù sao cũng là quan hệ huyết thống, ta tin trong thời gian ngắn hẳn sẽ không hại cha ta."

Nhan Nhiễm Tịch gật đầu, trầm mặc, lúc này nàng thật sự không biết nên nói gì, dù sao nàng cũng căn bản là không quen.

Kiều Nhiếp Phi cũng không nói tiếp, chỉ tham lam nhìn Nhan Nhiễm Tịch.

Trong lúc nhất thời hai người trở nên xấu hổ.

Lúc này cánh cửa bị người đẩy ra, Nhan Nhiễm Tịch hơi nhíu mi, tức giận nói: "Đi ra ngoài." Nàng đã nói rất nhiều lần, trước khi vào phải gõ cửa.

Chân vào cửa dừng một chút, sau đó mang theo tức giận đi đến, trong mắt mang theo chút bi thương nói: "Vì sao muốn ta ra ngoài, chẳng lẽ người thích một mình ở cùng một chỗ với người này."

Nhan Nhiễm Tịch ngây ngẩn cả người, làm thế nào nàng cũng không nghĩ đến Dạ Thương Minh lại ở chỗ này, ngờ ngác hỏi: "Người, sao người lại ở chỗ này?" Thật ra nàng muốn nói không phải người đã đi rồi sao? Sao có thể có thời gian ở đây?

Nhưng Dạ Thương Minh cũng không hiểu như vậy, hẳn nghĩ Nhan Nhiễm Tịch không thích hắn ở đây, liếm hạ con ngươi, thanh âm hư vô: "Người không muốn ta ở đây."

Nhan Nhiễm Tịch nhìn bộ dáng Dạ Thương Minh, giống như là bị người vứt bỏ vậy, bất lực, cô tịch, giống như sẽ biến mất bất cứ lúc nào, lập tức ôm cổ Dạ Thương Minh, vội vàng nói: "Không có, ta không có ý này, ta nghĩ người có việc rời khỏi, không ngờ người lại ở đây, hẳn là trước kia ta có quen biết, chúng ta không có gì."

Nhan Nhiễm Tịch giải thích làm Dạ Thương Minh ngoài ý muốn, nhưng càng nhiều vui sướng, ôm Nhan Nhiễm Tịch một lát, thanh âm hơi phát run: "Ta biết."

Trời biết vừa nãy ở bên hồ người được mùi máu trong không khí hẳn sợ hãi bao nhiêu, nếu không phải còn tồn một tia lý trí hẳn không biết mình có thể nổi điên hay không.

Nhìn hai người ôm nhau, trong phòng vô cùng chua xót, đau lòng nhất là Kiều Nhiếp Phi, nhưng cũng rất vui mừng, nàng tìm được hạnh phúc rồi, hẳn cũng rất yêu nàng, tuyệt không ít hơn hẳn, hẳn nên tạ ơn trời, hạnh phúc của nàng hẳn cũng sẽ thủ hộ.

Kéo lý trí về, nghĩ tới việc trong phòng còn có người khác, Nhan Nhiễm Tịch đẩy Dạ Thương Minh ra, giới thiệu: "Minh, đây là Kiều Nhiếp Phi, Tây Tàn quốc Kiều gia công tử."

Dạ Thương Minh nhìn về phía Kiều Nhiếp Phi, mày nhíu lại, vừa rồi hắn nhìn thấy rõ ràng, trong mắt kia tình yêu áp lực, thật sâu, thật nồng đậm, mang theo chua xót và đau lòng.

Khẽ gật đầu với Kiều Nhiếp Phi, rồi không nhìn hắn nữa, mặc kệ thế nào bọn họ cũng là tình địch, tuy rằng bây giờ Nhan Nhiễm Tịch đã là của hắn,

nhưng loại người mơ ước người của hân, hân vẫn là không có cách nào hữu hảo ở chung.

Kiều Nhiếp Phi và Dạ Thương Minh có tâm tư giống nhau, tuy rằng sẽ thủ hộ hạnh phúc của Nhan Nhiễm Tịch, nhưng đối với nam nhân trước mắt, hân vẫn hận, nếu không phải Nhan Nhiễm Tịch thương hân, như vậy hân sẽ không chút do dự động thủ, ánh mắt của hân làm người ta chột dạ, bất luận sự tình gì ở trong mắt hân cũng trong suốt, không có nửa điểm ** u tối.

Người như vậy có lẽ xứng với Nhan Nhiễm Tịch, mà hân chỉ có thể đứng sau của bọn họ, yên lặng chờ đợi.

"Tịch Nhi, chúng ta về nhà thôi." Dạ Thương Minh thật sự không nghĩ để Nhan Nhiễm Tịch có nhiều tiếp xúc với người kia, hân thừa nhận, hân ghen tị.

Sao Nhan Nhiễm Tịch có thể không nhìn ra dao động giữa hai người, nàng cũng rất khó xử, xin lỗi nhìn Kiêu Nhiếp Phi rồi nói: "Kiêu công tử, người nghỉ ngơi ở đây trước, có chuyện gì kêu Tổng thúc đi Minh vương phủ tìm ta là được."

"Tổng thúc ?" Kiêu Nhiếp Phi nghi hoặc nhìn Nhan Nhiễm Tịch.

Nhan Nhiễm Tịch không giải thích, có một số việc nàng cũng không giấu diếm, kéo tay Dạ Thương Minh ly khai, để lại một mình Kiêu Nhiếp Phi.

Hồi lâu một người quen thuộc đi đến, là Tổng Trách Thư.

Kiều Nhiếp Phi kinh ngạc, nhưng ngẫm lại Mỹ Thực Trai đã chuyển đến Nam Lâm Quốc cũng ít nghi hoặc, đây là "Tổng thúc" ?

Nhìn ra nghi hoặc của Kiêu Nhiếp Phi, Tổng Trách Thư giải thích: "Nhan Nhiễm Tịch là chủ tử của ta, toàn bộ Mỹ Thực Trai đều là của Nhan Nhiễm Tịch." Hân biết nếu Nhan Nhiễm Tịch để hân (TTT) đến vốn không tính giấu diếm hân (KNP).

Kiều Nhiếp Phi khiếp sợ nhìn Tổng Trách Thư, người từng để bao nhiêu người muốn leo lên, người ngay cả hoàng thất cũng không để vào trong mắt, cư nhiên là thủ hạ của Nhan Nhiễm Tịch, chuyện này, hân chưa từng nghĩ đến.

Trách không được lúc bọn họ mang theo Nhan Nhiễm Tịch đi thì có thể thấy Tổng Trách Thư, trách không được Tổng Trách Thư sẽ đối nghịch với hoàng thất, trách không được... Thì ra là vì Nhan Nhiễm Tịch, từng đủ loại này ngay cả nhớ tới mới phát hiện nguyên nhân ngẫu nhiên cũng không ngẫu nhiên, chỉ là bọn hân tự đại khiến ánh mắt bị che đi.

Từng ngày ngốc nghĩ Mỹ Thực Trai chỉ tùy ý thay đổi nơi kinh doanh mà thôi, bây giờ mới biết, thì ra là đi theo Nhan Nhiễm Tịch đến đây, nghĩ lại bọn họ từng châm chọc, bây giờ mới biết Nhan Nhiễm Tịch xem bọn họ là những kẻ hề, bộ dáng tùy ý kia, đôi mi ngả ngón kia, không phải không thể phản bác, mà ở trong mắt nàng, bọn họ không có tư cách, nàng khinh thường đi cùng bọn họ, đi chung những người này chỉ lãng phí thời gian mà thôi.

Bây giờ ngẫm lại chuyện cũ, đắc tội Nhan Nhiễm Tịch có ai có thể an an ổn ổn sinh hoạt, Nhan Tử khinh thường, cuối cùng rơi xuống suối sinh tử không rõ, Hoàn Nhan Miên Tĩnh khiêu khích, cuối cùng chết thảm, sau khi chết còn để lại thanh danh xấu, nhìn lại hoàng thất, nay cũng có xu thế xuống dốc, xem ra hoàng hậu cũng đã chết trên tay Nhan Nhiễm Tịch, nhưng chuyện đó ai có thể nghĩ đến, bọn họ khinh thường người kia, thật ra người đó vẫn khinh thường nhìn bọn họ, bọn họ giống như những kẻ diễn hề, âm mưu quỷ kế trước mặt nàng đều là bọn họ tự bêu xấu, quả nhiên, nàng không phải người bình thường.

Ngẩng đầu hỏi: "Tổng lão bản, lúc trước Tây Tần xảy ra chuyện có liên quan tới Nhiễm Tịch hay không ?"

Tổng Trách Thư cười cười: "Kiêu công tử, có một số việc trong lòng hiểu là được, đôi khi nói ra cũng không hẳn là chuyện tốt."

Kiều Nhiếp Phi cười khổ: "Chỉ là trong lòng khiếp sợ mà thôi, không thể tin được, thì ra chúng ta chênh lệch lớn như vậy, đó là khoảng cách không thể vượt qua."

Sao Tổng Trách Thư lại nhìn không ra tâm tư của Kiêu Nhiếp Phi chứ, khuyên nhủ: "Kiêu công tử, chủ tử không phải là đơn giản như người nghĩ, khoảng cách của các người xa như trời với đất, kiếp này đã định hữu duyên vô phận rồi."

Kiều Nhiếp Phi gật đầu, cái đó hân hiểu, nhưng Nhan Nhiễm Tịch, để hân làm một kẻ hèn mọn canh gác cho nàng đi.

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Lâm Nhược Thủy

Edit: quỳnh quỳnh

Beta: rinnina

Dạ Thương Minh và Nhan Nhiễm Tịch cùng đi ra , sắc mặt Dạ Thương Minh vẫn không tốt lắm, Nhan Nhiễm Tịch không cần nghĩ cũng biết tại sao, tay nhỏ bé tự động ôm cánh tay của Dạ Thương Minh, nói: "Minh."

Cho dù Dạ Thương Minh đang tức tối cũng sẽ không phát giận lên người Nhan Nhiễm Tịch, điều chỉnh lại tâm tính của mình: "Sao vậy ?"

"Người tức giận ?" Nhan Nhiễm Tịch hỏi.

"Không có." Dạ Thương Minh phủ nhận.

Nhan Nhiễm Tịch khanh khách nở nụ cười: "Còn nói không tức giận, người nhìn dáng vẻ của người đi, rõ ràng viết 'Ta tức giận' ."

Dạ Thương Minh đứng đắn nói: "Ta thực sự không tức giận , ta ghen tị."

'Phốc' Nhan Nhiễm Tịch không giữ hình tượng bật cười.

"Nàng còn cười." sắc mặt Dạ Thương Minh bình thường, nhưng Nhan Nhiễm Tịch rõ ràng thấy tay của Dạ Thương Minh bắt đầu đỏ lên, nghĩ việc nàng vẫn cho là Dạ Thương Minh lạnh như băng nhưng bây giờ lại hủy hoại trong chớp lát.

Gương mặt phấn khởi: "Được rồi, ta không cười, chúng ta về nhà rồi cười."

Dạ Thương Minh dắt Nhan Nhiễm Tịch đi , mười ngón tương giao.

"Đúng rồi, không phải người có việc sao ? Sao lại đã trở lại ?" Nhan Nhiễm Tịch vẫn cho rằng Dạ Thương Minh sẽ không vô duyên vô cớ bỏ lại nàng cho nên vẫn cho là Dạ Thương Minh có việc, không thể không nói, loại tâm tính này, suy nghĩ này vẫn rất tốt.

"Có việc ?" Đổi thành Dạ Thương Minh bị mê hoặc .

Nhan Nhiễm Tịch nhìn bộ dáng của Dạ Thương Minh thì biết căn bản hẳn không có chuyện gì, giọng điệu không tốt: "Vậy sao người lại bỏ ta một mình, người đi đâu ?"

Thấy vậy, Dạ Thương Minh lập tức giải thích: "Lúc ấy có người đột nhiên bước nhanh hơn ta, ta vừa định đuổi theo, lại bị một người ngăn cản, nói có người muốn gặp ta, ta và hắn động thủ với nhau, sau đó nàng đã không có tăm hơi, ta đương nhiên đi tìm, lại không tìm được, cuối cùng phát hiện Vô, mới đi theo hắn đến bên hồ, sau đó chúng ta không những không thấy nàng mà trong không khí còn tràn ngập mùi máu, lúc ấy ta rất sợ hãi, chúng ta chia nhau ra tìm, may mắn ta tìm được nàng, bằng không..." Nói xong Dạ Thương Minh ôm chặt lấy Nhan Nhiễm Tịch , lúc ấy hẳn thật sự điên rồi.

Nhan Nhiễm Tịch ôm Dạ Thương Minh, cho dù đang ở trên đường lớn, cho dù rất nhiều người nhìn, nhưng nàng vẫn như cũ không xấu hổ, chỉ thấy khôn cùng đau xót , trừ bỏ Dạ Thương Minh ra, những người khác không sẽ khiến cảm xúc của nàng dao động, nàng cũng không để ý đến cách nhìn của người khác.

Hai người ôm nhau , nam nhân sợ hãi, nữ nhân đau xót, tịch dương hạ xuống nhưng lại duy mỹ như vậy, khiến mọi người không đành lòng quay rầy.

Nhưng là cổ tình có người không cảm thấy được , một gã sai vật đã đi tới , thái độ không kiêu ngạo không siểm nịnh: "Minh vương."

Hai người tách ra, Dạ Thương Minh cau mày nhìn người trước mắt, nếu hắn không nhớ lầm, là người này hại hắn không thể hẹn hò với Tịch Nhi, lạnh lùng nói: "Lại là người."

Gã sai vật giống như không có cảm thấy, thần nhiên nói: "Minh vương, chủ tử ta cho mời, hy vọng người đến."

Nghe đến đó Nhan Nhiễm Tịch đi ra gã sai vật này chắc là người Dạ Thương Minh nói lúc nãy , không nói gì.

"Không rảnh." Dạ Thương Minh tức giận nói.

Làm bộ lôi kéo Nhan Nhiễm Tịch đi , kết quả lại bị gã sai vật ngăn cản: "Minh vương, chủ tử nhà ta nói có chuyện quan trọng, Vương gia cần phải đi." Gã sai vật vẫn bám riết không tha như trước, khiến hai người bắt đầu thấy tò mò.

Liếc nhau , Dạ Thương Minh hỏi: "Chủ tử người là ai ?"

Gã sai vật không trả lời: "Chủ tử ở Bích Ngọc Hiên chờ Minh vương." Bích Ngọc Hiên nơi mà văn nhân nhà sĩ thường xuyên đến, không giống nhà các mọi người trao đổi, chỉ có bằng hữu lui tới, Bích Ngọc Hiên một nơi không người chú ý, nhưng có rất nhiều người qua lại nơi đó , Nhan Nhiễm Tịch để Cố Diệp điều tra tư liệu lại biết được nó rất thần bí, nhưng không ai hoài nghi gì cả.

Thật ra nơi đó cũng không thấp kém, nàng tin tưởng chủ tử Bích Ngọc Hiên tuyệt đối không phải là lão bản trong đó, mà giống nàng, chỉ đứng sau màn khổng chế, nhưng như thế thì mục đích thật sự là gì ?

Đi theo gã sai vật một đường đến Bích Ngọc Hiên, không như nhà các, đang muốn đi vào thì Nhan Nhiễm Tịch bị gã sai vật ngăn cản lại: "Chủ tử nhà ta nói chỉ gặp một mình Minh vương."

Nói xong chỉ cảm thấy một trận hít thở không thông, Nhan Nhiễm Tịch nở nụ cười nhẹ bất tại bên miệng, nói: "Chủ tử các người sẽ không là nữ nhân chứ, muốn để tướng công ta đến một mình ở chung với hân ?"

Nàng chỉ nói đùa thôi, cũng không nghĩ là thật .

Cửa lớn được mở ra, một nữ nhân khéo léo xinh đẹp, bẻ nguyệt tu hoa đi ra, văn nhã hào phóng: " Sao tỷ tỷ lại nói như vậy, Nhượng Thủy chỉ muốn ngồi xuống cùng Vương gia trò chuyện mà thôi, là hạ nhân không hiểu chuyện, Vương gia, tỷ tỷ mời vào trong."

Nhan Nhiễm Tịch không cần nghĩ cũng biết nữ nhân trước mắt là Lâm Nhượng Thủy, tay nhỏ bé hung hăng néo một cái bên hông Dạ Thương Minh, mọi người thấy tưởng là hai người đang ôm lẫn nhau, chỉ có Dạ Thương Minh biết Nhan Nhiễm Tịch dùng bao nhiêu sức, biết Nhan Nhiễm Tịch ghen tị, trong lòng hân ngọt như mật.

Bỏ qua bàn tay nhỏ bé bên hông, ôm Nhan Nhiễm Tịch vào, vào lúc đi ngang Lâm Nhượng Thủy, Nhan Nhiễm Tịch cho nàng một ánh mắt tựa tiểu phi tiếu, nam nhân của nàng ai cũng không thể nghĩ đến.

Lâm Nhượng Thủy ngăn ra, nhưng khi nhìn bóng dáng Dạ Thương Minh thì trong lòng lập tức trở nên kiên định .

Nam nhân nàng yêu say đắm từ nhỏ, vốn tưởng rằng Nhan Nhiễm Tịch giống như những người khác, nhưng đến khi nghe lời đồn nổi lên bốn phía, Lâm Nhượng Thủy mới cảm thấy nguy cơ xuất hiện, cho nên vô luận như thế nào nàng cũng mặc kệ tất cả mà theo đuổi, nàng tin tưởng nàng là đặc biệt với Dạ Thương Minh, cho nên nàng nhất định phải gả cho Dạ Thương Minh, sau đó đá Nhan Nhiễm Tịch ra ngoài, Dạ Thương Minh là của nàng, nàng luôn cho là như vậy, bây giờ vẫn là như vậy.

Nhan Nhiễm Tịch và Dạ Thương Minh một chút cũng không khách sáo tùy ý ngồi xuống, Nhan Nhiễm Tịch ở trong cuộc sống không có Kinh Âm luôn luôn tự cấp tự túc, nàng thừa nhận nàng rất lười, nhưng tuyệt đối không phải loại quá lười, cho nên trước kia nàng vẫn cảm thấy, thế giới này không phải là thiếu hay không có ai là không thể sống, nhưng bây giờ nhìn nam tử bên cạnh mình, hình như những lời này bị đánh vỡ rồi.

Cầm lấy ấm trà, rót một ly cho mình, đương nhiên cũng quên không đưa cho Dạ Thương Minh, đưa ly qua nói: "Uống đi."

Dạ Thương Minh cong khóe miệng, uống một ngụm, hân thậm chí cảm thấy ly trà này hân uống là ngon nhất, mang theo hương vị ngọt ngào.

Nhìn động tác của hai người, trong mắt Lâm Nhượng Thủy chợt lóe tia tàn nhẫn, đi đến bên người Dạ Thương Minh ngồi xuống, cười nói: "Không phải Vương gia thích uống Bích Loa Xuân sao ? Trà xanh này cứ để qua một bên đi, ta kêu tiểu nhị đi lấy một ấm Bích Loa Xuân mang lên đây." Nói xong định lấy cái ly trong tay Dạ Thương Minh ra.

Dạ Thương Minh né tránh, trong mắt mang theo chán ghét, nhưng Lâm Nhượng Thủy không nhìn ra.

"Không cần, chỉ cần là vương phi cho bốn vương, bốn vương đều thích." Dạ Thương Minh nói.

Lâm Nhượng Thủy xấu hổ buông tay.

Nhan Nhiễm ở một bên nhìn trong lòng rất vừa lòng biểu hiện của Dạ Thương Minh.

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Vậy thì cách xa ra

"Người tìm bốn vương có chuyện gì ?" Dạ Thương Minh lạnh lùng nói, trước mặt người khác hân luôn là một người lạnh lùng.

Hiển nhiên Lâm Nhượng Thủy đã quen giọng điệu như vậy, mở miệng nói: "Vương gia, nghe phụ thân ta nói, lần sinh nhật này sẽ tìm một hôn sự cho ta." Khi nói chuyện Lâm Nhượng Thủy gắt gao nhìn chăm chăm biểu tình của Dạ Thương Minh, sợ bỏ qua gì đó, nhưng chỉ thấy trước sau như một lạnh tựa băng, không có nửa phần động dung.

Nàng vốn tưởng rằng ở sinh nhật của mình sẽ chọn Dạ Thương Minh, nhưng từ lúc Nhan Nhiễm Tịch đến đây đột nhiên nàng không xác định được, cho nên mới tìm Dạ Thương Minh lại đây xem hân nói thế nào, nhưng Dạ Thương Minh là một người hi giận không lộ, nàng căn bản là không biết hân suy nghĩ điều gì.

"Còn có việc sao ?" Ngờ kị Dạ Thương Minh lạnh lùng khiến thân mình Lâm Nhượng Thủy cứng đờ.

Cực lực che giấu mất tự nhiên của mình, nàng nở nụ cười: "Vương gia, ý của Thái Hậu là muốn để Thành vương cưới ta làm phi."

Nàng nghĩ dù là trước kia nàng sai lầm, dù Dạ Thương Minh không thích nàng, nhưng lấy thế lực nhà bọn họ, nếu giúp Thái Hậu, Dạ Thương Minh nhất định sẽ ngăn cản, nhưng nàng đã lầm, đáp án của Dạ Thương Minh chỉ tùy ý 'Ừ' một tiếng.

Lâm Nhựt Thủy đột nhiên muốn cười, nàng không rõ vì sao nam nhân trước mắt lại biến thành dạng này, trước kia dù hắn luôn lạnh lùng, nhưng ít nhất sẽ không như bây giờ ngay cả liếc cũng không liếc nhìn nàng một cái, dư quang nhìn về phía Nhan Nhiễm Tịch, trong lòng tức giận, nhất định là nữ nhân này, không biết đã dùng biện pháp gì mê hoặc Dạ Thương Minh, không được, nàng nhất định phải gả cho Dạ Thương Minh, sau đó biến Dạ Thương Minh thành của mình, đuổi những nữ nhân khác ra khỏi Minh vương phủ, chặt Nhan Nhiễm Tịch thành tám khúc.

Chỉ có điều suy nghĩ thì luôn tốt đẹp, sự thật lại tàn khốc, không cần nói nàng, cho dù là Dạ Thương Minh muốn chặt Nhan Nhiễm Tịch làm tám khúc cũng phải trả giá đại giới, huống chi nàng chỉ là một cô gái nhỏ nhỏ, dùng lời nói của Nhan Nhiễm Tịch thì là không biết tự lượng sức, đánh giá cao bản thân, xem nhẹ đối thủ.

Cẩn chặt môi, nói: "Vương gia, Nhựt Thủy không muốn gả cho Thành vương, Nhựt Thủy không muốn đối địch với Vương gia, Nhựt Thủy không mong Vương gia yêu thương Nhựt Thủy, thậm chí đi theo bên người Vương gia, cho dù là lâm thiếp thất, Nhựt Thủy cũng cảm thấy mỹ mãn." Ánh mắt ngập nước nói, mặc kệ là nam nhân nào đều khó có thể cự tuyệt, huống chi là yêu cầu như vậy.

Nhưng Dạ Thương Minh ngay cả lông mi cũng không động một chút, lạnh lùng nhìn Lâm Nhựt Thủy: "Bổn vương đã có Tịch Nhi, những người khác không vào được Minh vương phủ."

Cự tuyệt, không do dự chút nào mà cự tuyệt, Nhan Nhiễm Tịch cười nhẹ, khuôn mặt Lâm Nhựt Thủy tái nhợt.

Tuy rằng rất hận Nhan Nhiễm Tịch, nhưng có một số việc không thể không xin nàng giúp đỡ, cau mày, nàng dùng gương mặt đáng thương nói: "Vương phi, Nhựt Thủy là thật tâm, Nhựt Thủy chưa từng muốn lấy thứ gì trên người Vương gia, chỉ mong có thể đứng xa xa nhìn Vương gia, hy vọng vương phi thành toàn."

Nhan Nhiễm Tịch cười nhẹ: "Vậy Lâm cô nương cứ đứng xa xa nhìn đi." Tiểu lí tàng đao, nàng luôn rất rộng rãi, cũng là hữu cầu tất ứng, người muốn đứng xa xa nhìn, vậy người cứ đứng xa xa nhìn đi, chỉ cần có nửa điểm không phục nàng chỉ có thể nói với người rằng, đi địa ngục nhìn đi, như vậy xa hơn.

"Ách"... Câu trả lời này: "Vương phi, Nhựt Thủy thật sự không có ý khác, cũng không có muốn tranh thủ tình cảm với vương phi, thật đó." Một bộ đáng thật sự nhu nhựt.

"Lòng người cách một bụng, sao ta biết được người nói thật không, tranh thủ tình cảm hả? Nếu người thấy người có thể tranh được, ta luôn luôn thấy nên bóp chết nguy hiểm từ trong trứng nước là an toàn." Nàng cười nhẹ nói, nhưng lời nói thật sự làm người ta không dám khen tặng, nàng làm việc luôn nghĩ đến tâm ý của mình, có một số việc, lúc người cường đại nhất định phải làm, không cần để ý người khác thấy thế nào, đây là quyền lợi cao nhất của quyền lực.

Với lại, trong vương phủ còn có một kẻ thân phận không rõ, lại có thêm một kẻ thân phận khả nghi, vậy chẳng phải là nàng tìm thêm phiền toái cho mình sao. Nàng thật sự rất sợ phiền toái.

Lâm Nhựt Thủy liếm hạ mí mắt, nàng nghĩ nữ nhân ở trước mặt nam nhân của mình dù thế nào cũng phải chú ý một chút, thu liễm một chút, nhưng nàng ta vẫn kiêu ngạo như vậy.

Nhìn Dạ Thương Minh, không chút biểu tình, căn bản là nàng nhìn không ra suy nghĩ trong lòng hắn.

Lâm Nhựt Thủy nhìn Dạ Thương Minh, trong lòng vẫn không muốn thừa nhận Dạ Thương Minh không có cảm tình với nàng, ôn nhu nhỏ nhẹ nói: "Vương gia."

Dạ Thương Minh thân nhiên nói: "Hết thấy đều nghe vương phi, bây giờ Lâm cô nương còn có việc gì?"

Cẩn chặt môi, trong mắt hiện lên hận ý, rất quy củ nói: "Là Nhựt Thủy cần rõ, làm chậm trễ thời gian dài như vậy của Vương gia, vương phi, thật có lỗi."

"Ừ." Dạ Thương Minh khẽ nói, kéo Nhan Nhiễm Tịch rời khỏi, thật lâu sau, gã sai vặt bên ngoài nghe thấy bên trong truyền ra thanh âm này nọ và tiếng chải rửa, che giấu trông mắt khinh thường xuống, tiếp tục đứng thẳng như tượng đá.

Dạ Thương Minh và Nhan Nhiễm Tịch trở lại Tịch Uyển, lúc này Tịch Uyển đã bày đầy đồ đạc, Nhan Nhiễm Tịch nhíu mi: "Sao lại thế này?"

Kinh Âm và Cô Diệp nhìn Dạ Thương Minh, Nhan Nhiễm Tịch cũng quay đầu lại nhìn.

Dạ Thương Minh cười: "Không phải Tịch Nhi nói để ta ngủ cùng nàng sao, đương nhiên phải chuyển đồ qua."

Nhan Nhiễm Tịch nhìn một đống đồ tràn đầy sân, khóe miệng run rẩy: "Ta nói người có thể lại đây ngủ, nhưng người chuyển đồ dùng tới làm gì?" Trong sân có rất nhiều sách và sổ con, Nhan Nhiễm Tịch hỗn độn.

Dạ Thương Minh giải thích: "Ta thấy không có nàng bên người chuyện gì ta cũng không làm được, cho nên vì tương lai Nam Lâm Quốc, ta chuyển luôn mấy thứ này qua."

Dạ Thương Minh giải thích còn không bằng không giải thích, mọi người không nói gì.

Quản gia nhìn trong sân như vậy, cũng hiểu bây giờ quyền lực lớn nhất Vương phủ là Vương phi nên hỏi: "Vương phi, ngài xem..." Bây giờ mọi người trong vương phủ đã xem vương phi là lớn nhất, tất cả mọi người đã biết một đạo lý là: thà rằng đắc tội Minh vương, cũng không thể đắc tội vương phi.

Nhan Nhiễm Tịch thở dài: "Quên đi, Kinh An bài một chút, nếu thật sự không được, mở rộng Tịch Uyển một chút."

Nghe xong lời nói của Nhan Nhiễm Tịch, mọi người vui vẻ đồng ý, nếu Nhan Nhiễm Tịch vừa tới thì tuyệt đối không quan tâm, nhưng nay lại không giống, toàn bộ vương phủ đều là của vương phi, không cần nói chỉ là một Tịch Uyển.

Một ngày này quả thật khiến Nhan Nhiễm Tịch mệt mỏi, đầu tiên là cứu người, sau đó lại đấu pháp, quả thực vô cùng khó chịu, phát phát tay, ý bảo mọi người nên làm gì thì làm, mình lại bị Dạ Thương Minh ôm vào phòng, vừa muốn nằm xuống, chợt nghe thanh âm của Dạ Thương Minh: "Tịch Nhi, ta nghĩ nên hỏi một chút, nàng và Mỹ Thực Trai có quan hệ gì?" Từ lúc hắn tìm được Nhan Nhiễm Tịch ở Mỹ thực trai đã có nghi vấn này.

Nếu không phải hôm nay nhìn thấy Nhan Nhiễm Tịch ở nơi đó, như vậy không bao lâu nữa Mỹ Thực Trai chân chính biến thành khách sạn.

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Sáng tỏ Mỹ Thực Trai

Mặc kệ thế nào Mỹ Thực Trai đối với Nam Lâm Quốc cũng có nguy hại, ngay cả Minh điện của hắn cũng không tra được lí lịch, như vậy chỉ có thể là do quốc gia khác chuyên sản nghiệp thôi, chỉ có thể tiêu diệt, mà hắn cũng nghĩ như vậy, hắn đã thương lượng xong với vài huynh đệ, chờ ổn định một chút, nếu còn chưa tra ra được chi tiết thì sẽ lập tức tiêu diệt, không phải do bọn hắn sẽ chuyện bé xé ra to, đơn giản là Thượng Quan Bác Thành thường xuyên đến đó, cho nên hắn mới mâu thuẫn như vậy.

Nhưng hôm nay Nhan Nhiễm Tịch cư nhiên ở nơi này, nhìn ra được Nhan Nhiễm Tịch và Tổng Trách Thư có quan hệ không xa lạ, loáng thoáng đoán được một chút, nhưng vẫn hy vọng do Nhan Nhiễm Tịch nói ra, may mắn hôm nay biết được, bằng không thì mệt.

Nhan Nhiễm Tịch không ngủ, nàng biết Dạ Thương Minh khôn khéo nhất định sẽ hoài nghi, thở dài, nói thật mấy thứ này cho Dạ Thương Minh biết cũng không có vấn đề gì, dù sao bọn họ đã yêu nhau: "Người phía sau màn Mỹ Thực Trai là ta."

Dạ Thương Minh không khiếp sợ, hiển nhiên hắn đã đoán đúng rồi, nhưng hắn không ngờ tiểu nữ nhân này bối cảnh thật không đơn giản, hắn vốn tưởng rằng chỉ là chủ tử của Âm vực, bây giờ lại mọc ra thêm một Mỹ Thực Trai, không biết còn gì nữa hay không, nhưng hắn không phải cũng giống vậy sao.

Cười cười: "Ta biết, nhưng nàng giấu thật là sâu, kể cả Minh điện của ta cũng không tra ra."

Nhan Nhiễm liền nói: "Đó là đương nhiên, lúc trước ta thành lập Mỹ Thực Trai vốn là để ta có chỗ đến ăn cơm, dù sao mấy món gì đó bây giờ đều rất khó ăn, cho nên trừ bỏ lúc đi ăn cơm, bình thường ta sẽ không đến Mỹ Thực Trai, nói đúng ra, nó có tác dụng là chỗ ăn cơm của ta, không phức tạp như các người nghĩ."

Thấy Nhan Nhiễm Tịch nghiêm trang giải thích, Dạ Thương Minh muốn bật cười, trách không được bọn họ tra không ra, thì ra Mỹ Thực Trai nổi tiếng như vậy, chỉ vì để chủ tử ăn cơm, trách không được mọi người muốn vào Mỹ Thực Trai phải hà khắc như vậy, chỉ vì để chủ tử bọn họ ăn cơm thoải mái, không thể không nói như vậy lại thành sản nghiệp, nếu để người khác biết được sẽ giẫm chân giận dữ, nếu không phải Nhan Nhiễm Tịch tự mình thừa nhận sợ rằng không ai dám tin tưởng.

Sùng nịch cười: "Nàng đó, trách không được ta tra không ra, lý do này thật là không có cách nào điều tra ra, nếu như bị người khác biết sẽ học máu ngay tức khắc."

Nhan Nhiễm Tịch cười, chớp mắt, Dạ Thương Minh lợi hại không kém nàng, lúc này tâm tư nàng đã chuyển trăm vòng, nhìn Dạ Thương Minh hỏi: "Nói như vậy, các người định bắt đầu đối phó Mỹ Thực Trai của ta?"

Dạ Thương Minh cười khê, hắn biết chuyện gì cũng không lừa được nàng: "Ừ, vốn định hành động, nhưng bây giờ không cần, nàng là lão bản phía sau Mỹ Thực Trai, như vậy nàng hẳn là biết Thượng Quan Bác Thành thường xuyên đi vào đó."

Nhan Nhiễm Tịch gật đầu, chuyện đó Tổng Trách Thư đã nói qua với nàng, nàng cũng kêu Tổng Trách Thư chú ý, nếu có tình huống gì lạ gì sẽ bẩm báo lại với nàng, nhưng Tổng Trách Thư quan sát hồi lâu thì thấy Thượng Quan Bác Thành chỉ đơn thuần đến ăn cơm mà thôi, nhưng nàng tin tưởng Thượng Quan Bác Thành không phải người nhân nhả như vậy, cho dù có thích Mỹ Thực Trai thế nào hắn cũng sẽ không đi nhiều như vậy, cơ hồ khiến mọi người trong Nam Lâm Quốc chú ý, cho tới nay nàng vẫn không rõ tâm tư của Thượng Quan Bác Thành, nhưng nàng hiểu, như vậy chỉ có thể nói rằng tâm cơ của Thượng Quan Bác Thành vô cùng thâm trầm khó dò.

Lúc đầu nàng nghĩ sẽ không tham gia chuyện của Nam Lâm Quốc, nhưng nay nàng đứng cùng chiến tuyến với Dạ Thương Minh, tức là nàng không muốn tranh cũng phải tranh: "Thượng Quan Bác Thành này không thể xem thường."

Dạ Thương Minh gật đầu, điểm này hắn luôn biết rõ, nhưng dù hắn biết vậy vẫn để không làm gì được, thậm chí ngay cả khi hắn biết người sau màn càng

khó đối phó hơn Thượng Quan Bác Thành, một nơi nguy hiểm như vậy, hẳn rất rối rắm, vừa không muốn để Nhan Nhiễm Tịch dính líu đến chuyện này, nhưng về phương diện khác hẳn lại muốn để Nhan Nhiễm Tịch tiến vào thế giới của hắn, sinh tử không rời.

Hắn nhìn Nhan Nhiễm Tịch: "Tịch Nhi, sẽ rất nguy hiểm, nàng thấy sao?"

"Ta luôn rất chán ghét nguy hiểm, càng chán ghét phiền toái, nhưng vì ngươi, ta cũng chỉ có thể chịu đựng phiền toái một lần." Nhan Nhiễm Tịch thẳng thắn thành khẩn nói.

Dạ Thương Minh vô cùng vui mừng, hẳn biết, hẳn vẫn luôn biết, nàng và hắn luôn cùng chung tiến thoái.

Giữa đêm khuya, vốn là lúc nên tiến vào mộng đẹp, nhưng ở chỗ sâu trong hoàng cung, có hai bóng người đứng cùng nhau, đêm lạnh như nước, tiếng gió xào xạc, giọng nữ linh động thanh nhã: "Mọi chuyện đều đã an bài xong, bây giờ phải coi Lâm Nhưộc Thủy, nếu có thể vào Minh vương phủ là tốt nhất, nếu không vào được thì nhất định phải để nàng tiến vào Thành vương phủ."

Giọng nam cương liệt hư vô, thanh âm này rõ ràng là gã sai vặt hôm nay ngăn Dạ Thương Minh lại: "Chỉ sợ nàng không vào Minh vương phủ được, nay địch ta không rõ, Thượng Quan Bác Thành khiến người ta nắm không được, bây giờ thế cục sớm muộn gì cũng trở nên khốn trương, kế hoạch ban đầu vì Nhan Nhiễm Tịch tham gia cũng đã biến đổi, ai từng nghĩ đến kẻ trời sanh tính tình yếu đuối, cư nhiên lại là người che giấu sâu nhất, nếu không phải do lần hòa thân này, chỉ sợ nàng còn đang giấu tài, chỉ là loại người như vậy tuyệt không thể lưu lại." Lời nói âm ngoan, phát phơ theo làn gió lạnh.

Nữ nhân trầm mặc, thật lâu sau mới mở miệng: "Tuy nói như vậy, nhưng dù sao nàng cũng là người của Minh vương, bây giờ Minh vương rất sùng ái nàng, chỉ sợ chúng ta không động được nàng."

Nam nhân nheo lại ánh mắt, lạnh giọng nói: "Người trên đã ra lệnh thì vô luận trả giá đại giới thế nào, cần phải đoạt Nhan Nhiễm Tịch."

Nữ nhân nghi hoặc: "Vì sao? Nhan Nhiễm Tịch không phải là truyền thuyết, chỉ có chút thông minh thôi, người không thấy bộ dáng của nàng, rất kiêu ngạo, chỉ dựa vào tâm tình của mình mà làm việc, căn bản là tự cho là đúng, luôn dựa vào Minh vương thu thập cục diện rối rắm cho nàng, người như vậy căn bản không cần sợ hãi, nếu nàng thực sự lợi hại, chỉ có thể là người bên cạnh nàng, ngay cả tử vong ẩn vệ cũng có thể đối phó, không đơn giản, sao lại hao hết tâm tư đối phó nàng như vậy?"

Nam nhân lắc đầu: "Người trên quyết định như vậy nhất định có nguyên nhân, vì Nhan Nhiễm Tịch đã phá hủy hết kế hoạch của chúng ta, hơn nữa chúng ta cũng không biết gì về Nhan Nhiễm Tịch, vẫn nên diệt trừ hậu hoạn."

"Như vậy chỉ sợ sẽ chọc giận Minh vương." Nữ nhân vẫn không đồng ý, bọn họ thật sự sợ hãi Minh vương.

"Ngươi phải biết rằng, chúng ta căn bản là không có tư cách để nói 'không'." Nam nhân nhắc nhở.

Nữ nhân trầm mặc, hẳn nói không sai, bọn họ chỉ là quân cờ của một âm mưu mà thôi: "Ta đã hiểu."

Nam nhân thở dài, vận mệnh bọn họ đã sớm bị an bài, không chấp nhận cho bọn họ phản kháng, xoay người rời đi.

Để lại một mình nữ tử, bóng dáng cô độc, không khí bi thương, ai nói vận mệnh là do bản thân tự nắm giữ? Ai nói bọn họ có thể phản kháng? Vận mệnh đã đặt ở cuống họng của bọn họ, bọn họ không thể động đậy, vừa động sẽ chết.

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Bạch Ngạn Túng trầm mặc

Một giọt rơi lệ rơi xuống, trúng mục tiêu không nhất định là duyên phận, cũng có thể là sứ mệnh cả đời, ai cũng trốn không thoát, tới giờ nàng chưa từng hy vọng tiền tài quyền lực, nàng thầm nghĩ tìm một người thích mình, thích một cuộc sống yên lặng, chẻ củi gánh nước mỗi ngày, nhưng nàng sinh ra thì đã nhất định không thể sống cuộc sống theo ý nguyện của mình, cười khổ, bắt đắc dĩ thì thế nào đây?

Những thứ nàng có, đều do người trên cấp, thân thể của nàng, quyền lực của nàng, hết thảy của nàng, bao gồm cả sinh mệnh, cho dù không muốn nàng cũng chỉ có thể nhận.

Xoay người, lệ đã không còn, có chăng chỉ là nụ cười dối trá, tiếp theo, nàng phải tiếp tục sắm vai nhân vật này, trong âm mưu quý kế, ừ ừ trong hoàng cung, làm cách nào để tính kế người khác, làm thế nào để bắt Nhan Nhiễm Tịch, mạng của nàng là dùng mạng của những người này đổi lấy, cho nên nàng mới may mắn sống đến giờ, dù đồng tình nhưng nàng biết sinh mệnh này thật buồn cười.

Hết thảy đều không quan trọng, mặc kệ thế nào đây là mục tiêu nàng nhất định phải bắn trúng.

Ngày hôm sau, Dạ Thương Minh dắt Nhan Nhiễm Tịch đi đến một biệt viện, quẹo bảy tám đường, Nhan Nhiễm Tịch chỉ có thể cảm thán nơi như vậy nếu có thể để người ta tìm được thì đúng là lạ.

Nhìn trước mắt tuy không tính xa hoa, nhưng phòng rất khác biệt, Nhan Nhiễm Tịch đã mơ hồ đoán được đây là nơi nào, vui vẻ theo Dạ Thương Minh vào, vừa vào nàng nhất định là trốn không thoát.

Nghehón họ là bốn người Thượng Quan Thương Vân mà nàng biết.

Gương mặt Bạch Ngạn Tung đang cười khanh khách nhìn thấy Nhan Nhiễm Tịch thì nháy mắt vỡ tan: "Minh, sao ngươi mang nàng đến đây?"

Dạ Thương Minh ánh mắt nheo lại: "Tung, xem ra lời lúc trước ta nói với ngươi ngươi chưa từng nghe lọt tai."

Nhìn mặt Dạ Thương Minh lạnh như băng và Nhan Nhiễm Tịch cười nhẹ, Bạch Ngạn Tung nhẫn nhịn, tình huynh đệ của bọn họ hẳn không thể dứt bỏ, quan trọng nhất là, cảm giác của hắn với Nhan Nhiễm Tịch không phải chán ghét, cũng không phải cảnh giác, chỉ là vì từ xưa đã bài xích, không hơn, đôi khi đã trở thành thói quen, nhưng hắn chưa từng phát hiện Nhan Nhiễm Tịch đã có ảnh hưởng đến hắn.

Cảm nhận được không khí giữa hai người, Trì Ngưng Liên vội điều hòa lại: "Mọi người đều là huynh đệ không cần so đo nhiều như vậy, nếu Minh đưa Vương phi mang đến đây, Vương phi hẳn sẽ không ra ngoài nói này kia đâu, Tung cũng vì nghĩ cho mọi người nên mới quá khích, Vương phi không cần để ý."

Chuyện như vậy lần đầu tiên xuất hiện, hắn không biết nên nói cùng ai, cuối cùng chuyển qua nói với Nhan Nhiễm Tịch.

Nhan Nhiễm Tịch cười nhẹ gật gật đầu: "Không ngại." Đối với người của Dạ Thương Minh, nàng vẫn mang một bộ dáng chân thật mà nàng không dễ hiện ra, vì điều này tùy lúc có thể trở thành điểm trí mạng.

Bọn họ luôn rất rõ bộ dáng lạnh nhạt của Nhan Nhiễm Tịch, không nói gì thêm, quanh thân làm ra vẻ lạnh lùng đi theo Dạ Thương Minh vào phòng.

Thượng Quan Nghị Sơ lập tức ngồi bên cạnh Nhan Nhiễm Tịch, nếu nói Bạch Ngạn Tung là bài xích Nhan Nhiễm Tịch nhất vậy thì Thượng Quan Nghị Sơ là thân cận với Nhan Nhiễm Tịch nhất: "Chị dâu, sao người lại tới đây?"

Nhỏ giọng hỏi, sợ Dạ Thương Minh phát hiện, nhưng Dạ Thương Minh vẫn chú ý Nhan Nhiễm Tịch sao có thể phát hiện được, không chờ Nhan Nhiễm Tịch mở miệng, Dạ Thương Minh liền giải thích: "Hôm nay đến đây là muốn nói một tiếng với mọi người, kế hoạch với Mỹ Thực Trai sẽ không tiến hành tiếp."

"Vì sao?" Thượng Quan Thương Vân hỏi, để đối phó với Mỹ Thực Trai bọn họ đã dùng khí lực rất lớn mới đưa ra kế hoạch hoàn mỹ, nhưng bây giờ cứ nhiên muốn buông tha.

"Chẳng lẽ, Minh đã biết lão bản ở sau Mỹ Thực Trai là ai?" Thượng Quan Nghị Sơ suy đoán.

Nhan Nhiễm Tịch kinh ngạc nhìn thoáng qua Thượng Quan Nghị Sơ, nhưng là chỉ nhìn lướt qua, vẻ mặt suy đoán và vui đùa, trực giác thì không phải như thế, nhưng cẩn thận giấu lại, có thể đứng cùng Dạ Thương Minh, có ai dễ đối phó, mỗi người đều có vỏ bọc nguy trang, cũng như nàng.

Cười nhẹ: "Ừ, lão bản phía sau Mỹ Thực Trai là ta."

Nhan Nhiễm Tịch nhẹ nhàng băng quơ nói một câu, giống như chuyện này chỉ là việc bình thường không có gì, nhưng lại khiến mọi người giật mình.

Quả nhiên vẫn là tướng công nhà nàng thực lực có vẻ cường, Nhan Nhiễm Tịch đưa ra kết luận.

"Ngươi, ngươi là lão bản của Mỹ Thực Trai?" Thượng Quan Nghị Sơ cũng kinh ngạc nhìn Nhan Nhiễm Tịch, bọn họ vận dụng rất nhiều lực lượng cũng không tra ra, tuy rằng không biết phía sau Dạ Thương Minh là lực lượng gì, nhưng bọn họ hẳn biết rõ lực lượng phía sau Dạ Thương Minh không tầm thường, như vậy vẫn không tìm ra, thế lực như vậy không thể không khiến người ta tự hỏi.

Những người khác cũng có chút suy nghĩ nhìn Nhan Nhiễm Tịch.

Nhan Nhiễm Tịch đã sớm dự đoán được qua như vậy, cười nói: "Thật ra, sau lưng Mỹ Thực Trai căn bản không có thế lực gì ngăn cản các ngươi điều tra, chỉ là do các ngươi nghĩ nhiều thôi, ta thành lập Mỹ Thực Trai chỉ là vì muốn có một nơi thoải mái ăn cơm mà thôi, là như vậy nên trên cơ bản tác dụng của nó là ăn cơm."

"Ách"..... Mọi người nghe thấy lời giải thích này, thật không còn gì để nói, bây giờ bọn họ suy nghĩ giống như Dạ Thương Minh suy đoán, quả thực là giật chân giật dữ.

Trầm mặt một chút, Thượng Quan Thương Vân nói chuyện, mang theo vài phần trịnh trọng, vài phần chân thật: "Ngươi đã là Minh vương phi, Minh lại thật tình thích ngươi, như vậy ta có thể kêu ngươi một tiếng đệ muội."

Nhan Nhiễm Tịch cười: "Hoàng Thượng nói sai rồi, Minh không phải thích ta, mà là yêu ta, cũng như ta thương hắn vậy, ngươi là huynh đệ của hắn, thì có thể."

Hai người nhìn nhau cười, Thượng Quan Thương Vân hỏi: "Một khi đã như vậy, ta cũng nói thẳng, đệ muội chỉ sợ không phải chỉ có một thân phận này." Hắn không ngốc, một người dùng nơi tốt như Mỹ Thực Trai vậy làm chỗ ăn uống cho mình, như vậy chỉ có thể nói thế lực của nàng và Minh là bằng nhau, như vậy thân phận nàng là gì?

Nhan Nhiễm Tịch cười nhẹ: "Phải, nếu không có thân phận giống hần, sao ta dám kiêu ngạo như vậy?" Vui đùa nói.

Nhưng trong lòng mọi người hung hăng gặt đầu, bọn họ tin tưởng, cho dù Nhan Nhiễm Tịch không có thân phận nàng vẫn kiêu ngạo như vậy, điều đó không có gì thay đổi được.

"Chị dâu, người còn có thân phận gì vậy?" Thượng Quan Nghị Sơ tò mò nhìn Nhan Nhiễm Tịch hỏi.

Nhan Nhiễm Tịch cười khê: "Hỏi Minh đi, Minh biết." Không hề nghi ngờ đẩy chuyện này cho Dạ Thương Minh, phiền toái này để hần giải quyết đi.

"Minh." Lần đầu Thượng Quan Nghị Sơ dùng đôi mắt to vụt sáng nhìn Dạ Thương Minh, nhưng Dạ Thương Minh không nhìn đến.

Không chút tình cảm nói một câu: "Chuyện tình của Tịch Nhi ta biết là được rồi, các người không cần biết nhiều." Cự tuyệt rõ ràng, nhưng ai cũng không dám hỏi, tính tình Dạ Thương Minh bọn họ biết rõ.

Ngồi được một lúc, mọi người rời khỏi, nhưng trong lúc này Bạch Ngạn Tung cũng không nói một câu, bình thường hần phóng đảng không kiềm chế được bây giờ hần lại trầm mặc, mọi người tự nhiên phát hiện, chỉ là bọn họ hiểu được kiêu ngạo của hần, nên bọn họ không nói ra, có một số việc cần tự mình suy nghĩ cẩn thận mới được.

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Sự kiện sáng sớm

Chương 65:

Ngày vội vàng đi qua, Nhan Nhiễm Tịch và Dạ Thương Minh ở chung một chỗ cả ngày cũng không chán, hôm nay Nhan Nhiễm Tịch vẫn như bình thường, mơ mơ màng màng thức dậy, bởi vì Nhan Nhiễm Tịch cho phép Dạ Thương Minh ngủ ở phòng của nàng, nhưng hai người vẫn không lướt qua giới hạn, nhiều nhất là Dạ Thương Minh mỗi đêm ôm Nhan Nhiễm Tịch, đương nhiên Dạ Thương Minh rất nguyện ý.

Sáng sớm hôm nay Nhan Nhiễm Tịch vẫn giống như bình thường, dụi dụi mắt, theo thói quen định sờ người bên cạnh, nhưng lại rỗng tuếch, nàng lập tức thanh tỉnh lại.

Cau mày, nhìn ra ngoài, cũng không có người, hơi nghi hoặc, tùy tay cầm chiếc áo khoác thêm vào, hô: "Minh, Minh, Dạ Thương Minh."

Có tiếng cửa mở ra, người vào là Khinh Âm: "Tiểu thư, có chuyện gì vậy?"

"Dạ Thương Minh đâu?" Nhan Nhiễm Tịch hỏi.

"Sáng sớm đã đi ra ngoài, không biết làm gì." Khinh Âm chỉ tiết trả lời.

"Đi ra ngoài?" Hơi khó hiểu, vội vàng đứng dậy: "Hỏi thăm một chút, hỏi xem hần làm gì?" Cầm quần áo mặc loạn thất bát tao, nàng hơi phiền muộn, bình thường đều là Dạ Thương Minh mặc cho nàng, nàng chỉ cần đứng yên một bên.

Khinh Âm bên cạnh rất là khó hiểu: "Tiểu thư, ngài sao vậy?"

"Không có việc gì, người ra ngoài trước đi." Nhan Nhiễm Tịch khoát tay nói.

Khinh Âm lo lắng gặt gặt đầu, tuy rằng không rõ, nhưng nàng tin tưởng nhất định có liên quan tới Minh vương, không nghĩ nhiều nữa, lui ra ngoài.

Nhan Nhiễm Tịch một mình đứng trong phòng, cảm thấy trống rỗng, lúc trước khi nàng dậy thì lập tức nhìn thấy ánh mắt của Dạ Thương Minh và miệng cười tùm tùm của hần, sau đó hần rất cẩn thận mặc quần áo cho nàng, xong lại nói một vài chuyện khiến nàng đỏ mặt, xếp chân cho nàng, Dạ Thương Minh từng nói qua, vật này có mùi của nàng, không thể để cho người khác chạm vào, nếu hần không ở đó thì chờ hần về sẽ dọn dẹp.

Trước mắt nàng giống như thấy được khi Dạ Thương Minh gấp chăn lại lúc trước, nhìn hần cười tùm tùm đi về phía nàng giúp nàng chải đầu, lúc bắt đầu hần đi vào lập tức nhìn Khinh Âm, để Khinh Âm ra ngoài, hần nói sau này tóc của nàng sẽ do hần chải.

Lắc đầu nàng giật mình nhận ra, mấy ngày nay nàng và hần có nhiều kỉ niệm không bao giờ nhạt phai, nàng đã quen với sự tồn tại của hần, dường như không rời hần được, thờ dài một hơi, người lạnh nhạt như nàng từ khi gặp Dạ Thương Minh, nàng luôn mất lý trí.

Không động quần áo, cũng không động chăn, càng không động tóc, nàng cứ ngồi như vậy, cửa lại bị mở ra lần nữa, Khinh Âm mang theo Diễm Lạc đi

đến, nhìn thấy Nhan Nhiễm Tịch thân nhiên hô: "Tiểu thư."

Nhan Nhiễm Tịch phục hồi tinh thần lại, nàng cứ nhiên không cảm thấy có người tiến vào: "Sao vậy ?"

Nhìn Diễm Lạc ở sau Khinh Âm, sau đó nhìn Khinh Âm

Diễm Lạc nhìn bộ dáng vừa mới rời giường của Nhan Nhiễm Tịch, liền cúi đầu, không dám nhìn nhiều, trong đầu nghĩ là nói xong rồi nhanh chóng rời khỏi: "Vương phi, sáng sớm hôm nay Vương gia ra ngoài, lập tức trở về, nếu Vương phi tỉnh thì để cho thuộc hạ nói với Vương phi một tiếng."

Nhan Nhiễm Tịch nhíu mày: "Biết hẳn đi đâu không ?"

"Không biết, Vương gia nói đi ra ngoài một lát, ai cũng không mang theo." Diễm Lạc bẩm báo chi tiết .

"Sẽ không phải đi tìm tiểu tam đó chứ." Nhan Nhiễm Tịch nhỏ giọng nói thầm, tuy rằng biết không có khả năng, nhưng vẫn không nhịn được oán giận, vầy vầy tay: "Không có việc gì, người ra ngoài trước đi."

Diễm Lạc vẫn cúi đầu, không dám ngẩng đầu, tuy rằng bên trong nàng mặc áo sơ mi, bên ngoài cũng khoác quần áo, nhưng đây là cổ đại, vội vàng rời khỏi, vừa mới ra cửa, đã bị một bóng dáng đụng phải, ngẩng đầu lên muốn trách cứ, vừa thấy là Vương gia , vội nói: "Vương gia, thuộc hạ không phải cố ý ."

"Ừ." Mặt không chút thay đổi , vội vàng đi qua, nhưng một khắc nhìn thấy Nhan Nhiễm Tịch ở kia, liền nổi giận: "Ai cho người vào." Hắn tức giận nói với Diễm Lạc.

"Ta." Nhan Nhiễm Tịch thân nhiên trả lời.

Quanh người Dạ Thương Minh tỏa ramhan khí, lập tức cởi áo của mình, bao kín Nhan Nhiễm Tịch, nói với hai người Diễm Lạc và Khinh Âm: "Đi ra ngoài, đều đi ra ngoài cho ta."

Diễm Lạc vội vàng chạy ra ngoài, Khinh Âm cũng đi ra ngoài, Dạ Thương Minh vung tay lên, gắt gao ôm chặt Nhan Nhiễm Tịch, tức giận hỏi: "Tại sao nàng lại mặc thành cái dạng này ?"

Nhan Nhiễm Tịch vô tội nói: "Không phải người nói không muốn người khác đụng đến quần áo của ta sao ? Người không ở đây đương nhiên ta mặc thành dạng này."

Không có thái độ nhận sai, nhưng Dạ Thương Minh cũng chỉ có thể oán giận bản thân, nàng ăn chắc hán rồi.

Bình ổn tức giận: "Sau này lúc ta không ở đây đừng cho người khác vào nghe chưa ?"

Nhan Nhiễm Tịch nghe lời gật đầu, hỏi: "Mới sáng sớm người đi đâu ?"

"Mấy ngày nay nữa phải đi Thủy Nguyệt sơn trang, đến lúc đó không có Mỹ Thực Trai nàng ăn cái gì ? Cho nên ta đi Mỹ Thực Trai học nấu cơm." Dạ Thương Minh cầm một chiếc áo giúp Nhan Nhiễm Tịch mặc vào.

Nhan Nhiễm Tịch tùy ý Dạ Thương Minh đóng cửa: "Người đi học nấu cơm sớm như vậy ? Loại chuyện này không cần người làm, nếu thật sự không thể thì chúng ta mang theo một đầu bếp là được rồi, sao lại phiền toái như vậy."

"Không được, ta nghe Cô Điệp nói, nếu muốn bắt lấy lòng của phụ nữ, phải bắt lấy bao tử của nữ nhân trước, sao ta có thể để cho nàng đi đến chỗ của người khác ăn gì đó." Dạ Thương Minh kiên định nói, lúc trước hẳn đi tìm Cô Điệp hỏi Nhan Nhiễm Tịch thích ăn gì nhất, Cô Điệp nói qua những lời này, hẳn là tình huống nhớ rõ.

Nhan Nhiễm Tịch nhìn bộ dáng của Dạ Thương Minh, khóe miệng run rẩy, bây giờ giấu lại quần áo của nàng vẫn do Dạ Thương Minh giặt, mấy ngày nay chiều nào, ở Tịch Uyển đều có thể thấy một nam tử ngồi ở băng ghế giúp nữ nhân giặt quần áo, mà một nữ tử tướng mạo thường thường, vẻ mặt hạnh phúc ngồi ở một bên, âm thầm đã thấy thành quen, theo lý thuyết loại chuyện này, hẳn là một vị Vương gia tuyệt đối không làm, nhưng mà Dạ Thương Minh chẳng những làm, còn tuyệt không e dè, khi đó Dạ Thương Minh còn nói: "Giặt quần áo giúp nương tử mình có gì phải thẹn."

Lúc ấy Nhan Nhiễm Tịch nở nụ cười, nhìn nam nhân vì mình đi một bước học một bước, nói không cảm động là giả .

Lại là một trận tiếng đập cửa quấy rầy không khí ấm áp, Dạ Thương Minh cau mày nhìn Nhan Nhiễm Tịch đã ăn mặc xong: "Tiến vào."

Khinh Âm đi đến, nhìn trong phòng thu thập sạch sẽ, trong lòng đã quen, thanh âm lạnh lùng nói : "Tiểu thư, Vương gia, công công trong cung nói, Hoàng Thượng cho mời Vương gia tiến cung."

Dạ Thương Minh trầm tư nhíu mày một lát: "Tịch Nhi, ta tiến cung, ta mang đồ ăn ở Mỹ Thực Trai về cho nàng, cháo đó là ta làm, cái khác còn chưa học được, nàng nếm thử nếu không ngon thì đừng ăn, kêu nhà bếp làm điểm tâm khác, ta đi trước , không được chạy loạn, biết không?"

Đối với sự dè dặt của Dạ Thương Minh, Nhan Nhiễm Tịch đã sớm quen : "Được rồi, ta đã biết, người đi nhanh đi."

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 66

Dạ Thương Minh không trì hoãn, Thượng Quan Thương Vân rất ít khi gọi hắn tiến cung, nhưng mỗi lần tìm hắn đều có chuyện quan trọng, lập tức hôn Nhan Nhiễm Tịch một cái, rồi vội vàng rời khỏi.

"Tiểu thư, Vương gia đối với người thật tốt." Cho dù Khinh Âm lạnh lùng nhưng cũng không ngừng cảm thán.

Mỉm cười, trong mắt tràn đầy hương vị hạnh phúc: "Sau này ngươi sẽ tìm được một người như vậy."

"Khinh Âm tình nguyện vĩnh viễn đi theo bên cạnh tiểu thư." Nàng dòn dập biểu đạt suy nghĩ.

"Tùy ngươi đi, chỉ sợ lúc ấy ngươi sẽ không nói như vậy." Nhan Nhiễm Tịch lưu lại một câu rồi đi ra ngoài.

Bên ngoài quán gia đã dọn đồ ăn xong, Nhan Nhiễm Tịch cười ngồi xuống: "Hôm nay cơm nhìn ngon lắm."

"Đương nhiên, Vương gia tự mình mua về." Cổ Diệp đứng ở một bên cười tùm tùm nói.

Nhất thời trên đại sảnh vang lên từng trận tiếng cười.

Ăn thử một ngụm cháo, tuy không giống của Mỹ Thực Trai nhưng lại không khó ăn, chỉ là Nhan Nhiễm Tịch cảm thấy đây là vị đồ ăn ngon nhất thế gian, đáng tiếc chỉ làm một chén.

"Tiểu thư, có phải rất ngọt hay không?" Cổ Diệp trêu ghẹo nói, chỉ sợ toàn bộ vương phủ chỉ có một mình Cổ Diệp dám nói với Nhan Nhiễm Tịch như vậy.

Tâm tình của Nhan Nhiễm Tịch vô cùng tốt, liếc Cổ Diệp một cái, lúc này bên ngoài truyền đến thanh âm tranh cãi ầm ĩ: "Sao lại thế này?"

Băng Tán xông ra ngoài, hồi lâu sau mới về, sắc mặt khó coi nhìn Nhan Nhiễm Tịch, ấp a ấp úng: "Cái kia, Vương phi, bên ngoài có một nữ nhân, nói, nói..."

"Ra xem rồi vào nói chuyện cũng không lưu loát, chuyện gì, nói, rõ ràng cho ta." Nhan Nhiễm Tịch ghét nhất chính là loại thủ hạ này, nhìn là thấy sốt ruột.

Bị Nhan Nhiễm Tịch nói như vậy, Băng Tán lập tức nói ra chi tiết: "Bên ngoài có nữ nhân tự xưng là bà vú của Lâm Nhượng Thủy, nói Lâm gia Lâm Nhượng Thủy có đứa nhỏ của Vương gia, muốn Vương gia phụ trách."

Nhan Nhiễm Tịch biến sắc, khóe miệng thật cong lên, Khinh Âm và Cổ Diệp bên cạnh hung hăng rung mình một cái, biểu tình này đã bao lâu bọn họ không thấy qua, xem ra lần này Lâm Nhượng Thủy không được yên.

"Hắc y vệ." Dạ Thương Minh an bài mọi người làm tâm phúc ở Tịch Uyển, cho nên căn bản không nói tin tức vừa rồi, Nhan Nhiễm Tịch thấy không có gì nên kêu hắc y vệ lên.

Nháy mắt toát ra một loạt hắc y nhân, nhìn không thấy một chút da thịt của họ, chỉ lộ ra một đôi mắt lãnh huyết, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Hắc y vệ vừa hiện thân, mặc kệ là ám vệ tối, hay là Băng Tán bên ngoài đều lộ ra vẻ chờ mon, ánh mắt sùng bái, có thể chạy thoát khỏi tử vong ám vệ thì không thể nghi ngờ là thần tượng để mọi người tôn sùng.

"Chủ tử." Hắc y nhân cầm đầu kêu lên một tiếng, xơ xác tiêu điều trong giọng nói không thể làm lẫn.

Nhan Nhiễm Tịch cười yêu dả: "Các ngươi đi Lâm gia bắt Lâm Nhượng Thủy về đây cho ta, đừng để người khác phát hiện, sau đó..." Nhỏ giọng phân phó bên tai người cầm đầu.

Người cầm đầu nhẹ nhàng gật đầu, trước mắt bao người, mười người biến mất, thuật ẩn nấp hơi thở như vậy khiến mọi người kính nể, bởi vì bọn họ đều là người được phái tới để bảo hộ Nhan Nhiễm Tịch, bình thường ám vệ không được hiện thân, đều là người của Minh điện, cho nên bọn họ đều biết thân phận Nhan Nhiễm Tịch, đồng thời cũng biết mười người kia là hắc y vệ do Âm vực Âm đế tự mình bồi dưỡng, khiến trong võ lâm nghe tin đã sợ mất mật - hắc y vệ Âm vực, nhìn Nhan Nhiễm Tịch, bọn họ nghiêm nghị kính cẩn, như vậy mới là nữ nhân có thể đứng bên cạnh chủ tử bọn họ, nhưng xem tình hình bây giờ xem ra, nếu là có một ngày Dạ Thương Minh thật sự phụ Nhan Nhiễm Tịch, như vậy trong lòng bọn họ và những người này đều sẽ phản đối.

Nhan Nhiễm Tịch nhìn hắc y vệ rời khỏi, khóe miệng cười lạnh: "Đi, chúng ta đi xem, thuận tiện chứng minh sự trong sạch cho Vương gia của ta."

Nghe Nhan Nhiễm Tịch nói, mọi người xấu hổ, trong lòng nhìn thấy thái độ không nóng không lạnh của Nhan Nhiễm Tịch, lập tức đi theo.

Trong lòng Bàng Tân cầu nguyện Vương gia của bọn họ mau trở lại, dù sao hẳn thật sự không biết Nhan Nhiễm Tịch sẽ xử lý thế nào, không biết vì sao sáng sớm Dạ Thương Minh đã phái Diễm Lạc đi Thủy Nguyệt sơn trang, Vương phủ lớn như vậy chỉ còn lại hân và lão quản gia, haizz, đúng là số khổ.

Thị vệ Ngoài cửa ngăn bà vú lại, tiếng khóc bà vú thê thảm ngồi trước cửa Minh vương phủ, xung quanh vây đầy người đến xem náo nhiệt, đương nhiên cũng có người hiểu chuyện ở một bên vì Lâm Nhưộc Thủy bị tổn thương mà bất công.

Nhan Nhiễm Tịch vừa ra tới thì nghe thấy bà vú lớn tiếng khóc hô: "Vương gia, người không thể vì Vương phi không đồng ý mà không phụ trách, tiểu thư chúng ta là thật tâm yêu Vương gia, bằng không cũng sẽ không đưa trong sạch của mình cho Vương gia, Vương gia, tiểu thư là một nữ tử người như vậy nàng sống thế nào, người không thể nhẫn tâm như vậy."

Chung quanh có người nói: "Ai, nữ tử bây giờ sao lại không biết xấu hổ như vậy chứ."

"Cũng không thể nói như vậy, Minh vương hẳn là sẽ phụ trách."

"Đúng vậy, Lâm Nhưộc Thủy là cô nương tốt, nhất định là Minh vương sẽ chịu."

"Minh vương thật là người nhân tâm, Lâm cô nương thật đáng thương."

"Ai, nghe nói là Minh vương phi ghen tị không đồng ý."

"Hừ, một đồ phụ, sao Minh vương lại dính vào nàng chứ."

"Nói thế nào cũng là của Minh vương, Minh vương sẽ không tuyệt tình như vậy."

"Đúng vậy, đúng vậy..."

Mọi người đang nghị luận, nhìn thấy Nhan Nhiễm Tịch đi ra thì im lặng trong nháy mắt, đám người hỗn độn ở cửa nhất thời trở nên câm như hến.

Thần nhiên mỉm cười, hai mắt như sương, khí chất cao quý lạnh nhạt, trong lòng mọi người lập tức trung phủ quyết kết luận vừa nãy, nhìn hoàn cảnh xung quanh Nhan Nhiễm Tịch cười nhẹ: "Vừa mới nghe thấy hạ nhân đến bẩm báo nói là Lâm Nhưộc Thủy Lâm cô nương hoài thai đứa nhỏ của Vương gia, không biết có thật không?"

Không có liếc liếc mắt nhìn phụ nhân một cái, chỉ là thần nhiên mở miệng, coi như cùng nàng không quan hệ, nhưng nàng nắm giữ hết thảy.

Thấy Nhan Nhiễm Tịch như vậy phụ nhân không biết nên nói thế nào, nhưng vẫn kiên trì: "Đúng vậy Vương phi, tiểu thư nhà ta thế nào cũng là danh môn khuê tú, danh dự đã bị Minh vương làm hỏng, nếu Minh vương không cưới tiểu thư nhà ta, sau này tiểu thư nhà ta gặp người thế nào."

Nhan Nhiễm Tịch cười khê: "Một khi đã như vậy, vậy cho tiểu thư nhà người vào phủ đi."

"Ách"... Mọi người ngây ngẩn cả người, liền ngay cả vị phụ nhân kia cũng choáng váng, bà ta vốn tưởng rằng... Bây giờ xem ra thật dễ dàng.

"Sao hả, tiểu thư nhà người lại không muốn vào?" Nhan Nhiễm Tịch nhìn người sừng sốt trên tức hỏi.

"Không có, không có, tiểu thư nhà ta muốn." Bộ dáng vội vàng, mọi người khinh bỉ, như vậy là bình thường.

Cổ Điệp cười ra tiếng: "Đúng là gấp gáp." Thanh âm châm chọc.

Nhan Nhiễm Tịch không ngăn cản, nghiêng ngẫm nhìn phụ nhân xấu hổ.

Chậm rãi mở miệng: "Nếu tiểu thư nhà người thật sự hoài đứa nhỏ của Vương gia, như vậy Vương gia nhất định sẽ không mặc kệ, dù sao mỗi nam nhân đều dứt bỏ đứa nhỏ được, nhưng nếu tiểu thư nhà người không hoài thai, hoặc là hoài thai của người khác để Vương gia nhà ta dưỡng dùm thì làm thế nào cho phải đây?" Nói xong không nhìn tới sắc mặt trắng bệch của phụ nhân kia, một bộ dáng tự hỏi.

Mọi người lại lập tức nghị luận.

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Đoạt phách ngân mâu

Chương 67:

Phụ nhân vội vàng nói: "Vương phi, ngài không thể nói xấu tiểu thư nhà ta, đứa nhỏ trong bụng tiểu thư đương nhiên là của Vương gia ."

"Nga, phải không, ngay từ đầu bốn Vương phi nghe người nói tiểu thư nhà người lên giường với Vương gia ta còn tưởng rằng tiểu thư nhà người là người tùy tiện, cũng không chừng là của người khác." Nhan Nhiễm Tịch cười tùm tùm nói.

Một câu nói chủ đạo dẫn mọi người suy nghĩ sâu xa , vấn đề này đáng để tự hỏi.

Đang lúc mọi người nghị luận, Nhan Nhiễm Tịch cười nhìn bộ dạng vội vàng giải thích và gương mặt tái nhợt phụ nhân, một bóng đen từ trên trời giáng xuống, đợi mọi người thấy thì đúng là Lâm gia Lâm Nhưộc Thủy.

Nhìn Lâm Nhưộc Thủy bộ dáng mơ mơ màng màng, quần áo không chỉnh tề, trên cổ đã muốn nhiều dấu hôn ái muội, bộ dáng kia để mọi người không cần nói cũng biết nàng vừa làm gì.

Nhìn Lâm Nhưộc Thủy thành dạng này, phụ nhân lập tức ôm lấy Lâm Nhưộc Thủy, thất kinh hô: "Tiểu thư, người sao vậy ? Sao người có thể như vậy ?"

Nhưng Lâm Nhưộc Thủy cũng không rõ, quát to một tiếng, nắm thật chặt áo của mình, nhìn người chung quanh, trong mắt mang theo tức giận: "Sao ta lại ở chỗ này, có chuyện gì ở đây vậy ?"

Không đợi phụ nhân nói chuyện, thanh âm của Nhan Nhiễm Tịch thần nhiên truyền đến : "Nơi này đương nhiên là Minh vương phủ mà Lâm cô nương tha thiết ước mơ?"

Lâm Nhưộc Thủy ngẩng đầu nhìn chữ ba chữ Minh Vương phủ thật to, miệng nói: "Sao ta lại ở đây? Sao lại biến thành dạng này ? Cuối cùng có chuyện gì xảy ra ?"

Nhan Nhiễm Tịch nhún nhún vai: "Sao bốn Vương phi biết được, đó là sinh hoạt cá nhân của Lâm cô nương, bản thân Lâm cô nương hẳn là rất rõ ràng, hơn nữa..." Ý cười không rõ đánh giá bụng Lâm Nhưộc Thủy, phụ nhân kinh hoàng lập tức che trước Lâm Nhưộc Thủy.

Nhan Nhiễm Tịch cười nhạo nói: "Hơn nữa, đã có thai còn làm loại này vận động là không tốt với thai nhi, quan trọng nhất là, Vương gia nhà ta sáng sớm đã được mời vào trong cung, thật không biết là người nào nói Vương gia và Lâm cô nương làm loại vận động này."

Nhan Nhiễm Tịch nói rõ ràng, tự nhiên mọi người cũng ít nhiều hiểu ra, ánh mắt nhìn Lâm Nhưộc Thủy mang theo khinh bỉ và khinh thường.

Lâm Nhưộc Thủy nhìn bộ dáng của mình, nghĩ đến ngày hôm qua mình và bà vú nghĩ ra biện pháp, nhưng Nhan Nhiễm Tịch nói vậy là có ý gì, quan trọng là bây giờ nàng thật sự không biết đã xảy ra chuyện gì, sáng sớm nàng đã thức dậy, không yên lòng cầu nguyện cho bà vú thành công, dù sao thế giới này hoài thai đứa nhỏ với nam nhân là chuyện rất quan trọng, nhất là con, nhưng nàng xem nhẹ nam nhân này, lại càng xem nhẹ nữ nhân kia hơn.

Nhớ tới sáng sớm hôm nay không biết vì sao nàng đột nhiên té xỉu sau đó xuất hiện ở Minh vương phủ, âm mưu, nhất định là âm mưu của Nhan Nhiễm Tịch, nàng vội vàng giải thích: "Không phải, ta cũng không biết sao lại như vậy, nhất định là người hãm hại ta, ta không có, cái gì ta cũng không làm, nhất định là người không muốn cho ta và Vương gia ở cùng một chỗ nên mới hãm hại ta như vậy, nhất định là người."

Một nữ tử xem trọng nhất là trong sạch, bộ dáng lúc này của Lâm Nhưộc Thủy không còn chút gì của tiểu thư khuê các hào phóng thanh lịch, chỉ có khuôn mặt vụn vặt vì phần nộ và xấu hổ, khiến cho người ta chán ghét.

Tự nhiên Nhan Nhiễm Tịch vừa nhìn đã hiểu, chỉ sợ trừ Lâm Nhưộc Thủy ra, những người khác đều rất rõ ràng đi.

Nàng vân đạm phong khinh nói: "Nếu Lâm cô nương đã nói như vậy, nếu ta không chứng minh thanh bạch cho mình thì ta thực xin lỗi bản thân, càng xin lỗi Minh vương phủ kính yêu của quần chúng nhân dân, cho nên, nếu Lâm cô nương nói mình có thai, vậy xin mời một thầy thuốc đến xem thế nào đi, rất là đơn giản."

Lâm Nhưộc Thủy sững sốt, ngày cả nói cũng không được, ánh mắt né tránh, đối với lời đồn về Nhan Nhiễm Tịch nàng có nghe qua, bây giờ mình bị loại tình huống này thì đã sớm ở trong lòng bàn tay của nàng ta rồi, khiêm tốn nói: "Một khi đã như vậy, chúng ta xin mời thầy thuốc của thiện y đường tới kiểm tra đi."

Nhan Nhiễm Tịch ý vị thâm trường cười: "Thiện y đường chỉ là một được đường nhỏ, nếu không cẩn thận xem lầm rồi thì phải làm sao bây giờ ? Mọi người đều biết được lâu có uy vọng trên toàn bộ đại lục, lần này chúng ta phải đi thỉnh người được lâu đến xem, như vậy mới công bằng."

Lâm Nhưộc Thủy nhìn Nhan Nhiễm Tịch nhíu mày, nghĩ nghĩ nói: "Ta muốn để bà vú đi mời người, người của người ta lo lắng." Nàng biết được lâu đức cao vọng trọng, nếu nàng không đồng ý , như vậy hiềm nghi lớn nhất vẫn là nàng, cho nên nàng chỉ có thể dùng cái dạng này .

Nhan Nhiễm Tịch kỳ thật rất muốn nói 'Người của người ta cũng lo lắng' nhưng là vì để trò chơi tiếp tục thuận lợi, vì thành công để Lâm Nhưộc Thủy thành cái đích cho mọi người chỉ trích cho nên nàng không mở miệng, chỉ cười nói: "Có thể."

Nghe thấy lời nói của Nhan Nhiễm Tịch, Lâm Nhưộc Thủy và phụ nhân nhẹ nhàng thở ra, hai người nhìn nhau, trong mắt hàm nghĩa đã thực sáng tỏ .

Nhan Nhiễm Tịch thấy rõ, chỉ châm chọc cười.

Rõ ràng một người vân đạm phong khinh, rõ ràng là một kẻ bị người ta khinh thường mà thôi, nhưng lại khiến người khác không dám bỏ qua, không dám nhìn thẳng, chỉ có thể nhìn lên, giống như mọi chuyện đều ở trong lòng bàn tay của nàng, bây giờ nghĩ kẻ.

Nhìn phụ nhân vội vàng rời đi, Cổ Điện, Khinh Âm nở nụ cười, mọi người Vương phủ thì nghi hoặc, cảm thấy Vương phi làm như vậy căn bản là cho Lâm Nhưộc Thủy một cơ hội.

Nhan Nhiễm Tịch cao cao tại thượng nhìn Lâm Nhưộc Thủy không chịu nổi chật vật dưới đất, giống như đang chờ đợi hình phạt vậy, như nhìn một con kiến.

Lâm Nhưộc Thủy đột nhiên cảm thấy mình thực ngu xuẩn, bị Minh vương bức điên rồi, nàng thật tâm yêu hắn, nhưng hắn lại không yêu nàng, cho nên nàng mới nghĩ ra phương pháp ngu xuẩn không ai bằng.

Đột nhiên hối hận, nhưng Nhan Nhiễm Tịch không có để nàng vào mắt, nàng tự giễu cười, sợ là đã chậm.

Nhìn hành động của mọi người xung quanh, Lâm Nhưộc Thủy sợ, sao nàng có thể cúi đầu nhận thua, nếu nàng thua, nàng sẽ không dậy nổi, nàng sẽ trở thành trò cười của toàn bộ Nam Lâm Quốc, thậm chí là trò cười của toàn bộ đại lục, nàng luôn luôn kiêu ngạo, luôn luôn được người kính ngưỡng, sao có thể như vậy, tuyệt đối không thể, nàng tuyệt đối không thể thua.

Nội tâm Lâm Nhưộc Thủy đã lâm vào điên cuồng, nghĩ đến bà vú của mình là người đi, thì không còn gì lo lắng nữa.

Ngẩng đầu, ra vẻ bình thản nhìn Nhan Nhiễm Tịch, trong lòng lại sợ cực kỳ, ánh mắt kia, nàng không dám đối diện, tuy rằng nhìn như sương mù bình, nhưng nàng cảm thấy nếu mình rơi vào bên trong, sẽ bị lạc, cuối cùng không ra được.

Con người Nhan Nhiễm Tịch có đặc điểm như vậy, chỉ cần tâm của người không đủ kiên cường, chỉ cần nội tâm của người không đủ cường đại, như vậy người sẽ rơi vào đôi mắt của nàng, một thân nhân thuật không phải luyện không, cấp kia đoạt phách ngân mẫu, cho dù Nhan Nhiễm Tịch không sử dụng cũng sẽ hiện ra uy lực.

Nhưng không ai dám cùng Nhan Nhiễm Tịch đối diện, chỉ cần có nội tâm mạnh mẽ, tự nhiên phát hiện con người của Nhan Nhiễm Tịch đặc biệt, nhưng Lâm Nhưộc Thủy cố tình là một ngoại lệ.

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Sự

Edit: quỳnh quỳnh

Beta: rinnina

Thời gian trôi qua rất nhanh, phụ nhân cũng mang theo người của Dược Lâu đến, nhìn lão nhân ở phía sau phụ nhân, chỉ nghe thấy một âm thanh đột ngột vang lên: "A, là Dược Lâu dược lão."

Một tiếng này khiến mọi người ngây ngẩn, đều tránh đường. Dược Lâu dược lão thiên hạ có ai không biết có ai không hiểu, trừ bỏ thí dụ duy nhất một người là Phiêu Miêu, đương nhiên y thuật cũng tinh thông, thủ đoạn lại tàn nhẫn, bằng không sao có thể chống đỡ được Dược Lâu lớn như vậy.

Bình thường không dễ dàng gặp được dược lão, đây là lần đầu tiên ông xuất hiện trước mặt mọi người, nhìn bộ dáng dược lão thần thái sáng láng, mặt tươi cười đi tới, Nhan Nhiễm Tịch thật muốn cho thủ hạ đưa hắn xuống, còn ngại nơi này không đủ loạn hả? Chạy tới quang minh chính đại như vậy, nếu như để người ta biết, chỉ sợ sẽ điều tra một phen, tuy rằng kết quả cuối cùng không có quan hệ gì, nhưng Nhan Nhiễm Tịch vẫn là không muốn để người chú ý, nàng không biết bây giờ nàng là một điểm sáng khiến người chú ý.

Âm thanh không mang theo hờn giận: "A, ngay cả Dược Lâu dược lão cũng mời tới, cái này xem như công bằng."

Đối với chuyện của Dược Lâu tất cả mọi người hiểu được, Dược Lâu luôn tuyệt đối công bằng, đương nhiên bọn họ không biết nếu liên quan đến Nhan Nhiễm Tịch, như vậy chắc chắn tuyệt đối sẽ không công bằng, bọn họ cũng không phải là người tốt gì, hành y tế thế, không phải là nguyên tắc của bọn họ.

Thật ra phụ nhân cũng không biết đi theo bà đến cư nhiên là Dược Lâu dược lão, lúc ấy bà giao cho gã sai vặt của Dược Lâu một túi ngân lượng, vì để bọn họ chẩn đoán giả, nhưng bây giờ người đến cư nhiên là dược lão, trong lòng của nàng bắt đầu nói thầm, dược lão luôn luôn là người thực vô tình, cho dù là những kẻ như bọn họ cũng từng nghe nói.

Nghe ra trong giọng nói của Nhan Nhiễm Tịch chứa không hờn giận, trong lòng Dược Lão nói thầm, hắn thu được tin tức của Nhan Nhiễm Tịch tới nơi này, nhưng trừ một lần Khinh Âm đáp lời sau đó chưa từng nghe qua mệnh lệnh hay nhiệm vụ gì, lão nhân hắn cũng là nhân rồi nên buồn, ở Thiên đô tìm hiểu tin tức biết tình hình của chủ tử gần đây, hắn làm thuộc hạ cũng quá vô dụng, cho nên hôm nay hắn vừa nghe thì lập tức đến đây gặp Nhan Nhiễm Tịch, đương nhiên hắn là tuyệt đối không thừa nhận mình tới xem náo nhiệt, về phần hắn đến đây nghiệm chứng, hắn thực tin tưởng bản thân và thể lực Âm vực.

Ha ha cười nói: "Được Lâu chúng ta chắc chắn rất công bằng, cho nên Minh vương phi có thể yên tâm."

Nhan Nhiễm Tịch trợn trắng mắt, nàng yên tâm, thề than thuộc hạ của mình không có một người bình thường, rồi thở dài: "Một khi đã như vậy, hãy mau bắt đầu đi."

Được lão cười đi đến trước mặt Lâm Nhượng Thủy, chỉ nhìn sau đó cười nói: "Vừa mới trải qua cá nước thân mật, còn chưa có bầu, nhưng hẳn là qua một tháng sẽ có."

Trước khi đến hẳn đã điều tra xong mọi chuyện xong, hắc y vệ cũng tự mình phân phó một chút chuyện cho hẳn, chủ tử không thoải mái hẳn cũng không dám chọc, vẫn là thành thành thật thật để chủ tử vừa lòng.

Nghe xong lời được lão, mọi người lại nghị luận, mọi lời khó nghe đều bị gắn trên người Lâm Nhượng Thủy.

Lâm Nhượng Thủy kinh hoàng lắc đầu: "Ta không có, không, nhất định là người và Nhan Nhiễm Tịch vu tội cho ta, các người muốn chia rẽ ta và Vương gia, nhất định là như vậy."

Đối với lời giải thích của Lâm Nhượng Thủy, mọi người bỏ mặc, Lâm Nhượng Thủy tái nhợt vô lực giải thích trước mặt hẳn là đang giãy dụa lần cuối, dù sao cũng là dự đoán của được lão, ai cũng không dám nghi ngờ Được Lâu, huống hồ Nhan Nhiễm Tịch và Được Lâu không có tiếp xúc gì thì Được Lâu dựa vào cái gì giúp nàng, mặc kệ là tiền hay quyền thế người ta đều có, cũng không cần vì việc nhỏ đó mà hủy hoại danh dự của mình, nghĩ đến đây mọi người càng thêm khinh bỉ Lâm Nhượng Thủy, thắng bại đã định, có một số việc nhất định bị sương mù che đậy, mà lúc này khi xóc lên, mọi người cũng sẽ so đo chuyện cũ năm xưa, chỉ khiến Lâm Nhượng Thủy càng không hay ho.

Được lão nhẹ nhàng lắc đầu, khinh miệt nhìn Lâm Nhượng Thủy, đắc tội chủ tử của bọn họ thì sẽ không có kết cục tốt, điểm này không có người nào của Âm vực không tin.

Chân tướng đã trôi lên mặt nước, Nhan Nhiễm Tịch đột nhiên thay đổi suy nghĩ, cũng không muốn cứ trừ bỏ Lâm Nhượng Thủy như vậy, trên người Lâm Nhượng Thủy có bí mật động trời, còn có hành động lần này, để lộ vô số nghi vấn, nàng luôn cảm thấy phía sau có một bàn tay đang âm thầm khống chế, coi như Lâm Nhượng Thủy là con tốt sẵn sàng hy sinh.

Ánh mắt nheo lại, vẫy vẫy tay, nói: "Bốn vương phi biết Lâm cô nương làm như vậy cũng là có nỗi khổ tâm riêng, xem ra là bị yêu làm mờ mắt, nhưng nay Lâm cô nương đã không còn tâm thần trong sạch, nếu muốn gả cho Vương gia cũng không có khả năng, chuyện này Lâm cô nương cũng đã được giáo huấn, bốn vương phi cũng sẽ không truy cứu, vẫn nên trở về đi, không cần nào loạn nữa."

Thờ dài, một bộ dáng rất mệt, để người ta cảm thấy sự rộng lượng và bất đắc dĩ của nàng, mặc kệ lời đồn lúc trước thế nào, từ nay về sau người ta sẽ nói Nhan Nhiễm Tịch thiện tâm rộng lượng, lời đồn đáng sợ, lời đồn cho tới bây giờ đều là như thế.

Lâm Nhượng Thủy nhìn cửa lớn Minh vương phủ đóng lại, Nhan Nhiễm Tịch rời khỏi, đột nhiên cảm thấy trời đất sụp xuống, ngồi luôn dưới đất, sao lại thế này? Vì sao mọi chuyện phát triển đến bước này, rõ ràng tỷ tỷ từng nói sẽ giúp nàng, vì sao đến bây giờ vẫn không thấy nàng xuất hiện, nàng từng nói chỉ cần nàng (LNT) có thể vào Minh vương phủ, tỷ sẽ giúp nàng đạt được Minh vương, nhưng bây giờ, nàng đã thân bại danh liệt.

Không được, nàng phải đi tìm tỷ tỷ, lau khô nước mắt, từ nhỏ đến lớn trong Lâm gia không ai thích nàng, chỉ có tỷ tỷ Lâm Nhượng Sương thường xuyên giúp nàng, vì thế nàng mới sống đến bây giờ, sau đó tỷ tỷ vào cung, sợ mình ở Lâm gia không sống nổi, liền nói cho nàng biết Minh vương tốt thế nào, còn mang theo mình đi vụng trộm nhìn Minh vương, sau đó nàng thật sự yêu thương, tương mạo của người trời như vậy, không thương là không có khả năng.

Cho nên mình vẫn truy đuổi đến giờ, nhưng kết quả cuối cùng cư nhiên là như vậy, tỷ tỷ nàng từng có ý vô tình nhắc nhở qua chỉ cần nàng để mọi người biết nàng hoài thai đứa nhỏ của Minh vương thì sẽ giúp nàng vào Minh vương phủ, đến lúc đó nàng sẽ được Minh vương sủng ái, rõ ràng mọi chuyện đơn giản như vậy, thuận theo tự nhiên như vậy, nhưng vì sao kết quả lại biến thành dạng này? Nhìn cửa lớn đóng chặt, trong mắt nàng hiện lên phần hận, do Nhan Nhiễm Tịch, hết thảy đều do Nhan Nhiễm Tịch.

Cần môi, nàng phải đi tìm tỷ tỷ, chắc chắn tỷ tỷ sẽ giúp nàng, sau đó nàng sẽ nói cho Nhan Nhiễm Tịch biết tính kế nàng thì sẽ có kết cục thế nào, nàng sẽ khiến Nhan Nhiễm Tịch biết hôm nay nàng ta (NNT) si nhục nàng (LNT) thì một ngày nào đó nàng cũng sẽ giống như vậy*, nhưng tỷ tỷ luôn luôn lương thiện, không biết có giúp chính mình trừ bỏ Nhan Nhiễm Tịch hay không, xem ra có một số việc vẫn phải dựa vào bản thân.

*Chỗ này ý của Lâm Nhượng Thủy là hôm nay, Nhan Nhiễm Tịch si nhục nàng ta, thì chắc chắn có một ngày nàng ta sẽ trả lại tất cả.

Trong mắt nàng lóe ra hàn quang, trong lòng hiện lên tín niệm kiên định, nhìn bà vũ trước mắt không biết đã chạy đi nơi nào, trong lòng cười lạnh, quả nhiên thế giới này trừ tỷ tỷ ra, chuyện khác đều phải dựa vào bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Rời đi

Nhan Nhiễm Tịch vừa trở về phòng, Kinh Âm lập tức cầm một phong thư đi đến, Nhan Nhiễm Tịch xem xong, ánh mắt u ám xuống.

"Tiểu thư, sao vậy?" Ở bên người Nhan Nhiễm Tịch nhiều năm như vậy, tự nhiên nàng có thể cảm nhận được biến hóa của Nhan Nhiễm Tịch.

Dùng một chút lực, thư tín trong tay liền bị dập nát, lác đầu: "Không có gì, bên sư phó không biết xảy ra chuyện gì, gọi ta lập tức trở về."

"A." Cổ Diệp âm thầm nhủ mày, Vụ Thí chưa bao giờ phản phó Nhan Nhiễm Tịch phải làm thế nào, trừ phi là việc gấp, bằng không cũng sẽ không dùng bỏ câu truyền tin cho Nhan Nhiễm Tịch: "Tiểu thư tính làm sao bây giờ?"

"Đương nhiên là về." Kết quả Kinh Âm nước trà đưa qua, nàng uống một ngụm: "Các người đi thu thập một chút, ta viết cho Dạ Thương Minh phong thư, sau đó ra roi thúc ngựa quay về."

"Dạ." Hai người gật đầu, tuy rằng tiểu thư nhà bọn họ tàn nhẫn, nhưng đối với người một nhà, nàng là người có thể dùng sinh mệnh che chở.

Mãi cho đến tối khi Dạ Thương Minh kéo thân mình mệt mỏi trở về từ hoàng cung, không kịp thở dốc trực tiếp đi Tịch Uyển, mọi người đã thành thói quen, chỉ cần có việc tìm Minh vương, sẽ không đi đến chủ viện, mà là đi Tịch Uyển.

Nghĩ đến chuyện hôm nay Thượng Quan Thương Vân tìm mình nói là bên phía nam có lũ lụt, nạn nhân bên kia đã chịu đủ khổ cực, tử vong lại là chuyện thường, cho nên nhất định phải giải quyết cho tốt, ý của Thượng Quan Thương Vân là để Dạ Thương Minh tự mình đi một chuyến, xem xét tình huống bên đó, đương nhiên Dạ Thương Minh không đáp ứng, chỉ nói đề về nhà hỏi ý nương tử hần, nếu Nhan Nhiễm Tịch đi thì hần đi, nếu không thì quên chuyện này đi, chuyện như vậy trước kia cũng từng xảy ra, nhưng lần này có vẻ nghiêm trọng, cũng không phải hần không thể đi, huống hồ bất hần rời xa Nhan Nhiễm Tịch còn không bằng giết hần.

Nghe xong lời nói của Dạ Thương Minh, Thượng Quan Thương Vân bực tức một trận, nói Dạ Thương Minh là thê nô, trước kia nhìn thế nào cũng không thấy hần có loại tiềm chất này, nhưng khi cảm nhận được không khí âm lãnh, ngoan ngoãn ngậm miệng lại, dù sao trừ Nhan Nhiễm Tịch, thế giới này thật đúng là không có người dám động đến Dạ Thương Minh.

Nhưng Dạ Thương Minh ngàn tính vạn tính nhưng không có tính đến, Nhan Nhiễm Tịch đã rời khỏi.

Đi vào Tịch Uyển, im lặng kỳ lạ, không có âm thanh líu ríu của Cổ Diệp, cũng không có tiếng nước pha trà của Kinh Âm, trong lòng đột nhiên trống trải, cảm giác cô tịch nảy lên trong lòng, đẩy cửa ra, trong phòng không ai, đầu óc 'Ong' một tiếng, cảm thấy giống như mất đi cái gì, liếc mắt một cái thì thấy lá thư trên bàn, bàn tay có chút run run cầm lên, trên đó viết hai chữ to 'Minh thư'.

Cảm giác trong lòng không tốt, mở ra thư tín:

"Minh, hôm nay Lâm Nhược Thủy đến đây, nói là hoài thai hài tử của người, đương nhiên ta thật cường hãn giải quyết xong, chuyện cụ thể người đi hỏi Băng Tán sẽ biết, nhớ kỹ Lâm Nhược Thủy không thể giết, phải người theo dõi nàng, ta luôn cảm thấy dường như chuyện này có vấn đề, trực giác của ta luôn luôn chuẩn, chúng ta có khả năng đã tìm lầm phương hướng, người xem rồi theo điều tra thử một lần.

Không nói chuyện này nữa, ta có việc phải rời khỏi một vài ngày, cụ thể là chuyện gì ta cũng không rõ ràng lắm, nhưng người không cần lo lắng an toàn của ta, ta sẽ chiếu cố bản thân thật tốt, người cũng phải chiếu cố mình thật tốt.

"Ách"... Còn có một việc ta phải nói rõ ràng với người, trong Minh vương phủ còn có năm nữ nhân, không rõ thân phận, xem ra những người đó cũng không dễ đối phó, giữ lại mệnh các nàng, nhưng không nên phải nói tha là có thể tha được, bởi vì chuyện của Lâm Nhược Thủy ta rất tức giận, cho nên người về rồi thì giải quyết đám người oanh oanh yến yến hết cho ta, thật là phiền toái, người cũng biết ta ghét nhất là phiền toái.

Trong khoảng thời gian rời khỏi ta sẽ nhớ người, đương nhiên người cũng phải nhớ ta, mỗi ngày ở trong lòng nhớ ta một trăm lần, được rồi, đây là lần đầu tiên ta ngây thơ như vậy, ta rất luyến tiếc rời khỏi người, nhưng sư phó có việc không thể không đi, nếu muốn ta thì nhớ kỹ hứa hẹn của người.

Tịch lưu."

Dạ Thương Minh nhìn phong thư của Nhan Nhiễm Tịch, trong lòng phiền chán một trận, bóp thư tín, nhưng nghĩ đến Nhan Nhiễm Tịch trong lòng hần căng thẳng, lập tức vuốt thư tín lại thật cẩn thận, bỏ vào trong lòng của mình.

Nhớ tới trong thư Nhan Nhiễm Tịch có nhắc tới Lâm Nhược Thủy, ánh mắt hần neho lại, xem ra hần nên giải quyết nữ nhân này thật tốt.

"Băng Tán!" thanh âm lạnh như băng, khiến Băng Tán ngoài cửa có chút sợ.

Hần thật sự thật không ngờ Vương phi không có, lại nghĩ đến thân phận của Vương phi, cũng không có âm vệ nào phát hiện, thật cẩn thận đi đến: "Vương gia."

"Hôm nay xảy ra chuyện gì?" Không có cảm xúc phập phồng, càng khiến Băng Tán bất an.

Thật cẩn thận kể lại mọi chuyện một lần, sau khi nghe xong ánh mắt Dạ Thương Minh nhíu lại, hiện lên một suy nghĩ, khóe miệng cong lên, nếu là thật, như vậy Vương phi của hần đúng là khiến người khác ngạc nhiên.

"Phải người truyền ra tin tức , nói bỗn vương gặp đại nạn , sống không quá ba năm "

"A..." Bỗng Tần kinh ngạc nhìn Dạ Thương Minh, không rõ vì sao Dạ Thương Minh lại ra quyết định như vậy.

Hắn thế nào cũng không nghĩ đến Dạ Thương Minh làm như vậy chỉ là để những nữ nhân kia không đến phá hư tình cảm của hắn và Nhan Nhiễm Tịch, thật ra hôm nay hắn muốn để Bổng Tần truyền ra tin tức, là hắn không có cách nào làm một nam nhân thật sự, làm như vậy hắn là hoàn toàn chặt đứt một ít niệm trong đầu của các nữ nhân , nhưng nếu làm vậy có thể để cho Tịch Nhi của hắn trên lưng sẽ đeo một ít lời đồn đãi , cho nên mới sửa lại.

Không thể không nói , đối với việc của Nhan Nhiễm Tịch , mặc kệ có bao nhiêu lỗ hổng Dạ Thương Minh đều có thể dự đoán được.

Nhìn bóng dáng Bổng Tần rời khỏi, ánh mắt Dạ Thương Minh nhìn xuống dưới , chỗ ở của bọn họ từng nhiều lần triển miên trên giường, nghĩ đến bộ dáng mỗi lần ngủ của Nhan Nhiễm Tịch, ha ha, trong thư Tịch Nhi còn nói hắn phải mỗi ngày nhớ nàng một trăm lần, bây giờ nàng vừa mới đi mà hắn đã bắt đầu suy nghĩ, dù trời tối rồi nhưng vẫn không ngủ được, trong lòng không khỏi phiền chán, sửa sang lại quần áo, rồi rời khỏi đó.

Ngủ không được không chỉ mình hắn, lúc này Nhan Nhiễm Tịch đang nằm trên giường trong khách điểm, mở to mắt, không có Dạ Thương Minh bên người nàng ngủ không được, theo thói quen sờ bên cạnh lần thứ N, rỗng tuếch, phiền chán, dù sao cũng không ngủ được, vẫn là luyện công đi.

Sau khi Dạ Thương Minh đứng lên bắt tri bắt giác bước đến Dược lâu, nghĩ lúc này mình đoán rằng, trong lòng có tính toán, với chuyện của Nhan Nhiễm Tịch, hắn biết mỗi người đều có bí mật, nếu Tịch Nhi của hắn còn chưa nói với hắn, vậy hắn sẽ tự đi thăm dò, mọi chuyện của Nhan Nhiễm Tịch hắn đều để ý như vậy, dù sao cũng không có việc gì làm, nếu Nhan Nhiễm Tịch không cố ý che giấu, như vậy cũng sẽ không để ý hắn biết hay không.

Trong lòng nghĩ như vậy, thân mình lập tức hành động

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Truy đuổi

Edit: quỳnh quỳnh

Beta: rinnina

Thân hình Dạ Thương Minh vừa động biến mất trong màn đêm.

Một đường cẩn thận ẩn thân vào Dược Lâu, nhìn thị vệ trong chỗ tối Dược Lâu, trong lòng không khỏi cảm thán sự phòng hộ cường hãn của Dược Lâu, trách không được không ai dám nháo sự ở Dược Lâu, phòng vệ như vậy, đến đây đó là chỉ còn đường chết.

Đi đến tầng cao nhất, nhìn xung quanh, bắt đầu dĩ hiện thân, lần này hắn không có cách nào đi vào dưới tình huống không bị người phát hiện, bố trí nghiêm mật như vậy, trong lòng hắn càng chờ mong suy đoán của mình.

Nếu quả thật như hắn suy nghĩ vậy hắn tuyệt đối không thể cùng động thủ với người nơi này, càng không thể xúc phạm tới bọn họ, bắt đầu dĩ, chỉ có thể hiện thân.

Quả nhiên người vừa hiện ra, ám vệ xung quanh lập tức vây quanh hắn.

Mặt Dạ Thương Minh không chút thay đổi như trước: "Ta là Dạ Thương Minh, kêu Dược Lão đi ra, ta có lời muốn hỏi hắn."

"Chờ." Người cầm đầu hiển nhiên là người có nhãn lực, không hỏi nguyên nhân mà rời khỏi.

Trong lòng Dạ Thương Minh tán thưởng một phen, tóm lại chỉ cần là người theo Nhan Nhiễm Tịch, hắn đều yêu ai yêu cả đường đi.

Một lát sau dược lão vội vàng chạy đến, người khác còn chưa tỉnh, Minh vương này hắn cũng không muốn chọc , tuy rằng không rõ Minh vương thực lực thế nào, nhưng chỉ bằng lúc này hắn có thể vô thanh vô tức xông vào nơi này, tất nhiên hắn không thể chậm trễ, có điều, hắn cũng nhìn ra, Minh vương này hiển nhiên cũng không phải muốn đánh nhau, bằng không vừa rồi nếu hắn động thủ thì chỉ sợ ám vệ cũng không phải đối thủ.

Thấy Dạ Thương Minh một thân hắc y, khí thế vương giả, dược lão cảm thán một trận, cười nói: "Sao Minh vương nay lại có thời gian đến dược lâu của ta?"

Dạ Thương Minh nhìn người xung quanh, lạnh lùng nói: "Người cảm thấy nơi như vậy có thể nói chuyện?"

Dược lão cười nói: "Là lão hủ chậm trễ, mời Minh vương vào trong." Hiển nhiên hắn tuyệt không lo lắng Dạ Thương Minh sẽ gây bất lợi cho hắn.

Dạ Thương Minh đi theo Dược lão đến phòng khách của Dược Lão.

"Mời ngồi."

Dạ Thương Minh không khách khí, một gã sai vặt đưa vào một bình trà, rót cho hai người, rồi lui đi ra ngoài.

Dạ Thương Minh khẽ nhấp một ngụm, là thượng đẳng bích loa xuân.

"Mục đích lần này Minh vương đến là ?" Dược Lão đi thẳng vào vấn đề hỏi.

"Chủ tử của các người Phiêu Miểu có phải vương phi của bốn vương hay không ?" Dạ Thương Minh cũng không tính vòng vo với Dược Lão, nói thẳng.

Rõ ràng cảm thấy thân mình dược lão cứng đờ, khóe miệng khẽ cong: "Dược lão người không xuất hiện trước mặt mọi người, mà lần này vì chuyện của Lâm Nhữc Thủy cư nhiên tự mình hiện thân, bốn vương cảm thấy dược lão còn không nhàm chán đến mức đi xem chuyện nữ nhân tranh giành tình cảm."

Ngạc nhiên trong mắt Dược lão cũng chỉ chợt lóe qua, một lần nữa khôi phục tươi cười đầy mặt: "Có lẽ thật sự chỉ vì lão hủ nhân đến nhàm chán."

Dạ Thương Minh ý vị thâm trường nói: "Nếu thật sự nhân đến nhàm chán, vậy vương phi bốn vương đối với dược lão bất kính như thế, vì sao dược lão chỉ cười, không cần nói tâm tình lúc ấy của người tốt, người ta đều hiểu được, kiêu ngạo trong lòng không phải loại người nào cũng có thể xâm phạm."

Về mặt tươi cười của Dược lão thu về, nếu Dạ Thương Minh đã nói như vậy, như vậy...

Nghĩ mình vì xem náo nhiệt mà mang đến phiền toái cho chủ tử, cảm xúc trong lòng hắn dần trở nên khó chịu.

Nhìn bộ dáng dược lão Dạ Thương Minh lập tức hiểu, hắn đoán đúng, nhưng trên mặt không chút thay đổi: "Người không cần rối rắm, chủ tử các người, các người còn không rõ sao, nếu là nàng thật sự có ý giấu giếm, sao bốn vương tìm dược lão không được?"

"Ý của Minh vương là...?" Dược lão nghi hoặc nhìn Minh vương, trong lòng không rõ Minh vương này suy nghĩ chuyện gì, giống như chủ tử bọn họ, mặc kệ lúc nào hắn cũng không đoán ra tâm tư của chủ tử hắn.

"Không có gì, bốn vương chỉ xác định một chút thôi." Dạ Thương Minh nhẹ nhấp một ngụm trà, thản nhiên nói.

"Xin Minh vương đừng khó xử chủ tử nhà ta, nếu vì độc trên người Minh vương, ta có thể mời chủ tử trị liệu cho Minh vương." Dược lão dùng vẻ mặt khẩn thiết nói.

Dạ Thương Minh nhìn thấy dược lão trung tâm, tâm tình cũng tốt, dù sao hắn cũng là người của Nhan Nhiễm Tịch: "Chuyện này người không cần lo lắng, nàng là vương phi của bốn vương, sao bốn vương có thể khó xử nàng? Nhưng thật không ngờ nàng cư nhiên là Phiêu Miểu?"

Dược lão thùy chung lấy không biết Dạ Thương Minh nói thật giả, bộ dáng lo lắng vẫn tồn tại, cuối cùng ngay cả uy hiếp cũng dùng tới: "Minh vương, ta không biết người đối chủ tử ra sao, nhưng ta có thể nói với người, thực lực của chủ tử chúng ta cũng không chỉ có dược lão, nếu người dám động chủ tử nhà ta, dù đánh đổi mọi thứ ta cũng sẽ không bỏ qua cho người."

Dạ Thương Minh kiêu ngạo, người nói chuyện như vậy với hắn đều đã không còn trên đời, ánh mắt híp lại: "Người nên cảm thấy thực may mắn, bởi vì người là người của nàng, bốn vương sẽ không giết người, nhưng, bốn vương không hy vọng nghe lời nói như vậy lần thứ hai, đối với vương phi của mình, bốn vương rất rõ ràng, thân phận Âm vực ảm đê cũng là vương phi tự mình nói cho ta biết, cho nên thu hồi lo lắng của người, tình yêu của ta với nàng cũng là đánh đổi tất cả, bao gồm sinh mệnh."

Nói xong, không nhìn tới ánh mắt kinh ngạc của dược lão mà đứng dậy rồi đi, ôn hòa lưu lại một câu: "Thượng đẳng bích loa xuân, bốn vương rất thích."

Phục hồi tinh thần lại, dược lão hiểu ra, cười nhẹ: "Đây cũng là trà mà chủ tử nhà ta thích nhất."

Khóe miệng Dạ Thương Minh gợi lên tươi cười, trong chốc lát, thiên địa thất sắc.

Rời khỏi dược lâu, Dạ Thương Minh mang theo tâm tình tốt của mình về, không dừng chút nào, tìm quân gia và Băng Tán dạo một phen, rồi rời khỏi, về phần đi nơi nào, không ai biết, nhưng Dạ Thương Minh hiểu, rời khỏi Nhan Nhiễm Tịch hắn ngủ không được, cho nên hắn phải đi tìm nàng, tuy rằng bọn họ mới tách ra một ngày, nhưng tương tư trong lòng đã tác động đến mỗi một giọt máu, Vụ Thi Vạn Thảo Cốc, mục đích của hắn.

Ngày hôm sau, Nhan Nhiễm Tịch ở trong xe ngựa nhắm mắt dưỡng thần, may mắn sau khi luyện công tinh thần rất tốt, có thể tiêu trừ mọi mệt mỏi, bằng không không có Dạ Thương Minh nàng thật không biết phải sống sót thế nào.

Chạy suốt bảy ngày đường, dọc theo đường đi mệt mỏi phong trần, mà Nhan Nhiễm Tịch vì có giáo huấn lần mất ngủ đầu tiên, căn bản là không tính dừng lại, vẫn ra roi thúc ngựa, mà lúc này Kinh Âm và Cổ Điệp đều đã rời khỏi, chuyện bên Thủy Nguyệt sơn trang mặc kệ thế nào phải làm thật một chút, dù tốt hay không, chỉ có thể để Kinh Âm và Cổ Điệp đi thăm dò xem xét một phen trước, dù sao nàng mang theo hai người bọn họ, cũng không có phương tiện, Kinh Âm và Cổ Điệp chưa từng dịch dung qua, đứng bên người nàng rất dễ dàng bị người khác nhận ra, nàng không sợ bị nhận ra, nhưng nàng sợ phiền toái, hơn nữa phiền toái như vậy rất tệ, vậy mới nói, người nổi danh cũng không tốt, làm người phải biết khiêm tốn mới được...

Lúc này nàng không biết rằng, bởi vì nàng ngày đêm chạy đi, khiến Dạ Thương Minh đuổi thật lâu không kịp, trong lòng Dạ Thương Minh cũng mắng Vụ

Thí N lần, nghĩ vương phi mà mình nâng niu trong lòng bàn tay, cư nhiên liều mạng lên đường như vậy, dưới chân dùng tốc độ nhanh hơn.

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sủng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Đuổi tới

Nhan Nhiễm Tịch đến Đạt Vạn thảo quật đã là bảy ngày sau, thời điểm Vụ Thí thấy Nhan Nhiễm Tịch xuất hiện, trong lòng đầu tiên là kinh ngạc, sau đó là một trận cảm động, nói: "Ô ô, ta biết Phiêu Miểu đối với sư phó tốt nhất, lộ trình phải đi mất mười ngày nhưng người chỉ đi có bảy ngày, nhất định là lo cho ta rồi."

Nhan Nhiễm Tịch khóe miệng run rẩy, nàng có thể nói cái gì, sư phó của nàng tự kỷ đến như vậy.

"Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Vợ vĩ kêu ta trở về như vậy?" Nhan Nhiễm Tịch hỏi, trong lòng vẫn là thâm oán Vụ Thí kêu nàng đến, làm cho nàng cùng Dạ Thương Minh tách ra.

Nói tới đây, vụ thí thần sắc thay đổi, nghiêm túc nói: "Là về nhị sư huynh ngươi."

Nhan Nhiễm Tịch lông mi nhú lại, nàng với ba vị sư huynh khác không có tiếp xúc, chỉ biết là bọn họ thân phận đều thật cường hãn, trong mắt nàng chỉ có Vụ Thí, những người khác nàng chưa từng quan tâm.

Hai thầy trò nói một hồi, Vạn Thảo quật cơ quan liền khởi động.

Vụ thí cau mày lầm bầm nói: "Ai lớn gan như thế tới nơi này? Đi, đồ đệ chúng ta đi nhìn xem."

Nhan Nhiễm Tịch không sao cả, dù sao cũng chỉ là xem náo nhiệt thôi, Vạn Thảo quật cơ quan đều là nàng bố trí, người vào đương nhiên là sẽ chết, còn cao thủ thì khó nói.

Mang tâm tình xem diễn đi ra ngoài cửa Vạn Thảo quật, thấy bóng dáng quen thuộc, nhìn một thân hắc y, không sợ hãi không hoảng hốt thông dong trốn tránh trong cạm bẫy, cảm thấy chua xót.

Còn không chờ Vụ Thí nói cái gì, chỉ thấy ái đồ chính mình, một thân Phiêu Miểu hành trang, áo trắng phiêu phiêu, lụa trắng che mặt, hai mắt như phủ sương mờ, đồng dạng ánh mắt đó khi thấy bóng dáng đó liền thay đổi.

Dạ Thương Minh cũng chú ý tới người trong trận, tuy rằng người đó che mặt nhưng chỉ cần liếc mắt hần cũng nhận ra đó là Tịch nhi, cười khẽ, định thân đứng ở trong trận, không hề tránh né, nhìn Nhan Nhiễm Tịch trong mắt mang theo lo lắng phi thân lại đây, không dùng nhẫn thuật như mọi khi, lần này dùng là võ công, khinh công như trước rất cao cường, trong chớp mắt cũng đã đi tới bên người hần, hần ở bên tai Nhan Nhiễm Tịch nói: "Nương tử, kế tiếp đi như thế nào?"

Nhan Nhiễm Tịch liếc mắt Dạ Thương Minh một cái: "Trái ba bước, tây nam 17 bước..."

Dạ Thương Minh ôm Nhan Nhiễm Tịch thành công đi đến trước mặt Vụ Thí đang mở to miệng.

Nhan Nhiễm Tịch đẩy Dạ Thương Minh ra, thật không nể mặt hần mà nổi giận dùm dùm nói: "Ngươi là kẻ ngốc sao? Thật là ngu ngốc? Nhìn không thấy trong trận nguy hiểm sao? Còn ngốc hồ đồ đứng ở nơi đó? Ngươi muốn chết, ngươi muốn cho ta làm quả phụ có phải không?"

Nhan Nhiễm Tịch một hơi nói ra, bao nhiêu năm không có mắng người như vậy, thời điểm thấy Dạ Thương Minh đứng lại trong trận, nàng biết rõ hần không việc gì nhưng tâm vẫn co rút, nhìn một màn này của Nhan Nhiễm Tịch Vụ Thí thật là ngạc nhiên.

Nhìn nam nhân trước mặt cúi đầu nghe Nhan Nhiễm Tịch mắng chửi cũng không giấu được khí chất độc tôn của hần, khí thế vương giả không hổ là Minh vương làm cho người ta e ngại.

Trong lòng hắc hắc một chút, cuối cùng còn không phải vào trong tay đồ đệ ta sao.

Nhan Nhiễm Tịch nhìn Dạ Thương Minh ngoan ngoan, trong lòng cũng hết giận: "Sao ngươi lại tới đây?"

Dạ Thương Minh bắt lấy tay nhỏ bé của Nhan Nhiễm Tịch, nỉ non nói: "Nhớ ngươi nên tới."

Nhan Nhiễm Tịch đảo cặp mắt trắng dã, trong lòng lại cảm thấy ngọt ngào, vì Dạ Thương Minh mà giới thiệu: "Minh, đây là sư phụ ta Vụ Thí."

Nếu là trước kia Dạ Thương Minh ngay cả để ý cũng không nhìn đến, nhưng là hiện tại Dạ Thương Minh cố ý thu hồi lãnh khí của chính mình, rất lễ phép gật đầu: "Vụ Thí sư phụ."

Biết Dạ Thương Minh có ý thu hồi lãnh khí của chính mình, nhưng là trời sinh khí phách vẫn làm cho Vụ Thí chấn động, cười hớ hớ nói: "Ha ha, không thể tưởng được Minh vương cư nhiên vì đồ đệ của ta, ngăn chặn xa xôi đuổi theo, tâm này thực làm cho ta cảm động, đồ đệ của ta vĩ đại như vậy." Nói xong còn không quên đem Nhan Nhiễm Tịch khoa thưởng một phen, đúng như tin đồn Vụ Thí thật là thích người đồ đệ này.

Nhìn sư phó mà mình kính trọng, trợn trắng mắt nói: "Tốt lắm, chúng ta đi vào rồi nói."

Dạ Thương Minh nhìn cảnh sắc Vạn Thảo quật, trong lòng ngăn ra, không hổ là Vạn Thảo quật, cho dù là tùy tiện ngắt một ngọn cỏ cũng khiến cho người bên ngoài tranh đoạt.

Nhan Nhiễm Tịch mở miệng: "Sư phó, nhị sư huynh rốt cuộc sao lại thế này?"

Vụ thí thờ dài: "Người hẳn là biết thân phận nhị sư huynh người, đệ tử nhập thất của Huyền môn chương môn." Bởi vì biết đồ đệ của mình cùng Dạ Thương Minh có tình cảm nên cũng không gạt Dạ Thương Minh.

"Trước đó vài ngày nhị sư huynh người dùng bỏ câu đùa tin, hình như là Huyền môn có biến, Huyền môn chương môn Tăng lão đầu bị ám hại, bị thương, cụ thể cũng không có nói rõ ràng, muốn ta qua hỗ trợ, nhưng là người cũng biết, ta không có bao giờ ra khỏi Vạn Thảo quật, đối với sự việc bên ngoài cũng không có tiếp xúc nhiều, cho nên ta nghĩ người thay ta đi, nói như thế nào người là đồ đệ ta tin tưởng nhất, người chính là ta, ta chính là người thôi." Vừa mới còn nghiêm trang, đến cuối cùng càng nói càng lạc đề.

Biết tính cách Vụ Thí, Nhan Nhiễm Tịch lập tức chặn lại nói: "Tốt lắm, ta đã biết, khi nào thì xuất phát?"

"Càng nhanh càng tốt." Vụ Thí đáp.

Nhan Nhiễm Tịch gật đầu, theo trong lòng xuất ra một bình nhỏ hoa văn Thanh Long, mặt trên mang theo màu tím Tường Vân, nhìn cái trai cũng biết bên trong trân quý vô cùng: "Tường Vân, một loại ngắt được, không có gì nguy hại, mới làm được, trên thế giới chỉ có hai khóa, người giữ đi."

Vụ Thí kích động cảm lấy được, Nhan Nhiễm Tịch nghiên cứu chế tạo mỗi một loại được hẳn đều có một viên, đây là Nhan Nhiễm Tịch đối với sư phó hẳn tốt: "Ồ ô, ta biết người là tốt nhất."

Nhìn bộ dáng Vụ Thí, Nhan Nhiễm Tịch lời kéo Dạ Thương Minh ly khai, tình cảnh như vậy mỗi lần đều diễn ra.

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Dòng họ bí pháp

Trong mật thất Huyền môn là một nam tử áo trắng, cả người lộ ra hơi thở thanh tao nho nhã, trong mắt mang theo một tia sầu lo, nhìn lão nhân đầu bạc nằm trước mặt, thấp giọng lầm bầm nói: "Chương môn sư phó, người phải kiên trì, ta đã gửi bỏ câu đùa thư cho Vụ Thí sư phó tin tưởng hẳn sẽ đuổi tới."

Hắn vẫn xưng hô như vậy, nhớ ngày đó, chính mình đi ra ngoài du ngoạn, trong lúc vô tình gặp và đấu võ mồm với hai lão quái nhân, kết quả mặc danh kỳ diệu bị hai người nhận làm đồ đệ, hắn trở thành đồ đệ của hai người, đương nhiên từ đầu tới đuôi căn bản là không hỏi quá ý kiến của hắn, nhưng bọn họ đối với hắn thật sự tốt lắm, làm cho hắn lạnh như băng nhiều năm mà lại hòa tan trước bọn họ.

Lúc này một Huyền môn đệ tử vội vã chạy vào, thở hổn hển nói: "Đại sư huynh, không tốt, nhị sư huynh mang theo thật nhiều người đến, đều là một ít đại môn phái, đại sư huynh chúng ta nên làm cái gì bây giờ?"

Nam tử áo trắng trong mắt chợt lóe, trong âm thanh mang theo tia sắc bén: "Đi, chúng ta đi nhìn xem."

Lúc này trước cửa Huyền môn tụ tập đầy người, một nam tử mặc áo xanh, cả người mang theo âm khí, làm người ta cảm thấy thực không thoải mái, khóe miệng kia tươi cười nịnh nọt, làm người ta càng thêm khinh thường, đây là huyền môn nhị đệ tử cũng là con của chương môn Tăng Hồng, bằng không lấy bộ dáng của hắn căn bản không có khả năng lên làm huyền môn nhị sư huynh.

Nam tử áo trắng đi ra ngoài thấy biểu tình của mọi người, trong lòng cũng khinh thường, nếu không phải những người này ở Huyền môn đưa cho Tăng Hồng một chén canh, nhưng nhị sư đệ chính hắn lại ngốc nghếch nghe theo bọn chúng, vì bọn họ không tiếc hạ độc chính phụ thân thân sinh ra mình, thật sự làm người ta thất vọng đau khổ, nếu không phải đây là đứa con duy nhất của sư phó, hẳn nhất định sẽ giết hắn.

Thấy người tới, tất cả mọi người thu thập tâm tình của mình, trước mắt người này bọn họ không dám nghĩ đến đắc tội, trước không nói hắn có thiên phú võ công kinh người, chỉ bằng hắn là Nhị đồ đệ của Vụ Thí, cũng là nhị sư huynh Hàn Ngọc Tiêu của Phiêu Miểu, bọn họ cũng không dám động vào hắn, nếu không cũng sẽ không tìm huyền môn chương môn xuống tay, chỉ là bọn hắn không ai biết bọn họ động vào hảo bằng hữu nhiều năm của Vụ Thí.

Hàn Ngọc Tiêu lạnh lùng nhìn người trước mặt, khinh thường mở miệng.

Rốt cục Tăng Hồng ở dưới ánh mắt Hàn Ngọc Tiêu cũng không có cách nào kiên trì, mở miệng nói: "Đại sư huynh, sư phó nay đã không sống được nữa, ta là con của sư phó theo lý chức chương môn phải nhường cho ta, thỉnh đại sư huynh giao ra chương môn lệnh."

Châm chọc nhìn Tăng Hồng, nhìn xuống ý định muốn giết hắn, mang theo tức giận cùng châm chọc: "Người cũng biết người là con của sư phó, vậy mà người cư nhiên còn hạ được nặng như vậy, người rốt cuộc có tâm hay không?"

Có lẽ là do ánh mắt Hàn Ngọc Tiêu, có lẽ do lời nói của hắn làm cho Tăng Hồng tức giận, quát: "Hắn không phải cha ta cha, hắn chưa từng để ta vào trong mắt, trong mắt của hắn đều là người, tất cả đều là tại người mới phát sinh, ta không có sai, hơn nữa Huyền môn này vốn chính là của Tăng gia, người có tư cách gì mà ở trong này nói chuyện, kỳ thật hắn như bây giờ không phải hợp ý của người sao? Như vậy người có thể danh chính ngôn thuận làm chương môn, người hiện tại há mồm ngậm miệng nói là ta hạ độc, kỳ thật động cơ của người lớn nhất, người dựa vào cái gì nói ta."

Chớ quên, người vẫn là đồ đệ của thần y vụ thí, tại phương diện hạ độc người so với ta không phải có kinh nghiệm hơn sao?"

"Hừ, người nói vậy, sư phó đối đãi với ta ân trọng như núi, người nghĩ rằng ta và người sẽ giống nhau làm ra chuyện súc sinh này? Sư phó kỳ thật là rất thương người nhưng mà không biểu đạt ra thôi, nhưng người lại nghe theo những người này, đem sư phó độc hại, nhị sư đệ người chẳng lẽ thật sự nghĩ bọn họ thật tâm giúp người sao? Bọn họ chính là nhìn trúng Huyền môn thôi, người thật sự làm cho tâm huyết của sư phó rơi vào tay những người này?" Hàn Ngọc Tiêu kỳ thật vẫn là hy vọng Tăng Hồng hồi tâm chuyển ý, dù sao hắn cũng là đứa con duy nhất của sư phó, cho dù là sư phó tỉnh lại thấy cục diện như vậy cũng sẽ rất đau lòng, điều này hắn không muốn nhìn thấy.

Tăng Hồng nghe thấy lời của Hàn Ngọc Tiêu liền do dự, hắn cũng không phải ngu ngốc, hắn biết những người này sẽ không tốt như vậy, nhưng mà nhìn bộ dáng giáo huấn của Hàn Ngọc Tiêu, âm lãnh nói: "Hừ, người không cần phải lý gián, hôm nay nếu người đem chương môn lệnh giao ra đây ta sẽ cho người toàn thân, còn không cả Huyền môn sẽ máu chảy thành sông."

"Người... Nhị sư đệ, người thật sự là mù mắt rồi?" Hàn Ngọc Tiêu nhíu mày hỏi.

"Ha ha, không cần gọi ta là nhị sư đệ, ta vĩnh viễn sẽ không ở dưới người." Biểu tình âm lãnh, làm Hàn Ngọc Tiêu căm hận.

Những người khác cũng đều nói: "Hàn đại hiệp, mặc kệ nói như thế nào Huyền môn này cũng của họ Tăng, người vẫn là đem chương môn lệnh giao ra đây đi."

"Đúng vậy, Hàn đại hiệp, người nếu khư khư cố chấp, sẽ làm cho người trong thiên hạ tưởng người muốn giành chức vị chương môn."

"Đúng vậy..."

"..."

Nghe tiếng châm chọc Hàn Ngọc Tiêu không hề tức giận, trong mắt phát ra hàn quang:

"Hừ, chương môn lệnh là tự tay sư phó giao cho ta, không có mệnh lệnh của sư phó ta sẽ không giao ra, hôm nay các người ở Huyền môn giương oai dùng trách ta đại khai sát giới."

Các người hắn là biết, ta tuy là đồ đệ của thần y Vụ Thí, nhưng ta không biết nhân từ là như thế nào, có chính là tâm ngoan thủ lạt, muốn có được lệnh bài trước hết phải bước qua xác ta."

Huyền môn đệ tử bình thường đều thực thích Hàn Ngọc Tiêu, cũng biết Hàn Ngọc Tiêu là loại người gì, nhìn phản đồ đều căm hận mà rút kiếm ra.

Nhìn người Huyền môn không thức thời người ở đây đều nhíu mày, lúc trước thật không dễ dàng gì mà thuyết phục được Tăng Hồng nay sao có thể tay không mà ra về, Huyền môn bọn họ vốn mơ ước từ lâu, tuyệt đối không thể như vậy buông tha.

Bọn họ là nghĩ như vậy, nhưng Tăng Hồng thấy Huyền môn đệ tử ủng hộ Hàn Ngọc Tiêu mà trở nên kích thích: "Người đã không thức thời như vậy, vậy dùng trách ta không nể tình nghĩa đồng môn."

Xoay người đối với ngoại lai nói: "Các vị anh hùng, nếu bọn họ đã khăng khăng như vậy chúng ta cũng không cần hạ thủ lưu tình."

Nghe những lời này của Tăng Hồng bọn họ cũng không cố kỵ gì, hai bên mọi người đều giằng co, giương cung bạt kiếm, đại chiến hết sức căng thẳng, chính là một đạo âm thanh lạnh lùng vang lên: "Ha ha, thật sự là náo nhiệt, xem ra ta đến đúng thời điểm."

Mọi người đều nhìn lại.

Mọi người đều theo thanh âm nhìn lại, một áo trắng nam tử, che lụa trắng, ánh mắt mông lung, trên đầu là một cây trâm màu bạc, bên hông là ngọc bội màu trắng ngà, mọi người tinh tường thấy mặt trên có khắc hai chữ Phiêu Miểu, không cần phải nói cũng biết người trước mắt là ai.

Theo sau Phiêu Miểu là một hắc y nam tử, mang theo màu bạc mặt nạ, khí phách cả người làm cho người ta không thể xem nhẹ, mặt nạ màu bạc cũng là dấu hiệu của tử vong, mọi người cũng nghe nói qua, đây đúng là minh điện Minh hoàng, lập tức mọi người ngăn cản cả người, ai cũng không dám động dấy.

ở trước mặt minh điện bọn họ cũng chỉ là môn phái nhỏ nhỏ, thấy chương môn Huyền môn sắp chết mới dám tới đây.

Một hồi não loạn ai cũng không ngờ sẽ đưa tới quái y Phiêu Miểu cùng Minh hoàng minh điện.

Nhìn hai người, Hàn Ngọc Tiêu thật sững sốt.

Nhan Nhiễm Tịch hạ khóa mắt, thanh âm thản nhiên mang theo giọng nam khàn khàn, biến thanh, đối với việc này việc xuất thân từ bộ đội đặc chủng như nàng thật dễ dàng: "Nguyên bản là muốn đến thăm sư huynh, thật đúng là không ngờ gặp phải trường hợp này, xem ra ta đến thật đúng là không hợp thời điểm." công phu nói dối thật cường hãn, người không biết còn tưởng là thật.

Hàn Ngọc Tiêu cũng không phải kẻ ngốc, hẳn cùng Phiêu Miểu mới gặp nhau có vài lần, luận giao tình không có, cũng chỉ cùng một sư phụ là Vụ Thị thôi, nghĩ đến Phiêu Miểu chịu sự nhờ vả của Vụ Thị mà đến hẳn thật sự cảm động.

Tươi cười lên tiếng: "Phiêu Miểu sư đệ đến như thế nào không thông tri sư huynh một tiếng, nhị sư huynh sẽ vì ngươi mà đón tiếp." Hàn Ngọc Tiêu cũng thật có năng lực giả ngu.

Phiêu Miểu cười: "Nguyên bản chính là muốn đến thăm nhị sư huynh, ai ngờ nửa đường gặp gỡ Minh hoàng, cho nên mời Minh hoàng đi cùng, thấy sư huynh có chuyện, cũng liền tiện xông vào, nhìn xem nhị sư huynh có hay không cần hỗ trợ? Tuy rằng võ công của ta không được tốt lắm? Nhưng là có Minh hoàng ở đây, ta cũng không có đất dụng võ, ngươi nói đúng không, tiểu Minh Minh." Nói xong cánh tay còn đánh phía sau lưng Dạ Thương Minh.

Minh hoàng một người lãnh huyết vô tình, giết người không nháy mắt, trong thâm tâm không thích người ta tới gần, nếu không mặc kệ ngươi là ai, mặc kệ ngươi có làm sai gì không, kết cục của ngươi chỉ có một chữ —— tử.

Nghĩ đến kết cục của Phiêu Miểu, mọi người đều nóng lòng chờ xem.

Chính là hiện tại là cái tình huống gì?

Không thấy Minh hoàng động thủ, ngược lại gọi lên một chút tươi cười mê người, tuy rằng khuôn mặt bị che khuất, nhưng chỉ dựa vào một chút tươi cười mọi người cũng biết sau mặt nạ là một khuôn mặt đẹp thế nào.

Thanh âm hùng hậu, mang theo khôn cùng sùng nịch: "Đúng vậy, chuyện của Phiêu Miểu cũng là chuyện của ta, ngươi nói như thế nào liền như thế đấy."

Nghe thấy lời của Minh hoàng, phản ứng đầu tiên của mọi người là ngạc nhiên, phản ứng thứ hai của mọi người là xong rồi.

Chỉ nghe thấy Nhan Nhiễm Tịch hỏi: "Nhị sư huynh ngươi có hay không cần hỗ trợ? Không cần khách khí, tùy tiện phân phó."

Lần đầu tiên cảm thấy lời đồn quái y Phiêu Miểu lãnh khốc vô tình, cảm thấy tiểu sư đệ này thật đáng yêu, vừa muốn mở miệng chợt nghe thấy tiếng một ngoại lai nam nhân về mặt lấy lòng: "Hàn đại hiệp, sự tình hôm nay là chúng ta không đúng, kỳ thật chúng ta không có ác ý, chính là chỉ đùa một chút mà thôi."

Những người khác vừa nghe cũng phụ họa nói: "Đúng vậy, chúng ta chính là rất nhầm chán, cho nên cùng Hàn đại hiệp chỉ đùa một chút, không có ý tứ gì khác."

Hàn Ngọc Tiêu lông mi nhú lại: "Nga? Chỉ là đùa vui thôi sao? Các ngươi nghĩ ta có nên bỏ qua không?"

"Là là là, chúng ta biết sai lầm rồi, về sau cùng ai nói giỡn cũng không cùng Hàn đại hiệp nói giỡn nữa." Rõ ràng là bị dọa đến choáng váng.

Người bên cạnh một tay lấy người nọ túm trở về, sau đó lấy lòng nói: "Hàn đại hiệp chúng ta về sau không dám như vậy nữa."

Hàn Ngọc Tiêu nhìn về phía Phiêu Miểu, cười nói: "Phiêu Miểu sư đệ định như thế nào?"

Phiêu Miểu quét mắt những người khác, thản nhiên nói: "Nếu mọi người đều nhầm chán như vậy, hay nói giỡn, như vậy Phiêu Miểu liền cấp việc cho mọi người làm, nghe nói Thiên Sơn tuyết liên mấy ngày nữa sẽ nở, các ngươi cũng biết ta bề bộn nhiều việc, không nghĩ các ngươi nhầm chán như vậy, cho nên cũng không có thời gian đi ngắt lấy, các ngươi liền thay ta đi thôi, cho các ngươi việc đi làm, không cần cảm tạ ta." Tuyết Sơn cách nơi này là rất xa, ước chừng phải hơn một tháng lộ trình, nơi đó lại rất lạnh, các ngươi có làm sao ta cũng không biết.

Nghe xong lời Nhan Nhiễm Tịch, mọi người chỉ có thể về mặt đau khổ đáp ứng, bọn họ thật sai lầm khi đi gây sự.

Mọi người chuẩn bị rời đi thì nghe thấy Nhan Nhiễm Tịch ưu sầu nói: "Tiểu Minh Minh, ngươi nói bọn họ nếu không có đem Thiên Sơn tuyết liên mang về cho ta sẽ làm sao bây giờ?"

Chỉ nghe thấy Dạ Thương Minh lạnh lùng nói: "Vậy đem môn phái của bọn họ diệt hết, cấp Phiêu Miểu người giận."

Nghe xong lời Dạ Thương Minh, Nhan Nhiễm Tịch nở nụ cười: "Hào, cứ như vậy." Sau đó nhìn những người kia

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Chương 72.3

Nói: “mọi người còn không mau đi”.

Nghe xong lời của Nhan Nhiễm Tịch mọi người đều lấy tốc độ nhanh nhất chạy ra ngoài.

Mọi người rời đi, huyền môn đệ tử cũng ly khai, trong phòng khách chỉ còn lại có Dạ Thương Minh, Nhan Nhiễm Tịch, Hàn Ngọc Tiêu và Tăng Hồng bị dọa cho choáng váng.

Nhan Nhiễm Tịch đi đến bên người Tăng Hồng, khinh thường nói: "đây là nghịch tử mưu sát phụ thân?" trước khi đến đây bọn họ đều đã điều tra trước, dù sao biết người biết ta bách chiến bách thắng.

Nghe xong lời của Nhan Nhiễm Tịch, Hàn Ngọc Tiêu thực không nể mặt bật cười, Nhan Nhiễm Tịch liếc mắt:

"Cười cái gì, ta nói không đúng sao?"

Hàn Ngọc Tiêu đã cảm nhận được lãnh khí trên người Dạ Thương Minh, hần tin tưởng chỉ cần hần dám nói một câu buồn cười, hần có thể sẽ không còn tồn tại nữa, vội xua tay: "Không có, là ta sai lầm."

Không có rồi rầm vấn đề của Hàn Ngọc Tiêu, Nhan Nhiễm Tịch lên tiếng hỏi: "Người tính xử lý nghịch tử này như thế nào?"

Nghe đến đó Tăng Hồng lập tức quỳ xuống: "Đại sư huynh, ta cũng là nhất thời hồ đồ, đại sư huynh xin hãy niệm tình ta là con của sư phó mà tha thứ cho ta."

Nhìn bộ dáng Tăng Hồng, Hàn Ngọc Tiêu rất là khinh thường, đối với người bên ngoài nói: "Người tới, trước đem Tăng Hồng nhốt lại, hết thầy chờ sư phụ tình lại quyết định."

Đem Tăng Hồng mang đi, Hàn Ngọc Tiêu cũng không có gì băn khoăn hỏi: "Phiêu Miểu sư đệ như thế nào lại đến đây?"

"Sư phó vạn dặm xa xôi triệu hồi ta, nói nhị sư huynh người gặp nạn, kêu ta lại hỗ trợ." Nhan Nhiễm Tịch đem sự tình nói một lần.

Hàn Ngọc Tiêu đối với Vụ Thí rất là cảm kích, sau đó sắc mặt trầm trọng nói: "Phiêu Miểu sư đệ, tuy rằng ta biết quy củ của người, nhưng chương môn sư phó đã muốn không qua khỏi, y thuật của ta không thể giải được độc kia, cho nên thỉnh Phiêu Miểu sư đệ ra tay, ta Hàn Ngọc Tiêu vô cùng cảm kích."

Nhan Nhiễm Tịch cười cười: "Nhị sư huynh nói cái gì vậy? Ta tới nơi này là chịu sự nhờ vả của sư phó, cho nên nhị sư huynh không cần khách khí."

Nghe được lời Nhan Nhiễm Tịch, Hàn Ngọc Tiêu cũng liền yên lòng, mang theo Nhan Nhiễm Tịch cùng Dạ Thương Minh đi vào mật thất.

Nhan Nhiễm Tịch liếc mắt một cái liền thấy một lão nhân nằm trên giường ngọc, đầu tóc bạc trắng, có một loại phong thái tiên nhân, trực giác cho biết đây là một lão nhân đáng yêu.

Sắc mặt tái nhợt, trong phòng có một cỗ mùi thơm ngát, là thanh độc phấn, không có bao nhiêu chán chừ, tay phải run lên, một cái chi bích theo cổ tay bắn ra, chuẩn xác vào cổ tay lão nhân gia, nhắm mắt lại, tĩnh tâm tiếp tục chữa trị.

Lúc này Hàn Ngọc Tiêu cả kinh, chi bích bắt mạch, đây chính là tuyệt học độc nhất vô nhị của Phiêu Miểu, chỉ bằng chiêu thức ấy liền làm cho bọn họ hâm mộ, hần có thể trông thấy được một màn này thật là tốt quá.

Bình thường bọn họ thực ít gặp mặt, nhưng ba người hàng năm cũng đoàn tụ, bọn họ đều rất ăn ý không có kêu Phiêu Miểu, cảm thấy nàng rất cao ngạo, thực khinh thường bọn họ, nhất là tam sư đệ, từ khi đi được lâu tìm Phiêu Miểu bị ném ra ngoài, trong lòng càng thêm ghi hận, ở trong mắt bọn họ, nàng chính là một người vô tình, vô tình đến cả tình đồng môn cũng không có, cho nên bọn họ theo trong lòng căn bản là không có đem nàng là sư muội của mình, hiện nhìn người đang đứng trước mặt, đột nhiên cảm thấy bọn họ trước kia thật quá đáng, dù sao nàng cũng theo lời sư phó mà đến đây giúp mình.

Thu hồi chi bích.

"Thế nào? Có giải được không?" Hàn Ngọc Tiêu vội vàng hỏi.

Nhan Nhiễm Tịch thần nhiên mở miệng, không có một tia cảm tình: "Có thể, hơn nữa chỉ có một biện pháp."

"Biện pháp gì?" Hàn Ngọc Tiêu hỏi, độc này hần biết thực khó giải quyết, cho dù là Vụ Thí đến đây đều chỉ sợ giải không được, hơn nữa độc này không có giải được.

"Hoán huyết." thanh âm lạnh lùng vang lên trong mật thất, hoán huyết, Hàn Ngọc Tiêu hiểu được, chính là lấy máu đổi máu, mệnh đổi mệnh, chi là quá trình rất nguy hiểm, vô ý một chút hai người đều tử, đương nhiên nếu thành công, như vậy người trúng độc sẽ vô sự, khôi phục như lúc ban đầu, mà người kia, nặng thì bỏ mình, nhẹ thì vô công tấn phế, hai chân không còn có biện pháp đứng lên.

"Có vài phần nắm chắc?" Hàn Ngọc Tiêu nghiêm túc hỏi, mạo hiểm hấn không dám, nhưng mà không thể không mạo.

"90% nắm chắc." Nhan Nhiễm Tịch thực tự tin nói.

"Vậy là tốt rồi, người tới, đem Tăng Hồng mang lại đây." Không thể phủ nhận, kỳ thật Hàn Ngọc Tiêu cũng là một người vô tình.

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Chương 73.1: cường giả

Nhan Nhiễm Tịch cười, đúng vậy, năng lực của Dạ Thương Minh năng rất rõ ràng, năng cảm giác hấn rất mạnh, rất cường giả.

Khuôn mặt u sầu biến mất, cười hướng Dạ Thương Minh: "Đương nhiên không phải, ta tin tưởng công là người lợi hại nhất, nương tử của ngươi cũng không kém."

Hai người bỏ tảng đá trong lòng ra. "Nhưng mà ngươi nói vì sao người kia lại ở huyền môn?" Nhan Nhiễm Tịch nghi hoặc hỏi.

"Ngươi cảm thấy lần này chuyện chương môn huyền môn bị hại đơn giản như vậy?" Dạ Thương Minh hỏi ngược lại.

Nhan Nhiễm Tịch lập tức phản bác: "Đương nhiên không phải, người đưa được cho Tăng Hồng là ai? Rõ ràng người này rất bí ẩn, nhưng Hàn Ngọc Tiêu không có hỏi đến, còn có vì sao lần này nhiều người như vậy muốn nhắm vào huyền môn?"

Muốn mở rộng môn phái, căn bản không cần mạo hiểm như vậy, còn có người không biết lần này bọn họ thành công rất đơn giản sao? Nếu chúng ta tới, như vậy huyền môn sẽ không còn tồn tại nữa, bọn họ căn bản không phải đối thủ của huyền môn, lại có thể đem huyền môn bức đến bước này, thực rõ ràng, nhất định là có người ở phía sau sai khiến."

Nhan Nhiễm Tịch nghiêm túc phân tích nói.

Dạ Thương Minh vừa lòng gật đầu: "Đúng vậy, ngươi nghĩ lại, nếu Hàn Ngọc Tiêu nhìn ra được điểm này, vì sao không có hỏi, Hàn Ngọc Tiêu thật tôn kính chương môn, nhưng lại tình nguyện làm cho Tăng Hồng đến chịu tiếng xấu thay cho người khác cũng không đi điều tra."

"Nhìn thái độ hấn đối với Tăng Hồng, hấn là không phải là hận thấu xương, hơn nữa Tăng Hồng cùng Tăng lão đầu là cha con, hấn cũng sẽ không muốn cho Tăng lão đầu thương tâm."

"Mặc kệ thế nào chuyện này cùng chúng ta cũng không có liên quan. Việc quan trọng bây giờ là hảo hảo ngủ một giấc." Dạ Thương Minh thực quyết đoán đánh gãy lời nói của Nhan Nhiễm Tịch, đó là việc của người khác hấn không cần nhúng tay vào. Nhan Nhiễm Tịch chưa có hảo hảo ngủ một giấc hấn thực đau lòng. Việc đó cứ giao cho thủ hạ làm đi.

Nhan Nhiễm Tịch chỉ cảm thấy thiên địa luận chuyển, sau đó đã bị Dạ Thương Minh ôm lấy, hướng trên giường đi đến.

Cũng không có gãy dựa, mấy ngày nay, không có Dạ Thương Minh, năng quả thật là mệt quá mức, ôm lấy người Dạ Thương Minh, không đến một lát sau liền ngủ, quả nhiên vẫn là có Dạ Thương Minh bên người thật tốt.

Ngày hôm sau, Nhan Nhiễm Tịch cùng Dạ Thương Minh xuất hiện ở đại sảnh, lúc này trong phòng khách không chỉ có Hàn Ngọc Tiêu, còn có một vị huyền y nam tử, cùng Bạch Ngạn Tung, Nhan Nhiễm Tịch hơi hơi nhíu mi đi lên phía trước Dạ Thương Minh hỏi: "Nhị sư huynh, đây là?"

Hàn Ngọc Tiêu tao nhã cười, chỉ vào huyền y nam tử nói: "Tiểu sư đệ còn không có gặp qua đại sư huynh đi, đây là đại sư huynh Bắc Thần Liệt." Hàn Ngọc Tiêu đã thay đổi xưng hô gọi Phiêu Miêu là tiểu sư đệ.

Nhan Nhiễm Tịch không khỏi đánh giá, là một người tuấn tú, cả người lộ ra khí phách làm cho người ta tin tưởng, cùng với Dạ Thương Minh rất giống nhau, đều là thuộc loại con người băng lãnh.

Thấy Nhan Nhiễm Tịch nhìn chăm chú như vậy, một bàn tay đem năng kéo trở về, nhắm mắt ngã vào một cái ôm ấm áp, bên tai có thanh âm lạnh lùng: "Xem đủ chưa?"

Nhan Nhiễm Tịch cười hắc hắc: "Ha ha, đủ, đủ, ta chỉ là tò mò thôi."

"Lòng hiếu kỳ hại chết mèo nhỏ." Dạ Thương Minh ngay sau đó nói một câu.

Nhan Nhiễm Tịch xấu hổ cười cười, hai người thanh âm rất thấp, nhưng người ở đây đều có võ công cao cường, tự nhiên không nghe sót một chữ.

Hàn Ngọc Tiêu thực có nhân lực, vì Nhan Nhiễm Tịch giải vây nói: "Hôm nay chúng ta sư huynh đệ bốn người thật vất vả cùng một chỗ, ta sẽ mời khách?"

Nhan Nhiễm Tịch cảm thấy Hàn Ngọc Tiêu như vậy phá hư, hấn cấp cho mình mặt mũi, vui vẻ đáp ứng. Dạ Thương Minh không cần phải nói, Nhan Nhiễm Tịch ở đâu hấn liền đi theo.

Bắc Thần Liệt cái gì cũng không có nói, gật gật đầu, xem như đồng ý.

Bạch Ngạn Tung từ khi Nhan Nhiễm Tịch cùng Dạ Thương Minh vừa vào cửa liền nhìn chăm chăm vào bọn họ, không biết vì sao hấn cảm thấy hai người này có một loại cảm giác quen thuộc không nói nên lời, nhìn tất cả mọi người nhìn chính mình, vội ho một tiếng, gật gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Chương 73.2

Năm người đi tới một tòa thành nhỏ nằm bên ngoài huyện môn, năm người đứng trên đường, có thể nói là tuyệt thế phong hoa, làm cho người ta mê loạn hai mắt, trăm ngàn cô gái nháy mắt cuồng loạn.

Ở trước mắt bao người, năm người đi vào một khách sạn, thực may mắn, cái bàn duy nhất bị bọn họ chiếm dụng, bằng không chuyến đi này xem như là công không, kỳ thật từ khi bắt đầu xuất môn Nhan Nhiễm Tịch muốn hỏi, vì sao không dùng bữa ở huyện môn, mà lại đi xa như thế này?

Đương nhiên nàng tuyệt đối sẽ không hỏi, nàng cũng không phải là người bốc đồng tùy ý, cũng chỉ biểu hiện trước mặt Dạ Thương Minh.

Tùy ý ngồi xuống, Hàn Ngọc Tiêu tùy tiện gọi chút đồ ăn, gọi chút rượu, cười hỏi: "Tiểu sư đệ, còn muốn ăn gì sao?"

"một ẩm bích loa xuân." Nhan Nhiễm Tịch yêu cầu luôn luôn rất đơn giản, bích loa xuân, nàng thích nhất.

Bạch Ngạn Tung có chút kinh ngạc ngẩng đầu, sau đó nhú mày, theo sau tự giễu lắc đầu.

Bạch Ngạn Tung dĩ thường tự nhiên bị Nhan Nhiễm Tịch xem ở trong mắt, chính là nàng cũng không nói ra, cho dù hấn hoài nghi thì đã có sao?

"Phiêu Miểu sư đệ thích uống trà?" Bắc Thần Liệt nhú mày hỏi.

"Đúng vậy, thích hương vị trà, nhất là bích loa xuân." Nhan Nhiễm Tịch không thèm để ý hỏi đáp, bởi vì nàng biết Bắc Thần Liệt mục đích hỏi không phải trà.

Quả nhiên Bắc Thần Liệt nhìn Nhan Nhiễm Tịch tiếp nhận trà Dạ Thương Minh đưa qua, tiếp tục hỏi: "Xem Phiêu Miểu sư đệ cùng Minh hoàng bộ dáng hấn là rất quen thuộc đi, là bằng hữu?"

Nhan Nhiễm Tịch chỉ cho là Bắc Thần Liệt tìm hiểu quan hệ của bọn họ, nàng chỉ là không biết đêm qua Bắc Thần Liệt đã nhìn thấy bọn họ hôn nhau.

"Uh, là bằng hữu." Nhan Nhiễm Tịch hàm hồ đáp.

Nhưng Bắc Thần Liệt dường như cũng không tính buông tha Nhan Nhiễm Tịch: "Bằng hữu chia làm rất nhiều loại, không biết các ngươi là loại nào?"

Nghe thấy lời Bắc Thần Liệt, tất cả mọi người ngậm ngẫn cả người, Hàn Ngọc Tiêu cùng Bạch Ngạn Tung biết Bắc Thần Liệt hỏi cũng là có nguyên nhân, nhưng là nay tình huống này, thật đúng là quý dị.

Nhan Nhiễm Tịch cũng ngậm ngẫn cả người, Dạ Thương Minh lông mi nhú lại: "Không biết bắc Thần công tử muốn nói là loại nào?"

Bắc Thần Liệt đem ánh mắt chuyển hướng Dạ Thương Minh, cười nói: "Không có gì, chỉ là muốn quan tâm tới Phiêu Miểu sư đệ thôi." Quả nhiên đồ đệ của Vụ Thí bản lĩnh nói dối thật giỏi.

Dạ Thương Minh cũng không nói ra, đều là người thông minh, đều hiểu được là có ý tứ gì, không cần có ý giải thích.

Không thể không nói Hàn Ngọc Tiêu là người giảm bớt xấu hổ: "Ta cảm thấy tiểu sư đệ không có gì, tốt lắm, đại sư huynh vẫn là quan tâm tam sư đệ đi."

Điểm đến tên Bạch Ngạn Tung sững sờ một chút theo sau hỏi: "Ta làm sao vậy?"

Hàn Ngọc Tiêu cười nói: "Ngươi làm sao vậy, ta làm sao mà biết ngươi làm sao vậy, từ khi tới nơi này ngươi có một bộ dáng không yên lòng, còn trở nên trầm mặc ít lời, ta nhớ rõ ngươi trước kia là người biết ăn nói, mấy ngày nay phát sinh chuyện gì, như thế nào biến thành cái dạng này, có hay không

bị nữ tử nhà ai hấp dẫn."

Hàn Ngọc Tiêu hay nói giỡn nói.

Bắc Thần Liệt cũng cảm thấy như vậy, vừa mới rời lực chú ý của hắn luôn luôn trên người Nhan Nhiễm Tịch, cho nên không có chú ý tới, hiện tại chú ý tới, có chút nhú mi: "Tam sư đệ gần đây có chuyện gì xảy ra?" Đối với Bạch Ngạn Tung cùng Hàn Ngọc Tiêu hắn thật sự xem bọn họ là huynh đệ

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Chương 73.3

Bạch Ngạn Tung ổn định lại tâm tình, cười nói: "các người thật là mất cảm, ta không có chuyện gì, Minh đối ta thực chiều cố, hắn gần đây mới cười Nhan Nhiễm Tịch."

Nhan Nhiễm Tịch? Bọn họ cũng có nghe nói qua, Hàn Ngọc Tiêu hỏi: "Nàng làm sao vậy?"

Bàn dưới tay Nhan Nhiễm Tịch hung hăng nhéo đùi Dạ Thương Minh, sau đó trừng mắt nhìn Dạ Thương Minh liếc mắt một cái, Dạ Thương Minh không có biểu hiện ra phản ứng gì, chính là bàn tay to ở dưới bàn đem tay nhỏ bé của nàng nắm lấy.

"Không có gì, vừa mới bắt đầu vẫn nghĩ nàng là gian tế Tây Tàn quốc, nhưng sau lại mới biết được nàng căn bản là không phải, trước kia luôn chế nhạo, trào phúng nàng, sau lại mới biết được nàng cư nhiên là lão bản phía sau mấy thực trai, nhưng biết nàng cũng sẽ có thân phận khác. Ta thật không biết đối diện với nàng ra sao, hiện tại ta thật rối rắm."

Bạch Ngạn Tung đem tâm tình của mình nói ra, đối với hai sư huynh hắn luôn coi là người một nhà, cho nên một ít tâm sự cũng sẽ không gạt bọn họ, chính là hắn đã quên nơi này còn có hai người nữa, dẫn đến cuộc sống bị thâm của hắn về sau.

"sư đệ đây không phải tác phong của người, nói lời xin lỗi đi, đại trưởng phu dám làm dám chịu, chính là Nhan Nhiễm Tịch này thật là như người nói?" Hàn Ngọc Tiêu hỏi, thật không giống như tin đồn hắn nghe được.

Bạch Ngạn Tung gật đầu, trong lòng cũng tiếp nhận đề nghị của Hàn Ngọc Tiêu, chính mình không có đầu óc, không nghe Minh khuyên bảo, không biết hắn xin lỗi nàng có nhận hay không?

"Tốt lắm, chúng ta thật vất vả mới tụ họp một lần, không cần nói chuyện mất hứng." Bắc Thần Liệt chặn lại nói.

"Ân." Mọi người đồng ý.

Đột nhiên ngoài cửa xuất hiện động tĩnh năm người nhìn lại, chỉ thấy một nam nhân trung niên bụng bự đi tới, xem ra hắn là một người có thân phận, không có đề ý, chính là hắn lại hướng bọn họ đi tới.

Nhan Nhiễm Tịch nhú mi.

Trung niên nam nhân cười hớ hớ đi tới: "Vài vị quý rầy, ta là thành chủ nơi này Mã Ngọc, gặp vài vị khí độ bất phàm có ý muốn kết giao, không biết các vị có thể tới nhà của ta?"

Nói thực khách khí, cười thực gian trá, đây là đánh giá ở trong lòng Nhan Nhiễm Tịch.

Hàn Ngọc Tiêu trong lòng không kiên nhẫn, nhưng là nhiều năm giáo dưỡng không cho phép hắn biểu hiện ra ngoài, trên mặt như trước là ôn hòa tươi cười: "Hào ý của người chúng ta nhận, nhưng lần này là chúng ta huynh đệ tụ hội, cho nên sẽ không phiền toái mã thành chủ."

"Không có gì phiền toái, chính là thỉnh mọi người đi qua nhà của ta, tin tưởng chư vị sẽ cho Mã mỗ mặt mũi đi." không thèm để ý bọn họ cự tuyệt, tiếp tục nói.

Mọi người lộ ra một chút không kiên nhẫn, chỉ nghe thấy Bạch Ngạn Tung mang theo tà mị tươi cười đáp: "Tốt, dù sao chúng ta cũng là nhân đến nhàm chán, nếu Mã thành chủ có kiên nhẫn như vậy, chúng ta sẽ đi tới?"

Mọi người hiểu được ý tứ của Bạch Ngạn Tung, muốn nhìn một chút Mã Ngọc này muốn làm gì, như thế nào không buông tha cho bọn họ.

Nhưng là Nhan Nhiễm Tịch cùng Dạ Thương Minh không nghĩ như vậy, nguyên bản chính là nghĩ muốn hảo hảo ăn một bữa cơm, hiện tại lại thế này, âm mưu của Mã Ngọc kia cùng bọn họ không liên quan.

Dạ Thương Minh lạnh lùng cự tuyệt: "Chúng ta sẽ không đi."

Mã Ngọc nhìn ra Dạ Thương Minh trên người bắt phàm cười nói: "Như thế nào không đi, mọi người đều cùng đi đi, Mã mỗ thích nhất kết giao với những người tài hoa, hy vọng mọi người đều cho Mã mỗ mặt mũi."

Nhan Nhiễm Tịch nghe xong lời của Mã Ngọc nở nụ cười: "Ha ha, Mã thành chủ như thế nào nhìn ra chúng ta là người tài hoa, thật sự là thật có lỗi, lúc này đây Mã thành chủ nhìn lầm rồi, chúng là những người không có tài."

Trong mắt mang theo khôn cùng châm chọc, nàng không tin Mã Ngọc này có ý tốt gì đến tìm bọn họ.

Nhưng Bạch Ngạn Túng lại nói: "Sur đệ, chúng ta thật vất vả mới tụ tập một lần, người mặc kệ như thế nào cũng phải đi với chúng ta."

"Đúng vậy, mọi người cùng nhau đến thì phải cùng nhau trở về, đi thôi." Hàn Ngọc Tiêu cũng mở miệng, Nhan Nhiễm Tịch bắt đầu đi theo đứng lên, Dạ Thương Minh tự nhiên cũng sẽ không rời đi một mình, đi theo phía sau Nhan Nhiễm Tịch.

Mọi người đi theo Mã Ngọc một đường đi vào Mã phủ, phủ đệ của hắn cũng to lắm.

Đi vào Mã phủ hiện ra một tòa đình, Mã Ngọc cười nói: "Ha ha, nơi này là địa phương đẹp nhất Mã phủ, cho nên mọi người liền ở trong này đi." Nói xong đối với hạ nhân bên cạnh nói: "Đi, nói cho phòng bếp làm đồ ăn mang đến đây."

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Chương 73.4

"Là." Hạ nhân lập tức lui ra ngoài, nhất thời đình viện năm người Nhan Nhiễm Tịch và Mã Ngọc.

Mã ngọc hâm hấp năm người không nói gì, mở miệng hỏi: "các vị là người ở nơi nào?"

"Ta là người bốn biển là nhà, phiêu diêu tự tại." Nhan Nhiễm Tịch trêu tức nói.

"Ha ha, còn các vị?" Mã Ngọc nghe ra trong giọng nói của Nhan Nhiễm Tịch có ý trêu tức, xấu hổ đem vấn đề chuyển hướng người khác.

Dạ Thương Minh cũng thực rõ ràng: "Ta cùng nàng như nhau."

Ngạch... Bạch Ngạn Túng cũng cười nói: "Ta là người không nhà, không nghề nghiệp, ăn nhờ ở đậu."

"Cũng không có về chỗ." Lạnh lùng một câu, tự nhiên là Bắc Thần Liệt nói.

Hàn Ngọc Tiêu bật cười nói: "Ta cũng là một người du ngoạn nhân gian."

Bọn họ có thể thề bọn họ nói như vậy đều là lời nói thật. Nghe thấy đáp án như vậy, Mã Ngọc xấu hổ, quả nhiên là những người không dễ đối phó.

Chính là Mã Ngọc hắn cũng không phải là người tốt, cười nói: "Nếu mọi người đều không có nơi đi, nếu mọi người không chê, không bằng ở lại chỗ của tại hạ."

Ý tứ của hắn thật rõ ràng.

Nhan Nhiễm Tịch nhú mày, một tay nắm tay Dạ Thương Minh kiên, cười nói: "Mã thành chủ hiểu lầm, chúng ta không nói chúng ta không có nhà, chúng ta chính là nhà nhiều lắm." Nhan Nhiễm Tịch tuyệt đối không có nói sai, ám vực của nàng cùng với mình điện thế lực lớn như vậy, đã trải rộng các nơi, chỉ cần bọn muốn, nghỉ ngơi ở đâu cũng được.

Dạ Thương Minh cũng cao hứng gật đầu.

Mã Ngọc trong lòng đã muốn mắng Nhan Nhiễm Tịch, biết nàng cứng mềm không ăn, chỉ có thể đem đầu mâu hướng ba người Hàn Ngọc Tiêu.

Bạch Ngạn Túng cũng là người láu cá, cũng cười nói: "Mã thành chủ, tuy nói ta là ăn nhờ ở đậu, nhưng cũng là có phòng ở, cho nên cũng không muốn phiền toái người."

Ngay khi Bạch Ngạn Túng vừa nói xong, thanh âm lạnh lùng của Bắc Thần Liệt cũng vang lên: "Ta cũng có nơi để ở không phiền toái Mã thành chủ."

"Ta cùng đại sư huynh giống nhau, không phiền toái." Hàn Ngọc Tiêu bộ dáng nho nhã, cho dù là cự tuyệt cũng làm cho người ta không có cách nào tức giận.

Đã vậy Mã Ngọc cũng không muốn cưỡng cầu: "Ha ha, việc này về sau rồi tính."

Nhan Nhiễm Tịch thực không nể mặt nói: "Không cần về sau, vẫn là hiện tại nói rõ ràng đi, chúng ta về sau chỉ sợ cũng không tới nữa." Kỳ thật nàng rất muốn nói chúng ta căn bản là không có về sau.

Nhan Nhiễm Tịch vừa nói xong ba người Hàn Ngọc Tiêu khoe miệng run rẩy. Tiểu sư đệ này cũng thật là phũ quá đi.

Mã Ngọc xấu hổ cười, kì thực trong lòng đã muốn hận chết Nhan Nhiễm Tịch, nhìn một bộ áo trắng phiêu phiêu của mỹ nam tử, thật không ngờ trong ngoài không đồng nhất.

Đang lúc Mã Ngọc xấu hổ, bên ngoài một nữ tử hoa lệ chạy tới, giai nhân xinh đẹp cùng Mã Ngọc bụng béo không giống nhau, chỉ thấy nữ tử đi tới nhìn thấy năm người Nhan Nhiễm Tịch mặt lộ vẻ kinh ngạc, sau đó cười đối với Mã Ngọc nói: "Phụ thân có khách sao? Thật sự là quấy rầy."

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Chương 74.5

Kỳ thật hôm nay nàng trên đường nhìn thấy mấy người này mới chạy về nhà kêu phụ thân giúp đỡ, mới có một màn hôm nay.

Mã Ngọc nhìn thấy nữ tử ha ha cười, trên mặt lộ ra từ ái, đối với năm người Nhan Nhiễm Tịch giải thích: "giới thiệu với các vị đây là tiểu nữ Mã Lễ, tiểu nữ từ nhỏ liền đọc đủ thứ thi thư, rất là ôn nhu hào phóng."

Không chút nào keo kiệt tán dương, làm Nhan Nhiễm Tịch một trận hàn ý, nhìn Mã Lễ có ngọc cũng hiểu được ý tứ của Mã Ngọc.

"Phụ thân, ta nào có như vậy." Mã Lễ làm nũng nói, Nhan Nhiễm Tịch một cái lạnh run, chỉ cảm thấy nổi da gà, thanh âm này thật sự là kiều mỵ.

Mất nhìn Dạ Thương Minh, gặp Dạ Thương Minh cười tủm tỉm nhìn chính mình, trong lòng vẫn là đắc ý, cho dù là nàng hiện tại diện mạo so ra kém Mã Lễ này, nhưng Minh vẫn thích chính nàng.

đang định giới thiệu một chút nhưng hiện tại hẳn ngay cả người ta tên gì đều không biết, cười cười nói: "Vài vị họ gì?"

Nhan Nhiễm Tịch cười khê: "Bảo ta phiêu thì tốt rồi."

Nhan Nhiễm Tịch thanh âm trầm thấp, hấp dẫn ánh mắt Mã Lễ, nhìn nam tử như trích tiên, tươi mát thoát tục, tuy rằng che lụa trắng, nhưng có thể tưởng tượng được đằng sau khăn lụa là tuyệt thế dung nhan.

Cảm nhận được ánh mắt nóng rực của Mã Lễ trong lòng Nhan Nhiễm Tịch chửi rủa, nhưng là ở mặt ngoài vẫn như cũ cười nhẹ, sau đó nhào vào trong lòng Dạ Thương Minh, hướng mọi người giải thích nói: "Đây là người trong lòng của ta, mọi người gọi hắn là Minh thì tốt rồi." Nói xong còn cách cái khăn che mặt ở trên môi Dạ Thương Minh hôn một cái.

Xem mọi người đầu tiên là sững sờ, sau đó là một trận hàn ác, Mã Ngọc cùng Mã Lễ kinh ngạc cùng ánh mắt thất vọng, chẳng qua đối tượng không giống nhau, Mã Ngọc là coi trọng Dạ Thương Minh, mà Mã Lễ là nhìn trúng Nhan Nhiễm Tịch.

Bạch Ngạn Tung cùng Hàn Ngọc Tiêu khoe miệng run rẩy, bọn họ chỉ cho là Nhan Nhiễm Tịch dùng biện pháp như vậy để thoát thân.

Chỉ có Bắc Thần Liệt cau mày nhìn hai người, nhìn hai người như vậy hẳn lại nghĩ tới một màn đêm qua, không biết vì sao trong lòng cảm thấy phiền chán.

Mã Ngọc vốn không thích Nhan Nhiễm Tịch, vì thế chỉ có thể đem ánh mắt dời về phía ba người Hàn Ngọc Tiêu, ba người nhủ mị, Hàn Ngọc Tiêu cười nói: "Mã thành chủ mọi người đều là người thông minh, chúng ta cũng nói thẳng, chúng ta không có ý tứ thành gia, hy vọng Mã thành chủ có thể hiểu được."

Chính mình bị người khác cự tuyệt, Mã Lễ chỉ cảm thấy tự tôn của mình bị giẫm lên, cắn chặt môi, ánh mắt tràn ngập một tầng sương mù.

Mã Ngọc hâm cũng lộ ra vẻ không hồn giận, mặc kệ thế nào, hẳn cũng là thành chủ nơi này, hôm nay lập đi lập lại nhiều lần bị bọn họ trêu chọc, đã là rất mặt mất, nay còn ở trước mặt nữ nhi của mình cự tuyệt, xem ra bọn họ không biết điều.

Bàn tay to hướng trên bàn vỗ, tức giận nói: "Hừ, các ngươi không nên làm như vậy, nữ nhi của ta coi trọng các ngươi là phúc khí của các ngươi, còn dám từ chối nữa như vậy hãy cùng nhau đi gặp diêm vương."

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Chương 74.6

Nếu ở trên người khác chỉ sợ là đã sợ hãi rồi, nhưng năm người Nhan Nhiễm Tịch cũng không phải người bình thường.

Chỉ thấy Nhan Nhiễm Tịch rúc vào trong lòng Dạ Thương Minh, trêu tức nói: "coi trọng chúng ta khẩu khí của nữ nhi người thật ngông cuồng, coi trọng một người còn không xong, còn coi trọng năm người, nữ nhi người tưởng mình là ai chứ? Muốn có nam sùng sao? Nếu muốn thì đi thanh lâu mà tìm. Ta tin tưởng với nhan sắc của con gái người có thể ngủ cùng với rất nhiều nam nhân."

Trong mắt mang theo châm chọc, nhìn Mã Lệ càng ngày càng tái nhợt, trong lòng thật thoải mái.

Những người khác cũng không có ý ngăn lại, đều rất thích ý xem náo nhiệt, dùng một chút đối với Bạch Ngạn Tung nói: "Tam sư huynh, người thấy sư đệ nói có đúng hay không?"

Bạch Ngạn Tung sùng sốt, lập tức nói: "Sư đệ nói rất đúng. Chẳng qua ta thấy Mã tiểu thư cũng nên vào thanh lâu luôn"

Bạch Ngạn Tung càng tổn hại, ý tứ thực rõ ràng, Mã Lệ này giống y như nữ tử thanh lâu.

"Người, các người..." Mã Lệ tức giận, nhìn năm người Nhan Nhiễm Tịch muốn phát hỏa .

Hàn Ngọc Tiêu không có ác độc như hai người kia, nhưng là thực trực tiếp, nghiêm trang nói: "Mã tiểu thư, hai vị sư đệ của ta đã nói qua, người phải tự mình hiểu lấy, không nên cưỡng cầu những thứ không thuộc về mình."

‘câm mờ’

‘câm mờ’

Mã Ngọc cùng Mã Lệ cha và con gái hai người nhìn không nổi hai người trăm miệng một lời.

Mã Lệ nhào vào trong lòng Mã Ngọc, lên tiếng khóc rống: "Ô ô... Phụ thân, người nhất định phải vì nữ nhi làm chủ a, ta không muốn sống."

Mã Ngọc hậm vừa nghe cuồng quát nói: "Nữ nhi, người yên tâm, hôm nay vô luận như thế nào, ta cũng sẽ tìm cho người một trượng phu, người nói, người thích người nào?"

Mã Lệ đỏ bừng ánh mắt, mang theo ngượng ngùng ánh mắt nhìn năm người, sau đó nhấn nhó ở bên tai Mã Ngọc nhỏ giọng nói.

Mã Ngọc sau khi nghe xong, mày không tự giác nhăn lại, đối với Mã Lệ hỏi: "Ta thấy người khác rất tốt, người như thế nào liền thích nàng?"

Mã Lệ ngượng ngùng làm nũng nói: "Ta mặc kệ, ta chính là thích nàng, phụ thân đã đáp ứng ta, chính mình tuyển trượng phu cho ta."

Nhìn hành động của hai người, Nhan Nhiễm Tịch không tự giác rung mình, thấy hai người giống như đang ở chợ chọn đồ ăn thật sự là không chịu nổi.

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80: Chương 74.7

Hiển nhiên bốn người kia cũng có suy nghĩ giống như nàng.

Lúc này Mã Ngọc đột nhiên chỉ hướng Nhan Nhiễm Tịch lớn tiếng nói: "Nữ nhi của ta nói, nàng thích người, cho nên từ nay về sau người chính là trượng phu của nữ nhi ta." Nói như là ban cho Nhan Nhiễm Tịch một cái ân tình vậy.

Mọi người ngây ngẩn cả người, sau đó chợt nghe tiếng cười của Bạch Ngạn Tung.

Dạ Thương Minh nhẹ nhàng liếc mắt một cái, tiếng cười im bặt, Bạch Ngạn Tung tình tường cảm giác được trong ánh mắt kia sóng ngầm bắt đầu khởi

động sát khí.

Nhan Nhiễm Tịch cau mày, bắt đầu đi nói: "hày, người thật đúng là dâm phụ."

"Ta không có, ta là thật tâm thích công tử." Mã Lệ vội vàng biện giải nói.

Không khí một lần biến lạnh, Nhan Nhiễm Tịch liếc Dạ Thương Minh một cái, thật không rõ, hẳn như thế nào ngay cả nữ nhân đều ăn dấm chua.

Nhan Nhiễm Tịch lạnh lùng nhìn giai nhân xinh đẹp trước mắt, cũng không nói gì: "Ta thích là Minh, sợ là không có phúc khí cưới Mã tiểu thư, còn thỉnh Mã tiểu thư buông tay."

Mã Lệ không thể tin lui từng bước về phía sau, lắc đầu: "Không, không phải như thế, công tử, hẳn là nam nhân, nam nhân cùng nam nhân như thế nào có thể thích lẫn nhau, như vậy sẽ bị thế nhân nhạo báng, sẽ thân bại danh liệt."

"đó là chuyện của chúng ta." Còn không tới phiên người quân.

Mã Lệ nghe thấy vậy, trong lòng đau xót, lý trí đã không còn, chính nam tử mình nhất kiến chung tình, ở khi mình thổ lộ lại nói hẳn thích nam nhân, điều này làm cho nàng như thế nào không điên cuồng?

Điên cuồng hô lớn: "Cho dù người thích hẳn thì sao, ta không cho phép, người là của ta, nếu người không cưới ta ta sẽ giết hẳn, cho người hối hận cả đời, cho các người hai người vĩnh viễn cũng không có khả năng cùng một chỗ, còn có các sư huynh của người ta sẽ không bỏ qua."

Nhan Nhiễm Tịch neho ánh mắt lại, nhìn thấy vậy mọi người đã biết nàng tức giận, Dạ Thương Minh trực tiếp một chưởng đánh ra.

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Chương 75.1: tàn

Dạ Thương Minh một chưởng đánh tới trên người Mã Lệ, chỉ thấy một cái bóng trắng lướt qua ôm lấy nàng ta, bức tường phía sau vang lên một tiếng đổ vỡ.

Gia nhân Mã gia kinh hô một trận, ai cũng thật không ngờ Dạ Thương Minh võ công cao cường như vậy, xuống tay tàn nhẫn như vậy, chỉ là bọn họ không biết là, Dạ Thương Minh chính là tùy tay đánh ra một chưởng, nếu không có người cứu Mã Lệ kia sẽ chết.

Mã Lệ cũng bị dọa ngây người, lảng lảng nhìn bức tường đổ nát, nếu vừa rồi không có ân nhân cứu mạng, như vậy... Không khỏi rung mình một cái, hiện tại bọn họ cho dù là kẻ ngốc cũng biết nhóm người này cường hãn.

Mã Ngọc cố gắng trấn định, tiến lên xem xét Mã Lệ, lo lắng hỏi: "Nữ nhi có hay không bị thương?"

Mã Lệ lắc đầu, nàng đã bị dọa choáng váng.

Mã Ngọc nhẹ nhàng thở ra, ôm lấy người Mã Lệ cười nói: "Con, người đã trở lại, không bằng người xử lý những người đã bắt nạt muội muội người." nghĩ tới con trai của mình đã trở lại, hẳn cũng không còn e ngại nữa.

Nam tử không có nhìn Mã Ngọc đang cười vui vẻ, mà là cau mày nhìn đám người Nhan Nhiễm Tịch.

Nhan Nhiễm Tịch cũng nhíu mày, không thể tưởng được ở trong này còn có thể gặp người Vân Tông, thật sự là duyên phận.

Mã ngọc lên tiếng nói với con trai của mình:

"Con, là bọn họ, đầu tiên là vũ nhục muội muội người, hiện tại vừa muốn hạ sát thủ, nếu người không tới kịp, muội muội người đã mất mạng."

Năm người Nhan Nhiễm Tịch nhàn nhã liếc nhìn Mã Ngọc, không để ý hẳn đi cáo trạng mình, lúc trước Nhan Nhiễm Tịch có thể ở mỹ thực trai giết ba người Vân Tông, hiện tại có thể ở trong này lại sát ba người, dù sao Vân Tông năng sớm muộn gì cũng sẽ tiêu diệt.

"Cha." Nam tử tức giận chặn lại lời nói của Mã Ngọc, sau đó nhìn về phía năm người Nhan Nhiễm Tịch và mặt xin lỗi nói: "Thực không ngờ lại ở chỗ này gặp được quý y Phiêu Miểu cùng với Minh điện Minh hoàng, tại hạ là Vân Tông Tam đại đệ tử, Mã Bác Hải, cha ta không có đi lại trong giang hồ nên không biết các vị, đã thất lễ thỉnh các vị bao dung."

Mã Ngọc không biết người trong giang hồ, nhưng con hẳn là đệ tử Vân tông, tự nhiên là hiểu biết, tuy rằng không biết ba người bên người Dạ Thương

Minh cùng Nhan Nhiễm Tịch là ai, nhưng người có thể cùng bọn họ đứng một chỗ, tuyệt đối là người hán không thể đắc tội.

Hiển nhiên Mã Ngọc phía sau đã bị làm cho kinh sợ.

Nhan Nhiễm Tịch đối với Vân Tông ấn tượng rất kém, nếu nói thái độ trước đây đi vào Mã phụ là để vui đùa, như vậy thái độ bây giờ chính là lạnh lùng, lạnh lùng nhìn Mã Bác Hải, hừ lạnh một tiếng:

"Chúng ta làm sao dám, đều là bị nữ nhân kia bức hôn, lại còn nói chúng ta có duyên phận nữa."

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Chương 75.2

Nếu hôm nay ở đây mà là những thư sinh tay trái gà không chặt thì không biết sẽ như thế nào nữa.

Nhan Nhiễm Tịch giọng điệu châm chọc, lại không ai dám phản bác, Mã Ngọc cùng Mã Lệ nhìn đám người này thân thể không bình thường, trong lòng lại càng ảo tưởng, nghĩ muốn làm thiệp của bọn họ.

Mã Bác Hải cũng biết suy nghĩ của người nhà mình, vội vàng nói:

"Phiêu Miểu công tử, người nhà ta nãy có lỗi, xin người hãy nể mặt mũi Vân tông mà tha cho bọn họ."

Mã Lệ cũng nhanh miệng nói: "Đúng vậy, Phiêu Miểu công tử, chúng ta thật sự không biết người chính là quái ý Phiêu Miểu nổi tiếng trong giang hồ, bằng không chúng ta cũng không dám làm như vậy, nếu người không tha thứ cho chúng ta, ta nguyện lấy thân gán nợ, ở lại bên người Phiêu Miểu công tử, hảo hảo hầu hạ Phiêu Miểu công tử."

"Câm miệng." Nguyên bản Mã Bác Hải đang đau đầu, nghe được Mã Lệ nói như vậy trong lòng càng căng thẳng, Phiêu Miểu là loại người nào, nếu là muốn nữ nhân cho dù là hoàng thất công chúa cũng có được, kỳ thật bọn họ chỉ là tiểu nhân vật mà thôi: "Tiểu muội không biết, thỉnh chú ý thứ lỗi."

Nhan Nhiễm Tịch cười lạnh: "Lòng tham thật là không đáy, một Mã gia nho nhỏ cư nhiên dám ăn nói như vậy với ta, người đã nghĩ lấy thân gán nợ, tốt lắm, thừa dịp ta hôm nay tâm tình hảo sẽ thảo nắn người."

Nghe xong lời Nhan Nhiễm Tịch, Mã Lệ cùng một số nữ tử Vân tông khác đỏ mặt, chỉ thấy Nhan Nhiễm Tịch thân mình vừa động, chỉ loáng một cái, tay Nhan Nhiễm Tịch đang đặt trên cổ Mã Lệ, cười lạnh: "Ha ha, các người xem cái cổ trắng nõn như vậy nếu bị cắt đứt có tiếc hay không?"

Mã Ngọc kinh hoàng hô to: "Nữ nhi."

Mã Lệ lúc này một câu cũng không nói ra được, nàng có thể cảm giác được hơi thở tử vong, chỉ cần Nhan Nhiễm Tịch lại dùng lực một chút, như vậy mệnh của nàng sẽ không còn.

Mã Bác Hải lập tức nói: "Phiêu Miểu công tử, tiểu muội không biết, mời người giơ cao đánh khẽ."

"Người nói làm ta thấy thật là phiền, dân phụ như vậy lưu lại thế giới không có gì là thích hợp." Nói xong hai tay dùng lực một chút, vừa mới nãy còn kiêu ngạo nay đã không còn.

"Muội muội."

"Nữ nhi."

Hai người đau lòng khóc lên, chính là không ai cảm thấy đau lòng, tình huống như vậy bọn họ đã thấy qua.

Dạ Thương Minh cầm tay Nhan Nhiễm Tịch, theo trong lòng lấy ra một khăn lụa, mềm nhẹ chà lau tay nàng, giống như đang che chở bảo bối: "Về sau loại việc này giao cho ta là tốt rồi."

Nhan Nhiễm Tịch thực hưởng thụ nói: "Ha ha, nhất thời không nhịn được, người như vậy nên chết sớm đi một chút."

Dạ Thương Minh cũng không nói gì thêm chính là sủng nịnh xoa đầu Nhan Nhiễm Tịch: "Người nha."

Rõ ràng là hai nam nhân, động tác lại vô cùng thân thiết, mọi người có chút cảm thấy không đúng.

Nhưng thật ra Bạch Ngạn Tung cũng không có nhìn lực ho nhẹ vài tiếng: "Khụ khụ, đây là ở bên ngoài, nên chú ý hình tượng của chúng ta."

Tùy tay cầm một khối điểm tâm, nhẹ nhàng bắn ra, trực tiếp nhét vào miệng Bạch Ngạn Tung. Dạ Thương Minh khinh bỉ nói: "quản cái miệng của ngươi."

Bạch Ngạn Tung ô ô vài tiếng, bắt gặp ánh mắt lạnh của Dạ Thương Minh, không cam lòng ngậm miệng lại.

Mã Bác Hải buông thi thể Mã Lệ ra, cảm tức nhìn năm người, tức giận nói: "Mặc kệ nói như thế nào ta cũng là người Vân Tông, tuy rằng muội muội ta có chút không đúng, nhưng các ngươi làm như vậy có phải là vô pháp vô thiên, chẳng lẽ các ngươi vốn không có đem Vân Tông chúng ta để vào mắt."

Nghe được lời Mã Bác Hải, hai người Vân Tông đều không khỏi nhủ mảy, chuyện này dù sao cũng là gia sự của Mã Bác hải, đối phương trong chốn giang hồ lại là cường giả, rõ ràng nói như vậy là muốn gây bất lợi cho Vân tông.

Mấy người nghe thấy vậy thì cười khinh bỉ, Bạch Ngạn Tung châm chọc nói: "Chỉ sợ đây là ý nghĩ của ngươi đi, Vân Tông cũng sẽ không vì ngươi mà đắc tội với chúng ta, không tin ngươi đi hỏi đồng bạn của ngươi?"

Mã Bác hải ngăn ra, sắc mặt nháy mắt trở nên tái nhợt, đạo lý này hẳn lại làm sao có thể không rõ ràng, hẳn ở Vân Tông cũng chỉ là tiểu nhân vật, muốn làm cho Vân tông vì hắn đối mặt với Phiêu Miểu, Minh hoàng là không thể nào.

Nhất thời sinh ra cảm giác vô lực, suy sút nói: "muội muội ta đã chết rồi, các ngươi còn muốn thế nào?" ý tứ thật rõ ràng, hẳn buông tha cho báo thù, ở trước mặt kẻ thù của mình cúi đầu, vì chính sinh mệnh mình.

Bắc Thần Liệt khinh bỉ nhìn thoáng qua nam nhân trước mặt, vừa rồi còn luôn mồm nói bọn hắn, hiện tại lại bởi vì sinh mệnh chính mình mà cúi đầu, người như vậy nên nói như thế nào nhỉ? nên bọn họ là kẻ thức thời là trang tuấn kiệt, hay là nói bọn họ yếu đuối vô năng.

Nhìn hai người kia của Vân tông, trong mắt cũng mang theo khinh miệt, lắc đầu, sự tình không có phát sinh ở trên người chính mình, bọn họ làm sao biết thống khổ là gì? Bọn họ có cái tư cách gì đi miệt thị Mã Bác Hải, chỉ là bọn hắn có vẻ may mắn thôi.

Nhan Nhiễm Tịch đối với chuyện như vậy không có cảm khái gì, nàng là cường giả đối với kẻ yếu có chênh lệch, có thể miệt thị, có tư cách nhìn xuống, đó là cường giả, những người khác làm ra động tác như vậy, cũng chỉ là bất chúc bừa thời.

Không có hướng những người khác của Mã gia động sát thủ, Mã Lệ là đủ rồi, Mã gia không đến mức làm cho nàng diệt môn.

Lôi kéo tay Dạ Thương Minh nhân nhả ly khai, ba người khác sau đó cũng đi theo.

Đi ở trên đường, nguyên bản đang vui vẻ lại bị Mã gia phá hỏng.

Trở lại huyền môn, Hàn Ngọc Tiêu gọi mấy người, nhìn về phía Nhan Nhiễm Tịch hỏi: "Tiểu sư đệ, sau này có tính toán gì không?"

Nhan Nhiễm Tịch tới nơi này vốn chính là đến giúp Hàn Ngọc Tiêu xử lý phản đồ, sự tình đã làm tốt, bọn họ cũng không có lưu lại, nghĩ nghĩ nói: "Nghe nói thủy nguyệt sơn trang đang có sự kiện gì đó, ta cùng tiểu Minh Minh muốn đi góp vui."

Bạch Ngạn Tung nghe Nhan Nhiễm Tịch nói như vậy lập tức lên tiếng: "Chuyện này ta cũng nghe nói, dù sao ta cũng không có chuyện gì, Nam Lân Quốc bên kia cũng thực yên tĩnh, nghĩ đến Minh cùng Nhan Nhiễm Tịch cũng sẽ không xảy ra chuyện gì, hơn nữa ta nghe Băng Tảng nói bọn họ đi du ngoạn, bồi dưỡng cảm tình rồi, ta đây liền đi theo tiểu sư đệ ngươi."

Đối với Bạch Ngạn Tung vô lại Nhan Nhiễm Tịch cũng đã lĩnh giáo qua, cũng không nói gì thêm, Dạ Thương Minh thật ra không muốn, dù sao quá rầy rề thế giới của hắn cùng Nhan Nhiễm Tịch, chính là Nhan Nhiễm Tịch không nói gì, hắn cũng không nói gì.

Mà Bạch Ngạn Tung cảm thấy tiểu sư đệ của hắn thật tốt, cũng không giống với hình dung trước đây, khó ở chung, trải qua hôm nay, hắn cảm thấy mình càng ngày càng thích tiểu sư đệ.

Hàn Ngọc Tiêu nghĩ nghĩ nói: "Kỳ thật chúng ta Huyền môn cũng nhận được thiệp mời của Thủy Nguyệt sơn trang, vốn cảm thấy Huyền môn mấy ngày nay chuyện tình rất rối loạn, không tính đi, bất quá tiểu sư đệ y thuật cao minh, sư phó đã muốn tình, ta đây cũng có thời gian, vậy cùng đi đi."

"Hào, cùng đi." Bạch Ngạn Tung hưng phấn mà nói.

Bắc Thần Liệt cũng thực mất hứng nói: "Ta sẽ không đi, chuyện như vậy ta không có hứng thú, ta đây sẽ trở về."

Hàn Ngọc Tiêu cùng Bạch Ngạn Tung biết chuyện của Bắc Thần Liệt, cũng vốn không có cưỡng cầu, chính là Bạch Ngạn Tung biểu hiện thực không tình nguyện thôi.

Bắc Thần Liệt vỗ vỗ bả vai Bạch Ngạn Tung, sau đó thật sâu nhìn Nhan Nhiễm Tịch liếc mắt một cái, thần nhiên nói: "Tốt lắm, thời gian cũng không sớm, ta đi trước."

"Đại sư huynh hiện tại định đi sao?" Hàn Ngọc Tiêu nhíu mi hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83: Chương 75.3

Bắc Thần Liệt gật gật đầu, không đợi Bạch Ngạn Tung cùng Hàn Ngọc Tiêu phản ứng liền vận khởi khinh công ly khai.

Thất vọng rất nhiều, Nhan Nhiễm Tịch thản nhiên nói: "Tốt lắm, đừng lưu luyến nữa, thiên hạ không có buổi tiệc nào mà không tàn, lần này ly biệt là vì cho lần gặp tiếp theo, đòi người thẳng thắn, trắng lúc tròn lúc khuyết, chúng ta không chế không được."

Nhan Nhiễm Tịch nói một phen đánh thức hai người, đúng vậy, bọn họ thương cảm cái gì, cũng không phải không bao giờ thấy nữa.

Kỳ thật Nhan Nhiễm Tịch không phải thực hiểu được tâm tình bọn họ, nàng hai kiếp đều không có tâm tình như vậy, chỉ cảm thấy rời đi không có gì lạ, gặp nhau đều chỉ là vì nhiệm vụ.

Hàn Ngọc Tiêu nhìn theo hướng Bắc Thần Liệt hoàn hồn, sau đó vẻ mặt ôn hòa tươi cười nhìn Nhan Nhiễm Tịch, thản nhiên nói: "Tiểu sư đệ, chương môn sư phụ đã tỉnh, hẳn hy vọng có thể gặp ngươi một lần."

Nhan Nhiễm Tịch nghĩ nghĩ, cuối cùng gật đầu.

Nhan Nhiễm Tịch ở trong phòng, không có cho Dạ Thương Minh theo vào, nhưng Dạ Thương Minh lại từng bước không rời thủ ở ngoài cửa.

"Ngươi đã đến rồi." thanh âm suy yếu vang lên.

Nhan Nhiễm Tịch tùy ý ngồi ở bên người Tăng lão đầu, cầm lấy ly trà bên cạnh, nhú mày hỏi: "Tìm ta có chuyện gì?"

Tăng lão đầu theo trong lòng lấy ra một khối tấm da dê đặt ở trên bàn, thản nhiên nói: "Thân phận của ngươi ta từng hỏi qua Vụ Thí, nhưng lão gia hỏa kia nói cái gì cũng không nói cho ta biết, chỉ nói, ngươi là người hấn tin tưởng nhất ở thế giới này, cũng là đồ đệ bảo bối của hấn, Vụ Thí tuy rằng lão không đứng đắn, nhưng chúng ta nhiều năm giao tình, đối với hiểu biết của ta về hấn thì những lời này là sự thật.

Lúc ấy ta hỏi hấn, nếu ngươi cùng Hàn Ngọc Tiêu gặp nguy hiểm hấn sẽ đi cứu ai, lúc ấy hấn không có một chút do dự nói cho ta biết, sẽ cứu ngươi, nghe xong lời của hấn ta rất tức giận, nhưng dù sao ta không phải hấn, không có cách nào hiểu biết tâm tình của hấn, nhưng ta hiểu được ánh mắt của hấn, hấn nói ngươi chính là cường giả thế giới này."

Nhan Nhiễm Tịch buông cái chén, nhìn tấm da dê trước mặt, tùy ý hỏi: "Cho nên đây là?"

Tăng lão đầu cười: "Ha ha, quả nhiên thông minh."

Nhan Nhiễm Tịch liếc mắt Tăng lão đầu một cái, rõ ràng nói: "Thế giới này trừ bỏ những người thật lòng đối đãi với ta, những người khác đối với ta đều là có việc cần nhờ giúp."

Tăng lão đầu không có phản bác, coi như là cam chịu: "có biết Huyền môn chúng ta vì sao lại thành như vậy không?"

"Sẽ không là vì tấm da dê này đi." Nhan Nhiễm Tịch lên tiếng nói.

"Ha ha, bọn chúng muốn chính là vật này, chúng ta Huyền môn cũng sẽ không đi tới ngày hôm nay, nó nhưng lại bao hàm bí mật của cả thế giới, tổng cộng cũng chỉ có tám tấm."

Nhan Nhiễm Tịch đem tấm da dê cầm lên, Tăng lão đầu cũng không có ngăn trở, nhìn kỹ nó là một tấm bản đồ.

Sau đó không có chút lưu luyến buông, nhú mày nói: "ngươi là muốn đưa nó cho ta?"

Tăng lão đầu nghe được lời Nhan Nhiễm Tịch, lại là một trận cười ha ha, nếu thay đổi là người khác không vui chết mới lạ, nhưng đây lại là Nhan Nhiễm Tịch, nàng không phải là một con người tham lam. "quả nhiên ngươi giống với lời lão Vụ Thí kia nói, ngươi chính là một quái thai, nhưng mặc kệ nguy hiểm như thế nào ngươi đều phải nhận lấy, đây là ta cùng Vụ Thí cùng nhau tìm được, nguyên bản là hấn giữ, nhưng hấn cùng ngươi giống nhau, cho nên giao cho ta, nay ngươi tới đây ta đưa nó cho ngươi giữ."

"Nếu không muốn giữ sao lại không vứt bỏ?" Nhan Nhiễm Tịch thật không nghĩ ra, nàng sao lại bị người ta nhớ thương.

"Không thể quăng đi, trong lời đồn còn có một câu, rất ít người biết, nhưng ta cùng Vụ Thí lại trong lúc vô tình biết được, vật ấy vừa hiện ra, thiên hạ tất loạn, cái này ngoài phương diện là bản đồ, còn ẩn chứa một cái gì đó, cho nên..."

"Cho nên các ngươi muốn ta làm người lương thiện, lấy bản thân mình bảo vệ thiên hạ?"

Nghe Nhan Nhiễm Tịch mang theo giọng điệu trào phúng, Tăng lão đầu cũng chỉ có thể gật đầu, hấn nghĩ như vậy, chính là Vụ Thí làm cho hấn có chút bất đắc dĩ.

Nhan Nhiễm Tịch không phải người lương thiện, vừa định cự tuyệt, chợt nghe Tăng lão đầu mang theo một tia giọng điệu cầu xin, nói: "Kỳ thật, nếu không còn cách nào khác ta cũng không cầu Vụ Thi lão gia hỏa kia, người có biết, người có biết lão già đối với người một nhà luôn thật mềm lòng, vì thế liền giao cho người, như vậy hẳn chính là tin tưởng người."

"Cho nên người bảo con mình hạ độc, bức ta xuất hiện?" Nhan Nhiễm Tịch nhú mày nói.

"Cũng không phải, lấy sự thông minh của người đằng sau việc này là một người lợi hại, nói ra thật xấu hổ, ta cũng bị người tính kế, cũng chỉ có thể tương kế tựu kế, ta biết người là một người lãnh tình, thiên hạ có việc gì người sẽ không quan tâm, nhưng người có hay không nghĩ tới, người cũng là người trong thiên hạ, người cường đại, nhưng có nhiều người thân của người cần người bảo vệ, coi như làm là vì bọn họ, có thể chứ?"

Nhan Nhiễm Tịch trầm mặc, nàng biết nhận lấy tám da dê này sẽ mang tới nguy hiểm, tuy rằng không phải sợ hãi người tranh đoạt, nhưng quả thật thực phiền toái, suy nghĩ một chút sau đó liền nhận.

Tùy ý xem xét đồ vật trong tay

Đối với giọng điệu của Nhan Nhiễm Tịch, Tăng lão đầu cũng không có để ý, người như vậy, mới đáng giá để phó thác.

Đi ra ngoài phòng đã qua thời gian cơm chiều, Dạ Thương Minh vốn muốn vì Nhan Nhiễm Tịch tự mình xuống bếp, nhưng lại bị Nhan Nhiễm Tịch kéo lại, nàng như thế nào làm cho người mình thích một nhọc?

"Không cần, hôm nay ta xuống bếp, làm cho người một bữa cơm, thế nào?" Nhan Nhiễm Tịch thần bí nói.

Dạ Thương Minh tự nhiên là vui vẻ, hẳn xác thực rất muốn ăn cơm tự tay Nhan Nhiễm Tịch làm, cho dù là khó nuốt cũng không có vấn đề gì, hẳn sẽ ăn hết, cầm tay Nhan Nhiễm Tịch, dạn dỏ nói:

"Hảo, nhưng có việc gì khó phải kêu ta, có biết chưa?"

Nhan Nhiễm Tịch trong lòng thực ngọt, ha ha cười nói: "Nhìn người, thật sự là không biết mệt, cái gì đều gọi người làm, đau lòng còn không phải ta."

Dạ Thương Minh hé miệng cười nói: "Nữ nhân chỉ để nam nhân đau lòng, nam nhân chính là người che chở nữ nhân."

Chỉ chốc lát sau, đã thấy Nhan Nhiễm Tịch bụng đồ ăn đi ra, chỉ thấy la đồ ăn rất lạ, Dạ Thương Minh lên tiếng hỏi: "Tịch Nhi, đây là cái gì?"

Nhan Nhiễm Tịch cười tủm tỉm giải thích nói: "Đây là thịt nướng, ăn ngon lắm." Sau đó tùy tay cầm một chuỗi thịt nướng đưa cho Dạ Thương Minh.

Dạ Thương Minh nhìn Nhan Nhiễm Tịch, rất thơm, cắn một ngụm, cười nói: "Uh, ăn ngon lắm, ta chưa từng ăn qua hương vị thịt như vậy." Sau đó đưa tới bên miệng Nhan Nhiễm Tịch:

"Người cũng ném thử."

Nói xong, mới ý thức được Nhan Nhiễm tịch đang lấy lụa trắng che mặt, bình thường lúc ăn cơm đều thấy Nhan Nhiễm Tịch keo qua một bên, rất là phiền toái, hiện tại cảm thấy chỉ có hai người cũng không cần che.

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84: Chương 75.4

"Tịch Nhi, ta giúp người đem cái khăn che mặt bỏ xuống, nơi này cũng không có người khác, không có việc gì."

Nhan Nhiễm Tịch thế này mới nghĩ đến, ở cùng Dạ Thương Minh bao nhiêu ngày vẫn để khăn che mặt, lấy sự tôn trọng của Dạ Thương Minh với mình, không có sự cho phép của mình hẳn tuyệt đối không tháo xuống, cho dù là ở thời điểm mình ngủ, hẳn cũng không có động qua.

Nhìn Dạ Thương Minh, bọn họ trong lúc này cũng không cần khăn che mặt, hẳn có quyền biết mặt của nàng, ánh mắt cười khẽ chớp chớp, hỏi: "Minh, nếu người phát hiện bộ dạng của ta không giống với lúc trước, có thể không cần ta không?" Vấn đề này nàng cảm thấy nàng vẫn là nên hỏi.

Dạ Thương Minh cũng biết không thích hợp, nhưng mà nghĩ tới nghĩ lui, tình yêu là không để ý tới lý trí, hẳn không nghĩ nàng dịch dung, mà là nghĩ tới Nhan Nhiễm Tịch bị người bắt nạt làm mặt bị thương, Nhan Nhiễm Tịch không biết là Dạ Thương Minh suy nghĩ như vậy, chỉ thấy Dạ Thương Minh về mặt ngăn ra, sau đó cau mày lo lắng hỏi: "Tịch Nhi, có phải hay không bị người làm bị thương." Mặt chữ này cũng không nói ra vì sợ nàng thương tâm.

Nhan Nhiễm Tịch sùng sốt nở nụ cười: "Vậy người có thể hay không ghét bỏ ta?"

"Sẽ không, người biến thành bộ dáng gì, ta đều sẽ không buông tha người." Dạ Thương Minh ngưng trọng nói.

Nhan Nhiễm Tịch cảm thấy chính mình có chút không ngờ, nàng cũng không phải hoài nghi Dạ Thương Minh không yêu mình, chính là tưởng hắn chỉ đùa một chút mà thôi, nhưng Dạ Thương Minh bộ dáng trịnh trọng như vậy, Nhan Nhiễm Tịch cũng không đành lòng đùa hắn, bàn tay nhẹ nhàng lật lụa trắng xuống, hé ra khuôn mặt tuyệt mỹ trước mắt Dạ Thương Minh.

Dạ Thương Minh ngây ngẩn cả người, Nhan Nhiễm Tịch 'Phốc' bật cười, lần đầu tiên thấy Dạ Thương Minh thần thái như vậy, đối với nhan sắc của mình càng thêm thích thú, tay nhỏ bé lắc lắc trước mắt Dạ Thương Minh, cười nói: "chàng cảm thấy không ngờ phải không?" Không phải loại thanh âm trầm thấp của Phiêu Miểu, cũng không phải cái thanh âm đậm mạc của dịch Dung Chi, mà là một loại thanh âm trong suốt như dòng suối nhỏ chảy.

Dạ Thương Minh mới hiểu ra Nhan Nhiễm Tịch chính là mỹ nhân, nàng thực làm cho tâm hồn hắn nhận nhạo.

"Tốt lắm, ta có đẹp không, bị ta mê hoặc." Nhan Nhiễm Tịch trêu ghẹo nói.

Dạ Thương Minh cười khê: "Đúng vậy." Sau đó hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của nàng.

Nhan Nhiễm Tịch nở nụ cười, đưa cho Dạ Thương Minh thịt nướng: "Tốt lắm, nhanh ăn đi."

Dạ Thương Minh tiếp nhận, chính mình cắn một ngụm, sau đó đút cho Nhan Nhiễm Tịch một ngụm, hai người ăn thật ngon.

Ăn xong rồi, Nhan Nhiễm Tịch cũng không có để cho Dạ Thương Minh dọn, đang làm khách ở Huyền môn tốt nhất là để bọn họ dọn.

Nói xong lôi kéo Dạ Thương Minh vào phòng, nằm ở trên giường, Nhan Nhiễm Tịch đem chuyện hôm nay của Tăng lão đầu nói cho Dạ Thương Minh, Dạ Thương Minh cũng đồng ý với cách làm của Nhan Nhiễm Tịch, hai người ôm nhau mà ngủ, hình ảnh như vậy thật hài hòa.

Một đêm nhu tình đi qua, ngênh đón ngày hôm sau, Nhan Nhiễm Tịch lại một lần nữa mang lụa trắng lên.

Bốn người mỗi người một con ngựa theo cửa Huyền môn ly khai, hướng Thủy Nguyệt sơn trang chạy đi

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sủng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: Chương 76.1: đồng hành

Còn một đoạn thời gian nữa mới đến ngày Thủy Nguyệt sơn trang tổ chức anh hùng Đồng Minh hội, cho nên bốn người cũng không vội vàng chạy đi, nhất là Nhan Nhiễm Tịch còn nói vừa chạy đi vừa du ngoạn, đẹp cả đôi đường.

Bọn họ đều là những người làm việc tùy ý mình, nên tự nhiên là cảm thấy Nhan Nhiễm Tịch nói đúng, bởi vậy, lúc này bọn họ đang nhàn nhã tự tại cười ngửa ở đường nhỏ hồi hương, hừ ca, bước đi chậm quá.

"Aiz, mỗi ngày đều như thế này thì thật sự là thoải mái, nếu về sau đều có thể như thế này thì tốt rồi, quả nhiên đi theo bên người tiểu sư đệ, chính là thanh nhàn, vài năm này tiểu sư đệ vẫn giấu giếm mặt, có đi hưởng thụ một mình hay không." Bạch Ngạn Tung thực đáng đánh đòn hỏi.

Nhan Nhiễm Tịch liếc mắt nhìn Bạch Ngạn Tung một cái, không có đáp lại.

Ai ngờ một người luôn luôn ôn hòa như Hàn Ngọc Tiêu cũng tham gia một chân, cười hỏi: "Đúng vậy, tiểu sư đệ, ta cũng rất ngạc nhiên, vài năm này tiểu sư đệ đều mất tích là đi nơi nào?"

Nhan Nhiễm Tịch lạnh lùng nói: "Thật không ngờ người luôn luôn tao nhã nho nhã như nhị sư huynh cũng bát quái như vậy, thật sự là trong ngoài không đồng nhất, phúc hắc thực a."

"Ha ha, đa tạ tiểu sư đệ khích lệ." Hàn Ngọc Tiêu vui vẻ tiếp nhận rồi.

Nhan Nhiễm Tịch âm thầm cho một cái xem thường, quyết định không cùng hai cái người vô lại này đối thoại nữa.

"Aiz, các ngươi có nghe phía trước là thanh âm gì không?" Đột nhiên Bạch Ngạn Tung tò mò hỏi.

Kỳ thật Dạ Thương Minh đã sớm nghe được, chính là chuyện tình nhảm chán này, cùng hắn không có quan hệ, nên hắn mới không thèm để ý tới thôi.

"Giống như có tiếng kêu của nữ nhân?" Hàn Ngọc Tiêu nhíu mi nói.

Nhan Nhiễm Tịch cũng là không có chút hứng thú, tùy ý nói: "Chuyện như vậy, đơn giản chính là cô nương nhà ai đó gặp phải cường đạo, nếu không chính là thấy mãnh thú gì đó, rất nhảm chán, đương nhiên, nếu các ngươi muốn anh hùng cứu mỹ nhân, biểu hiện sức quyền rũ của chính mình một chút, như vậy hiện tại đúng là thời điểm rất tốt."

Chỉ thấy cây quạt trong tay Bạch Ngạn Tung 'Ba' một tiếng mở ra, rất là phong lưu nói: "Mị lực của ta căn bản là không cần biểu hiện, chỉ cần coi trọng ai ta chỉ cần liếc mắt một cái, các cô nương còn không điên cuồng la tên Bạch Ngạn Tung."

Nhất thời cả người Nhan Nhiễm Tịch run run: "Ghê tởm muốn chết, còn kêu gọi tên của người? Ai biết được người là ai a."

"Người dám phá hủy hình tượng của ta." Bạch Ngạn Tung đem chiếc phiến đóng lại, thờ phỉ phỉ nói.

"Ta phá hủy hình tượng của người đấy, thì như thế nào, có bản lĩnh người bước qua đây quang minh chính chính đại cùng ta đánh nhau a." Nói xong còn làm một cái mặt quỷ với Bạch Ngạn Tung, có tướng công của nàng ở đây, nàng sợ ai?

"Người..."

"Tốt lắm, chúng ta vẫn là nhanh đi qua đó xem một chút đi." Hàn Ngọc Tiêu chặn hai người lại nói, tuy rằng trong tâm hấn là lãnh khốc, thế nhưng nhiều năm qua được Tăng lão đầu giáo dục vẫn có một chút tác dụng, tối thiểu đối với chuyện mà Nhan Nhiễm Tịch cho rằng là chuyện nhảm chán này, hấn cho rằng đối với chính mình cũng sẽ không có chuyện tình làm hấn bị thương, hấn vẫn là nên đi xem thử.

Nhìn tốc độ của Hàn Ngọc Tiêu nhanh hơn, Bạch Ngạn Tung cũng không chịu rút lại phía sau nên đi lên theo, còn Dạ Thương Minh cùng Nhan Nhiễm Tịch thì lại là lười biếng, chậm rì rì đi theo, không xem tốc độ này là chậm.

Bên này có ba nữ tử đang bị hai đại hán lôi kéo.

Một người thì một thân trang phục hoa lệ, là một nữ tử xinh xắn đáng yêu đang ra sức giãy dụa, mà hai người khác giống như là tỳ nữ của người kia, đang cố gắng bảo hộ nữ tử này.

Nữ tử tức giận trách mắng: "Các người buông tay ra, các người biết ta là ai không, cứ nhiên dám đối xử với ta như vậy, ta sẽ không bỏ qua cho các người."

Hai nữ tử kia cũng ra sức vùng vẫy, quát to: "Làm càn, mau thả tiểu thư nhà ta ra, bằng không lão gia nhà chúng ta sẽ không bỏ qua cho các người."

Hai đại hán nghe xong ha ha cười.

Chỉ thấy một đại hán giơ tay lên, đối với nữ tử đáng yêu kia đánh một cái tát: "Mẹ nó, ta xem người không buông tha cho chúng ta như thế nào, nếu người lại kêu lên một câu thì Lão Tử liền đánh chết người, hừ, bị ta bắt được, cho rằng chính mình vẫn còn là tiểu thư? Các người chỉ có đi thanh lâu làm kỹ nữ."

"Người dám, người chờ đi, chờ phụ thân ta đến đây, ta nói hấn đem người đi bầm thây vạn đoạn, thiến làm cầu." Hiển nhiên nữ tử còn không biết rõ tình huống hiện tại của chính mình, chưa từng có người nào đánh nàng, ngay cả lời nói nặng cũng không có, hiện tại đại hán này lại đối đãi với nàng làm sao chịu được.

'Ba' lại là một cái tát: "Người giống như người tiểu thư ta đã thấy nhiều, cuối cùng còn không phải là thành thành thật thật, không muốn chịu khổ liên ngâm miệng thú vị của người lại, tránh bị nổi khổ da thịt."

Nữ tử lúc này thật sự sợ, không có nói chuyện nữa, chính là vẫn giãy dụa không ngừng.

Hàn Ngọc Tiêu cùng Bạch Ngạn Tung vừa đến nơi liền thấy được một màn như vậy.

Hàn Ngọc Tiêu lớn tiếng quát lên: "Dừng tay."

Hai đại hán ngừng lại, nhìn Hàn Ngọc Tiêu cùng hai người đang chậm rì rì đi tới, hơi hơi nhíu mi.

"Các công tử, xin hãy cứu tiểu thư nhà ta." Hai tỳ nữ nhìn thấy bốn người trong ánh mắt đầy lên hy vọng một lần nữa, lớn tiếng kêu cứu.

Hàn Ngọc Tiêu đưa ánh mắt đến trên người hai người tỳ nữ, rồi lại dời ánh mắt đến trên người của nữ tử đáng yêu, sau đó lạnh lùng nói với hai đại hán: "Hiện tại thả người, chúng ta có thể tha cho các người một mạng."

Hai đại hán nhìn nữ tử trong tay nữ tử, trong lòng không muốn, ba cái nữ tử này tướng mạo đều là thượng đẳng, nếu bán vào thanh lâu, nhất định sẽ bán được giá tốt, đại hán động thủ đánh người kia không hề giận nói:

"Mấy vị công tử, các người đi đường Dương Quan của các người, chúng ta qua cầu Độc Mộc của chúng ta, hy vọng chuyện này mấy vị công tử coi như không thấy, hơn nữa chúng ta cũng là làm việc cho người ta, nếu như các người làm chậm trễ chuyện của chúng ta, cuối cùng người xui xẻo lại là các người." Lời nói mang theo uy hiếp.

Mà chuyện Nhan Nhiễm Tịch ghét nhất chính là bị uy hiếp.

Quay sang Dạ Thương Minh oán giận lầm bầm nói: "Nhị sư huynh cũng thật sự là lười thôi, giống hệt như những nữ nhân ma ma chút chút, ma ma chút chút, không phải một kiếm giết đi thì tốt rồi sao, lãng phí vô mồm."

Dạ Thương Minh mỉm cười, sùng nịch nói: "Nóng vội?"

Nhan Nhiễm Tịch nhàm chán gật gật đầu, phía trước chính là son mạch Gallas, là son mạch mà mọi người không dám liều lĩnh đi tới nhất, nơi đó đại diện cho cái chết, thế nhưng thực không khéo, son mạch này cũng là con đường duy nhất để đi qua Nam Bắc, cho nên vì an toàn của mọi người, các quốc gia đang sửa đường, chẳng qua nếu đi đường vòng thì phải đi rất xa mà thôi, bởi vì Nhan Nhiễm Tịch không nghĩ đi nhanh, sợ mệt, cho nên liền chọn con đường này, đương nhiên quan trọng nhất vẫn là, bốn người này đều ưa mạo hiểm thôi.

Gặp Nhan Nhiễm Tịch gật đầu, Dạ Thương Minh phi thân một cái tiếp theo liền bay xuống dưới, thời điểm xuất hiện, là đang cầm trong tay thanh kiếm của Hàn Ngọc Tiêu, trên thân kiếm chảy xuống một giọt máu tươi, đưa lưng về phía hai đại hán cùng ba cái nữ tử, không gian nhất thời lạnh đi, hai đại hán đang kiểm chế nữ tử hét lên rồi ngã gục trên cỏ rõ ràng xuất hiện một vết máu nhỏ dài, đôi mắt kia tròn to, tràn ngập sợ hãi.

Tay cầm kiếm giờ lên một cái, thanh kiếm chuẩn xác rơi vào bên trong vỏ kiếm trên tay Hàn Ngọc Tiêu, một màn này làm Hàn Ngọc Tiêu cau mày lại, Bạch Ngạn Tung sợ ngây người.

Bọn họ biết Minh hoàng của Minh điện võ công rất cao, nhưng lại chưa từng được thấy qua, càng thật không ngờ hắn có thể vô thanh vô tức rút kiếm trong tay Hàn Ngọc Tiêu, người như vậy sâu không lường được, quả nhiên đáng sợ, may mắn họ không phải địch nhân... Hai người đồng thời nhìn về phía về mặt thành thoi của Nhan Nhiễm Tịch, thở phào nhẹ nhõm một hơi, lúc này bọn họ mới biết được cùng tiểu sư đệ ở chung một chỗ đúng là tốt nhất.

Chỉ là bọn hắn ai cũng không nhìn thấy nữ tử đáng yêu phía sau kia đối với bóng dáng cao lớn của Dạ Thương Minh lộ ra thật sâu mê luyến, dù sao Dạ Thương Minh như vậy xác thực nhìn rất tuấn tú.

Dạ Thương Minh không để ý đến bất luận kẻ nào, hắn giết người không phải vì cứu người, mà chỉ vì một câu của Nhan Nhiễm Tịch, lừng thững đi qua hướng Nhan Nhiễm Tịch, thế nhưng nữ tử đáng yêu lại chạy vội đi tới, hướng về phía Dạ Thương Minh hô ra tiếng: "Đa tạ công tử đã ra tay cứu giúp, xin hỏi tôn tính đại danh của công tử, về sau bốn tiểu thư chắc chắn báo đáp từ tề."

Giọng nói phóng khoáng như vậy, cũng là không nhìn ra một chút thứ có liên quan đến thích, cho nên mọi người hoàn toàn không có nghĩ tới mặt này, dù sao trong bốn người bọn họ, trừ Bạch Ngạn Tung tương đối tự kỷ, những người khác đều là rất anh tuấn.

Dạ Thương Minh dừng cước bộ một chút, lạnh lùng nói: "Ta giết người, không có liên quan tới người." Trên thế giới này hắn chỉ quan tâm đến cảm nhận của Nhan Nhiễm Tịch, những người khác thích làm như thế nào thì tùy họ, chết cùng hắn đều không có vấn đề gì.

Nữ tử đáng yêu nữ sùng sốt, lập tức, trong lòng càng thêm thích Dạ Thương Minh, nam tử lãnh khốc như vậy, chính là loại nàng thích nhất.

Thấy Dạ Thương Minh trở mình lên ngựa, ba nữ tử cũng không có ý tứ phải đi, Hàn Ngọc Tiêu bước lên nói: "Cô nương, nếu không có chuyện gì hãy mau rời đi đi, nơi này rất nguy hiểm, chúng ta cũng phải lên đường."

Nói xong quay bước đi, lại bị nữ tử đi đến ngăn cản, hỏi: "Các người là muốn qua ngọn núi này?"

Hàn Ngọc Tiêu gật gật đầu.

Nữ tử cười nói: "Vừa vặn ta cũng vậy, có thể làm phiền mang theo chúng ta qua nơi này một đoạn được hay không, nghe nói nơi này rất nguy hiểm."

Bốn người đồng thời nhú mi, có thể tùy tiện cứu người, nhưng cũng không có nghĩa là mình thích xen vào việc của người khác.

Thế nhưng nữ tử đáng yêu này giống như là đã quen thuộc từ lâu vậy, không chờ bọn hắn cự tuyệt, chợt nghe thấy nữ tử nói: "Ta kêu Thái Thanh Nghiên, các nàng là tỷ nữ của ta Hoa Đào cùng Lê Hoa, nếu chúng ta đều nhận thức nhau, như vậy ta cũng không khách khí, xin hỏi ta ngồi ở nơi nào?"

Đã muốn như vậy, nếu chỉ có Nhan Nhiễm Tịch cùng Dạ Thương Minh cũng liền ngay cả điều cũng không điều các nàng, nhưng là Hàn Ngọc Tiêu lại đáp ứng rồi: "Vay được rồi." Hàn Ngọc Tiêu cũng chỉ là xuất phát từ hảo ý, nghĩ đến các nàng đi vào cũng là chết, cũng liền hiểu được mà giúp đỡ, mới miễn cưỡng đồng ý, dù sao bỏ lại nữ tử, cũng không phải phong độ nên có của thân nam tử.

Nhan Nhiễm Tịch nghe được, một cái phi thân, lập tức nhảy đến trên ngựa của Dạ Thương Minh, để cho Dạ Thương Minh ngồi phía trước, chính mình nhảy lên ngựa ngồi trong lòng hắn, đương nhiên nàng làm như vậy tuyệt đối không phải là có ý tốt gì, mà là ở trong đầu trải qua ngàn hồi trăm chuyển, thứ nhất là, nàng cảm thấy cưỡi ngựa cũng mệt chết đi, còn không bằng ở trong lòng Dạ Thương Minh hảo hảo ngủ một giấc cho thoải mái, thứ hai cũng là nấu chốt nhất, hiện tại có bốn con ngựa, các nàng có ba người, như vậy phải có ba người mang các nàng đi, chỉ có một người là không cần, nếu nàng không, như vậy liền nói trước Dạ Thương Minh phải dẫn một người, nghĩ đến có một nữ nhân ngồi ở trong lòng Dạ Thương Minh tự nhiên là Nhan Nhiễm Tịch sẽ không đồng ý, như vậy nàng sẽ mang một người, tuy nói tới Gallas son mạch còn cách một khoảng không xa, tới đó liền không cần cưỡi ngựa, thế nhưng dù là cách một khoảng ngắn nàng cũng không muốn cùng một nữ nhân cười chung một con ngựa, dù sao nàng không thích cùng người khác tiếp xúc gần gũi, đương nhiên không bao gồm Dạ Thương Minh.

Kỳ thật Nhan Nhiễm Tịch không biết là, nếu nàng lại trễ một bước, Dạ Thương Minh sẽ làm ra một việc giống với nàng, chỉ là Nhan Nhiễm Tịch làm như vậy làm cho Dạ Thương Minh cảm thấy thật sung sướng.

Nhìn đến động tác của Nhan Nhiễm Tịch, Thái Thanh Nghiên khẽ nhú mày, nhưng là rất nhanh liền buông lỏng ra, làm cho người ta không kịp phát hiện, nhưng thật ra Bạch Ngạn Tung thực không phúc hậu học theo Nhan Nhiễm Tịch, nhảy lên ngựa của Hàn Ngọc Tiêu, cười hớ hớ nói:

"Như vậy chúng ta liền dư ra hai con ngựa, các người nếu nguyện ý đi cùng liền chính mình cưỡi ngựa đi, nếu không muốn, hoặc là sẽ không đi mà là trở

về đi, nếu không đến Gallas son mạch cũng là mất luôn cái mạng."

Nghe Bạch Ngạn Tung nói xong, ba người cũng chỉ có thể nhảy lên ngựa, có Hoa Đào mang theo Thái Thanh Nghiên, Lê Hoa tự mình cưỡi một con ngựa, cứ như vậy ban đầu có bốn người đi chung nay biến thành bảy người.

Đối với an bài như vậy, Nhan Nhiễm Tịch cùng Dạ Thương Minh đều không sao cả, ngược lại Dạ Thương Minh vẫn thực là vui vẻ, ôm thắt lưng Nhan Nhiễm Tịch, đem cảm đặt trên vai Nhan Nhiễm Tịch, chỉ cần nghiêng đầu là có thể hôn đến vành tai hoặc là hai má Nhan Nhiễm Tịch, tư thế như vậy Dạ Thương Minh rất là hưởng thụ.

Nhan Nhiễm Tịch cũng không thấy việc gì, rúc vào trong lòng Dạ Thương Minh, thời điểm mệt mỏi là có thể ngủ một giấc, chính là Dạ Thương Minh cúi xuống bên tai cùng trên cổ của mình hơi thở ấm áp làm cho nàng có chút ngứa, thế cho nên nàng thường thường sẽ cọ cọ Dạ Thương Minh.

Nói tóm lại, động tác như vậy trong mắt bốn người là không có quan hệ gì, chính là đến trong mắt Thái Thanh Nghiên liền biến thành nghi hoặc, dù sao hai đại nam tử tuyệt thế mà làm động tác vô cùng thân thiết như vậy tóm lại là làm cho người ta cảm thấy quái dị.

Chạy hai ngày đường, Thái Thanh Nghiên cũng biết rõ bốn người Nhan Nhiễm Tịch, một người là huyền môn đại đệ tử Hàn Ngọc Tiêu, ôn hòa nho nhã, một người là tam đồ đệ của thần y Vụ Thỉ Bạch Ngạn Tung, phong lưu phóng khoáng, một người là quái y Phiêu Miêu, như trích tiên bên ngoài lại cất giấu một tâm tính vô tình, một người là Minh điện điện chủ Minh hoàng, lãnh huyết vô tình, trừ bỏ quái y Phiêu Miêu, ai cũng không quan tâm, làm cho nàng đến gần thất bại vài lần, đến nay ngoại trừ thời điểm lần đầu tiên gặp mặt nói một câu kia, cái khác nhiều nhất chính là 'Ân' một tiếng, đến nay thì ngay cả quan tâm cũng không quan tâm, làm cho nàng đột nhiên sinh ra một cổ cảm giác vô lực.

Đương nhiên nàng biết được những tin tức này, cũng là do bốn người Nhan Nhiễm Tịch không có giấu diếm tin tức, dù sao thời điểm đến Thủy Nguyệt sơn trang, thân phận của bọn họ thì người khác cũng sẽ biết.

Mà thân phận của ba người các nàng, bọn họ chỉ nói là nữ nhi của thương nhân, nhưng là bốn người Nhan Nhiễm Tịch lại biết các nàng cũng không có nói thật, không có để ý, dù sao chờ qua khỏi son mạch Gallas, bọn họ cũng mỗi người đi một ngã rồi, đương nhiên các nàng cũng biết võ công, hơn nữa võ công cũng không yếu, trùng hợp chính là ngày đó lên núi bị hai đại hán kia tính kế, lúc trước còn tưởng rằng bọn họ là người tốt, đó là lý do không nên ăn mê dược, làm cho cả người mình không có khí lực, võ công không có cách nào sử dụng đến, bất quá hiện tại mê dược cũng đã bị Bạch Ngạn Tung bức ra, được không lành mạnh như vậy, căn bản là không tạo thành uy hiếp, dễ dàng liền giải trừ.

Thời gian hai ngày, rốt cục đi tới dưới chân Gallas son mạch, nhìn rừng cây phía trước một mảnh âm trầm, Thái Thanh Nghiên có chút sợ hãi hướng tới sát bên người Dạ Thương Minh, chính là bị Dạ Thương Minh không dấu vết né tránh, hai ngày thời gian đó đủ để có thể thấy được tâm tư một người, Thái Thanh Nghiên có tình ý đối với Dạ Thương Minh mọi người cũng nhất thanh nhị sở, Nhan Nhiễm Tịch ban đầu nhận thấy được, tức giận thiếu chút nữa là đem Thái Thanh Nghiên giết chết, may mắn, Bạch Ngạn Tung cùng Hàn Ngọc Tiêu đang âm thầm mạnh mẽ ngăn cản, nói là chờ qua khỏi son mạch Gallas sẽ mỗi người đi một ngã, không đáng để nàng tự mình động thủ, cuối cùng Nhan Nhiễm Tịch buông tha Thái Thanh Nghiên, đương nhiên dọc theo đường đi này cũng không có cấp cho nàng một sắc mặt tốt, điều này cũng làm Thái Thanh Nghiên không biết vì sao trong mắt Nhan Nhiễm Tịch mình giống như là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt.

Dạ Thương Minh thực vui vẻ Nhan Nhiễm Tịch vì nàng ghen, dù thế nhưng hắn vẫn kéo khoảng cách ra rất xa khỏi Thái Thanh Nghiên hơn, hắn không nỡ làm cho Tịch Nhi của hắn tức giận, đối với thân thể không tốt.

Bảy người cùng nhau tiến vào Gallas son mạch.

Hàn Ngọc Tiêu đối với mấy người nói: "Mọi người đi vào nhất định phải cẩn thận, son mạch Gallas này nổi danh là nơi chết người, nghe nói bên trong không chỉ có mãnh thú hung ác, còn phát sinh chuyện gì đó thì không có người biết, tóm lại bên trong nguy hiểm không phải mọi người có thể tưởng tượng, mọi người phải cẩn thận."

Mọi người gật gật đầu, Bạch Ngạn Tung nhìn về phía Nhan Nhiễm Tịch, hỏi: "Tiểu sư đệ, võ công của ngươi như thế nào?" Trong chốn giang hồ từ trước đến nay nghe đồn quái y Phiêu Miêu y thuật, độc thuật là như thế nào cao minh, nhưng mà chưa từng có người nói qua võ công của nàng thế nào?

Bọn họ ở cùng một chỗ mấy ngày nay, cũng không có gặp qua nàng sử dụng võ công như thế, trừ bỏ thời điểm ở Mã gia, nhưng mà cũng nhìn không ra đến thế nào? Cho nên trong lòng tự nhiên là nghi hoặc.

Nhan Nhiễm Tịch nghĩ cũng không có nghĩ, nói: "Yên tâm đi, tuy rằng không cao, nhưng là ta có Minh ở đây, Minh sẽ bảo hộ cho ta."

"Ân." Dạ Thương Minh phối hợp đáp, sau đó nói ra lời thề son sắt: "Ta sẽ không làm cho nàng đã bị một chút thương tổn."

"Tốt lắm, tiểu sư đệ liền giao cho Minh hoàng, Thái cô nương, ba vị liền đi theo phía sau ta cùng tam sư đệ thì tốt rồi." Hàn Ngọc Tiêu an bài nói.

Nguyên bản muốn phản bác Thái Thanh Nghiên cũng chỉ biết ngậm lại miệng, nàng không phải kẻ ngốc, tự nhiên nhìn ra được Dạ Thương Minh đối với nàng không lạnh không nhạt, nhưng là nàng chính là không chế không được đem tâm của mình giao cho hắn thích, nàng tin tưởng, bằng gia thế cùng tài hoa của nàng, nàng tuyệt đối là lựa chọn tốt nhất cho hắn, đối với Dạ Thương Minh nàng là chấp nhất, nàng tin tưởng sức quyến rũ của chính mình, sẽ có một ngày Dạ Thương Minh thích mình, nhưng là trước mắt nàng cũng không thể làm cho Dạ Thương Minh chán ghét nàng.

Chính là nàng không hiểu Nhan Nhiễm Tịch cùng Dạ Thương Minh có quan hệ gì, có lẽ bọn họ chính là bằng hữu tốt của nhau thôi, nàng còn không có nghĩ đến hai người họ là quan hệ kia, dù sao quan hệ kia ở cái thời đại này là cỡ nào kinh thế hãi tục.

Bảy người thật cẩn thận tiêu sái, đột nhiên Dạ Thương Minh đem Nhan Nhiễm Tịch kéo về phía sau, cùng lúc đó Nhan Nhiễm Tịch cũng hô to một tiếng:

"Cẩn thận."

Động tác vừa làm xong thì trong bụi cỏ bên cạnh nhảy ra một cái giống như sói lại không giống sói, giống như hồ lại không giống hồ, bộ lông trên người cũng là hắc bạch luân phiên nhau.

"Cẩn thận, là hồ sói." Hiếm thấy là, người nói đầu tiên lại là Thái Thanh Nghiên.

"Hồ sói?" Hàn Ngọc Tiêu nhú mày nói.

"Hồ sói, là sói có tu vi nhất định cùng hồ ly giao phối rồi sinh ra đứa nhỏ." Thái Thanh Nghiên giải thích nói.

Bốn người nhú mày nhìn về phía Thái Thanh Nghiên, mặc kệ nói như thế nào, bọn họ đều là người có chút tiếng tăm trong chốn giang hồ, đối với chuyện như vậy, cư nhiên chưa từng nghe qua, mà trước mắt Thái Thanh Nghiên lại biết nhất thanh nhị sở, bọn họ không thể không hoài nghi thân phận của Thái Thanh Nghiên, nhưng trước mắt phải giải quyết phiền toái này trước mới được.

"A, thật ra trước kia nghe Tiểu Hắc bọn họ nói qua chuyện như vậy, không nghĩ tới thật đúng là đúng phải." Nhan Nhiễm Tịch thấp giọng cùng Dạ Thương Minh đùa giỡn nói.

Dạ Thương Minh cũng cười nói, ở bên tai Nhan Nhiễm Tịch nói: "Trước kia đã từng quay về Long tộc, cũng biết việc này, bắt quá không có cẩn thận xem, nếu Tịch Nhi có hứng thú, sau này có quay về Long tộc, ta mang cho nàng mấy bản ghi chép như vậy đến."

Nhan Nhiễm Tịch gật gù đầu, thoải mái nói: "Cũng tốt, mỗi một chủng tộc ghi lại bao nhiêu chuyện, kể lại, đều là không đồng dạng như vậy, xem nhiều một chút cũng có chỗ tốt."

"Ha ha, người thích là tốt rồi." Dạ Thương Minh gọi lên khoe miệng cười nói.

"Hai người các người còn có thể ở yên ở đó, có thời gian nói chuyện yêu đương, còn không bằng lại đây giúp một tay còn thực tế hơn." Bạch Ngạn Tung ngăn trở một kích của hồ sói, tranh thủ thời gian hô.

Nhan Nhiễm Tịch vừa thấy, người hai bên đã sắp giao thủ, hí mắt nhìn Thái Thanh Nghiên cùng hai tỷ nữ của nàng, cười lạnh: "Minh, thấy sao?"

"Uh, tuy rằng rất khó phân rõ, nhưng là hơi thô có chút khác, bọn họ không phải nhân loại." Dạ Thương Minh bỏ qua Bạch Ngạn Tung cầu cứu, nói.

Nhan Nhiễm Tịch lắc đầu: "Kia cũng không nhất định, cũng có thể là dòng họ nhân mới."

"Dòng họ." Dạ Thương Minh nheo lại ánh mắt, hỏi: "Tịch Nhi, nhẫn thuật trên thế giới này có hay không chỉ có chính ngươi biết dùng?"

"Ta từng cẩn thận nghiên cứu qua thế giới này, có thể chân chính học tập nhẫn thuật điều kiện cùng tổ chất thân thể căn bản là không tồn tại, đương nhiên trừ bỏ ta, ngay cả Khinh Âm, Vô bọn họ cũng chỉ có thể đem nhẫn thuật thay đổi lực công kích chờ điều kiện thích hợp, mới có thể liên hệ, cho nên, nhẫn thuật chân chính trên thế giới này cơ bản là không tồn tại." Nhan Nhiễm Tịch phân tích nói.

Dạ Thương Minh gật gù đầu: "Quả nhiên, nương tử của ta là người độc nhất vô nhị trên thế giới này."

Nhan Nhiễm Tịch đắc ý gật gù đầu, bộ dáng giống như đang nói là 'Đúng vậy', sau đó chỉ vào mấy người đang chiến đấu hỏi: "Như vậy được không? Chúng ta không đi hỗ trợ sao?" Lời nói tuy nhiên như vậy, trong giọng nói thể nhưng không có nửa phần xin lỗi.

Chính là Dạ Thương Minh vẫn rất phối hợp nói: "Có Thái Thanh Nghiên kia, tin tưởng bọn hắn không có việc gì."

"Người tin tưởng nàng như vậy?" Nhan Nhiễm Tịch có chút vị chua nói.

Dạ Thương Minh cười: "Ta tin tưởng nàng hẳn là có thể lợi dụng." Nụ cười kia tươi cười ấm áp nhưng lời nói ra lại không hề ấm áp, mà lạnh như băng vô tình.

Nhan Nhiễm Tịch thực vừa lòng với cách nói của Dạ Thương Minh, hai người thực không tự giác ở một bên xem chiến.

Rốt cục, lúc hồ sói lần lượt dồn ép, Nhan Nhiễm Tịch cùng Dạ Thương Minh cùng nheo ánh mắt lại, gắt gao nhìn chăm chăm Thái Thanh Nghiên, chỉ thấy ở thời gian mọi người cùng hồ sói đánh với nhau thì tay phải của Thái Thanh Nghiên dồn áp lực dưới thân thể về phía bên phải, tay trái gắt gao cầm lấy cổ tay phải, lấy mắt thường có thể thấy được tốc độ bên tay phải của nàng đã có gió nổi lên cuộn cuộn, rõ ràng là trên mặt Thái Thanh Nghiên đã bị mồ hôi che kín cũng hiện lên khuôn mặt tái nhợt, nhìn ra được năng lực sử dụng nó của Thái Thanh Nghiên vẫn là thực cố sức.

Nhan Nhiễm Tịch nheo ánh mắt lại, gắt gao nhìn thẳng đôi môi đang khê nhúc nhích của Thái Thanh Nghiên, nàng biết nàng lại đọc thuộc loại chú ngữ không phải của mình này, nàng học qua môi ngữ, tự nhiên nhìn thấy rất rõ ràng, tuy rằng thực cố sức, nhưng là vẫn có thể đuổi kịp, cũng nhớ lại được.

Năng lượng trong tay Thái Thanh Nghiên đã tích tụ được rồi, thừa dịp tất cả mọi người bị hồ sói đánh trong nháy mắt phát ra, trong phút chốc, mọi người chỉ cảm thấy một cỗ phong mãnh liệt theo bên tai mình thổi qua, bọn họ không dám đứng vào, giống nhau nếu đứng vào cỗ phong kia thì sẽ bị tan xương nát thịt.

Ý tưởng mới từ trong đầu đi ra, chỉ nghe một tiếng hét thảm, là tiếng hồ sói kêu thảm thiết, mọi người nhìn lại, chỉ thấy trên trán hồ sói có một lỗ thủng đi

xuyên qua trán nó, mọi người ngây ngẩn cả người, nhìn trên người mọi người đều có ít nhiều những vết thương, bộ dáng chật vật, cùng Dạ Thương Minh và Nhan Nhiễm Tịch đang đứng ở một bên hình thành đối lập rõ ràng.

Bạch Ngạn Tung cau mày ngờ ngạc hỏi: "Đây là có chuyện gì?"

Mới vừa rồi bọn họ đều lo ra sức đối địch, có hơi vô ý chính là tan xương nát thịt, cho nên cũng không có thời gian để đi nhìn xem người khác làm gì.

Tự nhiên là sẽ không thấy động tác mới vừa rồi của Thái Thanh Nghiên, mà Thái Thanh Nghiên dường như cũng không nghĩ là bị bại lộ, cho nên lác đác theo mọi người.

Hàn Ngọc Tiêu nhìn về phía Nhan Nhiễm Tịch cùng Dạ Thương Minh nhú mày hỏi: "Các người có thấy là chuyện gì xảy ra hay không?"

Nhan Nhiễm Tịch ngay cả lông mi cũng không nhấc lên, thản nhiên nói: "Chúng ta ở trong này tán gẫu rất cao hứng, làm sao có thời giờ đi nhìn xem các người làm gì." Bộ dáng Nhan Nhiễm Tịch giống như là nói chuyện thực bình thường, mọi người cũng không có cách nào hoài nghi, mà Thái Thanh Nghiên lại là thật nhẹ nhàng thở ra một tiếng.

Ở thời điểm mọi người nhìn thi thể hồ sói, Dạ Thương Minh ở bên tai Nhan Nhiễm Tịch hỏi: "Tịch Nhi mới vừa rồi đã nhớ kỹ?"

"Uh, ngữ tốc quá nhanh, miễn cưỡng nhớ kỹ, tin tưởng động tác người đã thấy rõ ràng đi, đến lúc đó viết xuống cho ta, ta nhất định phải thử một chút." Nhan Nhiễm Tịch nóng lòng muốn thử nói.

Dạ Thương Minh mỉm cười: "Nếu Tịch Nhi có hứng thú, nơi này của ta cũng có một quyển bí thuật Long tộc, là bà ngoại cho ta, có muốn nhìn xem?"

Ánh mắt Nhan Nhiễm Tịch trừng thật to, bên trong lóe lên ánh sáng, cũng không khách khí với Dạ Thương Minh, gật gật đầu nói:

"Muốn."

Nhan Nhiễm Tịch thực thích nghiên cứu mấy thứ này, một ít nhãn thuật cũng là chính nàng sáng tạo độc đáo, cho dù nơi này có người dùng nhãn thuật, như vậy nàng cũng có thể vỗ ngực nói, nhãn thuật của nàng trong thế giới này là nhãn thuật lợi hại nhất.

"Bất quá ta cũng thực thích bí thuật của nàng, hình như là phong hệ, ta thích." Nhan Nhiễm Tịch cười tủm tỉm nói, trong lòng càng thêm kiên định học tập thật tốt bí thuật mới vừa rồi, tranh thủ có thể nắm giữ hệ phong.

"Nếu Tịch Nhi thích, ta đi đoạt đến thì tốt rồi." Dạ Thương Minh không cần nói, giống như chỉ cần Nhan Nhiễm Tịch thích, hắn sẽ đem đến đây, Nhan Nhiễm Tịch coi trọng, thì chính là của nàng.

Nếu là dĩ vãng Nhan Nhiễm Tịch nhất định sẽ gật đầu, nhưng là hôm nay Nhan Nhiễm Tịch lại cự tuyệt, lác lác đầu nói: "Không được, hiện tại chúng ta đã có rất nhiều phiền toái, vẫn còn nhiều thời gian để thực hiện."

Dạ Thương Minh gật gật đầu, Nhan Nhiễm Tịch bán khoán là đúng, nếu nàng không nóng nảy, như vậy trước hết hắn sẽ tha cho Thái Thanh Nghiên, bất quá hiện tại hắn phát hiện ra một sở thích mới của Nhan Nhiễm Tịch, nếu như vậy, trên thế giới này hắn là có rất nhiều bí thuật đi, liền lấy một chút lại một chút đến đây đưa cho nàng.

Dòng họ cùng chung tộc thân bí đang ở xa xa lúc này còn thật không ngờ chính mình đã bị người nhớ thương, thế cho nên sau này lại xuất hiện một vấn đề là tồn thất bí thuật.

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Chương 77: kinh thiên Ma tôn

Thời điểm Nhan Nhiễm Tịch tỉnh lại, liền nhìn thấy mọi người vây cùng một chỗ, người thấy hương vị thịt nướng, buồn ngủ mòng lung đứng dậy.

Dạ Thương Minh ôn nhu nhìn thiên hạ trong lòng lúc này giống như con mèo nhỏ bình thường, từ khi phần thành quái y Phiêu Miêu, tính tình của nàng thay đổi tựa như một người bình thường, so với trước kia lão luyện giống như quái vật, hiện tại chính là một người vô lại, hai người tính tình cực đoan, thật sự là làm khó cho nàng, có lẽ con người thật của nàng là người như vậy đi, nhưng phần tính tình gặp chuyện vẫn trấn định lạnh nhạt thật ra không có đổi, bộ dáng này cũng bởi vì đi đường dài là nguyên nhân hiếm thấy, nhưng như vậy thật đúng là mê người, Dạ Thương Minh nghĩ ánh mắt tối sầm lại, môi đỏ mọng kia giống như nếm thử, chính là trường hợp hiện tại không thích hợp, đã bao nhiêu ngày, không có hôn qua.

"Tỉnh ngủ? Có còn muốn ngủ tiếp hay không?" Thanh âm Dạ Thương Minh nhẹ nhàng, chỉ sợ làm Nhan Nhiễm Tịch tỉnh ngủ.

Nhan Nhiễm Tịch hướng tới trong lòng Dạ Thương Minh cọ cọ, mơ mơ màng màng nói: "Không ngủ, đã ngủ là ngủ như chết." Nhìn tư thế của Dạ Thương Minh, vẫn giống như trước khi nàng ngủ say, trong lòng rất là cảm động.

"Không được nói bừa, cho dù ngươi muốn chết, Diêm Vương cũng không dám muốn ngươi." Dạ Thương Minh bất đắc dĩ cười nói.

Nhan Nhiễm Tịch đắc ý nói: "Kia nhưng thật ra."

"Tiểu sư đệ, tình, đôi bụng sao?" Thanh âm của Hàn Ngọc Tiêu ôn hòa rất là dễ nghe.

Nhan Nhiễm Tịch xoa xoa bụng: "Quả thật có chút đói."

Vừa nói xong đã có một miếng thịt xuất hiện ở trước mắt, Dạ Thương Minh thanh âm thản nhiên nói: "Này, đây là do ta nướng, ném thử đi."

Nhan Nhiễm Tịch duỗi tay ra, lại bị Dạ Thương Minh né tránh, khó hiểu nhìn Dạ Thương Minh, tay kia của Dạ Thương Minh thì xoa xoa đầu Nhan Nhiễm Tịch: "Há mồm là tốt rồi, không cần làm dơ tay nàng."

Nhan Nhiễm Tịch ngẩng lên cũng đứng, không chút khách khí há miệng, rúc vào trong lòng Dạ Thương Minh, thịt đến thì há mồm, rất hưởng thụ.

Chỉ là một màn như vậy ở trong mắt Thái Thanh Nghiên lại dị thường chói mắt, vừa mới nếu không phải vì Phiêu Miểu, Minh hoàng làm sao có thể hướng đến hai tỷ nữ của mình động thủ, nghĩ như vậy oán niệm trong lòng đối với Nhan Nhiễm Tịch càng nặng thêm, nhưng là nàng rất rõ ràng, Dạ Thương Minh có bao nhiêu coi trọng Nhan Nhiễm Tịch, cho nên chính mình cho dù muốn động Nhan Nhiễm Tịch cũng không thể làm ở trước mặt Dạ Thương Minh, nghĩ nghĩ vẫn là cảm thấy để cho người trong gia tộc động thủ có vẻ tốt hơn.

Nghĩ như vậy, không tự giác lộ ra một cái tươi cười quý dị, chính là thực không khéo, vẻ tươi cười này đúng lúc bị Nhan Nhiễm Tịch nhìn ở trong mắt, ánh mắt híp lại, nàng sẽ không thủ hạ lưu tình.

Ngày hôm sau, sáng sớm mấy người liền khởi hành, dù sao chỗ này vẫn là không nên ở lại.

Hồi lâu, không có gặp chuyện tình nguy hiểm gì, điều này làm mọi người khó hiểu.

"Chẳng lẽ là bởi vì ngày hôm qua kim cánh Xà vương hiện thân?" Thái Thanh Nghiên đột nhiên nói.

Hàn Ngọc Tiêu cùng Bạch Ngạn Tung nghĩ đến bộ dáng con xà ngày hôm qua, cũng gật gật đầu, chuyện này cũng có thể, nói như thế nào thì cũng là Xà vương.

Ngay thời điểm mấy người đang thả lỏng đề phòng, Dạ Thương Minh đột nhiên giữ chặt Nhan Nhiễm Tịch, Nhan Nhiễm Tịch khó hiểu nhìn Dạ Thương Minh, Dạ Thương Minh lại là nhìn về phía mấy người Hàn Ngọc Tiêu đứng trước, theo ánh mắt nhìn lại, chỉ thấy năm người ánh mắt đại ra đứng ở nơi đó vẫn không nhúc nhích, Nhan Nhiễm Tịch nheo ánh mắt lại: "Tâm ma ảo cảnh."

"Tâm ma ảo cảnh?" Dạ Thương Minh chưa từng nghe qua từ như vậy, không khỏi hỏi.

Nhan Nhiễm Tịch giải thích nói: "Tâm ma ảo cảnh là một loại ảo thuật cao cấp, chỉ cần thiết lập ra loại ảo thuật này sẽ làm người ta ngốc ở nơi nào đó trong một thời gian dài, nếu là người tiến vào, tâm trí kiên định thì có thể bài trừ ảo cảnh, hoặc là người bên ngoài giúp, cụ thể mà nói là một loại ảo thuật rất khó phá giải, theo ta được biết loại ảo thuật này hẳn là dòng họ nhân đặt ra."

Trong khoảng thời gian ngắn mà không tìm thấy cửa sinh của ảo cảnh, nếu bọn họ ở trong đó với thời gian dài, tâm trí bất thành thực nhẹ thì tinh thần rối loạn, nếu nặng thì hẳn phải chết là điều không thể nghi ngờ."

Nghe Nhan Nhiễm Tịch nói xong, Dạ Thương Minh nhíu mày, nhìn Bạch Ngạn Tung, lo lắng là có, nhưng là hẳn biết thực lực Bạch Ngạn Tung, nếu mà ngay cả chuyện này cũng không thoát được vậy hẳn cũng không cùng hẳn làm huynh đệ nữa.

Nắm tay Nhan Nhiễm Tịch, nói: "Túng kháng định là không có vấn đề, tin tưởng Hàn Ngọc Tiêu cũng không có nhiều quan hệ."

"Không nhất định, ảo cảnh này được tạo ra giữa những ý nghĩ và điều mà bọn họ sợ hãi nhất, hoặc là từng trải qua chuyện tình thống khổ nhất, thực dễ dàng khiến tinh thần người ta sụp đổ, nếu như trước kia bọn từng gặp chuyện không tốt, thì nhất định rất thống khổ." Nhan Nhiễm Tịch lắc đầu, sau đó trêu ghẹo nói: "Bây giờ tìm cửa sinh của ảo cảnh trước đi, Bạch Ngạn Tung nếu là bị thương, tin tưởng Minh cũng sẽ khổ sở, ta sẽ không đành lòng."

Dạ Thương Minh mỉm cười, đi theo Nhan Nhiễm Tịch tìm kiếm.

Trong chốc lát liền nghe thấy thanh âm lạnh nhạt của Nhan Nhiễm Tịch: "Tìm được rồi, Minh."

Dạ Thương Minh bước qua, thấy một cái họa phù giấy, không biết miệng Nhan Nhiễm Tịch niệm cái gì, sau đó ngón tay nhất chỉ, nhẹ nhàng vung lên, phù rơi xuống dưới.

Nhan Nhiễm Tịch vừa thở dài nhẹ nhõm một hơi, mặt lại đột nhiên trầm xuống, còn không kịp phản ứng xem chuyện gì, dưới tình thế cấp bách Dạ Thương Minh lập tức nhảy xuống theo Nhan Nhiễm Tịch, bắt lấy tay Nhan Nhiễm Tịch, lúc này hẳn tưởng chỉ có, bất luận sinh tử, hẳn đều phải đi theo bên người Nhan Nhiễm Tịch bên người.

Thân thủ nhảy bèn, đem Nhan Nhiễm Tịch ôm ở trong lòng mình, rơi xuống.

Bọn họ không có thấy, lúc bọn họ ngã xuống dưới, đám người Bạch Ngân Tung lập tức ới ra một ngum máu đen, hôn mê ngã xuống đất.

Mặt đất lại quay về sự yên tĩnh vốn có.

Hôn ám ẩm ướt dưới, Dạ Thương Minh gắt gao ôm Nhan Nhiễm Tịch đang hôn mê bất tỉnh, thời điểm vừa mới ngã xuống dưới, rõ ràng hắn đã đem Nhan Nhiễm Tịch ôm vào trong ngực, nhưng là hắn không nghĩ tới nàng cứ nhiên làm như vậy, dùng nội lực đánh văng mình ra, đưa chính mình xuống dưới, nhưng là chính nàng lại té xuống, không thể không nói nàng sáng suốt, nếu là mình bảo vệ nàng, chính mình hiện tại khẳng định là trọng thương, nhưng là Nhan Nhiễm Tịch lựa chọn, lại có thể cho ngã xuống tới người kia, thương nhẹ một chút, nhưng là nhìn Nhan Nhiễm Tịch hiện tại, Dạ Thương Minh có thể tưởng tượng nếu là mới vừa rồi Nhan Nhiễm Tịch không có đẩy mình ra, thì nhất định mình sẽ bị thương nặng đi, nhưng là hiện tại Dạ Thương Minh hận không thể chính mình thương quá nặng, cũng không muốn cho Nhan Nhiễm Tịch nhận lấy thống khổ, như vậy tâm của hắn càng đau, một giọt nước mắt rơi xuống, rơi trên môi của Nhan Nhiễm Tịch, Tịch nhíu mày của hắn a.

Lông mi Nhan Nhiễm Tịch run run, trong mắt Dạ Thương Minh mang theo kinh hãi, thanh âm nhẹ nhàng, dường như sợ kinh động Nhan Nhiễm Tịch: "Tịch Nhi, Tịch Nhi, tỉnh tỉnh, không cần làm ta sợ Tịch Nhi, nhanh chút tỉnh lại." Trong thanh âm mang theo nghẹn ngào.

Nhan Nhiễm Tịch mặc dù có chút mơ hồ, nhưng là thanh âm của Dạ Thương Minh nàng vẫn nhận ra được, cố nén cả người đau đớn, mở to mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo tái nhợt, tay xoa mặt Dạ Thương Minh, nơi đó nàng rõ ràng thấy nước mắt, trong lòng rung động, nhưng mà không thể ngờ, hắn cứ nhiên khóc, nàng hiểu được cái loại này 'Nam nhi rơi lệ' chính là quá thương tâm! nàng vẫn biết tầm quan trọng của chính mình, nhưng là ở khi đôi mắt, lại có chút oán hận chính mình làm cho hắn đau lòng, nói: "Minh, ta không sao."

Dạ Thương Minh bắt lấy tay Nhan Nhiễm Tịch, lệ mơ hồ hai mắt, giống một đứa nhỏ bình thường cười nói: "Ta biết, ta vẫn đều biết, Tịch Nhi làm sao có thể bỏ lại một mình ta được, có phải rất đau hay không, nói cho ta biết, đừng cho ta lo lắng."

Nhan Nhiễm Tịch ngón tay phát quăm một giọt lệ, bỏ vào miệng mình, nhúm mi nói: "Là ta làm cho Minh thống khổ."

Dạ Thương Minh rất đau nàng, nàng vẫn đều rất rõ ràng, tựa như hiện tại bình thường, hắn sẽ không hỏi chính mình vì sao làm như vậy, sẽ không lo lắng trách cứ chính mình, hắn không nghĩ làm cho chính mình có một chút tự trách.

Là nàng ích kỷ, kỳ thật thường thường bỏ lại người kia, để cho người kia được an toàn nhất, nhưng tâm đầu nhất, thương càng sâu.

Bị thương là thân thể của nàng, nhưng đau, cũng là tâm của hắn.

Dạ Thương Minh cười: "Chỉ cần nàng không có việc gì là tốt rồi, có thể đứng lên không?"

Nhan Nhiễm Tịch gật gật đầu, cố gắng chống đỡ thân thể của chính mình, Dạ Thương Minh nhướng mày, đem Nhan Nhiễm Tịch ôm vào trong ngực: "Như vậy thì tốt rồi."

Nhan Nhiễm Tịch cũng không có gãy dựa, mày nhất thời nhăn lại nhìn chung quanh.

"Làm sao vậy?" Dạ Thương Minh hỏi.

"Vô cùng hắc y vệ chưa cùng đi lên." giọng điệu thản nhiên trần thuật chuyện này, chuyện tình vừa mới phát sinh quá nhanh, nhanh ngay cả vô bọn họ đều không có phản ứng, cái loại tốc độ này... Nhan Nhiễm Tịch con người tối sầm lại, nơi này đến tột cùng là chỗ nào?

"Lấy năng lực của bọn họ hắn là sẽ không bị nhốt ở Gallas sơn mạch, bọn họ sẽ bình an đi ra ngoài." Dạ Thương Minh an ủi nói, hắn biết Nhan Nhiễm Tịch tuy rằng trên mặt vô tình, nhưng là trong lòng vẫn lo lắng, dù sao bọn họ như hình với bóng theo nàng nhiều năm như vậy.

Lúc này khăn lụa trắng che mặt của Nhan Nhiễm Tịch chẳng biết đi đâu, Nhan Nhiễm Tịch gật gật đầu, lạnh giọng nói: "Nếu ngay cả nơi này bọn họ không qua được có tư cách gì là hắc y vệ của ta." Ngự khí chắc chắn, bỏ qua sự tàn nhẫn nói, đối với năng lực của bọn họ, nàng một tay huấn luyện ra rất là tin tưởng.

"Hiện tại lo lắng hắn là chúng ta, vẫn là nghĩ biện pháp đi ra ngoài đi." Dạ Thương Minh nhắc nhở nói.

Nhan Nhiễm Tịch gật gật đầu, tuy rằng nơi này một mảnh tối đen, nhưng là đối với bọn họ mà nói căn bản chính là không úy kỵ, nhìn trong đêm là bình thường.

Dạ Thương Minh ôm Nhan Nhiễm Tịch theo đi xuống, dọc theo đường đi cũng không có gì nguy hiểm, rốt cục phía trước xuất hiện ánh sáng, Nhan Nhiễm Tịch cười: "Minh, phương diện này thật là càng ngày càng có ý tứ." Nàng cũng sẽ không ngây ngốc cho rằng thiết kế nhiều như vậy vì làm cho bọn họ từ nơi này bình an đi ra ngoài.

Quả nhiên Dạ Thương Minh ôm Nhan Nhiễm Tịch đi vào, thấy ánh sáng vừa rồi chính là bảng hiệu màu vàng, mặt trên viết ba chữ to 'Sinh tử môn'.

Cửa đại môn giống như cảm ứng được bọn họ, "Oanh" một tiếng tự động mở ra.

đường, chỉ có một cái, không phải do bọn họ lựa chọn.

Nhan Nhiễm Tịch khước miệng lộ ra ý cười nhẹ, ánh mắt bật kín một tầng sương, làm người ta thấy không rõ nàng suy nghĩ cái gì.

Dạ Thương Minh ôm chặt lấy Nhan Nhiễm Tịch, cười nói: "Sinh tử môn, cùng sinh cùng tử, nương tử, ngươi chuẩn bị tốt chưa?". giọng điệu nhẹ nhàng, không có một tia khẩn trương.

Nhan Nhiễm Tịch cười nhẹ nói: "Có tướng công ngươi ở đây, ta còn cần chuẩn bị sao?"

Dạ Thương Minh sùng nịch nhìn Nhan Nhiễm Tịch: "Không cần."

giọng điệu kiên định, ôm Nhan Nhiễm Tịch lưng thưng đi vào.

Đại môn "Oanh" một tiếng đóng lại, trở về bình tĩnh.

hai người đi vào, ánh vào mi mắt là đại điện kim bích huy hoàng, chung quanh là vàng bạc châu báu long lánh, phía trước là một cái long ý màu vàng, mặt trên là một người đã hóa thành bạch cốt, xem cốt cách hẳn là nam nhân.

Nhìn tình cảnh trước mắt, hiển nhiên là một cung điện, chính là có thể xây dựng một cung điện như vậy ở Gallas son mạch, có thể thấy được là một người bất phàm.

Nhan Nhiễm Tịch chịu đựng thân mình đau nhức, nhảy xuống theo Dạ Thương Minh, Dạ Thương Minh lập tức đỡ lấy Nhan Nhiễm Tịch, hai người không hề liếc mắt qua của cải xung quanh.

Thứ nhất, bọn họ không có thiếu tiên, của cải như vậy, bọn họ căn bản là chúm chực, đương nhiên xem nhẹ của cải cùng vô số bảo bối trong truyền thuyết gì đó ở nơi này.

Thứ hai là, bọn họ biết rất rõ ràng tình huống hiện tại ,nếu mấy thứ này lấy dễ dàng như vậy thì thế nhân này còn có cái gì để tranh đoạt?

Hai người chậm rãi bước đến phía trước long ý, nhìn xác khô trước mắt, Dạ Thương Minh thần nhiên nói:" Xem ra hẳn là do mất hết công lực mà chết, hơn nữa nhất định là có năm đầu"

"xác của hắn ở đây trăm năm." Nhan Nhiễm Tịch bổ sung, đối với phương diện này nàng có vẻ am hiểu, đột nhiên ánh mắt nhíu lại: "Minh, ngươi xem ở đầu của hắn là có cái gì?". Dạ Thương Minh cũng thấy, liền giúp Nhan Nhiễm Tịch đi về phía trước, 2 ng liếc nhau, Nhan Nhiễm Tịch ngẫm ra hiệu, Dạ Thương Minh đem vật này rút ra, vừa mở ra đã thấy:

"Ngươi có thể đến được đến nơi đây hẳn là bản lĩnh có điểm hơn người, bản tôn không biết ngươi là người tốt hay là người xấu, ha ha, kỳ thật thế giới này căn bản là không có người tốt, người xấu rất nhiều, hết thấy đều là vì ích lợi, ta thật cao hứng khi ngươi có thể nhìn đến phong thư này.

Nay bên ngoài thế giới bản tôn không rõ là bộ dạng gì nữa, có lẽ đã qua trăm năm, qua ngàn năm, hoặc có lẽ đã là một bộ dáng khác, cho nên các ngươi hẳn là không có nghe qua danh tiếng của bản tôn, nhớ kỹ, bản tôn là kinh thiên Ma tôn,từng ở thời đại này, là Ma giới chí tôn, là một cường giả, đó là việc ngươi không thể tưởng tượng ra, chính là mặc kệ phong cảnh đẹp cỡ nào, một khắc ngã xuống có đem theo cái gì cũng không đáng.

Thấy sao, nơi này được không, rất đẹp đi, cho dù là ma ta cũng đào thoát không được một chữ "Tĩnh", nơi này chính là bản tôn vì nàng tạo nên, xây dựng cung điện, vốn tưởng sẽ tặng cho nàng một cái kinh hi, nghĩ đến nàng ôm ta nói yêu ta, nói thích, nhưng cuối cùng lại là hao tổn công lực vô ích, ha ha, thực châm chọc thay, khi ta trốn đến nơi đây, liền biết bản thân mình sống không được bao lâu, cho nên viết xuống phong thư này.

Khi ngươi xem hết phong thư này, chỉ cần đem nó hủy đi là có thể thấy điện lý của cung điện này xuất hiện hai cái cửa lớn, một cái là vì bản tôn báo thù, nếu vậy bản tôn tôn sẽ đem nơi này hết thấy giao cho ngươi, nhưng là nếu ngươi không chọn mà cầm những thứ kia, ngươi sẽ hồn phi phách tán trăm ngàn năm không cần nghĩ ngờ điều mà bản tôn nói, lựa chọn đi."

Đọc xong phong thư, hai người liếc mắt một cái, liền dập nát phong thư.

Sau đó, thấy cửa vừa mới vào xuất hiện hai cái khác, Nhan Nhiễm Tịch cùng Dạ Thương Minh không chút do dự đi đến cửa "báo thù", không phải là bọn họ thích quản chuyện người khác, chỉ là bởi vì bọn họ cảm thấy bọn họ đã mượn dùng lực lượng của Kinh Thiên Ma tôn đi lên trên vị trí rất cao trên thế giới, nếu không hiện tại sẽ giống người bình thường, chỉ biết bị quản chế cho người khác.

Càng đi, nhiệt độ càng thấp, thẳng đến một cái thế giới bình thường.

Nhìn vết nứt trước mắt Nhan Nhiễm Tịch biết đây là dùng sức mạnh thần lực mà biến thành ảo ảnh kính, đó là ảo thuật cảnh giới cao nhất, đột nhiên một trận biến động xảy ra, Dạ Thương Minh lập tức đem Nhan Nhiễm Tịch bảo hộ vào trong ngực, cảnh giác nhìn phía trước, một bóng người trong suốt xuất hiện ở trước mặt hai người, treo lơ lửng trên không trung.

Nhìn người trước mắt, không, hẳn là linh hồn bởi vì duyên cớ với Tiểu Hắc, Nhan Nhiễm Tịch đối với việc này cũng là có chút hiểu biết, nàng không sợ nhìn hẳn thần nhiên hỏi: "Ngươi chính là Kinh Thiên Ma tôn?"

Linh hồn kia nhìn về phía hai người, cười nói: "Ha ha, chờ đợi ngàn năm rốt cục đợi được người tới, tận là hai người, một người là mang theo huyết mạch Long tộc cao quý, còn một người, trong thân thể cũng có một cỗ lực lượng kinh người, nhưng là lại nhìn không ra là loại người nào, thể chất này thật ra bản tôn chưa từng gặp qua, cư nhiên có thể luyện tập nhậm Hà bí thuật vô vi thể chất, lợi hại a, nếu là ngàn năm trước, sợ là Ma tôn danh hiệu này là thay đổi rồi."

Nghe xong lời đánh giá cao như vậy, sắc mặt hai người không chút động, vẫn là lạnh lùng như cũ, chỉ là cười nhẹ một cái. Kinh Thiên Ma tôn có chút xấu

hồ.

Dạ Thương Minh lạnh lùng nói: "Chúng ta đã đến đây, ngươi cũng nên nói đi, chúng ta không có thời gian cùng ngươi ở trong này lãng phí."

Cho dù biết đối phương là Ma tôn, cho dù cảm nhận được đối phương hơi thở cường đại cũng không có chút sợ hãi, thực không khách khí.

Ma tôn cũng không thèm để ý, cười nói: "Các ngươi rất mạnh, nhưng là cách cao nhất còn có khoảng cách nhất định, vừa nãy nếu các ngươi không chọn cửa báo thù, như vậy các ngươi cả đời không thể đi ra nơi này, cho nên, lựa chọn của các ngươi phi thường sáng suốt."

Đó là bằng thạch sao, mỗi một cái bằng thạch lý có một quyển sách, chỉ cần các ngươi có năng lực đánh nát như vậy liền là các ngươi thắng, nơi này đều là một ít về nhân loại ở ngoài mặt cuốn, các ngươi hẳn là có hứng thú, ta nơi này còn có một cái không gian bí thuật, chỉ cần các ngươi luyện tập tốt, liền có thể đem những thứ kia mang toàn bộ đi."

"Hiện tại như ngươi vừa nói, ngươi muốn chúng ta báo thù cho ngươi như thế nào?" Nhan Nhiễm Tịch mặt lộ vẻ không kiên nhẫn.

Đã bị người khác không nghe 2 lần, Ma tôn thở râu trừng mắt nói: "Hiện tại người trẻ tuổi thật là thiếu kiên nhẫn, tốt lắm, ta nói cho các ngươi biết, năm đó cái nữ nhân kia là tiên môn thánh nữ, ta lúc ấy chính là rất tín nhiệm nàng, mới không có điều tra thân thể của nàng, mới rơi vào hiện tại kết cục này, bọn họ ra về đạo mạo nhưng lại tham lam bắt ta giao ra ma tộc thánh vật, còn miệng đầy nhân nghĩa nói, thay trời hành đạo, hừ, cuối cùng vì thánh vật còn không phải ngay cả mỹ nhân kẻ cũng sử dụng, thật sự là đáng xấu hổ."

Thấy Ma tôn tính tình trẻ con như vậy Nhan Nhiễm Tịch "Phốc" một tiếng bật cười, nói thật, nàng vẫn là rất thích tính cách này của kinh thiên Ma tôn, nàng cũng là cảm thấy rất nhiều người lộ vẻ danh môn chính phái mà việc làm xấu xa, còn không bằng Ma tôn.

Cho nên Âm vực nàng đều là làm việc bằng tâm tình, cũng bị người đời nói thành tổ chức nửa chính nửa tà, điều đó không sao cả, nàng rất rõ ràng đây là một cường giả vì tôn thể giới, chỉ có cường giả mới có thể lướt qua sở hữu quy điều kết cấu, tùy tâm sở dục.

Nhưng là, có chút nghi hoặc hỏi: "Ma tộc là cái gì?" Nàng chưa từng có nghe qua.

Dạ Thương Minh ở một bên giải thích nói: "Ma tộc chính là chủng tộc nhất giới cùng với tiên tộc, bọn họ là hai tộc đối lập, nhưng là nay tuy rằng bất hòa cũng không có giống ngàn năm trước như vậy thù hằn bất dung."

Dạ Thương Minh so với Nhan Nhiễm Tịch hiểu biết rõ ràng hơn.

Nhan Nhiễm Tịch thông suốt gật gật đầu

Nghĩ một hồi, lại quay sang đối với kinh thiên Ma tôn nói: "Ngươi có nghĩ hiện tại loại trạng thái này xuất hiện ở thế giới trên?" Dạ Thương Minh nghe nói lòng mi giật một cái, như thế nào cũng thật không ngờ Nhan Nhiễm Tịch lại nói như vậy.

Kinh thiên Ma tôn thân mình cứng đờ: "Có ý tứ gì? Ngươi hẳn là biết thế giới này là có, mặc kệ là người nào đều cũng có quy định, ta nếu là ly khai nơi này, sẽ bị tử thần mang đi, hồn phi phách tán."

Nhan Nhiễm Tịch cười nhạo: "Ngươi chỉ cần trả lời câu hỏi của ta là tốt rồi."

"Tương." Kinh thiên Ma tôn cũng không khách khí, ngàn năm tịch mịch chỉ có một mình hẳn nên hiểu được có bao nhiêu thống khổ.

Lấy được đáp án muốn biết, Nhan Nhiễm Tịch lấy ra đầy 1 bàn tay là bát quái đản lớn nhỏ.

Kinh thiên Ma tôn kinh hô: "Âm Dương Tuyền."

Dạ Thương Minh nhủ mảy, âm Dương Tuyền kia nhưng là vật nghịch thiên, hiện tại giấu lại đã từng nghe đồn Nhan Nhiễm Tịch giữ, nhìn nhìn lại hiện tại ở trước mặt, Dạ Thương Minh lắc đầu bật cười, quả nhiên nghe đồn hại chết người a, hẳn nhủ mảy, rốt cuộc là thấy Tịch Nhi như vậy, hẳn rất ngạc nhiên.

Kinh thiên Ma tôn thất thanh hỏi: "Ngươi làm sao có thể có âm Dương Tuyền?"

Nhan Nhiễm Tịch khoe miệng mỉm cười, thân nhiên nói: "Xem ra ngươi là nhận thức nó từ lâu, âm Dương Tuyền có thể mang theo một cường đại linh hồn, chỉ cần có ta ở đây, như vậy ngươi có thể đi theo ta ra ngoài, còn không bị tử thần nhân bắt đi, thế nào có muốn đi theo ta?"

Nhan Nhiễm Tịch làm mỗi một việc đều cũng có mục đích, tuy rằng những thứ kia thực mê người, nhưng là khối linh hồn này của kinh thiên Ma tôn mới là nhất, tin tưởng chỉ cần có hắn dạy, công lực của bọn họ sẽ tăng lên nhanh hơn, ngàn năm trước cường giả a, mặc kệ là bí thuật, vẫn là tinh thần lực đều là cường đại tồn tại.

"Ngươi có điều kiện gì?" Kinh thiên Ma tôn cũng không phải kẻ ngốc, trầm giọng hỏi.

"Chỉ cần ngươi đi theo chúng ta, thời điểm nguy cấp giúp chúng ta, đương nhiên chúng ta vẫn chính là báo thù cho ngươi, ngươi đương nhiên muốn giúp chúng ta để năng lực của chúng ta cao lên, bảo đảm cho chúng ta an toàn." Nhan Nhiễm Tịch cười tủm tỉm nói.

Kinh thiên Ma tôn cũng hiểu, lên tiếng trả lời ngụ ý đáp ứng, dù sao đối với tự do đối với hắn vẫn là khát vọng, chỉ cần rời khỏi cung điện lạnh lùng băng

này, như thế nào đều được cả.

Kế tiếp, Nhan Nhiễm Tịch bắt đầu tu luyện không gian bí thuật, có kinh thiên Ma tôn chỉ đạo, Nhan Nhiễm Tịch tiến bộ nhanh chóng, làm kinh thiên Ma tôn có chút cảm thán.

Mà Dạ Thương Minh ở một bên cố gắng đánh nát thạch băng, lấy ra từ bên trong bộ sách, hai người phân công, mấy ngày chuẩn bị cho tốt, Nhan Nhiễm Tịch không chút do dự đem những thứ tốt thu vào trong không gian, Nhan Nhiễm Tịch không khỏi cảm thán phương tiện không gian, mà Ma tôn xem thường.

"Thiết, cái này mà cũng thỏa mãn, ngươi nhìn xem ngươi lại vì một khối tiểu không gian kia mà vui mừng, quả thực khó coi, lại còn dương dương tự đắc."

"Chớ quên, ngươi hiện tại ngay cả không gian đều không có." Dạ Thương Minh lạnh lùng nói.

Nghe vậy Ma tôn không khỏi cúi đầu, mấy ngày nay mỗi lần hấn đả kích Nhan Nhiễm Tịch, Dạ Thương Minh đều đem hấn đả kích đến thương tích đầy mình, làm cho hấn nhận thức được gì mới là lời nói ác độc

Mấy ngày trôi qua, ma cung dẫn bọn họ ra địa cung hoang phế, chỉ thấy ánh mặt trời yếu ớt mỏng manh, Nhan Nhiễm Tịch hô to: "Rốt cục lại thấy ánh mặt trời."

"Những lời này hẳn là ta nói đi." Âm Dương Tuyền lý truyền ra tiếng kinh thiên Ma tôn, tuy rằng hết sức che giấu, nhưng là hai người vẫn là nghe ra trong giọng nói hấn run run kích động.

Không để ý đến Ma tôn, Nhan Nhiễm Tịch nhìn hoàn cảnh chung quanh, nói với Dạ Thương Minh: "Minh, chúng ta trước hết ở chỗ này chờ một chút đi, chỉ cần chúng ta trừ bỏ cái địa cung kia, thì với kỹ thuật truy tìm của bọn họ, bọn họ liền sẽ tìm được chúng ta."

Dạ Thương Minh hiểu biết thực lực của hắc y vệ, gật gật đầu.

Quả nhiên không đến một ngày, song phương đã thấy mặt.

Khuôn mặt bình tĩnh lộ ra kích động, đây là lần đầu tiên cùng Nhan Nhiễm Tịch tách ra trong thời gian dài, trong lòng rất là tự trách lo lắng, may mắn hiện tại tìm được rồi, hắc y vệ nhìn thấy Nhan Nhiễm Tịch trong ánh mắt cũng lộ ra ý cười, nhất thời thờ dãi nhẹ nhõm một hơi, nhất tề quỳ xuống đất: "Thuộc hạ bảo hộ chủ tử bất lợi, nguyện chủ tử trừng phạt." Thanh âm đồng loạt cất lên, không phải cho có lệ mà là kiên định.

Nhan Nhiễm Tịch khoát tay: "Lần này cho dù là chuyện ngoài dự liệu, vượt qua năng lực của các ngươi, ta không trừng phạt, nhưng là các ngươi hẳn hiểu được thực lực của chính mình cũng chỉ thường thôi, chuyện như vậy, nếu không nghĩ ở lý do phát sinh trước hết các ngươi đem thực lực của chính mình tăng lên đi."

Nhan Nhiễm Tịch nói một câu này, đối với bọn họ mà nói không khác gì sự trừng phạt tàn nhẫn nhất, nhịn đau nói "Dạ", bọn họ phải cố gắng, sau đó lặng lẽ ẩn thân.

Nhan Nhiễm Tịch biết chỉ đạo dùng người nhìn về phía khoảng không, thân nhiên hỏi: "Bọn họ thế nào?"

Không biết Nhan Nhiễm Tịch nói là đám người Hàn Ngọc Tiêu, hồi đáp: "Bọn họ không có việc gì, sau khi chủ tử coi bỏ tâm ma ảo cảnh, bọn họ liền học máu hôn mê, chúng thuộc hạ liền đưa bọn họ ra ngoài, rồi lập tức trở lại tìm chủ tử."

Nhan Nhiễm Tịch gật gật đầu, như vậy là cách tốt nhất, cũng là để cho nàng yên tâm, bởi vì hấn, mặc kệ khi nào thì đều vẫn duy trì lý trí, đưa ra lời phán đoán chính xác nhất.

Vung tay lên, bóng dáng 2 người trước mặt biến mất.

Âm thanh ma tôn truyền ra: "Nhan nha đầu, ngươi rốt cuộc là loại người nào?" Lấy thực lực của hấn, tự nhiên biết rất rõ ràng thực lực hắc y vệ. Nhưng là hấn không biết là bọn họ vừa mới hợp lại không lâu, tuy rằng được Nhan Nhiễm Tịch liều mạng cứu ra nhưng đều bị thương, nhưng là bọn họ là duy nhất liều chết bảo vệ, điểm này mặc kệ là ai xem ra đều là kính nể, nhưng là không ai biết trận chiến ấy là bọn hấn đau lòng, chỉ vì bọn họ vô năng mà chủ tử bị thương, đó là sỉ nhục lớn nhất.

"Ngươi sớm muộn gì sẽ biết." Nhan Nhiễm Tịch thân nhiên nói.

"Bọn họ thực không tồi." Kinh thiên Ma tôn không chút nào keo kiệt tán dương nói, hấn tuy rằng là người của ma tộc nhưng là làm việc cũng quang minh chính đại.

Nhan Nhiễm Tịch cười: "Bọn họ là niềm kiêu hãnh của ta." Thanh âm không lớn không nhỏ có thể cho hắc y vệ ẩn từ một nơi bí mật gần đó nghe thấy.

Kinh thiên Ma tôn hiểu ý cười, đối với Dạ Thương Minh trêu tức nói: "Ngươi chọn nữ nhân thật không sai."

"Ánh mắt của ta luôn luôn đúng". . " Dạ Thương Minh cười nói, lần đầu tiên không có cấp cho ma tộc kinh ngạc.

"Tốt lắm, chúng ta cũng mau đi đi, ngày thủy nguyệt son trang anh hùng Đồng Minh hội cũng nhanh đến." Nhan Nhiễm Tịch thân nhiên nói.

Kỳ thật nàng bây giờ còn không muốn cùng Hàn Ngọc Tiêu bọn họ hội họp, dù sao nàng cũng không thích tướng công mình với nữ nhân khác.

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Chương 78.1: thủy nguyệt sơn trang bạo động

Thực may mắn là bọn họ đi ra cũng không thấy đám người Hàn Ngọc Tiêu vì thế Nhan Nhiễm Tịch cùng Dạ Thương Minh rốt cục có thể sinh hoạt ngọt ngào dọc đường, đương nhiên muốn bỏ qua hắc y vệ ... còn có Tiểu Kim trên tay Nhan Nhiễm Tịch, âm Dương Tuyền trung kinh thiên Ma tôn không tới mấy ngày đã đi ra thủy nguyệt sơn trang.

Nhìn sơn trang trước mắt, Nhan Nhiễm Tịch thật là thích, sơn sơn Thủy Thủy, linh khí bức người, này tuyệt đối là một khối phong thủy bảo địa.

Nhìn đoàn người nối liền không dứt, Dạ Thương Minh cùng Nhan Nhiễm Tịch đứng ở trong, lấy khăn sớm chuẩn bị từ trước mang lên che mặt

Hai người cố ý đề thấp khí phách cùng nội lực bản thân lại.

Đang lúc theo đám người đi vào, đột nhiên truyền đến tiếng sáo trong trẻo dễ nghe, mọi người tò mò bước đi xem thử tiếng sáo, chỉ thấy cổ kiệu màu đỏ lơ lửng giữa không trung có bốn gã sai vặt dễ nhìn, đứng bên cạnh một người thổi cây sáo

Nháy mắt, cổ kiệu vững vàng rơi xuống đất, có thể thấy được công lực bốn người, sau đó một tên sai vặt, ngừng lại, đến cổ kiệu bên cạnh khom lưng nhẹ nhàng nói một câu: "Thiếu gia, đến."

Sau đó mọi người liền thấy bên trong cổ kiệu một nam tử yêu mị thân mặc hồng y bước ra, Nhan Nhiễm Tịch chưa bao giờ nghĩ một nam nhân cũng có thể trưởng thành cái dạng này, nhu hòa mang lại cho người khác cảm giác âm nhu, kia khuôn mặt rất đẹp, đương nhiên so ra kém nhà nàng tiểu minh minh.

Nam tử đi ra, chung quanh chỉ nghe thấy tiếng hít vào.

Nam tử trong mắt mang theo chán ghét cùng khinh thường.

Lúc này không trung đột nhiên một màn cánh hoa rơi xuống, chỉ thấy bạch y nữ tử tuyệt sắc, ở bốn các, đám nha đầu cùng hạ nhân đi tới, tỷ nữ rất đẹp, nhưng là nhưng không cách nào che giấu dung mạo xinh đẹp của bạch y nữ tử, bốn tỷ nữ trong tay mang theo cái lăng hoa, thả cho đóa hoa rơi.

Khỏe miệng Nhan Nhiễm Tịch một trận run rẩy, nhỏ giọng nói Dạ Thương Minh: "Minh, như vậy xuất trường thật đúng là tục, tục khó dần nổi."

Dạ Thương Minh sùng nịch cười.

Hồng y nam tử thấy bạch y nữ tử, tao nhã tiêu sái đi qua, tiếng nói thanh thúy trêu tức nói: "U, này không phải Hoa Phiêu Tuyết hoa đại mỹ nữ sao, như thế nào, Hoa gia nhân nhân chịu không nổi cũng muốn đến thấu vô giúp vui?"

Hoa Phiêu Tuyết mỉm cười đáp: "Ngay cả thái gia Thái Thanh Trác thái đại công tử cũng đến đây, Hoa gia chúng ta vì sao không thể tới?"

"Tất nhiên là có thể tới, cùng lắm thì chỉ là tay không mà về thôi." Thái Thanh Trác cười nói.

"Nếu đã đến đây, tất sẽ không tay không mà về, điểm này thái công tử yên tâm đi."

"Ta thật chờ mong."

Hai người làm tư thế mời, sau đó dẫn đầu đi vào thủy nguyệt sơn trang.

Dạ Thương Minh cùng Nhan Nhiễm Tịch nhìn nhau, hai người đều biểu đạt ra cùng cái ý tứ: dòng họ.

mọi người cũng theo đó mà vào.

Trang chủ Thủy nguyệt sơn trang cũng không có lộ diện mà trước hết là phái người an bài chỗ cho những người tới dừng chân, Nhan Nhiễm Tịch cùng Dạ Thương Minh bị an bài ở một cái phòng.

Đem toàn bộ phòng thiết vào kết giới, Nhan Nhiễm Tịch đem kinh thiên Ma tôn phóng ra.

"Làm sao vậy?" Kinh thiên Ma tôn ngồi xuống hỏi.

Nhan Nhiễm Tịch nghiêm túc nói: "Chúng ta muốn biết thể lực phân bố trên toàn thể giới."

Có một số việc bọn họ muốn biết rõ ràng, nếu không vĩnh viễn sẽ bị dòng họ cùng chủng tộc nhân áp đặt, loại cảm giác này phi thường không tốt.

Dạ Thương Minh ôm Nhan Nhiễm Tịch, nhìn về phía kinh thiên Ma tôn, Ma tôn cũng không giấu diếm, thực lực của bọn họ rất mạnh, nhưng là nếu thật sự cùng những người đó đối địch, vẫn là kém, cho bọn họ biết một chút cũng tốt.

Chậm rãi nói: "Người đã muốn biết như vậy ta cũng sẽ không giấu diếm.

Thế giới này có bốn loại: nhân tộc, quý tộc, tiên tộc, ma tộc, bất quá nay đã chia làm, nhân tộc, quý tộc, dòng họ, chủng tộc. Nhân tộc, các người hẳn là hiểu biết rồi đi, ta liền không nói nhiều, quý tộc luôn luôn thần bí, từ từ thần chủng quân, sở hữu Quý Hồn đều là từ thần nhân, đương nhiên Quý Hồn không thể tham dự chiến tranh, mà khác ba tộc cũng không muốn hướng quý tộc khiêu khích, nếu không phải nhận trừng phạt từ dù sao từ thần cũng không phải Quý Hồn, không thể hạn chế tự do của hắn, đương nhiên từ thần cũng không phải độc bá ngao đầu, trừ bỏ nhân tộc, khác hai tộc cũng là rất lợi hại.

Trước tiên là nói về chủng tộc, chính là ma tộc trước kia, là từ các loại tu luyện thành hình sinh vật nắm trong tay, mà bọn họ không có Ma tôn thống lĩnh, mà là từ năm người thực lực cường đại nhất, gồm có 5 tộc là Long tộc, hổ tộc, lang tộc, thước tộc, điệp tộc..

Mà dòng họ còn lại là chỉ có thất đại gia tộc, các người hẳn là biết, dòng họ nhân rất ít, nhưng là cũng không là dễ đối phó, bí thuật cũng rất lợi hại, bọn họ phân biệt là Hoa thị gia tộc, Thái thị gia tộc, Mục thị gia tộc, Bắc Thần gia tộc, Lệ thị gia tộc, Trần thị gia tộc, Phùng thị gia tộc.

Tự ngàn năm trước, trừ phi xảy ra tình huống đặc thù, từ tộc tuyệt đối không xuất hiện ở trước mặt tộc khác. Bất quá xem tình huống hiện tại này, quy định năm đó sợ là muốn bãi trừ."

Nhan Nhiễm Tịch cùng Dạ Thương Minh lắng nghe, nguyên lai còn có nhiều tộc như vậy, Dạ Thương Minh nhíu mi hỏi: "Người không biết kim cánh Xà vương?"

"Người nói kim cánh Xà vương?." Nói tới đây Ma tôn liền hứng thú: "Kim cánh Xà vương tuy rằng trở thành Xà vương, nhưng là cũng không chúc bộ tộc Vu Nhân, là kết quả của từng dòng họ cùng dòng họ nhân kết hợp, đã từng tồn tại, nhưng là sau tứ tộc hỗn loạn đại chiến, nguyên bản ban đầu đã thực sự rất ít kim cánh xà tộc phát ra năng lượng cường đại, ngăn trở chiến tranh, tránh cho thế giới diệt vong, bất quá kim cánh xà tộc cũng trả giá đại giới, trừ bỏ trọng thương kim cánh Xà vương cùng còn tại dân lý Tiểu Kim cánh Xà vương, kim cánh xà tộc đều chết ở bên trong chiến dịch, cho nên thế giới này thượng chỉ sợ chỉ có hai điều, đương nhiên nếu là kim cánh Xà vương còn sống, bất quá theo ta được biết, lúc trước kim cánh Xà vương bị thương trí mạng, sợ là sống không được bao lâu, cũng chính là thế giới này thượng chỉ có kia một cái.

Năng lượng của bọn họ là kết hợp dòng họ cùng chủng tộc năng lượng, rất cường đại, cho nên hiện tại hẳn là sẽ là mọi người tranh đoạt."

Nghe được lời của Ma tôn, Nhan Nhiễm Tịch cảm nhận được Tiểu Kim ở cổ tay chính mình bị thống, Tiểu Kim được nâng cứu lên ở 1 con sông lạnh như băng, lúc ấy nâng đi Tiểu Dao cốc, vừa vận nhìn thấy vài cái hài đồng đang đánh một con rắn, sau đó ném con rắn nhỏ vào trong sông, nâng không phải xen vào việc của người khác, nhưng là không biết vì sao nâng lại cứu nó, có lẽ là nghĩ đến hiện thân chính mình, lúc ấy nâng cũng là bị gia tộc vứt bỏ ở sông, được sư phó cứu lên, cùng giáo sư nhấn thuật, mới tạo nên Nhan Nhiễm Tịch.

Đem Tiểu Kim lấy ra nữa, ở dưới ánh mắt kinh ngạc của Ma tôn, nhẹ giọng an ủi nói: "Tiểu Kim, người yên tâm, chúng quy có một ngày ta sẽ cho người quang Minh Chính đại đứng ở trước mặt mọi người, không ai dám đụng người, bởi vì người là ta Nhan Nhiễm Tịch."

Tiểu Kim thu hồi bị thương, bỏ lại trên cổ tay Nhan Nhiễm Tịch, liếm cổ tay Nhan Nhiễm Tịch.

Ma tôn không thể tin được chỉ vào Tiểu Kim: "Kim cánh Xà vương."

"Uh, nó bây giờ còn nhỏ." Nhan Nhiễm Tịch giải thích nói.

Mà Ma tôn trầm mặc một lúc rồi thần nhiên nói: "Nếu là bị những người đó biết, người rất nguy hiểm."

Nhan Nhiễm Tịch không thêm đề ý vuốt ve Tiểu Kim: "Đã bị người khác biết, bất quá lần này anh hùng Đồng Minh hội sau khi kết thúc, thân phận Phiêu Miêu sẽ biến mất trên thế giới này, mà ta là Nhan Nhiễm Tịch, sẽ không ai sẽ tìm được ta, hiện tại nói bí thuật đi, ta có vẻ cảm thấy hứng thú."

Ma tôn biểu cảm "không ngoài ý muốn", với tính cách Nhan Nhiễm Tịch, không học tập vài cái bí thuật quả thực chính là lãng phí, may mắn hỏi còn trẻ, hết sức lông bông, nhất thời ham chơi, học trộm của bọn họ rất nhiều bí thuật, hiện tại ngẫm lại thật đúng là khâm phục chính mình dự kiến trước, đặc ý nói: "Muốn nói bí thuật, trừ bỏ nội lực nhân gian chia làm mười tầng, quý tộc quý thuật, cũng chỉ có khác hai tộc.

Bất quá dòng họ cùng bí thuật chủng tộc là không giống, dòng họ bí thuật càng mạnh, tỷ như Thái thị gia tộc ngự phong thuật, Hoa thị gia tộc ngự hoa thuật, Mục thị gia tộc bói toán thuật, Bắc Thần gia tộc thôi miên thuật, Phùng thị gia tộc độn thuật, Trần thị gia tộc không gian thuật, Lệ thị gia tộc Huyền Hóa Chi Thuật

Mà chủng tộc, chính là Long tộc ngự thủy thuật, hổ tộc ngự hỏa thuật, lang tộc khống lôi thuật, thước tộc phi Hành Chi thuật, điệp tộc trị liệu thuật.

Đương nhiên bọn họ tu luyện cần lượng năng lượng lớn, không giống nội lực của nhân loại, năng lượng của bọn họ gọi là Hồn Lực.

Hồn Lực chia làm sơ kỳ Hồn Lực, chiến cấp Hồn Lực, đấu cấp Hồn Lực, Hoàng cấp Hồn Lực, vương cấp Hồn Lực, thánh cấp Hồn Lực, ma cấp Hồn Lực, để cấp Hồn Lực, thần cấp Hồn Lực.

Mỗi một cái Hồn Lực lại chia làm cấp thấp, trung cấp, cao cấp, ba cái cấp bậc, đương nhiên thế giới này còn có nhiều thứ khác, bọn họ không giống kết quả kết hợp của tộc loại, năng lực cũng sẽ không đồng, bất quá trừ bỏ kim cánh Xà vương, ta thật không có nghe nói qua nhân vật lợi hại, bất quá mình tiểu tử hần là biết."

"Ta chỉ đi qua Long tộc 1 lần, còn bị thương, cho nên không có biết nhiều." Dạ Thương Minh lạnh lùng thuật lại chuyện trước đây.

Nhan Nhiễm Tịch cầm tay Dạ Thương Minh, Dạ Thương Minh từng cùng nàng nói qua, bà ngoại của hần là công chúa Long tộc, nhưng lại cùng ngoại công ly khai Long tộc, cho nên thân phận của hần thực xấu hổ, tuy rằng là huyết mạch chính thống, nhưng là cũng không được thừa nhận, còn có thể bị đánh chết, bất quá kia đều là chuyện ngày bé, hiện tại muốn giết hần rất khó.

Biết Nhan Nhiễm Tịch lo lắng, liền nắm tay nói: "Không có vấn đề gì, chỉ cần có người là tốt rồi."

Nhan Nhiễm Tịch gật gật đầu, nàng vĩnh viễn cũng không rời xa của hần.

Ma tôn nhũ mào, hần như thế nào cũng không ngờ đến thân phận Dạ Thương Minh lại là như vậy, bất quá việc làm lần này của Long tộc đã làm bọn họ mất đi người thừa kế lợi hại a, Dạ Thương Minh ngày đó khí phách độc tôn, còn có một thân tu vi có thể thấy được tương lai tiền đồ không giới hạn.

Nhìn về phía Nhan Nhiễm Tịch, hỏi: "Nhan nha đầu, người luyện là cái gì? Ta không cảm giác được nha, không phải nội lực, không phải quỷ thuật, cũng không phải Hồn Lực." Hần thực nghi hoặc, lần nữa thăm dò lại không ra.

Nhìn bộ dáng của kinh thiên Ma tôn, Nhan Nhiễm Tịch rốt cục có thể xác định thế giới này căn bản là không có nhẫn thuật, cũng chính là nhẫn thuật chỉ có một mình nàng có, thân nhiên nói: "Ta sáng tạo ra nhẫn thuật độc đáo."

"Nhẫn thuật?" Ma tôn nói đến đây liền hứng thú, hai tay khoa trong không gian của Nhan Nhiễm Tịch, xuất ra một cái la bàn, sau đó cười tủm tỉm, đối với hai người nói: "Đến, lại đây, ta cho các người biết cấp bậc năng lượng của các người là gì."

Hai người gật gật đầu, kỳ thật bọn họ cũng thực muốn biết, cho tới nay bọn họ đối chính mình đều chỉ biết đại khái, cấp bậc vẫn là lần đầu tiên nghe thấy.

Dạ Thương Minh trước đến, đưa tay đặt lên phía trên la bàn, năng lượng trên người đột nhiên động, sau đó liền thấy kim đồng hồ trên la bàn cũng động theo, hồi lâu, tay Dạ Thương Minh cầm xuống dưới, Ma tôn nhìn kinh ngạc nói: "Tiểu tử người thật là lợi hại."

Dạ Thương Minh nhủ mi, không nói gì, Nhan Nhiễm Tịch rất ngạc nhiên: "Thế nào? Minh cấp bậc gì?"

Ma tôn nói: "Nội lực đã lên đến thứ chín tầng, cường hãn; Hồn Lực, đến vương cấp Hồn Lực, quái vật; cư nhiên còn ẩn ẩn có một chút quỷ thuật, quả thực chính là biến thái."

"Oa, mình người rất lợi hại, không hổ là nam nhân của ta." Nhan Nhiễm Tịch tự hào nói, như vậy giống như người lợi hại là nàng, mà đương nhiên nàng cũng không kém.

Ma tôn trắng mắt nhìn Nhan Nhiễm Tịch: "Một nữ hài tử không biết xấu hổ."

Dạ Thương Minh ôm Nhan Nhiễm Tịch nhũ mào nói: "Tịch Nhi đã là nương tử của ta, có gì phải xấu hổ."

Ma tôn lại một lần nữa kinh ngạc, nhìn Nhan Nhiễm Tịch đưa tay đặt ở la bàn phía trên, hồi lâu Nhan Nhiễm Tịch cầm xuống dưới.

Ma tôn vừa thấy tròn tròn mắt: "Nội lực bát tầng, Hồn Lực, đầu cấp Hồn Lực, quỷ thuật cường đại, còn có một cỗ cường đại năng lượng không hiểu là gì, thế như chẻ tre, quả nhiên là tuyệt phối, biến thái giống nhau."

Nhưng là Nhan Nhiễm Tịch lại như ngơ ngác, nàng biết như thế này vẫn không đủ.

Hiểu được suy nghĩ của Nhan Nhiễm Tịch, Dạ Thương Minh không nói gì, có vài thứ nên lặng lẽ tồn tại thì tốt hơn.

Nghỉ ngơi một ngày, khoảng cách đến anh hùng Đồng Minh hội còn có bảy ngày, bảy ngày này Nhan Nhiễm Tịch cố gắng hết sức tăng lên Hồn Lực chính mình, nhìn Nhan Nhiễm Tịch liều mạng như vậy, Dạ Thương Minh không đành lòng, rốt cục ở thời điểm Nhan Nhiễm Tịch thu hồi Hồn Lực, Dạ Thương Minh lôi kéo Nhan Nhiễm Tịch: "Tịch Nhi, chúng ta đã ở trong phòng ngày người hai ngày, như vậy đi, chúng ta trốn đi chơi thế nào? Tu luyện cũng không phải chuyện một ngày hai ngày, quá mau ngược lại không tốt."

Nhan Nhiễm Tịch gật gật đầu, đạo lý này nàng cũng thực hiểu được, kỳ thật chuyện này đối với nàng căn bản là không có gì, nàng đã từng vì tu luyện nhẫn thuật mà ở trong mật thất suốt hai năm.

Nhưng là nàng không nghĩ là sẽ làm cho Dạ Thương Minh lo lắng, hai người đi ra ngoài, dù sao thủy nguyệt sơn trang phong cảnh cũng rất đẹp.

Một đen một trắng hai bóng dáng đi tới. một người là công tử mang mặt nạ màu đen, một người là nữ tử mang mặt nạ màu trắng, một người lạnh lùng, một người lại mỉm cười nhẹ nhàng, một người khí phách độc tôn, một người tràn đầy linh khí, đi giữa những cánh hoa rơi trong Lâm Viên đường nhỏ rất là lạ mắt.

Ánh mắt của đoàn người đi bên cạnh đều rơi trên 2 người. Ánh nóng rực khiến Dạ Thương Minh cùng Nhan Nhiễm Tịch cảm nhận, quay đầu nhìn lại.

Ở bên cạnh là Hoa Phiêu Tuyết cùng Thái Thanh Nghiên, hai huynh muội Thái Thanh Trác, quan hệ của bọn họ ngay từ đầu Nhan Nhiễm Tịch cũng đã đoán được, sau lại được kiểm chứng là thật.

Phía sau còn có 3 người con trai, hai người con gái

Hai cô gái đi cùng Hoa Phiêu Tuyết trông thật bình thường, nhưng là tướng mạo cho dù không bằng Hoa Phiêu Tuyết, nhưng mỗi cô gái một bộ dáng riêng, điểm chung là đều tao nhã hào phóng.

Ba nam nhân, một người thoát nhìn giống người trung niên thật bình thường, khác hai người nhưng thật ra tuổi thật đều là hơn bộ dáng 20 tuổi, trong đó một người nàng biết, là ca ca của nàng - Bộ Kinh Thiên, một người khác nàng nhận thức không rõ ràng lắm, tướng mạo tuấn mỹ, chính là giống bộ dáng ngại ngùng, rất là đáng yêu, hẳn là cũng không phải công tử bình thường.

"Là bọn hân?" Đây là Thái Thanh Nghiên cố ý thấp giọng nói.

Nhưng nơi này mọi người đều là người có công lực thâm hậu, tự nhiên đều nghe thấy, Thái Thanh Trác hỏi: "Muội muội nhận thức bọn họ?"

Cao kiến của Thái Thanh Trác khiến những người khác cũng lộ ra thần sắc kinh ngạc, hẳn nào biết đâu rằng trừ bỏ một ít tiểu bối cùng dòng họ, tất cả mọi người nhận thức, điều mà mọi người kinh ngạc chính là bọn họ làm sao có thể cùng một chỗ, nan nhân đứng đầu giải thích: "Danh tiếng bọn họ ở trong chốn giang hồ rất cao, nam tử mang mặt nạ đen kia chính là minh điện chủ Minh hoàng nổi danh trong chốn giang hồ, bên cạnh là Phiêu Miêu quái y trong chốn giang hồ, trong chốn giang hồ được lâu danh tiếng chính là nàng một tay sang tạo."

Nghe đến đó thần sắc bọn họ đều là khiếp sợ, được lâu kia là chỗ nào, ngay cả thuộc của dòng họ đều mua ở đây, cho nên bọn họ rất rõ ràng, không khỏi trầm liếc mắt một cái nhìn Nhan Nhiễm Tịch.

Dạ Thương Minh nhìn bọn họ, ở bên tai Nhan Nhiễm Tịch nghĩ hoặc nói: "Cái kia ... người nam nhân đứng đầu đó chính là trang chủ thủy nguyệt sơn trang, Nguyệt Hải, cũng là ở trong chốn giang hồ oai phong một cõi, hai nữ nhân kia là vợ của hân, cụ thể gọi là gì ta cũng đã quên, trung niên nam nhân kia là Bắc Tiêu Quốc Vương gia, được xưng là chiến vương, trăm trận trăm thắng."

Nhan Nhiễm Tịch gật gật đầu, hai người đi qua, tuy rằng nói những người khác không trọng yếu, nhưng nơi đó nói như thế nào cũng có ca ca mình, phải tới chào hỏi.

Nhan Nhiễm Tịch đối với Nguyệt Hải gật gật đầu, sau đó không nhìn mọi người đi đến trước Bộ Kinh Thiên, mà Dạ Thương Minh người khác cũng không nhìn, chính là mọi người cũng không có người dám nói không phải.

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 88: Chương 78.2

Theo Nhan Nhiễm Tịch đi đến trước mặt Bộ Kinh Thiên, Dạ Thương Minh vẫn là rất bội phục Bộ Kinh Thiên, đối với Bộ Kinh Thiên gật gật đầu, Bộ Kinh Thiên cũng đối với Dạ Thương Minh gật gật đầu, xem như khách sáo xong rồi.

Nếu không phải bởi vì trung gian là Nhan Nhiễm Tịch, bọn họ ngay cả chào hỏi cũng không làm, như vậy đã tốt lắm rồi, hai nam nhân như bọn họ có thể làm gì được hơn.

Nhan Nhiễm Tịch cười thực nịnh nọt hô: "Ca ca."

Bộ Kinh Thiên nghe thấy thanh âm Nhan Nhiễm Tịch, hẳn đã sớm biết thân phận Nhan Nhiễm Tịch, giờ tay lộ ra tươi cười, mềm nhẹ vuốt ve đầu Nhan Nhiễm Tịch, vừa muốn hạ xuống, Nhan Nhiễm Tịch đã bị Dạ Thương Minh kéo vào trong người, cái tay kia không có nửa điểm xấu hổ thu về, thật sâu nhìn vào mắt Dạ Thương Minh, đối với Nhan Nhiễm Tịch nói: "Tiểu đệ làm sao có thể tới nơi này? Người không phải luôn luôn không thích như vậy sao?"

Nhìn Bộ Kinh Thiên ngây người, ngay cả ba người Thái Thanh Trác cũng ngây người theo, bọn họ vừa nãy cảm nhận được Bộ Kinh Thiên lãnh, dọc đường trừ bỏ từ 'ân' hẳn cũng không nói qua từ nào, một bộ dáng băng lãnh, rõ ràng viết 'muốn sống chờ quỷ rầy' năm chữ to.

Nhưng là hiện tại, nguyên bản lạnh lùng lại biến mất, cười thật là vui vẻ, mọi người không khỏi muốn nhìn Dạ Thương Minh, hẳn là càng đẹp mắt đi.

Nhan Nhiễm Tịch cười tủm tỉm nói: "Này không phải đi theo Minh đến sao, ca ca yên tâm đi."

Bộ Kinh Thiên nhìn vào mắt Dạ Thương Minh, hẳn biết tính cách của Nhan Nhiễm Tịch, nếu Nhan Nhiễm Tịch nói như vậy, chính là đã thừa nhận hẳn, nhưng Nhan Nhiễm Tịch hiện tại là Minh vương phi, nhân vật cao cao tại thượng như hẳn sẽ chấp nhận nàng sao? Còn có Minh vương kia thật sự sẽ bỏ qua cho Nhan Nhiễm Tịch sao? Còn có hiện tại nàng là nam trang, bọn họ đến tột cùng là cái quan hệ gì? Từ đầu tới cuối lo lắng của hẳn đều là dư thừa,

bởi vì Minh vương chính là Minh hoàng.

Trịnh trọng đối với Dạ Thương Minh nói: "Không cần thương tổn nàng, bằng không ta sẽ không bỏ qua cho ngươi." Cái gì cảm tình, cái gì quan hệ đều không trọng yếu, quan trọng là nàng không bị thương.

Dạ Thương Minh sắc mặt cũng trở nên nghiêm túc, còn thật sự nói: "Nàng thương một tắc, ta thương mười tắc, nàng đau một phần, ta đau vạn phần."

Tuy rằng không phải rất rõ ràng ba người là có ý tứ gì, nhưng với nhãn lực của mọi người đều nhìn ra được, bất luận là Minh hoàng hay Bộ Kinh Thiên đều đối với Phiêu Miểu đề ý.

Nguyệt Hái đi lên trước, cười tủm tỉm nói: "Thật không ngờ Minh hoàng cùng Phiêu Miểu công tử cũng đến đây, kẻ hèn này thật lấy làm vinh hạnh, nếu mọi người gặp nhau lúc này, không bằng cùng chúng ta đi thủy nguyệt hồ xem xét một phen."

Thủy nguyệt hồ cũng là nơi đặc sắc nhất ở thủy nguyệt sơn trang, đến thủy nguyệt sơn trang không đi thủy nguyệt hồ chính là tiếc nuối.

Nhan Nhiễm Tịch gật đầu: "Vây cung kính không bằng tuân mệnh."

Nguyệt Hái cười cười, cùng hai người Dạ Thương Minh và Nhan Nhiễm Tịch đi tới thủy nguyệt hồ.

Đi vào thủy nguyệt hồ, Dạ Thương Minh, Nhan Nhiễm Tịch, Bộ Kinh Thiên, Hoa Phiêu Tuyết, Thái Thanh trác, Thái Thanh Nghiên sáu người đồng thời ngăn ra, bọn họ cũng không phải là phạm nhân, tiến vào đã cảm thấy xung quanh nồng đậm hỗn lực, làm mọi người lộ ra thần sắc tham lam.

Dạ Thương Minh cùng Nhan Nhiễm Tịch không dấu vết liếc nhau, bất động thanh sắc theo mọi người đi lên thuyền.

trên thuyền để một cái bàn lớn đủ cho mọi người ngồi.

từ khi thấy Dạ Thương Minh, ánh mắt Thái Thanh Nghiên vẫn dính ở trên người Dạ Thương Minh, khen Nhan Nhiễm Tịch ghen tuông, nhưng vẫn không nói gì.

Thuyền theo hồ nước đi, mọi người một bộ dáng thanh thoi nhưng ai lại biết bọn họ trong lòng tính kế cái gì?

Nguyệt Hái lên tiếng nói: "quên chưa giới thiệu với mọi người đây là nữ nhân của ta." Rồi lại chỉ vào người con gái ngồi bên cạnh: "con lớn của ta Nguyệt Hoa Liễm." Sau đó chỉ vào tiểu cô nương ngồi bên cạnh: "đây là nhị nữ nhi của ta Nguyệt Hoa Linh."

Bị nhắc tới nguyệt hoa liễm mặt không khỏi đỏ lên, cúi đầu, rất là đáng yêu, Nhan Nhiễm Tịch 'Phốc' một tiếng liền cười rộ lên, trường hợp như vậy p, cười ra tiếng thực không lễ phép.

Nghe thấy Nhan Nhiễm Tịch cười, Nguyệt Hoa Liễm mặt càng đỏ hơn, đầu càng thấp, những người khác cũng đem ánh mắt chuyển hướng về phía Nhan Nhiễm Tịch, Nhan Nhiễm Tịch ngượng ngùng cười: "Ha ha, mọi người tiếp tục, tiếp tục, không cần đề ý tới ta."

Mọi người xấu hổ, Dạ Thương Minh sùng nịch cười, Bộ Kinh Thiên về mặt bất đắc dĩ lắc đầu.

"Phiêu Miểu công tử có người trong lòng không?" Nguyên bản không khí đang xấu hổ, bởi vì một câu của Nguyệt Hoa Linh mà trở nên ái muội.

'Khụ khụ khụ...' vừa mới uống xong một miệng trà Nhan Nhiễm Tịch hung hăng ho một ngụm, Dạ Thương Minh vì Nhan Nhiễm Tịch vỗ nhẹ phía sau lưng: "Như thế nào không cẩn thận như vậy?"

Nhan Nhiễm Tịch trong lòng âm thầm nói: "Có bản lĩnh ngươi thử xem"

Ngẩng đầu nhìn khuôn mặt ngượng ngùng của Nguyệt Hoa Linh, cười gượng nói: "Ha ha, ngượng ngùng, ta đã có người trong lòng"

Nguyệt Hoa Linh trên mặt lộ ra mắt mát, cười trừ một cái, sau đó giống như hạ quyết tâm nói: "Phiêu Miểu công tử, Linh nhi vừa nhìn thấy ngươi liền nhất kiến chung tình, cho dù làm thiếp cũng không có vấn đề gì."

đối với nữ tử cổ đại trước mặt mọi người mà nói ra như vậy thật là có dũng khí lớn.

Nghe được Nguyệt Hoa Linh nói như vậy, Nguyệt Hái không có tỏ vẻ gì, những người khác cũng đều ôm thái độ chế giễu, Nhan Nhiễm Tịch đã cảm nhận được sát khí của Dạ Thương Minh, xin lỗi nói: "Linh nhi cô nương, ta thực có lỗi, ta chỉ muốn cả đời này nhất thể một đôi nhân, cho nên ta sẽ không chấp nhận người khác nữa xin lỗi."

Nguyệt Hoa Linh thân mình cứng đờ, sắc mặt nháy mắt tái nhợt, nàng nghĩ đến nhiều người ở đây như vậy, hẳn sẽ lưu lại cho mình mặt mũi, sẽ không cự tuyệt, nhưng là hiện tại, nàng quả nhiên như lời đồn vô tình.

Mọi người cũng là sững sờ, cả đời nhất thể một đôi nhân, bọn họ chưa từng có nghĩ tới, thế giới này luôn luôn là nhất phu nhiều thê, càng không cần nói người có quyền uy, bọn họ không ngờ Phiêu Miểu sẽ có suy nghĩ như vậy.

Nhan Nhiễm Tịch bộ dáng vẫn như cũ còn Dạ Thương Minh trong lòng đang cười thầm.

Đột nhiên thuyền dừng đưa một cái, mọi người thiếu chút nữa theo trên ghế té xuống, chén trên bàn đều rơi xuống hết.

Mọi người ổn định thân hình, đều đứng lên.

trong hồ nổi lên lốc xoáy, chậm rãi hướng bọn họ đi đến, mọi người khiếp sợ, nhưng ở đây đều là những người nổi danh trong giang hồ, rất nhanh liền trấn định.

"Đây là có chuyện gì?" Thái Thanh Trác vẫn luôn giữ im lặng lên tiếng hỏi.

Nguyệt Hái lắc đầu, giải thích: "Ta cũng không biết, trước kia chưa từng có qua tình huống như vậy."

Nhan Nhiễm Tịch đem mọi người nhìn lướt qua, chỉ nhìn thấy, Hoa Phiêu Tuyết cùng Thái gia huynh muội đều là một bộ ngưng trọng, trong mắt họ hiện lên một tia rõ ràng, lạ nhất là ca ca của nàng cũng vẻ mặt ngưng trọng, hiển nhiên là biết gì đó? Ngay cả Dạ Thương Minh cũng vậy, tiểu Kim ở cổ tay nàng động đậy.

Nàng cảm nhận được hồn lực bên trong lốc xoáy kia đang chuyển động.

Nhìn Dạ Thương Minh thấp giọng hỏi "Minh, làm sao vậy?"

Dạ Thương Minh nhò giọng nói: "Người không có cảm giác gì sao? Cổ lốc xoáy kia có một cỗ hồn lực cường đại hấp thu hồn lực của chúng ta, nếu chúng ta không nhanh, hồn lực sẽ bị mất."

"A, vì sao ta không có chuyện gì, người thế nào?" Nhan Nhiễm Tịch lo lắng hỏi.

Dạ Thương Minh cười nhẹ: "hồn lực của ta cường đại, không bị hút đi, chỉ là ca ca nàng cùng ba người kia không có may mắn như vậy."

Nhan Nhiễm Tịch nhìn Bộ Kinh Thiên khuôn mặt tái nhợt, trong lòng căng thẳng, đột nhiên cảm giác được lốc xoáy kia có gì hấp dẫn mình, kiềm chế nghi hoặc trong lòng, đối với Dạ Thương Minh nói: "Minh, người ở đây, ta vào trong xem sao."

Không đợi Dạ Thương Minh ngăn cản đã xông ra ngoài.

Nhan Nhiễm Tịch vội, Dạ Thương Minh căn bản không kịp ngăn cản, trong nháy mắt, Nhan Nhiễm Tịch đã đi tới phía trên lốc xoáy, Dạ Thương Minh trong lòng căng thẳng, vừa muốn đi ra, nhưng lại bị người thi triển thuật định thân, căn bản không thể làm gì.

Mọi người tình trạng còn kém hơn Dạ Thương Minh, Thái Thanh Nghiên cùng Hoa Phiêu Tuyết đã quỳ xuống, xem ra Hồn Lực đã tổn thất hơn phân nửa, nhìn Nhan Nhiễm Tịch phía trên lốc xoáy, đem hy vọng đều ký thác ở trên người Nhan Nhiễm Tịch.

không phải bọn họ tin tưởng nàng, mà là không còn lựa chọn nào khác.

Dạ Thương Minh biết chỉ có thể đem ánh mắt chuyển hướng Nhan Nhiễm Tịch.

Lúc này Nhan Nhiễm Tịch trừ bỏ khiếp sợ vẫn là khiếp sợ, nàng thật không ngờ sẽ thấy tình cảnh như vậy, trung gian lốc xoáy có một toà sen, trên đó là một nam hài mặc yếm đỏ, bộ dáng ba tuổi, đang hôn mê, cho Dạ Thương Minh phía xa một ánh mắt trấn an, thân mình vọt xuống.

Không có gì ngăn cản, Nhan Nhiễm Tịch đến bên người tiểu nam hài, nhất thời Hồn Lực điên cuồng tiến vào trong thân thể Nhan Nhiễm Tịch, Nhan Nhiễm Tịch trong lòng hoảng hốt, lúc này truyền đến thanh âm ma tôn: "Không cần hành động thiếu suy nghĩ, đây là Hồn Lực con."

"Hồn Lực con?" Nhan Nhiễm Tịch nghi hoặc hỏi.

"Hồn Lực con, là từ nồng đậm hồn lực tu luyện mà thành."

"Hồn Lực cũng có thể tu luyện?" Nhan Nhiễm Tịch có chút kinh ngạc.

"không thể, nhưng là nếu có đủ kỳ ngộ, có năng lực phù hợp với một số điều kiện hà khắc, trở thành Hồn Lực con cũng không phải không có khả năng, nhìn dáng vẻ của hần hần là vừa mới tu luyện thành, bởi vì Thái gia cùng Hoa gia những người đó trong cơ thể Hồn Lực khiến cho nơi này bạo động, mới khiến hần thành ra như vậy." Ma tôn có chút tiếc hận nói, dù sao hồn lực con vạn năm mới xuất hiện một lần.

Nhan Nhiễm Tịch nhíu mi: "Có biện pháp nào cứu hần không?"

"Đem hồn lực của người độ cho hần, bởi vì hồn lực của người thuần hậu, thực thích hợp với hần, dùng hồn lực của người đuổi hồn lực mà hần hấp thụ của bọn người kia ra, chẳng qua nếu làm như vậy, sẽ tiêu hao hồn lực của người." Ma tôn nói.

Nhan Nhiễm Tịch nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn, trong lòng mềm mại, hạ quyết định: "Hào."

Lúc này làm cho Ma tôn kinh ngạc, tuy rằng cùng Nhan Nhiễm Tịch ở chưa lâu, nhưng hần hiểu rất rõ bản chất của nàng, nàng chưa bao giờ là người tốt, có thể nói nàng là người lãnh huyết vô tình, nhưng hiện tại..."Người xác định?"

Gật đầu, đối với nam hài đánh tới một chuông, sau đó bắt đầu vì nam hài khu trừ tạp chất.

Thời gian một chút một chút trôi qua, Dạ Thương Minh ở bên ngoài tâm thần không yên, Vô thần nhiên nói với hắn: "Người hẳn là tin tưởng chủ tử, nàng không có yếu ớt như người tưởng."

Dạ Thương Minh thật sâu nhìn vào mắt Vô, hắn đối với Nhan Nhiễm Tịch kiên định, bình ổn tâm trạng của mình.

Chính là nước trong hồ kịch liệt lay động, dâng lên, sau đó đánh về phía lốc xoáy, nháy mắt Dạ Thương Minh tâm đau xót, thất thanh kêu to: "Không."

Vô khuôn mặt bình tĩnh không nhìn ra cảm xúc, chính là hai tay nắm chặt đã bán đứng tâm trạng hắn.

bốn người Bộ Kinh Thiên hồn lực bình ổn, trừ bỏ Bộ Kinh Thiên, ba người kia đều mất lượng lớn hồn lực.

Hồ nước bao phủ lốc xoáy, sau đó bình tĩnh, vô thanh vô tức, giống như cho tới bây giờ đều không có xuất hiện qua, chính là Nhan Nhiễm Tịch biến mất, quái y Phiêu Miểu trong chốn giang hồ biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Chương 79.1: vào dư phủ tức giận

Trận này Hiên Viên đưa tới vô số người, một màn này cuối cùng cũng thấy rõ.

Bạch Ngạn Tung chạy lên kêu to: "Tiểu sư đệ, sư đệ." và muốn nhảy xuống theo, may bị Hàn Ngọc Tiêu nhanh ngăn cản lại.

Mà Vô đã muốn vô tức ly khai, âm thầm cùng hắc y vệ hội hợp, hắn thùy chung tin tưởng chủ tử, chết vĩnh viễn sẽ không phát sinh ở trên người chủ tử bọn họ, nay nhiệm vụ chính của bọn họ là tìm kiếm Nhan Nhiễm Tịch.

Mà hôm nay người của Âm vực đến đều mang theo mặt nạ. Khinh Âm cùng Cổ Điệp đều đến, tiếp nhận được tin tức lại mang theo lo lắng ly khai.

Bạch Ngạn Tung tức giận nhìn về phía Dạ Thương Minh, hắn hiện tại rất hận người trước mắt này, hận hắn vì sao không có ngăn Nhan Nhiễm Tịch, hắn nắm lấy cổ áo Dạ Thương Minh, giận dữ hét: "Vì sao, người vì sao không ngăn cản tiểu sư đệ, mình người biết rõ vô công năng không tốt, người vì sao không đi cứu nàng, vì sao, các người không phải bằng hữu sao."

"Uy, người buông tay, vì sao lại trách hắn, rõ ràng Phiêu Miểu chính mình tự không biết lượng sức." Xa xa Thái Thanh Nghiên thấy lớn tiếng nói.

Nghe thấy Thái Thanh Nghiên nói, Nguyệt Hoa Linh không cam lòng phản bác: "Người dựa vào cái gì nói như vậy, Phiêu Miểu công tử là vì cứu mọi người mới mạo hiểm đi qua, người lại không có lương tâm."

Thái Thanh Nghiên khinh bỉ nói: "Hừ, người ta đều đã muốn cự tuyệt người, người còn ở nơi này ra vẻ cái gì a."

"Người..."

"Tốt lắm, đều đừng nói nữa, Thái tiểu thư, mặc kệ như thế nào Phiêu Miểu công tử đều là vì cứu mọi người, người làm như vậy không chỉ làm chúng ta mất mặt, cũng làm mất phong phạm của Thái gia người, hiện tại việc cấp bách vẫn là nhanh phái người xuống hồ tìm Phiêu Miểu công tử." Hoa Phiêu Tuyết thần nhiên nói, chính là trong mắt lại để lộ một chút lo lắng, ngay cả chính nàng cũng không phát hiện.

Dạ Thương Minh hoàn toàn lai, vừa mới thấy Nhan Nhiễm Tịch một khắc kia, hắn đột nhiên có một loại cảm giác không giống trước kia, bình thường nếu là lúc trước hắn đã nổi điên đến mất đi lý trí, lúc này đây ngược lại hắn bình tĩnh vô cùng, giống như hết thảy đều không trọng yếu, cái gì Âm vực mình điện, cái gì chủng tộc dòng họ, tất cả đều không quan trọng, đã không có Nhan Nhiễm Tịch, hắn cái gì cũng đều không cần.

Nếu không mới vừa rồi Bạch Ngạn Tung một phen trách cứ, hắn không biết chính mình sẽ như thế nào, nhưng nay lý trí làm cho hắn tỉnh táo lại, Vô nói rất đúng, hắn hẳn là tin tưởng nàng, nàng cường hãn như vậy, nàng là nương tử của hắn, người như vậy làm sao có thể khinh địch chết đi, hắn không tin, hắn sẽ tìm được nàng.

Trong lòng kiên định, dùng nội lực đem Bạch Ngạn Tung đánh văng ra, lạnh lùng nhìn mắt mọi người, ly khai, phía sau truyền đến Bạch Ngạn Tung chửi rủa, nhưng không sao cả.

Sự tình đã qua đi vài ngày, thủy nguyệt son trang anh hùng Đồng Minh hội cũng không tổ chức thành công, nguyên nhân rất đơn giản, trấn yêu lệnh một lần nữa biến mất.

Trong chốn giang hồ nay đã muốn ồn ào huyên náo, quái y Phiêu Miểu bất hạnh bị ngộ hại, có người tiếc hận, có người châm chọc, có người vui sướng khi người khác gặp họa, cũng có người thờ ơ, chính là tất cả mọi người đem ánh mắt chuyển hướng về phía được lâu, Phiêu Miểu bị ngộ hại, được lần lần đầu tiên đã bị thương nặng, mọi người ở đây nghĩ đến được lâu không có Phiêu Miểu là khó có thể duy trì, nhưng mà ngày qua ngày được lâu vẫn

theo lẽ thường mà buôn bán, không có một tia khác thường, mọi người đều nghi hoặc.

Cùng lúc đó Minh vương phủ cũng truyền ra đến một việc, Minh vương cùng Minh vương phi đi du ngoạn gặp phải thích khách, Minh vương phi không cẩn thận rơi xuống vách núi đen, nay Minh vương huy động tất cả nhân lực tìm kiếm Minh vương phi, có thể thấy được Minh vương rất tình thâm với minh vương phi.

Chính là chân tướng như thế nào, thế nhân vĩnh viễn sẽ không biết.

Lúc này ở một nơi khác, có một lão nhân trong tay mang theo ngư lâu, về mặt tang thương, hướng bờ biển đi đến, xa xa thấy một nữ tử trong lòng ôm một tiểu nam hài, hai người đều là chặt vật không chịu nổi.

Trong lòng nam hài, lông mi giật giật sau đó mở to mắt, ánh vào mi mắt là một cái khuôn mặt tuyệt mỹ đang ôm lấy hắn rất là ấm áp, hắn không khỏi hướng bên trong chui chui, miệng lầm bầm nói: "Nương."

Nam hài ánh mắt trong suốt nhìn Ông lão đi qua, ông lão không do dự đem hai người cứu lên.

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Chương 79.2

Nữ tử tỉnh lại đã là buổi tối, nàng nhủ mi nhìn căn phòng cũ nát, chiếc giường cứng rắn, một cổ hương vị ẩm ướt mốc meo. Cảm giác được một đạo ánh mắt, nàng nhìn qua đúng là một cái nam hài mập mạp đáng yêu, trên người chỉ có một cái yếm màu đỏ, nhớ tới chính mình ở thủy nguyệt hồ vì cứu Bộ Kinh Thiên không quản nguy hiểm nhảy vào bên trong lỗ xoáy nhìn thấy nam hài này, vì cứu này nam hài mà Hồn Lực hư thoát, lúc cuộn sóng tới, nàng theo bản năng bảo vệ nam hài, sau đó liền mất đi ý thức, hiện tại nghĩ đến cũng là bị người cứu.

"Nhan nha đầu, ngươi rốt cục tỉnh, cảm giác thế nào?" là thanh âm Ma Tôn.

Nhan Nhiễm Tịch không để ý đến, hiện tại nàng mệt chết đi, tuyệt không muốn nói nói.

"Nương." thanh âm non nớt ở bên tai Nhan Nhiễm Tịch vang lên, Nhan Nhiễm Tịch nhíu lông mi.

Ma tôn giải thích nói: "Đã quên nói cho ngươi, Hồn Lực con lúc mở mắt ra người đầu tiên nhìn thấy, sẽ cho rằng là phụ mẫu của chính mình."

Nhan Nhiễm Tịch vừa nghe, khóe miệng run rẩy một chút, bất quá nhìn Hồn Lực con cảm thấy chính mình có một cái đáng yêu như vậy là con của mình cũng thực không sai, trong lòng cũng liền tiếp nhận.

"Nương." Lại một tiếng quát to, bàn tay nhỏ bé nắm tay áo Nhan Nhiễm Tịch, rất là đáng yêu nói: "Ôm một cái."

Nhan Nhiễm Tịch bất đắc dĩ, xoay người một cái đem Hồn Lực con ôm lấy. Sau đó mơ mơ màng màng đang ngủ, nàng thật sự quá mệt mỏi.

Ngày hôm sau tỉnh lại, nhìn trong Hồn Lực con trong lòng, trong lòng cũng không biết là cái gì cảm giác, tổng cảm thấy rất là hoảng hốt.

Nghe thấy thanh âm mở cửa, Nhan Nhiễm Tịch nhìn qua là một lão nhân, hẳn là hắn cứu bọn họ đi.

Lão nhân từ ái nhìn Nhan Nhiễm Tịch, cười nói: "Đã tỉnh, có hay không cảm thấy không thoải mái?"

Nhan Nhiễm Tịch lắc đầu: "Không có, đa tạ lão nhân gia cứu mạng."

Lão nhân ha ha cười: "Không ngại."

Nhan Nhiễm Tịch cũng không nói thêm nữa, uống trà lão nhân đưa, đột nhiên thực hoài niệm Dạ Thương Minh làm cơm, hắn hiện tại nhất định rất lo lắng đi, nhưng với thân thể này, phải mất một tháng thời gian mới điều trị khỏi được.

Nàng nhìn lão nhân hỏi: "Lão nhân gia, nơi này là chỗ nào?"

"Nơi này là hải thôn, là địa phương xa xôi, địa phương này thuộc Tây Tàn quốc." Lão nhân hỏi đáp.

Nhan Nhiễm Tịch như thế nào cũng thật không ngờ chính mình phiêu dạt xa như vậy, về luôn tới Tây Tàn quốc.

Nhìn bộ dáng trầm tư của Nhan Nhiễm Tịch, lão nhân cũng không quá rầy, cười nói: "Cô nương hiện tại cái gì đều không cần nghĩ, hảo hảo nghỉ ngơi, nếu có chuyện gì thì kêu ta."

Nhan Nhiễm Tịch gật gật đầu hỏi: "Lão nhân gia xưng hô như thế nào?"

Lão nhân hoảng hốt, cười nói: "Xưng hô, ha ha, ta cũng không rõ ràng lắm, nơi này mọi người gọi ta là Cô lão, ý tứ là cô độc sống quãng đời còn lại đi."

Nhan Nhiễm Tịch cũng không hỏi nhiều, mỗi người đều cũng có chuyện xưa, nói vậy cô lão cũng là có một đoạn chuyện xưa đi.

Cuối cùng lão nhân cũng không hỏi tên Nhan Nhiễm Tịch, sau này lão nhân trước khi chết cũng không biết tên Nhan Nhiễm Tịch, hắn nói tên chính là một đoạn qua lại, chúng ta theo hiện tại quen biết, người qua lại đối với ta không trọng yếu, bởi vì trong cuộc đời người cũng không có sự tham gia của ta.

Lão nhân đi rồi, Hồn Lực con liền tỉnh: "Nương."

Nhan Nhiễm Tịch xấu hổ, xưng hô như vậy nàng còn thật là có chút không quen, hỏi: "Người tên là gì?"

"Tên?" Hồn Lực con nghi hoặc nhìn Nhan Nhiễm Tịch, hiển nhiên là không có.

Nhan Nhiễm Tịch nghĩ nghĩ nói: "Người đã gọi ta là nương, vậy tên của người liền để ta đặt đi, vậy kêu Dạ Bảo Bảo thế nào? Có thích hay không?"

"Thích." Dạ Bảo Bảo vui vẻ nói.

Trán Ma Tôn một trận hắc tuyến, Nhan Nhiễm Tịch cường hãn như thế sao có thể nghĩ tới một cái tên như vậy, làm cho hắn thật sự không dám khen tặng.

Nhan Nhiễm Tịch cười cười cuối cùng lâm vào trầm tư, nàng hiện tại lo lắng nhất là Dạ Thương Minh, không biết Dạ Thương Minh hiện tại thế nào, tìm không thấy mình, Dạ Thương Minh nhất định sẽ lâm bị thương chính mình, nghĩ nghĩ vẫn là không yên lòng, khởi động thân mình.

Bên cạnh Dạ Bảo Bảo thấy lập tức môn trốn đến, Nhan Nhiễm Tịch mỉm cười, có con trai hiếu thuận thật tốt.

Được Dạ Bảo Bảo nâng xuống, Nhan Nhiễm Tịch đi ra, phóng mắt nhìn lại, một mảnh hoang vu, chỉ có mấy cái vụn vặt linh tinh trong phòng ở, Nhan Nhiễm Tịch nghiêm trọng hoài nghi nơi này là nguy phòng.

Nhìn thân thể của mình, thuận tiện đánh giá nơi này một chút đoán chừng nơi này cũng không có người đến, nay vẫn là đem thân thể của chính mình dưỡng hảo rồi nói sau.

Trở lại phòng, Nhan Nhiễm Tịch phát hiện công lực chính mình giống như bị cái gì áp chế, hiện tại căn bản sử dụng không được, hơn nữa hiện tại thể năng cũng không có dư thừa năng lượng để khống chế nhân thuật, nàng bây giờ thật sự là kêu trời trời chẳng thấu, kêu đất đất chẳng hay, nhíu mi hỏi: "Ma tôn, thân thể ta sao lại thế này, vì sao sở hữu năng lượng nhưng không có cách nào vận dụng

Ma tôn giải thích nói: "Người vì Hồn Lực con độ Hồn Lực, tiêu hao quá độ, trong cơ thể khô kiệt, hiện nay người tốt nhất là cái gì cũng không nên dùng, chờ thân thể khôi phục, bất quá cũng không phải không có lợi, thân thể của người cơ năng sẽ hợp thành hai, trước kia không tốt đều đã đổi thành hoàn mỹ, như vậy thời điểm người tu luyện sẽ làm ít ăn nhiều, hơn nữa, bên cạnh người có Hồn Lực con, chẳng khác nào mang theo một cái Hồn Lực di động nồng hậu, thể chất của người sẽ không thể tưởng tượng là rất hoàn mỹ, như thế khi xuất hiện trước mắt người khác mới có hiệu quả, tính ra người cũng là nhân họa đắc phúc."

Ma tôn bộ dáng cười tủm tỉm, làm Nhan Nhiễm Tịch thực bất đắc dĩ, nhưng là như thế này có lẽ cũng rất tốt.

Mấy ngày đi qua, Nhan Nhiễm Tịch ở nơi này thật sự thoải mái, nhưng Nhan Nhiễm Tịch càng lúc càng cảm thấy cô lão thực đặc biệt, chính là Nhan Nhiễm Tịch cũng không hỏi cái gì, trước không nói với tính cách của cô lão sẽ không nói cho chính mình, hơn nữa lấy tình huống hiện tại chính mình vẫn là hảo hảo dưỡng tốt thân thể đã, nhưng nàng đã có thể đi lại bình thường, thân thể hiện tại mới khôi phục một nửa, năng lượng cái gì đều không có cách nào sử dụng.

Lại nói đến Dạ Thương Minh, vì tìm kiếm Nhan Nhiễm Tịch, đã vận dụng Minh vương phủ, quân đội, cấm Vệ Quân, ám vệ, liền ngay cả thể lực dưới thân hắn đều dùng tới, người Ám vực cũng là điên rồi nhưng chỉ âm thầm tìm kiếm, chẳng qua rất bề bộn, thân phận bọn họ không thể hấp tấp để lộ.

Được lâu nhưng thật ra đâu có, quang Minh Chính đại tìm kiếm Phiêu Miêu công tử, bọn hắc cũng bị thống nhưng bọn họ không thừa nhận sự thật thôi.

Ban đêm, Dạ Thương Minh một mình ngồi trên giường trong Tịch Uyển, ôm gối chần chừ giống một đứa nhỏ bị lạc, trong mắt đại ra, hắn biết Nhan Nhiễm Tịch không có việc gì, nhưng là nàng vì sao không đến tìm mình, là bị sự tình gì ràng buộc sao? Hay là bị thương? Mặc kệ là như thế nào hắn đều muốn nhanh một chút bay đến bên người Nhan Nhiễm Tịch.

"Tịch Nhi." Lúc này Dạ Thương Minh đã chật vật không chịu nổi, trong ánh mắt che kín tơ máu, môi cũng nứt ra rồi, râu cũng dài đi ra, tóc rối loạn, như thế nào cũng không có cách làm cho người ta đem trước mắt người này liền tưởng thành mỹ nam tử Dạ Thương Minh.

"Vương gia." Một âm thanh mềm nhẹ truyền đến.

"Tịch Nhi." Dạ Thương Minh vui sướng ngẩng đầu, nhưng khi nhìn thấy đối phương trong nháy mắt lại trở nên lạnh như băng, vô tình hỏi: "Ai cho người vào, mau rút đi."

Chương 91: Chương 79.3

Người tới lùi lại cước bộ, hai mắt hàm chứa lệ, ủy khuất nói: "Vương gia, vương phi tỷ tỷ có lẽ đã đi rồi, người thành cái dạng này, thân thể như thế nào chịu nổi."

"Cút." Dạ Thương Minh tức giận nói, vung tay lên, đem nữ tử đánh bay.

Nữ tử ới ra một búng máu, chật vật đứng lên, đối với Dạ Thương Minh nói: "Vương gia, người còn có nhớ Năm Dao hay không? Chẳng lẽ có vương phi tỷ tỷ, Vương gia sẽ không nhìn những người khác sao? Như vậy có một ngày vương phi tỷ tỷ sẽ trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, tựa như hiện tại cho dù tìm được vương phi tỷ tỷ về, vương phi tỷ tỷ vẫn sẽ gặp loại tình huống này."

Dạ Thương Minh ngăn ra, con người không lường được, nhìn không ra một tia cảm xúc, lạnh lùng nói: "Người muốn nói cái gì?"

Lúc Nhan Nhiễm Tịch thiết kế giết chết tiểu thiếp trong Minh vương phủ nàng là sủng phi may mắn còn tồn tại thân phận không rõ, nếu không phải Nhan Nhiễm Tịch công đạo quá muốn lưu người sống, một chương kia của Dạ Thương Minh, nữ tử tuyệt đối trở về tây thiên.

Năm Dao nhìn Dạ Thương Minh, nói: "Vương gia, Năm Dao là thật tâm thích người, cho nên Năm Dao hy vọng Vương gia có thể hạnh phúc, cho dù là bất hòa khi cùng một chỗ với Năm Dao cũng không sao cả, chỉ cần Vương gia vui vẻ." Năm Dao gian nan đem mấy câu nói đó nói ra.

Chính là Dạ Thương Minh căn bản không có tâm tư nghe loạn thất bát tao gì đó, nhưng là cũng không có biểu hiện ra ngoài, tiếp tục nghe.

Năm Dao tiếp tục nói: "Cho nên vì vương phi tỷ tỷ an toàn, Năm Dao nguyện ý vì vương phi tỷ tỷ làm vật thể thân, thời điểm có người Vương gia có thể làm bộ yêu ta, làm cho bọn họ đem đầu mâu nhắm ngay ta, thời điểm không có ai Vương gia cùng vương phi tỷ tỷ tương thân tương ái, như vậy vương phi tỷ tỷ cũng liền an toàn."

Dạ Thương Minh thật sâu nhìn mắt Năm Dao, lạnh lùng hỏi: "Người vì sao muốn làm như vậy?"

Năm Dao mắt đỏ hồng: "Ta chỉ muốn vì Vương gia phân ưu, không nghĩ lại nhìn gặp Vương gia vì an nguy vương phi tỷ tỷ mà ngày đêm lo lắng."

"Người đi về trước, bản vương hội lo lắng." Dạ Thương Minh xoay người, khoát tay nói.

Năm Dao nhìn Dạ Thương Minh liếc mắt một cái, ly khai.

Phía sau đã không có thanh âm, Dạ Thương Minh xoay người lại, lộ ra một ánh mắt thị huyết, trầm trầm nói: "Rất cực muốn hành động sao?"

Nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, trong mắt mang theo đau thương: "Tịch Nhi, vồng nhanh thu, người như thế nào còn không trở lại?"

Hôm sau, Nhan Nhiễm Tịch mang theo Dạ Bảo Bảo đi ra ngoài, muốn nhìn một chút xem bên ngoài đã thành cái dạng gì, mấy ngày nay cô lão toàn là đi sớm về trễ, đồ ăn cho bọn họ đều là đồ dự trữ, cho nên cho dù ở cùng nhưng bọn họ cũng gặp mặt không được vài lần.

Dịch thượng dung, nguyên lai biến thành bộ dáng Minh vương phi.

Đi đến một con đường nhỏ, Nhan Nhiễm Tịch có một loại cảm giác hoảng hốt, mặc kệ là kiếp trước hay kiếp này nàng cho tới bây giờ đều không có nghĩ tới chính mình sẽ có một ngày đi ở địa phương như vậy, có một loại điềm tĩnh, thuần phác, hương vị vẫn đục bùn đất nặng cơ hồ ở ảo tưởng, nếu có một ngày nàng cùng Dạ Thương Minh rời khỏi giang hồ, đi vào một địa phương như vậy, không hoa lệ nhưng phòng ở sạch sẽ, nàng ở nhà nấu cơm, hẳn đi ra ngoài làm ruộng, sinh một đồng lớn đứa nhỏ, một nhà hoà thuận vui vẻ, hai người tương cứu trong lúc hoạn nạn, chấp từ tay cùng từ giai lão, cùng đợi mặt trời mọc trên bờ biển, cùng thưởng thức bờ biển lúc mặt trời lặn, nhìn hoàng hôn, mặt trời chiều ngã về tây, hoa nở hoa tàn mỗi ngày...

Không tự giác giờ lên một nụ cười xinh đẹp, cũng chính là một cái tươi cười này xa xa có một đôi con người đen đang nhìn, mà nàng cũng không tự biết.

Mang theo Dạ Bảo Bảo đi vào trấn nhỏ lân cận, thuận tiện mua một vài thứ trở về, từ lúc Dạ Bảo Bảo sinh ra, đến bây giờ ăn vẫn là cá, nghĩ lại hiện giờ bản thân không có tiền, cho dù trong không gian của chính mình có vô số tài bảo, nhưng là hiện tại nàng căn bản là lấy không được, thật sự là làm cho người ta tức giận.

Chính là thời điểm không biết nên làm cái gì liền thấy phía trước có một nữ nhân đang đi đến đây, xem ra hình như là phụ nhân, trộm, không, là mướn, Nhan Nhiễm Tịch ở trong lòng âm thầm sửa lại ý nghĩ, không nói đúng hơn là sửa lại cách dùng từ, nghĩ lại nàng đường đường Minh vương phi, Ám vực ám đế, nay nhưng lại rơi vào thế cục như vậy, thật không có cách nào, hướng tới chỗ phụ nhân qua đi, thân mình nhẹ nhàng va chạm, nói: "Thực xin lỗi, ta không phải cố ý."

phụ nhân nguyên bản tức giận, lại nhìn gặp Nhan Nhiễm Tịch nháy mắt nở nụ cười, nói: "Không có việc gì, xem cô nương bộ dáng không phải người địa

phương đi?" Ánh mắt phiêu liếc mắt Dạ Bảo Bảo một cái.

"Đúng vậy, thời điểm ta cùng tướng công ra ngoài gặp cường đạo nên lạc đường." Nhan Nhiễm Tịch vô căn cứ nói, còn là một bộ đáng thương tâm, diễn viên như nàng thật đúng là làm cho quốc gia tổn thất

"Như vậy a, muội muội thật sự là đáng thương, nếu không ngươi đi đến nhà của ta ở vài ngày ta giúp ngươi tìm tướng công ngươi thử xem, dù sao ngươi như vậy một người đơn bạc cũng không có người dựa vào nếu gặp người xấu làm sao bây giờ?" Phụ nhân khuyên nhủ.

Nhan Nhiễm Tịch trong lòng cười lạnh, hiện tại liền biến thành muội muội, thật không ngờ chính mình đi trộm tiền cũng sẽ gặp chuyện như vậy, còn nói sợ chính mình gặp người xấu, nàng xem bọn họ liền rất giống người xấu, lập tức cự tuyệt nói: "Không cần vẫn là không cần phiền toái."

"Làm sao có thể là phiền toái, muội muội đây là ghét bỏ tỷ tỷ? Vẫn là không tin tỷ tỷ?" Phụ nhân giữ chặt Nhan Nhiễm Tịch nói.

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sủng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Chương 79.4

Nhan Nhiễm Tịch nghĩ dù sao hiện tại cũng không có chuyện gì, không bằng trước đi xem, vạn nhất có cơ hội có thể cấp Dạ Thương Minh đưa cái tín vật cũng tốt, vì thế liền đáp ứng.

Nguyên bản Nhan Nhiễm Tịch nghĩ đến ở trong này nhiều nhất cũng chỉ có chút tiền hơn người ta, nhưng là vừa nhìn thấy nơi này, Nhan Nhiễm Tịch ngây ngẩn cả người, như thế nào cũng thật không ngờ một cái địa phương nhỏ như vậy cư nhiên có một phủ đệ lớn như vậy, nàng nhìn ra được nơi này tuyệt đối không phải kẻ có tiền bình thường, xem ra lần này thực có thể sẽ biết tin tức của Dạ Thương Minh, quả nhiên thời đại tin tức không phát đạt chính là không có phương tiện, nếu ở hiện đại, một cuộc điện thoại, chuyện gì đều cũng biết.

Theo phụ nhân đi vào, phụ nhân an bài nàng ở một chỗ biệt viện, Nhan Nhiễm Tịch nhìn phụ nhân rời đi, lòng mi khinh chơn, nàng đột nhiên không biết này phụ nhân đem nàng tới đây là vì cái gì?

Dạ Bảo Bảo nhìn bóng dáng phụ nhân rời đi, dật dật ống tay áo Nhan Nhiễm Tịch, Nhan Nhiễm Tịch cúi đầu, Dạ Bảo Bảo nói: "Nương, cục cưng chán ghét cái nữ nhân kia."

Nhan Nhiễm Tịch cười sờ sờ đầu Dạ Bảo Bảo: "Anh hùng chứng kiến lược đồng, nương cũng thực chán ghét."

"Kia nương chúng ta khi nào thì rời đi nơi này, cục cưng không thích nơi này." Dạ Bảo Bảo thanh âm non nớt mang theo chán ghét.

Hồn Lực thuần khiết, đối ngoại giới cũng thực miễn cảm, cảm giác lại rất mạnh, Nhan Nhiễm Tịch biết, kiên nhẫn nói: "Chờ nương làm tốt sự tình chúng ta liền rời đi."

Dạ Bảo Bảo nghe lời gật gật đầu.

Đến buổi tối, nguyên bản Nhan Nhiễm Tịch tắm rửa xong rồi, nghe được hạ nhân bẩm báo nói là Nhị phu nhân vì nàng đón gió, làm cho nàng chuẩn bị một chút đi tiền thính.

Nghe đến đó Nhan Nhiễm Tịch có chút khó hiểu theo lý thuyết nàng chính là một cái người xa lạ, giống như không cần phải làm việc này, nàng cũng không có nghĩ nhiều, tuy nói hiện tại nàng rất yếu, nhưng nếu vì vậy xem thường nàng liền mười phần sai.

Mang theo Dạ Bảo Bảo hai người tới tiền thính, lúc này tiền thính đã ngồi đầy người, rất náo nhiệt.

Nhìn thấy hai người, cái phụ nhân nhiệt tình đi lên đón: "Muội muội ngươi rốt cục đến đây, chúng ta chờ ngươi rất lâu, lại đây giới thiệu cho ngươi một chút."

Nhan Nhiễm Tịch không dấu vết tránh phụ nhân đụng vào, dẫn Dạ Bảo Bảo cùng phụ nhân đi đến, đi vào liền thấy vài cái nữ nhân đẹp đẽ quý giá lộng lẫy trước mặt

Phụ nhân quay về phía cao đường nhìn lão thái thái nói: "Nương, vị này chính là cô nương ta nói kia."

Sau đó đối với Nhan Nhiễm Tịch nói: "Vị này là dư phu lão thái thái của chúng ta."

Nhan Nhiễm Tịch nhìn lại, là một lão phu nhân ước chừng năm sáu mươi tuổi, lão phu nhân cả người phục trang đẹp đẽ, một thân ngạo khí, một chút cũng không có đem Nhan Nhiễm Tịch để vào mắt, gật gật đầu.

Sau đó phụ nhân chỉ vào một nữ nhân ước chừng hơn bốn mươi tuổi, nữ nhân bộ dáng trang trọng, chính là trong mắt khinh thường làm Nhan Nhiễm

Tịch thực khó chịu, giới thiệu nói: "Đại phòng đại phu nhân, là đại tẩu của chúng ta, Trần thị."

"Đây nữ nhi của đại tẩu, Dư Lâm." Nhan Nhiễm Tịch nhìn lại, một tiểu cô nương thanh tú, thoát nhìn cũng cùng tuổi nàng không sai biệt lắm.

"Ta là lão Nhị phòng Lâm thị, lão Tam không có thiếp thất, lão Tứ còn nhỏ cũng chưa có cưới, còn có mấy tiểu bối, bọn họ đều cùng đại ca bọn họ đi bờ biển, hẳn là một hồi sẽ trở lại, hôm nay kêu muội từ lại đây, một là vì cấp muội từ đón gió, hai là vì có chuyện muốn nhờ muội từ, hy vọng muội từ có thể giúp đỡ."

'Đến đây' Nhan Nhiễm Tịch chỉ biết, từ xưa đến nay yên vô hảo yến, đạo lý này nàng vẫn hiểu được, cười nói: "Ta chỉ là một giới phụ nhân, làm sao có thể giúp được Lâm phu nhân."

Mỉm cười nói cự tuyệt, làm mọi người ở đây thay đổi thần sắc, Nhan Nhiễm Tịch trong lòng cười lạnh.

Lâm thị mặt lộ vẻ xấu hổ, cười nói: "Muội từ, chuyện này ngươi thật sự có thể giúp đỡ, chính là muốn ủy khuất muội từ một chút."

Nhan Nhiễm Tịch cười nói: "Ta cái gì cũng tốt, chính là không thích ủy khuất chính mình, cho nên ta chỉ sợ giúp không được gì."

'Ba' một tiếng chụp lấy cái bàn, chỉ nghe thấy lão phu nhân tức giận nói: "Ngươi thật sự là người vong ân phụ nghĩa, giúp cái việc nhỏ cũng không chịu."

Nhan Nhiễm Tịch cười hỏi: "Xin hỏi lão phu nhân, các ngươi đối ta có ân cái gì, ta lại phụ các ngươi cái gì?"

Mọi người ngẩn ra, Lâm thị giải thích: "Muội từ, vừa mới chúng ta phải ra rất nhiều người, hao phí lượng lớn nhân lực vật lực vì ngươi tìm phu quân, chẳng lẽ chúng ta vừa mới biết được tin tức nói là phu quân của ngươi đã chết, vốn chúng ta không nghĩ nhanh như vậy nói cho ngươi, sợ ngươi thương tâm, nhưng là nay chúng ta cũng chỉ có thể nói ra sự thật."

Nhan Nhiễm Tịch nhú mày, nhìn về mặt bi thống của Lâm thị, nàng thật hoài nghi có hay không phu quân của nàng đã chết, không nói gì, tiếp tục chờ đợi Lâm thị nói tiếp.

Quả nhiên: "Chúng ta cũng biết muội từ hiện tại nhất định rất khó tin, nhưng là muội có muốn tương lai chính mình mà suy nghĩ, hiện tại muội một người mang theo một đứa nhỏ không nơi nương tựa, như thế nào sống, cho nên ta nghĩ vì muội sắp xếp một cái hôn sự, tuy rằng là làm tiểu thiếp, nhưng là muội từ về sau cũng liền áo cơm không lo, tổng so với hiện tại tốt hơn."

Nhan Nhiễm Tịch như thế nào cũng thật không ngờ bọn họ đánh chủ ý này, nghĩ đến chính mình hiện tại muốn tương mạo không có tương mạo muốn trong sạch không trong sạch, còn mang theo con riêng, bọn họ như thế nào sẽ coi trọng chính mình?

Tuy rằng thực khó hiểu, nhưng vẫn cự tuyệt nói: "Không cần, cho dù như thế ta cũng sống được, không nhọc Lâm phu nhân lo lắng."

Mọi người sắc mặt trở nên khó coi, bọn họ ở trong này tác uy tác phúc mặc kệ người nào cũng phải đều phải xem sắc mặt bọn họ làm việc, làm sao có người rõ ràng cự tuyệt như vậy. Trước không nói Dư gia bọn họ, gia nghiệp to lớn, chỉ nói riêng nhà lão Tam kia ở Tây Tàn quốc, quốc đô đều có danh nhân, ngay cả hoàng gia mọi người cũng đã thấy qua, nhưng là hiện tại cư nhiên lại bị từ chối thẳng thừng như vậy.

"Làm càn." nữ nhân trung niên đứng cạnh lão phu nhân, thoát nhìn hẳn là người hầu cận thân của lão phu nhân cả giận quát: "Lão phu nhân hỏi ý kiến của ngươi chính là phúc khí của ngươi, ngươi nghĩ chính mình là loại người nào cư nhiên dám cự tuyệt, ngươi có mấy cái mệnh?"

Nhan Nhiễm Tịch khinh thường mấy người liếc mắt một cái, nếu không bởi vì nàng không muốn Tiểu Kim dễ dàng xuất hiện, nàng hiện tại liền làm cho phủ đệ này của bọn họ biến mất, neho lại ánh mắt nàng nói: "Mạng của ta chỉ có một cái, chẳng qua nó vẫn đều do ta chính mình nắm giữ, cho nên các ngươi còn không có tư cách động tới nó."

Khi nói chuyện, một thân khí phách toát ra không hề, làm ở đây sững sờ.

Dạ Bảo Bảo cũng loáng thoáng cảm nhận được, bọn họ muốn bắt nạt liền tức giận nói: "Các ngươi những người này, không được bắt nạt nương của ta, bằng không ta đem các ngươi đều ăn."

Đối với Dạ Bảo Bảo Nhan Nhiễm Tịch cười, mặc kệ nói như thế nào Hồn Lực con vẫn là mang theo khí chất cao quý và cuồng ngạo, tuy rằng hiện tại là tiểu hài tử nhưng là hẳn tuyệt đối có năng lực giết những người đó, chính là không biết vận dụng như thế nào năng lực của mình thôi.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, hiện tại bị một tiểu hài tử giáo huấn không còn mặt mũi nhưng bọn họ cũng không muốn thừa nhận đứa nhỏ kia rất khí phách, lão phu nhân trang nghiêm nói: "Cô nương, chúng ta cũng là hảo tâm giúp ngươi, ngươi đã không cảm kích như vậy chúng ta cũng không cần cố kỵ suy nghĩ của ngươi, ngươi tới."

chúng hạ nhân tiến vào, lão phu nhân nghiêm túc nói: "Đem bọn họ tiến sái phòng để Lưu lão gia dạy bảo, khi nào tốt thì đưa bọn họ thả ra ngoài."

Hạ nhân nghe xong lời lão phu nhân, không dám chậm trễ đi lên, Nhan Nhiễm Tịch gầm lên một tiếng: "Làm càn, ta xem hôm nay ai dám đụng đến bọn ta."

Nàng Nhan Nhiễm Tịch khi nào thì phải chịu như vậy, mặc kệ là ai, người nào đắc tội nàng sẽ có kết cục không tốt.

Hạ nhân bị khí thế của Nhan Nhiễm Tịch dọa sợ, trong lúc nhất thời cũng không biết nói nên làm thế nào cho phải.

Chương 93: Chương 80.1: Tây Tàn gọn sóng

Chúng hạ nhân bị khí thế trên người Nhan Nhiễm Tịch dọa sợ, trong khoảng thời gian ngắn cũng không dám lộn xộn.

Thời điểm thật sự không được nằng sẽ để Tiểu Kim ra tay, mặc kệ thế nào nằng cũng không là người chịu thiệt.

không khí khẩn trương kịch liệt, Nhan Nhiễm Tịch vẫn một bộ dáng tùy ý, Dạ Bảo Bảo là một bộ dáng mê mang, tổng thể mà nói không có một tia khẩn trương, trái lại đôi phương, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm hai mẹ con bọn họ, tay không tự giác nắm lại, tìm đập thỉnh thoảng, bọn họ không hiểu, trước mặt họ rõ ràng chính là hai người tay trái gà không chặt nhưng bọn họ cảm thấy chỉ cần mình tiến lên một bước, không khí liền loảng một chút, cuối cùng trở nên hít thở không thông, không khí như vậy bọn họ vô lực thừa nhận.

Thấy tình huống như vậy, lão phu nhân nhíu mày, nằng cũng là người sống hơn nửa đời người, tự nhiên sẽ hiểu Nhan Nhiễm Tịch bắt phạm, nhưng nằng càng hiểu được, hiện tại nói xin lỗi trước không chỉ mất mặt mũi hơn nữa cũng đã muộn chậm, cho nên hiện tại việc duy nhất có thể làm chính là hủy diệt.

Nghĩ đến đây, thanh âm trở nên âm lệ: "Còn thất thần làm cái gì, theo ta lên."

Bọn hạ nhân người xem ta, ta xem người, do do dự dự, cuối cùng vọt lên, ánh mắt Nhan Nhiễm Tịch nheo lại, khóe miệng câu ra một cái tươi cười nguy hiểm tay trái chậm rãi nâng lên...

"Làm cái gì vậy?" Một giọng nói nam nhân lãnh liệt vang lên.

Mọi người ngừng lại, Nhan Nhiễm Tịch cũng đưa tay chậm rãi buông, nhìn vào một đám người.

Thấy người tới mọi người thờ dài nhẹ nhõm một hơi, Lâm thị đi qua, cười hỏi: "Như thế nào nhanh như vậy đã trở lại?"

Không để ý đến Lâm thị, liền hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?" đưa mắt nhìn lại, một nữ nhân cùng một cái tiểu hài tử, nhưng chính là nữ nhân cùng tiểu hài tử này, làm nam nhân lúc này lên tiếng ngăn cản ngăn cả người, trong bộ dáng kinh ngạc mang theo kích động, làm cho mọi người khó hiểu.

Chỉ có chính hấn trong lòng hiểu được, chuyện tình Nhan Nhiễm Tịch mất tích, toàn bộ Ám vực cùng các sản nghiệp mang danh nghĩa tổ chức của Nhan Nhiễm Tịch đều đã biết, mọi người đang điên cuồng mà tìm kiếm, nguyên bản hấn cũng là điên cuồng tìm kiếm, nếu không phải vì khắp nơi bọn họ đều đã tìm kiếm, hấn cũng sẽ không mang theo tâm lý may mắn đáp ứng yêu cầu trở về của những người này, hấn tuy rằng biết địa phương nhỏ như vậy chủ tử của hấn hấn là sẽ không ở, nhưng là hấn vẫn trở lại, để ngừa vạn nhất, một hồi đến, hấn liền mang theo người tới bờ biển, bởi vì hấn nghe nói chủ tử là ở trong hồ xảy ra chuyện nhưng vẫn mang theo thất vọng mà về, nay một người nguyên bản biến mất lâu ngày như vậy đột nhiên xuất hiện, hấn như thế nào có thể không kích động?

Nhan Nhiễm Tịch trêu tức cười cười, nằng như thế nào cũng thật không ngờ lại ở chỗ này gặp người một nhà, nói: "Có thể phát sinh chuyện gì? Người nhà ngươi muốn đem ta cấp nhốt, thuận tiện bán."

người quen chính là 'mê' quản sự già ở Tây Tàn quốc Dư Huyền, thật đúng là không ngờ hấn lại ở chỗ này, như thế này có một số việc làm cũng thuận tiện.

"Nói bậy." Lão phu nhân nhíu mày trách cứ nói.

"Câm miệng." Người nọ tức giận nói.

Dư Huyền nói một câu, không ai ở đây dám nói, bọn họ cũng đều biết Dư Huyền ở quốc đô là người sống kiêu ngạo ngay cả hoàng gia cũng phải nể mặt, mà bọn họ Dư gia sở dĩ hiện tại có tài lực, cũng là Dư Huyền mang đến, nên toàn bộ Dư gia chủ nhân chân chính kỳ thật là Dư Huyền, chỉ là bọn họ không biết sản nghiệp hiện tại trên danh nghĩa của Dư Huyền đều là của người đứng trước mặt bọn họ Nhan Nhiễm Tịch.

Mà lúc này Dư Huyền trong lòng cũng là nhìn người trước mắt, thủ đoạn của nằng hấn biết rõ, tuy rằng đối với nhà này hấn không có cảm tình, nên nếu có giết vài người hấn cũng không có nhiều cảm xúc, nhưng là hiện tại mấu chốt nhất là chính mình cũng ở trong này, hấn như thế nào cũng thật không ngờ, chủ tử sẽ đến đến địa phương xa xôi như vậy, lại còn cố tình bị vài cái gọi là người nhà gọi tới mà gặp mặt chủ tử ở đây, không phải cố tình làm khó hấn sao.

Lúc này hấn cũng không biết Nhan Nhiễm Tịch đã không còn công lực, nếu hấn biết, chỉ sợ hiện tại cũng không có trấn định như vậy.

Lặng lặng nhìn Nhan Nhiễm Tịch, cũng không biết nên mở miệng như thế nào.

Nhan Nhiễm Tịch bật cười: "Vị công tử này, người không biết là người nhà của người làm vậy thực quá đáng sao?"

Nghe thấy xung hô của Nhan Nhiễm Tịch, biết Nhan Nhiễm Tịch không nghĩ bại lộ thân phận, trong giọng nói mang theo cung kính: "Cô nương nói rất đúng." Sau đó chuyển hướng nhìn mọi người, đối với lão phu nhân cũng không có đối tượng bồi cung kính, ở trong mắt hần chỉ có Nhan Nhiễm Tịch, lớn tiếng chất vấn nói: "Ta không ở trong này mấy năm nay các người liền như thế này làm xằng làm bậy?"

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 94: Chương 80.2

Nghe thấy thanh âm Dư Huyền, mọi người bỗng rùng mình, nhiều năm như vậy, cho dù là đại quan nghe xong thanh âm Dư Huyền đều nhận không được mà cảm thấy sợ hãi, càng không nói đến bọn họ.

Lão phu nhân tâm cả kinh, giải thích: “Huyền Nhi, người không được nghe nàng nói hươu nói vượn, chúng ta...”

"Câm miệng, nếu các người còn muốn giữ lại lưỡi thì im hết đi cho ta, nếu ta còn nghe thấy một câu nói xấu nàng, các người vốn biết thủ đoạn của ta." Dư Huyền thật sự tức giận, chính mình kính trọng chủ tử, cự nhiên lại bị cái gọi là người nhà vũ nhục như vậy, điều này làm cho hần khó xử.

Mọi người thật sự bị dọa sợ, thủ đoạn của Dư Huyền bọn họ rất rõ ràng. Dư gia bọn họ hiện tại vì sao người lớn bọn họ lại đơn bạc như vậy, chính là vì Dư Huyền từng trả thù, cuối cùng nếu không phải bởi phụ thân Dư Huyền làm sao bọn họ còn có thể sống tới bây giờ.

Chỉ vào Lâm thị hỏi: “Người nói rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Lâm thị người run run, không dám giấu diếm: “Là như vậy, ngày bé nữ nhi của Lâm thị cùng con trai của Lưu lão gia định ra hôn ước, nhưng là con trai của Lưu lão gia cự nhiên lại là kẻ ngốc, chúng ta không đành lòng cho nên muốn tìm người thay thế...”

Lâm thị đem sự tình nói ra, mà Dư Huyền mặt càng đen, chủ tử bọn họ là người cao quý như vậy mà bọn họ cự nhiên muốn nàng gả cho một kẻ ngốc, trong lòng tràn đầy áy náy, chính mình làm cho chủ tử bị ủy khuất.

Khoát tay, đối với hạ nhân nói: “Các người đều đi xuống.”

Sau đó, cẩn thận nhìn Nhan Nhiễm Tịch hỏi: “Cô nương, tính xử như thế nào?”

Mọi người sững sờ nhìn Dư Huyền, bọn họ thật không ngờ Dư Huyền lại hỏi như vậy, mặc kệ nói như thế nào họ cũng đều là thân nhân của hần a.

Nhan Nhiễm Tịch cũng nhìn ra Dư Huyền đối bọn họ không có cảm tình, chính là dù sao cũng là thân nhân, nàng cũng không muốn làm khó hần, khoát tay rất tự nhiên nói: “Việc này chính người xử lý đi, bị người nhà người ép buộc một trận như vậy, ta có chút mệt mỏi.”

Dư Huyền hiểu được Nhan Nhiễm Tịch xem như không truy cứu chuyện này, mang theo Nhan Nhiễm Tịch đi vào phòng bên cạnh, tự mình để ý.

Nhìn ba người rời đi, mọi người ngậm ngẫn cả người, nhất thời không biết làm thế nào cho phải, nghĩ đến bộ dáng Nhan Nhiễm Tịch vừa rồi, mọi người nhủ mi, cho dù là Dư gia bọn họ không đứng, nàng cũng không nên đối Dư Huyền nói như vậy, giống như đối với hạ nhân.

Kỳ thật bọn họ đối với Dư Huyền là thực cảm kích, lúc trước nương của Dư Huyền bị hại chết, trừ bỏ lão gia, bọn họ đều có phần, nhưng là Dư Huyền không có động bọn họ, cho nên trong lòng bọn họ đối với Dư Huyền đều là áy náy.

Đi vào trong phòng, Dư Huyền không còn trấn định, kích động nói: “Chủ tử, người như thế nào lại ở chỗ này, như thế nào lại không nói cho chúng ta biết, làm chúng ta lo lắng muốn chết, Minh vương thiếu chút nữa điên rồi” Chúng ta cũng thiếu chút nữa điên rồi nhưng chính là hần không có nói gì.

Toàn bộ Ám vực đều biết Minh vương biết thân phận Nhan Nhiễm Tịch.

Nhan Nhiễm Tịch tùy ý ngồi ở trước giường, nhìn Dạ Bảo Bảo Thự ngoan ngoãn ngồi ở ghế, thần nhiên nói: “Công lực của ta hoàn toàn biến mất, hiện tại giống như người bình thường, muốn khôi phục cũng muốn mất một đoạn thời gian, cho nên không có cách nào liên lạc các người.”

“Cái gì? Công lực hoàn toàn biến mất? Tại sao có thể như vậy? Là ai làm?” Dư Huyền tràn đầy khiếp sợ, công lực của Nhan Nhiễm Tịch hần biết rõ sâu không lường được, trên thế giới không có mấy ai có thể cùng nàng đối kháng, đương nhiên hần không biết kỳ thật trừ bỏ nhân loại còn có tam tộc.

Nhan Nhiễm Tịch nhìn Dạ Bảo Bảo lộ ra bộ dáng áy náy, nhủ mi nói: “Là ta chính mình làm, lần này công lực hoàn toàn biến mất đối với ta lại có thể xem như là tốt, trước không nói chuyện này, người hiện thông tri bọn họ là ta không có chuyện gì, làm cho bọn họ đem mọi thứ khôi phục nguyên dạng, còn có nói cho Dạ Thương Minh ta muốn ở Tây Tàn quốc lưu lại ít ngày, bảo hần tới đây đón ta.”

Nhan Nhiễm Tịch nhưng là đối với Dạ Thương Minh chưa bao giờ bài xích. Mấy ngày nay, không có Dạ Thương Minh, nàng nhưng là khó chịu đến đòi mạng.

Chương 95: Chương 80.3

Dur Huyền không dám trì hoãn, lập tức ly khai.

Dạ đi vô nói.

Dur Huyền đi ra ngoài suốt một đêm, lần này tìm kiếm Nhan Nhiễm Tịch đã điều động toàn bộ nhân lực, sau đó lại cấp Minh vương thư tín, thông báo đã tìm ra Nhan Nhiễm Tịch.

Trở lại Dur gia, vừa vặn thấy Nhan Nhiễm Tịch ngồi ở trên bàn cơm chính vị, ngồi ở bên cạnh là một tiểu nam hài mập mạp, trong lòng nổi lên nghi vấn, nhưng biết hiện tại cũng không phải thời điểm hỏi.

Quét mắt nhìn những người Dur gia ở bên cạnh, biết chút nữa sẽ là một hồi cãi nhau, chính là cùng chủ tử đầu, quả thực bọn họ không biết lượng sức.

Ngồi ở phía dưới Nhan Nhiễm Tịch, đối với Dur gia thân nhiên nói: "Các người không ăn cơm?"

Nghe xong lời Dur Huyền, mọi người đều ngồi xuống, Nhan Nhiễm Tịch thân nhiên quét mắt nhìn bọn họ.

Hiện tại vừa thấy, huynh đệ của Dur Huyền cũng không đến nỗi nào, lão đại khuôn mặt chất phác chữ điền, vừa nhìn biết là người không có tâm cơ, lão nhị lộ ra một phần lạnh lợi, cũng có một chút thông minh, nhìn bề ngoài hơn bốn mươi tuổi, nhưng so với những huynh đệ còn lại có vẻ trầm ổn nội liễm.

Nhìn hai nam hài ngồi cuối cùng có bộ dáng bảy tám tuổi, một người nhìn tựa hồ ngu ngốc, một người nhìn thật thông minh, hai trạng thái trái ngược nhau.

Xem ra Dur gia trừ bỏ nữ nhân, nam nhân cũng có điểm nổi trội.

Đồ ăn mang lên, Dur Huyền không hề động những người khác nào dám động.

Nhan Nhiễm Tịch không để ý đến mọi người, nhìn Dạ Bảo Bảo hai mắt tỏa ánh sáng nhìn chăm chăm đồ ăn, bật cười nói: "Con đói bụng?"

Dur Huyền lão đảo một cái, thiếu chút nữa ở trên ghế ngã xuống, hắn vừa mới nghe được cái gì? Con? Chủ tử của hắn làm sao có con lớn như vậy?

"Nhi, con?"

"Không thể sao?" Nhan Nhiễm Tịch tùy ý nói một câu, nhưng Dur Huyền lại cảm nhận được lãnh ý.

Vội gật đầu: "Có thể, có thể."

Nhìn hai người nói chuyện, những người khác vẻ mặt nghi hoặc, Dur Huyền chán ghét nữ nhân nhưng lại cùng người này nói chuyện, chắc hẳn người này phải có thân phận.

Dạ Bảo Bảo nhìn Nhan Nhiễm Tịch, nắm ống tay áo, chỉ vào một mâm thịt nướng xa xa nói: "Nương, cục cưng muốn ăn cái kia."

Nhan Nhiễm Tịch nhìn thịt nướng, đối với Dur Huyền nói: "Đem cái kia bùng lại đây cho ta."

Dur Huyền không có cảm giác gì, hai đứa cháu sùng bái Dur Huyền nghĩ hắn sẽ không làm, nhất là đứa có vẻ thông minh, lập tức đem thịt nướng bùng lên, hắn hôm qua có thể nhìn ra tam thức lợi hại bị nữ nhân này chỉ huy, trong lòng đã sớm khó chịu, lớn tiếng nói: "Người cho là người là ai a, cứ nhiên dám ra lệnh cho tam thức của ta, có biết tam thức ta là ai hay không?"

Dur Huyền nơi đó còn chưa kịp nói chuyện, Dạ Bảo Bảo đã lên tiếng, cứ nhiên dám nói nương hắn như vậy: "Người dám nói nương ta như vậy, ta liền ăn người, ai cũng không cho bắt nạt nương ta."

Dạ Bảo Bảo tuy rằng nói lời thật khó nghe, nhưng khí thế trên người cũng làm cho người ta phải sợ.

Tiểu nam hài theo bản năng lui lại, sau đó thực dừng cảm thưng mắt nhìn: "Người có biết hay không nơi này là nhà của ta, người làm như vậy thực không có giáo dưỡng, còn dám phản bác, một hồi Tam thức ta kêu hoàng đế tới bắt người, đem người tiến vào trong hắc phòng, hù chết người."

Dạ Bảo Bảo bị dọa, nhìn Nhan Nhiễm Tịch, nhọc nhọc hỏi: "Nương, bọn họ thật sự muốn đem ta vào trong hắc phòng? Cục cưng không cần đi, cục cưng muốn nương."

Dur Huyền nhìn Nhan Nhiễm Tịch bộ dáng đau lòng, trách mắng: "Dur thiên, ngươi..."

"Quên đi." Nhan Nhiễm Tịch chặn lại nói, ôm Dạ Bảo Bảo, nhìn về phía nam hải kêu Dur Thiên: "hù dọa cũng thì thế nào, thực lực nói lên hết thảy."

Nhan Nhiễm Tịch, những người khác ngồi bên cạnh đều ngẩng đầu lên nhìn Nhan Nhiễm Tịch, chạm đến ánh mắt nàng tựa tiểu phi tiểu, nhẹ nhàng thoáng nhìn, dời ánh mắt, giống như căn bản là không có xem nàng bình thường.

Nhan Nhiễm Tịch trong lòng thích, cũng có ý tưởng, đối với Dur Huyền hỏi: "Bọn họ tên là gì?"

Dur Huyền theo ánh mắt Nhan Nhiễm Tịch nhìn lại, giải thích nói: "tứ đệ, Dur Hạo, tiểu chất tử Dur thiên, Dur Sinh."

Nhan Nhiễm Tịch gật đầu, thần nhiên nói: "Chúng ta ngày mai liền rời đi, mang theo bọn họ." Sau đó đối với ba người nói: "Đương nhiên các ngươi có quyền cự tuyệt, nhưng các ngươi sẽ bỏ qua cơ hội đứng ở trên cao."

Một bữa cơm, trừ bỏ Nhan Nhiễm Tịch cùng Dạ Bảo Bảo, Dur gia người một nhà đều không có ăn được, suy nghĩ thân phận của Nhan Nhiễm Tịch, nhưng lại không dám hỏi nhiều.

Thẳng đến khi Nhan Nhiễm Tịch mang theo Dạ Bảo Bảo rời đi.

Mọi người đem ánh mắt nhìn về phía Dur Huyền, Dur Huyền cũng không biết ý tứ của Nhan Nhiễm Tịch, nhưng là hẳn là sẽ không thương tổn bọn họ.

Đối với mọi người nói: "nàng là chủ tử của ta, chính là nếu có người tiết lộ thân phận của nàng, ta sẽ huyết tẩy Dur gia, đương nhiên ta cũng sẽ không sống một mình." Sau đó xoay người nhìn về phía ba người Nhan Nhiễm Tịch khâm điểm thần nhiên nói: "Chủ tử cho các ngươi lựa chọn, cho nên nếu không tuyệt đối trung thành đừng đáp ứng, bởi vì phản bội hậu quả các ngươi không thể gánh vác, chủ tử thủ đoạn ta rất rõ ràng, chọc nàng, ngươi tiến vào kia tuyệt đối là nhân gian địa ngục, đương nhiên chỉ cần ngươi trung thành, cái ngươi được chính là quyền lực, cho nên các ngươi không cần lo lắng, nhất định phải quyết định rõ ràng."

Nói xong ly khai, hẳn cũng muốn chuẩn bị.

Ban đêm, chờ Dạ Bảo Bảo đi ngủ, Nhan Nhiễm Tịch lặng lẽ đứng dậy, lúc này Dur Huyền đã chờ ở bên ngoài, phía sau còn có ba người, thấy Nhan Nhiễm Tịch đi tới, Dur Huyền đi lên trước: "Chủ tử."

Nhan Nhiễm Tịch gật đầu, nhìn ba người phía sau: "Quyết định tốt lắm."

Ba người gật gật đầu.

"Đây là cơ hội cho các ngươi hi vọng các ngươi có thể trân trọng."

"Cả đời làm tùy tùng, nếu có chút tâm tư phản bội, trời giáng ngũ lôi oanh." Ba người kiên định nói.

Nhan Nhiễm Tịch thật sâu nhìn vào mắt ba người, gật đầu, đối với Dur Huyền nói: "Ngươi cùng ta đi một chỗ."

Dur Huyền gật đầu, kêu ba người trở về, chính mình đuổi kịp Nhan Nhiễm Tịch.

Nhan Nhiễm Tịch cùng Dur Huyền một đường đi vào hải thôn, nguyên bản nàng muốn đến cảm tạ sự chiếu cố của cô lão, thuận tiện nói cho hẳn biết nàng phải rời khỏi, tuy rằng chỉ ở vài ngày, nàng đã đem hẳn trở thành bằng hữu.

Chỉ là khi bọn họ đi vào thôn ở đây đã không được bình yên, mà là tràn ngập huyết tinh, hỗn độn thi thể ánh lửa một mảnh.

Nhan Nhiễm Tịch nhíu mi, đối với Dur Huyền nói: "Đi xem, còn có người sống hay không."

Dur Huyền gật đầu, lắc mình ly khai khỏi Nhan Nhiễm Tịch.

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96: Chương 80.4

Nhan Nhiễm Tịch nhìn một mảnh biển lửa, nghĩ tới mình ở đây một thời gian lâu, một cổ phần nợ nảy lên trong lòng, hoàn toàn không có chú ý tới lệ khí ở phía sau, cổ tay nắm thật chặt, kéo Nhan Nhiễm Tịch rời khỏi suy nghĩ, cũng cảm nhận được nguy hiểm, quay người lại, một mùi máu tươi nóng bỏng bốc lên, ánh vào trước mắt là cô lão đang thần nhiên tươi cười.

Dur Huyền trở về vừa vặn thấy một màn này, gặp Nhan Nhiễm Tịch không có chuyện gì, tâm vừa mới lo lắng đã bình tĩnh lại, không nói gì dư thừa, đi qua, bây giờ xung quanh là hơn hai mươi hắc y nhân, hơn nửa hắc căn bản là không phải cao thủ Âm vực, hắc quản lý sản nghiệp của âm vực, hắc không phải là đối thủ của những người này.

Ngay tại lúc Dur Huyền muốn cùng bọn họ đồng quy vu tận, một hắc y nhân từ đâu đi ra, phát tay, những hắc y nhân kia ly khai. Hắc con ngươi lạnh lẽo nhìn Nhan Nhiễm Tịch.

Ai cũng không có chú ý, hắc y nhân kia con ngươi cùng với đôi mắt hồi sáng giống nhau.

Dur Huyền đi đến phía sau Nhan Nhiễm Tịch, không có tiến lên quấy rầy, Nhan Nhiễm Tịch đỡ lấy cô lão, thân nhiên hỏi: "Vì sao?"

Thanh âm suy yếu: "Có lẽ là thế giới này không có lưu luyến đi, ngươi là ta cứu trở về, ta chết đi cũng không có gì đáng tiếc."

Nhan Nhiễm Tịch nhíu mày: "Ta sẽ không chết, thế giới này không phải ai cũng có được mạng của ta."

Cô lão bật cười: "chết, cũng không đáng sợ, đáng sợ là thế giới lạnh như băng, tiềm thức ngươi không muốn chết, nhưng có khi ngươi cũng bị người ta giết."

"Cô lão, kỳ thật ngươi thực may mắn, cũng không phải cô độc sống quãng đời còn lại, bởi vì ở cuối cùng, ngươi có ta làm bạn."

"Uh, ngươi là ánh mặt trời của ta, ta thực vui vẻ, mấy ngày nay là ngày vui vẻ nhất của ta, biết ta vì sao không hỏi tên của ngươi không?"

Nhan Nhiễm Tịch trầm mặc .

Cô lão tiếp tục nói: "Tên chỉ là một loại xưng hô, chúng ta quen biết nhau, tên của ngươi đối với ta không trọng yếu, chỉ cần trong lòng ta có ngươi."

"còn muốn ta làm gì cho ngươi?" Nhìn ra được cô lão không thể cảm cự được, nhìn hắc thống khổ như vậy nàng có lẽ nên giải thoát cho lão.

Cô lão lắc đầu, nhìn phương hướng bờ biển: "Ta thực thích biển, bởi vì biển rất lớn, gió biển có thể làm ta thanh tĩnh, như vậy ta sẽ không lạc đường .

Ta cho tới bây giờ chỉ là một người bình thường, cho tới bây giờ không ai quan tâm ta, bọn họ thương tổn ta, năm ấy ta bị lạc lý trí, giết bọn họ, nhưng lại để lại một đứa nhỏ, bởi vì đứa nhỏ kia nhìn thấy huyết tính mà không khóc, giống như ta năm đó, nay hắc đến đây, thu mạng của ta, đã kết thúc cuộc đời cô độc của ta, ngươi tốt lắm, chính là không có đến sớm gặp ta, ta chết , ngươi hãy đem ta thả xuống biển."

Nhan Nhiễm Tịch gạt đầu, trên mặt không có một tia biểu tình, cô lão mỉm cười, dần dần nhắm hai mắt lại.

Nhan Nhiễm Tịch đem cô lão đưa đến bờ biển, nhìn mặt trời mới lên, đem cô lão thả xuống, đối với biển thân nhiên nói: "mong ngươi có thể bình an."

Xoay người rời đi, Dur Huyền tâm tình trầm trọng đi theo phía sau Nhan Nhiễm Tịch, hắc biết mỗi người đều có một chuyện xưa không nói ra, cho nên hắc không hỏi, nhưng hắc cũng hiểu được bọn họ giống nhau?

Hắc cũng từng bị lạc lối như vậy, chính là hắc so với hắc muốn may mắn, bởi vì hắc có thể gặp được Nhan Nhiễm Tịch, đó là mặt trời của hắc.

Một đêm không ngủ, trở lại Dur gia trời đã sáng, mang theo mọi người ly khai.

Đầu nhìn phía hải thôn, tay trái xoa ngực: cô lão, ngươi cũng trong lòng ta.

Chạy mấy ngày mới đến, bốn người Dur Huyền tách Nhan Nhiễm Tịch ra rồi đi tới “mê”, nàng hiện tại đi theo Dur Huyền khẳng định sẽ gặp rất nhiều chuyện phiền toái.

Mang theo Dạ Bảo Bảo tìm một cái trà lâu ngồi xuống.

"Tiên hoàng băng hà , thái tử kế vị, Dực vương phụ tá, hoàng gia xảy ra thật nhiều chuyện."

"Đúng vậy, chỉ cần là người có tiền đều gặp nhiều chuyện, đều là phiền toái như vậy."

"Đúng vậy, từ khi Kiều gia bị kiều Chí Hiền đoạt được, nguyên bản Kiều Phi có thể chạy đi, kiều công tử lại trở lại."

"A, đều chạy đi rồi, sao lại trở lại?"

"Ai, ta cũng không biết, Kiều Chí Hiền cư nhiên đem người Kiều gia giết hết."

"Cư nhiên đều giết, hắc còn có tâm hay không, kia đều là thân nhân của hắc, trước kia Kiều gia chủ đối với hắc thật tốt, hiện tại kiều công tử thế nào ?"

"Không cần nói, kiều công tử bị kiều Chí Hiền súc sinh kia hủy dung, phé đi võ công, ném ra ngoài thành dưới vách núi đen."

"Cái gì, hắc như thế nào ác như vậy, thật sự là phát rồ."

"Đúng vậy, kiêu công tử là người tốt, đại công tử tướng phủ, còn có đương kim hoàng thượng. Dực vương trước kia đều xưng là huynh đệ, hiện tại lại không có ai ra tay giúp đỡ."

"Cũng không phải, nghe nói đại công tử tướng phủ muốn giúp, nhưng lại bị Thừa tướng cản lại, cấm đoán trong phủ, vừa mới được thả ra, bắt quá nghe nói chuyện tình của Kiều Phi, đã muốn cùng Thừa tướng trở mặt."

"Xem ra công tử tướng phủ thật trọng nghĩa."

"Đúng vậy."

Mọi người ca thán.

Ai cũng không có chú ý tới hai mẹ con ngồi ở chỗ này rồi đi.

Nhan Nhiễm Tịch mang theo Dạ Bảo Bảo đi vào Kiều gia, nhìn đại môn đóng chặt, mắt hiện lên một tia thị huyết, còn nhớ rõ khi gặp Kiều Phi, bộ dáng cuồng ngạo tàn sát bữa bãi, còn có mỗi lần nhìn vào mình bộ mặt tìm tòi nghiên cứu, cặp con ngươi thâm tình kia, trong lòng nàng lại nhớ tới hân. không ngờ hân lại bị người hại như vậy.

Nàng biết hân thích nàng, chính là nàng đối với hân không có yêu, cho nên chỉ có thể nói xin lỗi, nàng hiểu tim hân bị thương, chính là nàng chỉ có thể lựa chọn không nhìn, nàng coi hân là bằng hữu, nên khi hân bị như vậy nàng rất buồn.

Mà hiện tại, Nhan Nhiễm Tịch thật sâu nhìn hai chữ kiêu phủ, nàng tuyệt sẽ không bỏ qua người thương tổn bằng hữu nhân của nàng.

Ly khai, đi ở trên đường cái, nghĩ tình thế hiện tại, theo lý thuyết, Kiều Chí Hiền làm như vậy sẽ làm cho hoàng thất Tây Tàn quốc và các thế lực khác bất mãn, nhưng Kiều gia đến cùng là đã xảy ra chuyện gì? Kiều Chí Hiền rốt cuộc vì sao có thể không kiêng nể như vậy? Mà thế lực khác vì sao án binh bất động? Hoàng thất, tướng phủ đang đóng vai gì? Đáng chết, lúc trước nàng như thế nào đem mỹ thực trai rồi đi, bằng không lấy thực lực của mỹ thực trai, cũng khiến người ở đây kiêng kị, cũng có thể hiểu biết tình huống nơi này, nhưng là 'Mê' cùng nhả các mặc dù có danh, nhưng chung quy không có thế lực.

Thờ dài, không hề suy nghĩ, chính Tây Tàn quốc càng ngày càng lộn xộn, hoàng thất lục đục, Kiều phủ đoạt quyền, tướng phủ sóng ngầm mãnh liệt, mặc kệ là người nào đều không bình thường.

Nàng muốn biết rốt cục là ai gây lên chuyện như vậy?

Tay áo bị lôi kéo, cúi đầu nhìn Dạ Bảo Bảo.

"Nương, cục cưng mệt mỏi." Dạ Bảo Bảo vô tội nhìn Nhan Nhiễm Tịch.

Nhan Nhiễm Tịch trầm nghĩ chính mình sơ sẩy, mặc kệ Dạ Bảo Bảo thân phận như thế nào, hiện tại hân chỉ là một tiểu oa nhi mới sinh, đi đường dài như vậy, hân không mệt mỏi lạ.

Thân thủ đem Dạ Bảo Bảo ôm vào ngực, vừa nhắc đầu liền thấy một người quen, Nhan Nhiễm Tịch nhíu mi, xoay người liền rời khỏi, lại bị gọi lại.

Chương 81.1: ngọt ngào ám sát

Nhan Nhiễm Tịch không tình nguyện xoay người, cười nhẹ: "Thật sự là khéo, vừa tới Tây Tàn quốc liền gặp được Dực vương."

Nhan Nhiễm Tịch cũng không cho rằng trên đời có chuyện tình khéo như vậy, Dực vương công vụ quán thân sẽ không ở trên đường cái đi dạo như thế này, nghĩ tới nàng vừa tới đây đã bị người của Dực vương theo dõi.

Người tới đúng là Hoàn Nhan Dực Trạch, hân nhìn người hỏi này còn làm bộ không thấy mình, cười nói: "Đúng vậy, thật sự là khéo, bốn vương đang muốn đi tướng phủ, tin tưởng Nhan tam tiểu thư cũng muốn đi cùng."

Không hỏi Nhan Nhiễm Tịch vì sao trở về, đối với chuyện tình ở Nam Lâm Quốc, hân cũng không phải là không biết, nhìn đứa nhỏ trong lòng Nhan Nhiễm Tịch ý vị thâm trường cười cười.

Nhan Nhiễm Tịch gạt đầu, nguyên bản nàng là muốn gặp mặt Nhan Hàm Tuyền, tứ muội của nàng, chính là thái độ người nào đó làm Nhan Nhiễm Tịch rất là phản cảm, sửa lại cho đúng nói: "Dực vương chỉ sợ đã gọi sai, Nhan Tam tiểu thư đã là quá khứ, hiện tại hân phải gọi là Minh vương phi."

Hoàn Nhan Dực Trạch nhìn Nhan Nhiễm Tịch thông dong, nghe được ba chữ 'Minh vương phi', nhíu nhíu mày, thân nhiên nói: "Là bốn vương sơ sót, tin tưởng Minh vương phi cũng biết đi, bốn vương đã cưới Tuyền nhi làm chính phi, chúng ta cũng coi như là người một nhà."

Nhan Nhiễm Tịch cước bộ chậm lại một chút, chính là chỉ một chút, sau đó giống không có nghe thấy, tiếp tục bước đi.

Đi tới cửa tướng phủ, thủ vệ hồ nghi nhìn mắt Nhan Nhiễm Tịch, sau đó đi vào thông báo, thực vinh hạnh Nhan Nhiễm Tịch được đồng ý tiến vào.

Ôm Dạ Bảo Bảo đi theo phía sau Hoàn Nhan Dực Trạch trực tiếp đi vào thư phòng của Nhan Phi Quỳnh.

Thư phòng này cũng không phải lần đầu tiên nàng đến đây, nhưng là mỗi lần nhớ lại đều không thấy thoải mái, nghĩ tới sớm muộn gì có một ngày nàng phải hủy diệt nơi này.

Nhan Phi Quỳnh ngồi trước thư án, vừa muốn chào hỏi, chợt nghe gặp Nhan Phi Quỳnh thân nhiên nói: "Dực vương mời ngồi."

Hoàn Nhan Dực Trạch gật đầu, tùy ý ngồi ở bên cạnh, Nhan Nhiễm Tịch cứ như vậy đứng ở nơi đó, chờ Nhan Phi Quỳnh nói chuyện.

"Như thế nào đã trở lại? Còn mang theo một đứa nhỏ lớn như vậy, còn ra thể thống gì." Nhan Phi Quỳnh mặc kệ Hoàn Nhan Dực Trạch ở trong này, lớn tiếng trách cứ nói.

Nhan Nhiễm Tịch nheo lại ánh mắt, nàng Nhan Nhiễm Tịch chưa từng có người dám trách cứ nàng, nguy hiểm cười nhẹ: "Vốn bản vương phi tới nơi này chính là nhìn xem đại ca sống tốt không, mặc kệ nói như thế nào thời điểm huynh đệ chết, chính mình lại bị đóng cửa cảm đoán, trong lòng nhất định là khó chịu, mặc kệ Nhan Thừa tướng muốn như thế nào, bản vương phi cũng không muốn ở đây ngày người."

Ôm Dạ Bảo Bảo xoay người muốn đi.

"Đứng lại." Nhan Phi Quỳnh lớn tiếng nói.

Nhan Nhiễm Tịch dừng lại cước bộ, Nhan Phi Quỳnh đi lên trước, chỉ vào Nhan Nhiễm Tịch nói: "Người chó quên thân phận của người."

"Đương nhiên làm sao quên được, Minh vương phi, thê tử của Minh vương." Nhan Nhiễm Tịch thân nhiên nói.

"Người, đây là thái độ của người đối với phụ thân? Còn có người nói tạp chủng này từ đâu đến, là đứa nhỏ của ai." Nhan Phi Quỳnh tức giận hỏi.

Nhan Nhiễm Tịch còn không nói gì, ôm Dạ Bảo Bảo vào ngực, Dạ Bảo Bảo ôm cổ Nhan Nhiễm Tịch liền khóc nói: "Nương, cục cưng không phải tạp chủng, cục cưng là cục cưng của nương, hần là người xấu."

Nhan Nhiễm Tịch vuốt ve đầu Dạ Bảo Bảo, cười nói: "Đương nhiên, cục cưng là đứa nhỏ của nương, đừng nghe lão tạp chủng kia nói nhảm, chính hần không có cha mẹ cho nên mới đang ghen tỵ với cục cưng."

"Người, người nói cái gì? Người đồ nữ nhi bất hiếu này, làm ra chuyện đồi phong bại tục, bị Minh vương hù, còn nói như vậy, ta xem người hôm nay là tìm chết." Nói xong một cái tát đánh qua.

Mà lúc này Hoàn Nhan Dực Trạch cứ như vậy lẳng lặng nhìn, uống trà, giống như xem diễn bình thường.

Kỳ thật Nhan Phi Quỳnh nói như vậy cũng không phải không có đạo lý, ai thấy Nhan Nhiễm Tịch một người dẫn theo một đứa nhỏ trở về, dù sao Nhan Nhiễm Tịch mới gả cho Dạ Thương Minh không đến một năm, làm sao có chuyện có đứa nhỏ lớn như vậy, thoát nhìn chừng ba tuổi.

Nhan Nhiễm Tịch ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm tay Nhan Phi Quỳnh, tuy nói nàng thân phận Minh vương phi bị mất tích, nơi này không có tin tức, nhưng là chuyện của Phiêu Miểu mọi người đều biết, nếu dùng Tiêu Kim, bị người phát hiện, như vậy chuyện thoát thân ở thủy nguyệt sơn trang liền thất bại, hơn nữa hiện tại nàng không có võ công, đối với nội lực cao thâm như Nhan Phi Quỳnh tự nhiên là tránh không được, trong lòng nghĩ chỉ cần là hần hạ một cái tát này, trở về nàng liền mang theo người Ám vực đem nơi này san bằng.

Ngay tại lúc tâm tư Nhan Nhiễm Tịch ngàn hồi trăm chuyển, mắt thấy một cái tát liền rơi xuống thì Nhan Phi Quỳnh thân đột nhiên cứng lại bị đánh vỗ vách tường, té lăn trên đất.

Chốc lát tất cả mọi người đều cảnh giác đứng lên, chỉ thấy giữa không trung một người phi thân xuống, dừng ở bên người Nhan Nhiễm Tịch ôm lấy Nhan Nhiễm Tịch.

Hơi thở quen thuộc, Nhan Nhiễm Tịch quay đầu: "Minh."

Dạ Thương Minh sùng nịch nhu nhu đầu Nhan Nhiễm Tịch: "Thế nào, không có bị thương chứ?"

"Không có, người tới thực đúng lúc." Nhan Nhiễm Tịch cười cười, là phát ra từ tươi cười thật tình.

Mà một bên Hoàn Nhan Dực Trạch cùng ngã trên mặt đất nhìn thấy lúc này một người ôm Nhan Nhiễm Tịch, Nhan Nhiễm Tịch kêu một tiếng, trong lòng cũng rõ người nam nhân này chính là Minh vương Dạ Thương Minh.

Dạ Thương Minh quay đầu nhìn về phía người té trên mặt đất, ánh mắt biến lãnh, thanh âm mang theo nguy hiểm: "Nếu không phải thế cục Tây Tàn Quốc đang gặp nguy hiểm, muốn người làm quân cờ cân bằng, ta nhất định sẽ giết người, trên thế giới này, người dám đụng vào nương tử của ta đều phải chết."

Nhan Phi Quỳnh 'Phốc' ới ra một búng máu, trong thanh âm Dạ Thương Minh mang theo nội lực hùng hậu, đã làm cho hần không chịu nổi, nguyên lai hần có võ công, trước mặt Dạ Thương Minh hần quả thực chính là không đáng giá nhắc tới.

Nhan Nhiễm Tịch nhìn Dạ Thương Minh gầy yếu đi không ít, trong lòng có chút đau, lôi kéo tay Dạ Thương Minh: "Tốt lắm, không cần vì người ngoài sinh khí, chúng ta đi thôi, đã ở Tây Tàn quốc lâu rồi, người có mệt hay không?"

"Không có, ta ở cùng người." Dạ Thương Minh thu hồi lãnh ý, cười nói. Nhan Nhiễm Tịch gật gật đầu.

Vợ chồng cùng ly khai.

Hoàn Nhan Dực Trạch có chút suy nghĩ nhìn bóng dáng hai người, lại nhìn Nhan Phi Quỳnh té trên mặt đất, cũng ly khai.

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97: Chương 81.2

Hai người không có trụ ở khách sạn, mà là trực tiếp đi đến 'Mê', tiếp đãi tự nhiên là Dư Huyền.

Đem ba người Nhan Nhiễm Tịch lưu lại trong phòng xong hẳn liền lui đi ra ngoài.

"Minh, thời điểm ta đi không phải đã nói không cần lo lắng cho ta sao, nhìn người xem, đều gầy như vậy, ôm khẳng định là không thoải mái." Nhan Nhiễm Tịch đau lòng nói.

Dạ Thương Minh cười cười: "Người liền để lại cho ta một ánh mắt, nhưng là thấy người bị nước bao phủ, tâm vẫn là nhịn không được đau, mấy ngày nay người cũng không có liên hệ cho ta, người bảo ta như thế nào không lo lắng?"

"Ta là không có cách nào, may mắn gặp Dư Huyền, bằng không chúng ta còn một thời gian nữa mới gặp mặt." Nhan Nhiễm Tịch nói.

"Ta biết, Dư Huyền đều đã nói hết cho ta, công lực không có việc gì đi?" Dạ Thương Minh quan tâm hỏi, chỉ có chính hắn mới hiểu được nhìn thấy tin tức liền kích động, cùng nhìn thấy Nhan Nhiễm Tịch bị thương thì sợ hãi, lo lắng.

Hiện tại ôm Nhan Nhiễm Tịch mới lấp đầy khoảng trống trong lòng mấy ngày nay .

"Ta không sao, còn là trong phúc có họa, đến xem con của chúng ta." Nhan Nhiễm Tịch cười, kéo Dạ Bảo Bảo đã bị bỏ quên nửa ngày qua.

"Con?" Dạ Thương Minh có chút kinh ngạc, bởi vì Dư Huyền sợ ảnh hưởng tình cảm của Dạ Thương Minh cùng Nhan Nhiễm Tịch, cho nên không nói đến chuyện Dạ Bảo Bảo.

"Đúng vậy, đây là ta ở Thủy Nguyệt sơn trang cứu được Hồn Lực con, bất quá hiện tại đã là con của chúng ta, ta đã đặt tên cho hắn, kêu Dạ Bảo Bảo, thế nào, dễ nghe không?" Nhan Nhiễm Tịch cười tủm tỉm nói.

Hồn Lực con, Dạ Thương Minh đã nghe nói qua, chẳng qua thật không ngờ cư nhiên là có thật, bây giờ lại còn là con của hắn, vì tố chất tốt nên trong lòng Dạ Thương Minh cũng không có bao nhiêu khiếp sợ, bất quá Nhan Nhiễm Tịch đặt tên hắn thực vừa lòng, họ Dạ họ của hắn, chính là hai chữ cực cưng hắn còn thật có chút không dám khen tặng, nhưng nàng thích là được rồi.

"Rất êm tai, rất đáng yêu."

"Tự kỷ." Nhan Nhiễm Tịch trắng mắt liếc Dạ Thương Minh một cái.

"Đúng rồi, vừa mới ở phủ thừa tướng nghe ý tứ của người, người đối với nơi này tình thế thực hiểu biết?" Nhan Nhiễm Tịch hỏi.

Dạ Thương Minh gật đầu, khí phách nói: "Tứ quốc ở trong lòng bàn tay của ta."

Nhan Nhiễm Tịch cũng không có hoài nghi, năng lực của Dạ Thương Minh nàng biết rõ, ngẩng đầu trong lòng có một cái ý tưởng, cười nói: "Minh, nếu là chúng ta bắt tứ quốc người nói sẽ như thế nào."

"Sẽ cùng dòng họ, chủng tộc đối lập." Dạ Thương Minh ý cười thâm hậu nói.

Hai người nhìn nhau cười.

Nhan Nhiễm Tịch cười chỉ chỉ nơi này nói: "Minh, nơi này là địa bàn của ta, ta tính trước theo 'Mê' khởi xướng tiến công, đem Tây Tàn quốc làm loạn, sau đó mới bắt Tây Tàn quốc."

'Mê' là của Nhan Nhiễm Tịch, Dạ Thương Minh cũng không ngoài ý muốn, hiện tại cho dù là Nhan Nhiễm Tịch nói Tây Tàn là của nàng hắn đều tin tưởng: "Chiếm Tây Tàn lúc này không tốt."

Tây Tần thế lực nhiều lắm, động, tắc biến thành công địch, bất động, tắc biến thành bị động.

Nhan Nhiễm Tịch cười cười: "Nếu không phải chúng ta lấy, vừa sẽ không khiến cho dòng họ, chủng tộc để mất, lại cho chúng ta có lực phản kích."

"Tịch Nhi lại muốn lợi dụng người khác." Dạ Thương Minh một lời nói toạc ra ý tưởng của Nhan Nhiễm Tịch.

Nhan Nhiễm Tịch cười hi hi: "Cái gì mà kêu lợi dụng, cái này gọi là sách lược, người xem hiện tại là Hoàn Nhan Hàn Cách cầm quyền, chúng ta không có cơ hội xuống tay, nhưng nếu là Hoàn Nhan Dực Trạch cầm quyền thì sẽ không chắc, Hoàn Nhan Dực Trạch đã tâm lớn, lại cẩn thận, cùng Hoàn Nhan Hàn Cách nhìn như tốt lắm, nhưng là sau lưng còn không biết là bộ dáng gì nữa, trọng yếu nhất là hấn thức thời, có thể tự mình hiểu lấy, khẳng định sẽ cùng chúng ta hợp tác."

"Là như thế này không có sai, người muốn không chế hấn?" Dạ Thương Minh đưa ra nghi vấn.

"Không chế hấn làm cái gì? Chúng ta muốn không chế là Tây Tần, đem thế lực chỗ tối, chỗ sáng đổi thành người của chúng ta, trong triều chỗ tối cũng an bài người của chúng ta, người cảm thấy, Tây Tần sẽ ở trong lòng bàn tay, hấn tự cho là đúng chỉ là quan hệ hợp tác, chỉ cần hấn có một hành động khác thường, chúng ta liền thay đổi triều đại, thế nào?" Nhan Nhiễm Tịch mắt lóe một đạo tinh quang.

Dạ Thương Minh gật gật đầu: "biện pháp âm hiểm như vậy cũng chỉ người có thể nghĩ ra."

"Ha ha, đa tạ khích lệ, bất quá nói thì dễ dàng làm mới khó khăn, hiện tại trọng yếu nhất là trước đem thịt của người bồi bổ trở về cho ta." Nhan Nhiễm Tịch xoa nắn mặt Dạ Thương Minh nói.

"Bỏ sẽ trở lại sau, trước chúng ta có hay không có thể động phòng?" Dạ Thương Minh chờ mong nhìn Nhan Nhiễm Tịch.

Nhan Nhiễm Tịch cười gật gật đầu: "Điều kiện tiên quyết là trước bỏ trở về trước đã, ta cũng không nghĩ lần đầu tiên ôm xương cốt ngủ."

Dạ Thương Minh gio lên nụ cười hạnh phúc, đem Nhan Nhiễm Tịch ôm vào trong ngực.

"Nương, nương, ta không cần phụ thân." Nguyên bản không khí ái muội, bị Dạ Bảo Bảo bỏ quên một góc đánh vỡ, hiện nay Dạ Bảo Bảo đã nhận được sự nguy hại của phụ thân, có phụ thân, nương sẽ không muốn cục cung điều này làm sao có thể, lúc này Dạ Thương Minh như thế nào cũng thật không ngờ, tương lai hấn phải mang theo nương tử của mình chạy trốn, không phải hấn ngăn phòng vạn phòng nam nhân, cũng không phải ngày phòng đêm phòng nữ nhân, mà là con hấn, Dạ Bảo Bảo.

Nhan Nhiễm Tịch lúc này mới phát hiện, chính mình xem nhẹ Dạ Bảo Bảo, đem Dạ Bảo Bảo ôm lấy, sức nặng hai người liền đặt ở trên người Dạ Thương Minh, Nhan Nhiễm Tịch hỏi: "Vì sao? Phụ thân không tốt sao? Mỗi một cái tiểu bảo bảo đều phải có phụ thân cùng nương, làm sao có thể không cần phụ thân."

"Nương, có phụ thân đã quên cục cung." Dạ Bảo Bảo thăm oán nói.

Nhan Nhiễm Tịch xấu hổ cười, hình như là có chuyện như vậy, nhưng là miệng tuyệt không thừa nhận: "Làm sao có thể, nương cùng với phụ thân thương lượng sự tình, chờ thương lượng xong rồi, nương không phải cùng cục cung sao."

"Thật sự." Hiện tại tiểu hài tử vẫn là lừa rất tốt.

"Đương nhiên."

"Vậy là tốt rồi, nếu nương dám gạt ta, ta liền ăn hấn." Chính là tuy rằng là tiểu hài tử, nhưng là dù sao cũng là Hồn Lực con, ai biết hấn hiện tại lại đang nghĩ cái gì.

"Hừ, bằng người, sợ là khẩu vị không có lớn như vậy." Dạ Thương Minh thập phần không nể mặt nói, nhất là nhìn thái độ Nhan Nhiễm Tịch đối với Dạ Bảo Bảo.

"Nương, người xem hấn." Dạ Bảo Bảo đáng thương hề hề nhìn Nhan Nhiễm Tịch, thập phần ủy khuất.

Nhan Nhiễm Tịch trừng mắt nhìn Dạ Thương Minh liếc mắt một cái: "Người cùng đứa nhỏ so đo cái gì, đang nói chuyện, động phòng sẽ không có."

Dạ Thương Minh sờ sờ cái mũi, quyết định tạm thời không cùng tiểu quỷ này so đo.

Hoàn Nhan Dực Trạch trở lại Dực vương phủ, nhìn thấy Nhan Hàm Tuyền ngồi ở hoa viên, đi lên trước nói: "Tuyền Nhi, như thế nào ngồi ở chỗ này, cảm lạnh làm sao bây giờ?"

Nhan Hàm Tuyền nhìn Hoàn Nhan Dực Trạch, cười cười: "Vương gia yên tâm đi, Hàm Tuyền thân thể còn không có nhược đến trình độ đấy."

"Tuyền Nhi, bốn vương là thật tâm yêu người, mới cưới người, vì sao người không chịu tin tưởng." Hoàn Nhan Dực Trạch thâm tình nói.

Nhan Hàm Tuyền như trước là cười: "Hàm Tuyền hiểu được."

Hoàn Nhan Dực Trạch thở dài nói: "Bốn vương cũng không miễn cưỡng ngươi, đúng rồi, hôm nay ta gặp tỷ tỷ ngươi, nàng đã trở lại."

Nhan Hàm Tuyền thân mình cứng đờ, sau đó vẻ mặt có chút hoảng hốt, nhắm mắt lại, che khuất quang mang chợt lóe trong mắt, cười thầm nói: "Nếu nàng đã trở lại, vương gia vì sao còn muốn đối với ta nói như vậy, ta xem cái danh Dực vương phi cũng nên thoái vị là vừa."

"Tuyền Nhi vì sao nói như vậy?" Hoàn Nhan Dực Trạch trong mắt hiện lên nghi hoặc.

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 98: Chương 81.3

Nhan Hàm Tuyền cười lạnh nói: "Ngươi còn muốn giả trang tới khi nào, ta là thích ngươi, cho nên dù biết ngươi có người trong lòng ta vẫn gả cho ngươi, nhưng là ta cũng có tôn nghiêm, ngươi cũng không cần giấu giếm ta, ở nhà phụ thân đã nói cho ta biết, hấn trừ đại ca chính là thương yêu nhất nữ nhi này, phụ thân sẽ không gạt ta."

"Tuyền Nhi, ngươi rốt cuộc đang nói cái gì, cha ngươi rốt cuộc cùng ngươi nói gì?" Hoàn Nhan Dực Trạch trong mắt thoáng hiện một tia sắc bén, lập tức biến mất vô tung.

"Ngươi còn giả trang, ha ha, ta đây nói cho ngươi, cha ta lúc trước không đồng ý ta gả cho ngươi, bởi vì hấn nói người ngươi từng hướng hấn cầu hôn là tỷ tỷ của ta, chính là tỷ tỷ Nhan Nhiễm Tịch, còn nói yêu cầu Hoàng Thượng đem ta gả đi cho Minh Vương, nhưng cuối cùng tỷ tỷ gả đi rồi, ngươi mới cưới ta, ngươi là muốn từ trên người ta tìm bóng dáng của nàng." Nhan Hàm Tuyền cười lạnh nói.

Nguyên lai nàng thương hấn, biết được điểm này thì tốt rồi, chính là Nhan Phi Quỳnh rốt cuộc vì sao phải làm như vậy, hấn có mục đích gì, lo lắng nhưng ngoài miệng lại an ủi nhan Hàm Tuyền: "Tuyền Nhi, ta thề, ta chưa từng có nói qua, ta không biết cha ngươi vì sao phải nói như vậy, nhưng ta quả thật là yêu ngươi." Lúc này Hoàn Nhan Dực Trạch đã muốn đem bốn vương đổi thành ta.

Nhan Hàm Tuyền nhìn biểu tình Hoàn Nhan Dực Trạch, trong mắt hiện lên một tia nghi ngờ.

Thấy được do dự của nàng, Hoàn Nhan Dực Trạch không ngừng cố gắng: "Tuyền Nhi, ngươi nhắm lại nếu đúng như lời cha ngươi nói, Ta còn như vậy chờ ngươi sao? ta còn ăn nói khấp nép cầu ngươi tha thứ sao? ta còn ở chỗ này giải thích với ngươi sao?"

Nhan Hàm Tuyền trong mắt hiện lên giấy dựa, vẻ mặt hoảng hốt: "Ngươi không cần nói, ta nghĩ ta cần ở một mình im lặng một chút."

Hoàn Nhan Dực Trạch cũng không ép nàng, gật đầu, ly khai.

Chính là thời điểm hấn xoay người ai cũng không có chú ý tới hai người bên miệng đều cười lạnh, đến tận cùng là ai yêu thương ai, là ai lừa gạt ai, loạn thế phong vân, từng bước giai thương, cuối cùng người chết sẽ là ai?

Sáng sớm, Nhan Nhiễm Tịch đã dậy, Dạ Thương Minh bởi vì mấy ngày nay quá mệt mỏi, cho nên ôm Nhan Nhiễm Tịch một khắc liền ngủ, ngủ thật sự sâu, thế cho nên ngay cả lúc Dạ Bảo Bảo đi lên, Dạ Thương Minh còn không có biết.

Cửa mở ra, Dạ Bảo Bảo theo ghế trên nhảy xuống: "Nương, thơm quá, cục cưng muốn ăn."

Nhan Nhiễm Tịch đỡ Dạ Bảo Bảo: "Chờ phụ thân tỉnh lại rồi cùng ăn."

Dạ Bảo Bảo vừa nghe ừ ừ, ánh mắt nhìn chăm chăm vào đồ ăn trong tay Nhan Nhiễm Tịch, rất là đáng thương.

Nhan Nhiễm Tịch cũng không bỏ được Dạ Bảo Bảo như vậy, nói: "Như vậy, cục cưng, nương ở chỗ Dư Huyền thúc thúc có bớt lại một phần, ngươi đi qua cùng Dư Huyền thúc thúc ăn trước đi."

Dạ Bảo Bảo vừa nghe tỉnh thần tỉnh táo, lập tức bỏ chạy đi ra ngoài, sợ đi chậm sẽ không còn.

Nhan Nhiễm Tịch nhìn bóng dáng Dạ Bảo Bảo chạy đi, chỉ có thể đối Dư Huyền nói thật có lỗi, vốn là nghĩ thăm hỏi hấn đã nhiều ngày vất vả, hiện tại xem ra, hấn là không kịp ăn: "Dư Huyền, ngươi trăm ngàn lần chớ có trách ta, ai bảo ngươi dễ bị khi dễ."

Đem đồ ăn đặt trên bàn, hương thơm bay lên, kỳ thật Nhan Nhiễm Tịch trù nghệ có thể sánh bằng mỹ thực trai, nhưng nàng không thích xuống bếp, cho nên tay nghề giao cho người trong mỹ thực trai, lúc trước thời điểm sáng tạo mỹ thực trai liền là vì vậy.

Không biết có phải hay không do thanh âm Dạ Bảo Bảo quá lớn, Dạ Thương Minh lúc này cũng từ từ tỉnh dậy.

Vừa tỉnh liền ngửi thấy mùi thơm của đồ ăn, con thèm ăn nhất thời tăng lên, quay đầu lại, Tịch Nhi lúc này giống một thê tử bình thường đang đùa nghịch đồ ăn, cảm giác hạnh phúc tràn đầy.

Đứng lên, từ phía sau ôm lấy Nhan Nhiễm Tịch, Nhan Nhiễm Tịch đầu tiên là ngẩn ra, sau đó nghe thấy thấy hơi thở quen thuộc, trầm tĩnh lại, tiếp tục đùa nghịch .

Dạ Thương Minh miệng tràn ra tiếng cười: "Tịch Nhi, chúng ta như thế này thật giống một gia đình bình thường."

Nhan Nhiễm Tịch dừng tay một chút, nghĩ tới mình khi ở hải thôn: "Minh, đợi cho thế giới này an bình, không còn ai có thể trêu chọc chúng ta , lúc ấy chúng ta đi tới một thôn trang ven bờ biển sống những ngày bình thường thế nào?"

"Háo, chúng ta sẽ sinh một đồng lứa nhỏ." Dạ Thương Minh cười cười.

"Người cho ta là trư, còn một đồng lớn, muốn sinh chính người sinh đi." Nhan Nhiễm Tịch liếc mắt Dạ Thương Minh một cái, tuy rằng lúc đầu nàng nghĩ giống nhau, nhưng là, khụ...

"Ha ha, ta chính mình như thế nào sinh, đây là chuyện của cả hai người a." Dạ Thương Minh trêu tức nói.

Nhan Nhiễm Tịch trừng mắt nhìn Dạ Thương Minh liếc mắt một cái: "Người cùng heo mẹ sinh đi."

"Tịch Nhi, người bỏ được?" Dạ Thương Minh ỳ khượt nhìn Nhan Nhiễm Tịch.

Nhan Nhiễm Tịch chớp mắt, Dạ Thương Minh của lần đầu gặp mặt đi đâu rồi, tuy rằng lúc đấy áp lực rất lớn, nhưng là so với bây giờ còn muốn tốt hơn một ít a.

"Tốt lắm, nhanh ăn cơm đi, vì đem thịt của người người bỏ trở về, ta tự mình xuống bếp ."

Dạ Thương Minh nhìn đồ ăn đã biết Nhan Nhiễm Tịch trù nghệ cao bao nhiêu, trong lòng cảm động, chính là... : "Liên lúc này đây, tay người làm sao có thể làm việc này, việc này đều là việc làm của nam nhân, nữ nhân hảo hảo hưởng phúc thì tốt rồi."

Nhan Nhiễm Tịch cười: "Chờ đem thịt của người trở về, người muốn ta làm ta cũng không làm."

Gắp đồ ăn đặt ở trong bát Dạ Thương Minh: "Nhanh ăn đi."

Dạ Thương Minh cười giống đứa nhỏ bình thường.

ở đây vài ngày, Dạ Thương Minh thân thể quả nhiên lại khôi phục như lúc ban đầu, hấn và Dạ Bảo Bảo trau dồi tình cảm

Không tới mấy ngày Vô đã đem theo hắc y vệ đến đây, mang đến tin tức nói, Cổ Điện ly khai, hình như là điệp tộc đã xảy ra chuyện, làm tộc trưởng nàng tự nhiên là muốn đi, Nhan Nhiễm Tịch nhớ tới, gần mấy ngày nay Tiểu Hắc cũng không có lộ mặt, lần này lại tới Cổ Điện, xem ra các tộc đều có động tác, kế hoạch của nàng cũng muốn nhanh hơn .

ngày này, Nhan Nhiễm Tịch đề nghị muốn đi ngoại ô ngoại, Dạ Thương Minh cùng Dạ Bảo Bảo tự nhiên đồng ý , hiện tại lời Nhan Nhiễm Tịch, chính là thánh chỉ, ai cũng sẽ không phản đối.

Vì thế một nhà ba người liền xuất môn, bọn họ không biết là, Nhan Nhiễm Tịch sở dĩ đề nghị lần này du ngoạn là muốn cho bọn hấn có cơ hội thả lỏng một chút , bởi vì sau hôm nay, nàng sẽ ở Tây Tần quốc làm ra phản kích, đến lúc đó không còn có thời gian nhàn hạ , cho nên hôm nay muốn đi chơi một chút, bù đắp cho bọn họ một chút.

Đi vào ngoại ô, lúc này ngoại ô cả trai lẫn gái rất nhiều người, đều là tình lữ, Nhan Nhiễm Tịch cũng bị không khí như vậy nhuộm đắm , nhớ tới chính mình giống như chưa từng có nói qua duyên ái a, kiếp trước không có thời gian, kiếp này lại mơ mơ màng màng gả cho Dạ Thương Minh, lại nói tiếp còn thật là có chút buồn bực.

thu thập thật tốt, trên mặt đất trải một khối bạt, một nhà ba người ai cũng không có nhàn rỗi, đều động tay mà làm

người một nhà như vậy, bởi vì Dạ Thương Minh cùng Dạ Bảo Bảo, tất cả mọi người đều chú ý tới , cảm thán gia đình này thật tốt đẹp, có chút nữ tử lại đối với Nhan Nhiễm Tịch vừa hâm mộ vừa ghen tị.

sau khi ăn cơm, Nhan Nhiễm Tịch nằm ở trong lòng Dạ Thương Minh, Dạ Bảo Bảo nằm ở trong lòng Nhan Nhiễm Tịch, một nhà ba người người ở bên ngoài xem ra rất là hòa thuận, chính là 'Hòa thuận' dưới tình huống chân thật lại là như vậy.

Dạ Thương Minh cười nguy hiểm nhìn Dạ Bảo Bảo đồ đồ tay nhỏ bé, cắn răng nghiêng lợi nói: "tay của người đặt ở chỗ nào vậy, đi xuống cho ta." địa phương trong lòng Nhìn Nhan Nhiễm Tịch, hấn đều không có chạm qua, cư nhiên làm cho tiểu tử này chiếm trước.

Dạ Bảo Bảo dưới ánh mắt giết người của Dạ Thương Minh, đem tay nhỏ bé dời xuống, ôm bụng Nhan Nhiễm Tịch.

"Ta nói tiếp." Dạ Thương Minh trừng mắt Dạ Bảo Bảo.

Dạ Bảo Bảo vô tội nhìn Dạ Thương Minh, uy hiếp nói: "Phụ thân, thời điểm nương ngủ không thích nhất người khác quấy rầy, ngươi nếu tại đây nhất định quấy rầy nương, đến lúc đó, nương nhất định sẽ tức giận, cực cung sẽ khóc, nương nhất định sẽ nói phụ thân."

Dạ Thương Minh cười lạnh: "Kỳ thật nương ngươi ngủ là ngủ như chết, chỉ cần không có sát khí cùng hơi thở xa lạ, nương ngươi sẽ không tỉnh lại, cho nên chỉ cần ta nói nhỏ chút ngươi nói ngươi sẽ thế nào đây? Đương nhiên ngươi có thể kêu to, bất quá thời điểm đánh thức nương ngươi, ha ha, ngươi cũng biết nương ngươi rồi giường sẽ rất tức giận, tuyệt sẽ không bởi vì ngươi tuổi nhỏ liền sẽ bỏ qua cho ngươi."

Dạ Bảo Bảo vừa nghe, đỏ đỏ nhìn Dạ Thương Minh, cắn miệng: "Xem như ngươi lợi hại." Tay nhỏ bé từ trên người Nhan Nhiễm Tịch đi xuống, thành thành thật thật ở bên người Nhan Nhiễm Tịch.

Dạ Thương Minh đắc ý liếc mắt Dạ Bảo Bảo một cái, cùng ta đấu, ngươi còn kém xa lắm.

Bàn tay to đem Nhan Nhiễm Tịch ôm lấy, đáng vẻ hạnh phúc, làm cho Dạ Bảo Bảo hận không thể ăn hắn.

Dạ Thương Minh không nhìn ánh mắt Dạ Bảo Bảo, nhìn khuôn mặt Nhan Nhiễm Tịch ngủ say, nhắm hai mắt lại.

Một màn hài hòa như vậy không ai muốn phá vỡ, nhưng là người vô tình cũng là có.

Vừa mới nhắm mắt lại Dạ Thương Minh đột nhiên mở to mắt, Nhan Nhiễm Tịch cũng lập tức mở mắt, trong mắt xẹt qua một chút nguy hiểm, Dạ Bảo Bảo thủy chung đang ở một bên tức giận, thấy Nhan Nhiễm Tịch dị thường, đầu nhỏ cũng cảnh giác, hắn cảm giác được hương vị nguy hiểm.

Bọn họ vừa vừa mới chuẩn bị tốt, xa xa có người liền kêu lên: "A, chạy mau."

ba người Nhan Nhiễm Tịch chỉ nhìn thấy cả trai lẫn gái đều hướng ra phía ngoài chạy, bọn họ ở ngoại ô có vẻ là chỗ hẻo lánh, cách bên ngoài khá xa, nhưng là chạy vẫn là kịp, chính là chạy trốn không giống tác phong của bọn họ, nghe thanh âm "Tê tê tê", con người Nhan Nhiễm Tịch tối sầm lại, thần nhiên nói: "Là xà."

Dạ Thương Minh cũng nghe thấy được, nếu đổi lại là tiểu hài tử cùng nữ nhân bình thường đã sớm bị dọa hôn mê, thực bất hạnh, bọn họ cũng không là người bình thường, nhìn xà chậm chạp bò tới, Nhan Nhiễm Tịch một chút không cảm thấy sợ, khẽ cười, trên tay trái của nàng chính là Xà vương, xà nhìn thấy Xà vương còn không phải muốn rời đi, cho dù người ngự xà lợi hại như thế nào, cũng không bằng Xà vương.

Tay trái run lên, một cái đầu xà màu vàng lộ ra, đối với đám xà vây quanh ba người, làm mặt hung ác.

Đám xà lập tức ngừng lại, mặc cho không trung tiếng sáo thổi như thế nào, xà đàn nhưng không có một cái nào dám đụng.

Không biết Tiểu Kim nói gì đó, lại đem đầu nó rút trở về, đám xà đã lui ra ngoài với tốc độ rất nhanh, như là chạy trốn chết.

không bao lâu, xa xa một tiếng hét thảm, tiếng sáo đình chỉ, người chỗ tối thật không ngờ sẽ như vậy, bọn họ lập tức hiện thân, trong trong ngoài ngoài vây quanh bốn năm mươi người.

Nhan Nhiễm Tịch cười cười, ở trong lòng Dạ Thương Minh đối với hắc y nhân nói: "Xem ra Nhan Phi Quỳnh thật đúng là hao hết tâm tư."

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 99: Chương 82.1: ta như thế nào bỏ được?

Nghe được lời Nhan Nhiễm Tịch, hắc y nhân hơi có chút ngoài ý muốn, bọn họ đều là ám vệ tướng phủ, trừ bỏ Thừa tướng không ai biết bọn họ tồn tại, Nhan Nhiễm Tịch bọn họ cũng biết, lúc trước hãm hại Nhan Nhiễm Tịch bọn họ cũng có công không ít, không ngờ nàng biết thật rõ người ám hại nàng, nàng bây giờ thật xuất trần thoát tục.

"lên." Ra lệnh một tiếng, hắc y vọt tới.

Nhan Nhiễm Tịch cười tủm tỉm phát phát tay: "Vô, nên đi ra."

Mười một người, cầm đầu trừ bỏ ánh mắt, nhìn không thấy một tác da thịt, cho dù đối năm mươi người, thì tính là gì.

Ba người vẻ mặt thoải mái nhìn chiến trường, phàm là người ở gần bọn họ đều phải chết.

"Vô, đem tên cầm đầu lưu lại." Nhan Nhiễm Tịch thân nhiên nói, như một cơn xuân phong.

Không có đáp lời, nhưng hành động đã cho thấy hết thái độ, hắc y vệ tốc độ càng lúc càng nhanh, đối phó với bọn họ quả thực chính là vũ nhục, không chịu nổi một kích.

Máu chảy thành sông, chỉ có một người quỳ trên mặt đất, mười một hắc y nhân vừa xuất hiện đều biến mất.

Hắc y nhân không thể tin được nhìn hết thái độ: "Tại sao có thể như vậy, bọn họ là ai? Minh vương phủ ám vệ?"

Nhan Nhiễm Tịch cười khê, Dạ Thương Minh ôm ấp nàng đi tới trước mặt người đó "Còn tại kháng kháng một mực? Biết ta vì sao muốn lưu lại ngươi không? Vì muốn cho ngươi biết cảm giác chết ra sao, thực muốn biết bọn họ là loại người nào sao? Tin tưởng các ngươi hẳn là nghe nói qua Âm vực hắc y vệ đi, thực bất hạnh là bọn họ."

"Không có khả năng, bọn họ làm sao có thể nghe lời ngươi nói." Đánh chết hẳn cũng không tin hắc y vệ thần thoại kia là bọn họ, bọn họ sẽ nghe lời Nhan Nhiễm Tịch trời sanh yếu đuối sao?

"Không tin?" Nhan Nhiễm Tịch nở nụ cười, nàng theo trong ngực lấy ra một khối lệnh bài, đặt ở trước mắt hắc y nhân.

Hắc y nhân ngây ngẩn cả người, hẳn làm sao có thể không biết, người trong thiên hạ đều nhận thức nó, hẳn làm sao có thể không biết, Âm vực ám đế ngọc bài: "Vì sao ngươi lại cầm nó? Ngươi cùng ám là quan hệ gì?"

"Còn không rõ? Ta đây nói cho ngươi rõ, Âm vực là ta một tay sáng tạo, ta chính là Âm vực ám đế."

"Ngươi..." Hắc y nhân có chút đại ra, hẳn giống như nghe được lời nói dối lớn nhất trên thế giới này, này... Làm sao có thể?

"lãnh viện kia ta không ở lại quá lâu, ta Nhan Nhiễm Tịch làm sao có thể ở nơi đó. Thấy 'Mê' đi, đó là nơi ta dừng chân, mỹ thực trai là nơi ăn uống của ta, bọn họ tồn tại cũng chỉ là vì ta, nhưng Tây Tàn quốc sẽ là một phen huyết vũ tinh phong, 'Mê' sẽ làm vũ khí để ta gặt hái, quốc gia này sẽ do ta thay đổi, còn có tướng phủ ở trong mắt ta chính là con kiến bình thường sống tạm, chỉ cần ta muốn, nó sẽ biến thành như bây giờ —— máu chảy thành sông."

"Vì sao? Làm sao có thể là như thế này? Là chúng ta nhìn lầm ngươi rồi, nguyên lai chân chính đáng sợ nhất là ngươi, là ngươi, lúc trước nên giết ngươi." Hắc y nhân hối hận, lúc trước nếu giết nàng sẽ không có chuyện như bây giờ.

Hắn không biết, kỳ thật bọn họ lúc trước đã giết chết Nhan Nhiễm Tịch, nếu không làm sao nàng có thể ở đây?

"Ta, không phải các ngươi muốn có thể giết, vài năm trước sẽ không, hiện tại lại càng không, đối với phủ Thừa Tướng ta không có cảm tình gì, chỉ cần không phạm đến ta, nhưng nếu chọc tới ta ta sẽ san bằng."

"Ngươi, ngươi thật sự là nhẫn tâm, hẳn là phụ thân của ngươi, ngươi làm sao có thể hạ thủ." Hắc y không thể tin được nhìn Nhan Nhiễm Tịch.

"Hắn đối ta hạ thủ, ta vì sao đối với hắn không hạ thủ được? Còn có ta cho tới bây giờ đều là tâm ngoan thủ lạt, ám đế có bao nhiêu tàn nhẫn ngươi không biết sao? Ha ha."

Tiếng nói vừa dứt, trong tay chùy thủ đâm vào trái tim tuyệt đối tử vong, ly khai, lưu lại cũng là một mảnh đồng hồ độn huyết tràng.

Trên thế giới này, không có đúng cùng sai, trên thế giới này, chỉ có cường và yếu, không có một đôi tay dính đầy huyết tinh, sẽ bị người làm hại.

bên trong tướng phủ "Không tốt tướng gia." một cái gã sai vặt chạy đến.

"Xảy ra chuyện gì?"

"Phải đi ám vệ, đều tử vong, không có một người sống."

"Cái gì?"

"Không tốt tướng gia." Lại một gã sai vặt chạy đến "Lại làm sao vậy?"

" 'Mê' chủ nhân thân bí đã hiện thân."

"Ai?"

"Là, là Tam tiểu thư Nhan Nhiễm Tịch."

"Cái gì?"

"Không tốt tướng gia?" Lại chạy đến một cái.

"Nói."

"Không biết vì sao toàn bộ thể lực của 'Mê' đều xuất hiện, đó là một thể lực rất lớn."

"Làm sao có thể?"

"Trong đó nhả các cũng ở trong đó."

"Bành" cái bàn bị đánh vỡ, Nhan Phi Quỳnh ánh mắt đỏ lên, Nhan Nhiễm Tịch tốt lắm, quả nhiên là nữ nhi tốt của ta, giấu tài, thâm tàng bất khả lộ thật sự làm ta nhìn với cặp mắt khác xưa.

Lúc này Dực vương phủ "Vương gia, vừa mới nghe được tin tức, thừa tướng phái ám vệ đi ám sát Nhan Nhiễm Tịch, toàn bộ bị mất mạng"

"Có Dạ Thương Minh ở đó, bọn họ làm sao có thể thành công"

"Còn có một việc, 'Mê' chủ nhân thân bí ở phía sau đã xuất hiện."

"Nga, đã xuất hiện, ha ha, là ai?" Hoàn Nhan Dực Trạch nhú mày, xem ra xuất hiện còn có mục đích ở phía sau.

"Là, là Nhan Nhiễm Tịch."

"Nàng?" Hoàn Nhan Dực Trạch nheo lại ánh mắt: "nàng tại sao lại xuất hiện? Không ở ẩn dấu nữa?"

"Vương gia, không chỉ là như thế, vừa nãy 'Mê' đã đem sản nghiệp đều nói ra, thể lực kia có thể cùng với một gia tộc so sánh, trọng yếu nhất là nhả các cũng là của 'Mê'." Nhìn Hoàn Nhan Dực Trạch sắc mặt càng âm trầm, cổ lấy dừng khí nói ra.

"Còn có gì nữa sao?"

"Trước mắt không còn."

"Nhan Nhiễm Tịch quả nhiên thâm tàng bất lộ, bốn vương không ngờ tính tình người lại như vậy, không giống như thế nhân đồn đại, người thật làm cho bốn vương kinh ngạc." con người thâm trầm toát ra thâm ý, nàng thật sự chỉ có vậy sao?

Lúc này ở 'Mê'.

"Tịch Nhi, sự tình cũng đều an bài tốt lắm, thịt của ta đều đã trở lại, chúng ta có hay không..." Dạ Thương Minh cười tủm tỉm nhìn Nhan Nhiễm Tịch.

Nhan Nhiễm Tịch trắng mắt liếc Dạ Thương Minh một cái, loại chuyện này nàng không có gì kháng cự, dù sao Dạ Thương Minh là người trong lòng nàng, chính là nàng hiện tại thân thể thật không tốt..."Chúng ta trước đi tới Âm vực, lần này sự tình phải có Âm vực hiệp trợ mới có thể thành công." Nhan Nhiễm Tịch nhíu mi trầm nghĩ, nàng như thế nào cũng thật không ngờ tứ muội của mình vừa mới tìm tới đây, nguyên bản nàng ở Tây Tàn quốc sản nghiệp chỉ có 'Mê' cùng nhả các, nhưng tứ muội lại đem sản nghiệp của mình giao cho nàng, sau đó cái gì đều không nói liền ly khai.

Nhìn xem sản nghiệp trong tay chính mình, không thể tưởng được tứ muội của nàng đã trưởng thành như vậy, chính là nàng vì sao gả cho Hoàn Nhan Dực Trạch? Nàng rõ ràng có quyền lợi cự tuyệt.

Nhìn tiểu nương tử của mình đang chìm đắm vào suy nghĩ, hần soái ca như vậy nàng lại không nhìn, trong lòng thực không có tư vị gì, phải biết rằng hần hôm nay phải dùng sức thật lớn mới có thể đem tiểu quý Dạ Bảo Bảo kia ly khai, thật vất vả mới có thể giới hai người bọn họ.

Một tay ôm lấy Nhan Nhiễm Tịch vào trong ngực, đang định hôn nàng một cái.

"Ngô..." Nhan Nhiễm Tịch phục hồi tinh thần lại, theo bản năng phản kháng trừng mắt Dạ Thương Minh.

"Nhắm mắt lại, ta mới cho rằng nàng đang bồi thường." Dạ Thương Minh mơ hồ không có nói xong, miệng vẫn không có rời đi miệng Nhan Nhiễm Tịch, hần lại làm sao có thể không biết Nhan Nhiễm Tịch đang suy nghĩ cái gì? Nàng hiện tại công lực còn chưa có hồi phục, nếu làm chuyện đó sẽ ảnh hưởng tới việc hồi phục công lực.

Nhan Nhiễm Tịch cảm nhận được Dạ Thương Minh ôn nhu, bắt đầu nhẹ nhàng đáp lại.

Dạ Thương Minh tay không tự chủ được tiến vào trong quần áo Nhan Nhiễm Tịch, Nhan Nhiễm Tịch cũng ôm Dạ Thương Minh, trên mặt xuất hiện một chút mê người đỏ ửng, mê ly hai mắt, Dạ Thương Minh ánh mắt trầm xuống, thật sự rất muốn tiếp tục đi xuống, chính là... hung hăng cắn một ngụm trên môi Nhan Nhiễm Tịch, nghe được Nhan Nhiễm Tịch thở nhẹ một tiếng, dừng lại, lập tức buông Nhan Nhiễm Tịch ra, thanh âm có chút khàn khàn: "đó là trừng phạt." Sau đó phi bình tĩnh liền xông ra ngoài.

Lưu lại Nhan Nhiễm Tịch mặc danh kỳ diệu ngồi ở trên giường.

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Chương 82.2

Dur Huyền nguyên bản tới tìm Nhan Nhiễm Tịch nói sự tiến triển của sự việc, sau đó chưa vào cửa đã bị Dạ Thương Minh đá ra ngoài, lắc đầu, hần đường đường là Minh vương mà lại vội vàng như vậy, hần nhìn vào trong xem như thế nào, thì thấy Nhan Nhiễm Tịch đang ngơ ngác ngồi trên đường, bờ môi quầng rừ của nàng sưng đỏ lên, lúc này Nhan Nhiễm Tịch hết sức dễ thương.

Ho nhẹ một tiếng, sau đó lui ra ngoài, hần rút cuộc cũng biết Minh vương tại sao lại như vậy, chính là với thân thể của Minh vương, tắm nước lạnh cũng không có vấn đề gì.

Chủ tử của bọn họ thật đúng là hại người.

Dạ Thương Minh thời điểm trở về, thấy Nhan Nhiễm Tịch quần áo không chỉnh tề, ánh mắt tối sầm lại, đi qua, nhẹ nhàng sửa lại quần áo cho Nhan Nhiễm Tịch, sùng nịch lắc đầu: "Nương tử, bộ dáng hiện tại của ngươi khiến tướng công có bao nhiêu khó chịu?"

"Làm sao vậy? Vừa mới đi đâu?" Nhan Nhiễm Tịch có chút lo lắng hỏi.

Dạ Thương Minh trong lòng cười khở, còn có thể đi đâu?

"Chỉ có thể nhìn không thể ăn, ngươi còn mỗi ngày dụ hoặc ta, ngươi nói ta có khó chịu không?"

Nhan Nhiễm Tịch lập tức hiểu được Dạ Thương Minh vừa làm gì, nhìn Dạ Thương Minh trên mặt còn nước, Nhan Nhiễm Tịch tự nhiên nghĩ tới, ôm lấy Dạ Thương Minh: "Ta không có."

Dạ Thương Minh hồi hồn: "Như vậy sao được, sẽ làm bị thương ngươi, ta như thế nào làm được?"

Chương 83 : Tiêu Dao Tử đến đây

Trong đêm đen, hai thân hình lặng lẽ bay qua.

Không tới vài lần hô hấp đã đi tới một tòa nhà, nhìn thấy tòa nhà toàn hồn khí bao quanh, nam nhân không khỏi cảm thán: "Tịch Nhi, nơi này chính là Âm vực, ngươi còn hãm mộ ta, ta cảm thấy Âm vực của ngươi rất lợi hại, hơn nữa phòng ở nơi đây ta còn chưa gặp qua."

"Ha ha, nương tử của ngươi đương nhiên là phải tài giỏi ." Nhan Nhiễm Tịch đắc ý nói.

Không nói thêm gì, hai người đi vào, nhìn thấy Nhan Nhiễm Tịch cùng Dạ Thương Minh hai người đi vào, mọi người không có gì kỳ quái , mang theo ánh mắt kính trọng, nhìn về phía Nhan Nhiễm Tịch, đối với loại ánh mắt này Nhan Nhiễm Tịch đã muốn quen, chính là Dạ Thương Minh như thế nào cũng thật không ngờ Nhan Nhiễm Tịch ở Âm vực có uy vọng cao như vậy, từ ánh mắt của bọn họ nhìn ra bọn họ vĩnh viễn không phản bội, bởi vì ánh mắt của bọn họ giống như đang nhìn thần, dám hỏi thế giới này ai dám phản bội thần?

Nhan Nhiễm Tịch cũng không có mang theo Dạ Thương Minh đi đại điện, chính là đi vào trong phòng nàng ở, đem phệ hồn lấy ra, nói chuyện tình của Tây Tàn quốc, đợi cho phệ hồn sau khi rời khỏi, Dạ Thương Minh có chút suy nghĩ nhìn Nhan Nhiễm Tịch.

"Tịch Nhi." Từ phía sau đem Nhan Nhiễm Tịch ôm lấy.

"Làm sao vậy?"

"Ta phát hiện một việc."

"Chuyện gì?" Nhan Nhiễm Tịch nghi hoặc nhìn Dạ Thương Minh.

"Ta phát hiện mọi người ở Âm vực đều là khuôn mặt thật của bọn họ, Tịch nhi đối đãi với bọn họ như nhau." Dạ Thương Minh không rõ bọn họ tại sao không bài xích mình, khi hần trở về mình điện đều đổi lại quần áo, lộ ra chân diện mục của mình, nhưng người âm vực khi thực hiện nhiệm vụ vẫn mặc quần áo bình thường.

Nhan Nhiễm Tịch cười khê, hỏi đáp: "Bọn họ mỗi người vào nơi đây đều không phải người bình thường, bọn họ vĩnh viễn sẽ không phản bội ta, cũng vĩnh viễn sẽ không cho người khác nhìn thấy mặt thật trừ ta, mỗi một người ở âm vực đều có chuyện xưa của mình, cho nên bọn họ nói bọn họ muốn quên đi, sau này trong ánh mắt sẽ chỉ là ta, những người thấy qua mặt bọn họ đều sẽ chết, hoặc là chính bọn họ chết, nhiều năm qua như vậy chỉ có một ngoại lệ."

"Ngà?" Thật không ngờ bọn họ trong lòng Nhan Nhiễm Tịch đã đạt mức độ cao như vậy, giấu lại một người không để lộ ra mặt thật, thường ngày sinh hoạt trong bóng tối là vì một người, nhưng bọn họ lại cực kỳ tôn kính người đó.

"Cho tôi bây giờ chỉ có Bắc Tiều Quốc Tử hoàng tử còn sống trên thế giới này, Âm vực lần đầu tiên bị người bắt sống, được ta cứu trở về, cũng là si nhục cả đời của nàng, cho nên ta không hề động tới Bắc Trữ Hoành, đưa hân lưu lại cho nàng, chỉ có chính mình tự tay báo thù, mới có thể chân chính kết thúc cừu hận trong lòng, ta không hy vọng người của âm vực ta bị người si nhục." Nhan Nhiễm Tịch nhớ tới mỗi lần nhìn thấy Bích Du trong mắt hận ý đã nghĩ tới giết Bắc Trữ Hoành, dù sao người âm vực chưa từng có một người bị người bắt sống, Bích Du tha chết cũng không để chuyện đó xảy ra, đây là kiêu ngạo của nàng.

Dạ Thương Minh cũng hiểu được, âm vệ kiêu ngạo như vậy nhưng không phải không có thất bại, cho dù là thất bại bọn họ phải chết.

Nghĩ muốn an ủi Nhan Nhiễm Tịch, nhưng là không giống như ý nguyện.

Tiếng đập cửa vang lên, Nhan Nhiễm Tịch thu thập một chút tâm tình của mình: "Tiến vào."

"Chủ tử, Tiêu Dao Tử đến đây." Lại là hắc y nhân, tiến vào bẩm báo nói.

Nhan Nhiễm Tịch thân nhiên lắc đầu, nghĩ đến thời điểm hân xuất quan không thấy mình, cho nên tìm đến đây, xem ra là tránh hân không được, rõ ràng Tiêu Dao cốc chuyện tình nhiều như vậy, ai, thờ dài, khi nào thì cha nuôi cùng nghĩa phụ làm cho người ta bết lo, khoát tay: "Không cần ngăn đón, cho hân vào đi."

Vừa dứt lời một cái bóng trắng liền chạy vào, đối với Nhan Nhiễm Tịch chính là muốn ôm, nếu là trước kia, tuyệt đối là chuẩn xác không có lầm, nhưng là hiện tại, chỉ thấy Dạ Thương Minh ôm Nhan Nhiễm Tịch trực tiếp tránh đi, làm cho bóng trắng rơi vào khoảng không.

bóng trắng này chính là Tiêu Dao Tử, Tiêu Dao Tử ngây ngẩn cả người, hai cái cánh tay xấu hổ thu trở về, như thế nào cũng thật không ngờ trong phòng còn có người khác, nghĩ tới Âm vực mọi người rất là thức thời, hắc y nhân vừa này không phải đã rời khỏi, nhưng là hiện tại đang xảy ra chuyện gì? Vài ngày không thấy sao bên người tiểu Tịch lại xuất hiện nam nhân xinh đẹp, tiểu tử Vô đầu?

Vô số nghi vấn ở trong đầu, đối với Nhan Nhiễm Tịch hỏi: "Tiểu Tịch nhi, hân là ai vậy? Ngươi như thế nào lại thay đổi? Tiểu Vô Vô đâu?"

Chỗ tới Vô khoe miệng hung hăng run rẩy một chút, hân sợ nhất chính là Tiêu Dao Tử này, mỗi một lần gặp mặt hân đều có cảm xúc muốn giết người.

Dạ Thương Minh lông mi nhíu lại, tiểu Vô Vô, xưng hô này, nghĩ đến Vô bộ dáng lạnh lùng, hân rất muốn cười, chính là Tiêu Dao Tử cùng Tịch Nhi của hân là quan hệ gì? Nghe đồn Tiêu Dao Tử rất khó ở chung.

Nhan Nhiễm Tịch cười, đem Dạ Thương Minh kéo đến trước mặt Tiêu Dao Tử, cười nói: "Vô ở một nơi gần đây, khẳng định là nghe thấy câu nói của ngươi, đây là con rể của ngươi, cha nuôi ngươi xem thế nào?"

Nhan Nhiễm Tịch vừa nói xong, một đạo chương phong hướng Dạ Thương Minh đi đến, Dạ Thương Minh lập tức ôm Nhan Nhiễm Tịch, theo cửa sổ nhảy xuống, Tiêu Dao Tử cũng theo đi ra.

Dạ Thương Minh đem Nhan Nhiễm Tịch nhẹ nhàng phóng tới một bên, sau đó cùng Nhan Nhiễm Tịch cách ra một khoảng cách nhất định, sợ làm nàng bị thương, tuy rằng không rõ Tiêu Dao Tử có ý gì, nhưng Nhan Nhiễm Tịch vừa gọi Tiêu Dao tử là cha nuôi, là vị trí rất cao trong lòng Nhan Nhiễm Tịch, cho nên đối mặt với Tiêu Dao Tử từng bước ép sát, hân cũng chỉ có thể ngăn cản, không muốn có nửa điểm bất kính, làm cho Nhan Nhiễm Tịch khó xử.

Tiêu Dao Tử võ công của mình đối với Dạ Thương Minh không có ảnh hưởng gì, trong lòng cảm thán, cũng không cố kỵ gì, nếu mới này là thù, như vậy hiện tại chính là đánh thực, Dạ Thương Minh nhìn Tiêu Dao Tử đã muốn hạ sát chiêu, nếu không phải bởi vì quan hệ với Nhan Nhiễm Tịch, hôm nay hân nhất định sẽ giết hân, nhưng hân phải nhẫn nhịn.

Tiêu Dao Tử võ công tự nhiên là cao, Dạ Thương Minh đã tới bất cấp, chính là đối với Dạ Thương Minh mà nói vẫn là không được, nhìn Dạ Thương Minh gấp chiêu giải chiêu biết Dạ Thương Minh võ công sâu không lường được, cũng không có bởi vì đánh nhau mà hưng trí, nhớ tới ước nguyện ban đầu của mình, chiêu số biến đổi, Dạ Thương Minh đánh lại, thừa dịp Tiêu Dao Tử hướng tới bên Nhan Nhiễm Tịch, Nhan Nhiễm Tịch đã mất hết công lực, tự nhiên là trốn không thoát.

Dạ Thương Minh nhìn Tiêu Dao Tử một chương kia đánh hướng về phía Nhan Nhiễm Tịch, đầu 'Oanh' một tiếng, hô lớn: "Tịch Nhi."

Vận khởi tốc độ nhằm phía Nhan Nhiễm Tịch.

Hết thấy đều là trong nháy mắt, ai đều không kịp phản ứng, liền ngay cả Tiêu Dao Tử cũng bởi vì thấy Dạ Thương Minh bộ dáng điên cuồng mà đã quên tình huống hiện tại.

"Ân." Thét lớn một tiếng, Dạ Thương Minh yết hầu máu dâng lên, vì không cho Nhan Nhiễm Tịch lo lắng một búng máu này nuốt trở về.

Lúc này Dạ Thương Minh gắt gao ôm Nhan Nhiễm Tịch, thân thể đem Nhan Nhiễm Tịch bảo vệ, mà Tiêu Dao Tử một chương chuẩn xác không có lầm đánh vào trên người Dạ Thương Minh.

"Minh, ngươi thế nào?" Nhan Nhiễm Tịch lo lắng nhìn Dạ Thương Minh, chuyện tình vừa này nàng căn bản là không kịp phản ứng, nhưng một chương vừa rồi là dùng toàn lực, lấy trạng thái của Dạ Thương Minh, căn bản là không thể dùng nội lực bảo vệ mình.

Rất muốn nói cho Nhan Nhiễm Tịch hân không có chuyện, rất muốn nâng tay lên vuốt ve khuôn mặt lo lắng của Nhan Nhiễm Tịch, nói cho nàng không

cần lo lắng, nhưng tay không có khí lực nâng lên, một chương kia thật là rất nặng, cho nên hắn thực may mắn, may mắn không có đánh ở trên người Tịch Nhi của hắn.

Trước mắt tối sầm lại ngắt đi.

"Minh, minh." Nhan Nhiễm Tịch lập tức ôm lấy Dạ Thương Minh, trong mắt mang theo lo lắng.

Tiêu Dao Tử nhìn bộ dáng của Dạ Thương Minh, không cần phải nói cũng biết chính mình gặp rắc rối, không dám lên tiếng, đi theo Nhan Nhiễm Tịch vào phòng.

May mắn Nhan Nhiễm Tịch chính là quái y Phiêu Miêu, biết Dạ Thương Minh bị nội lực đánh sâu vào người nên bị trọng thương, năng thật đau lòng.

án nhẹ nhàng vào cái cột đầu giường, một cái cửa mở ra, Nhan Nhiễm Tịch đi vào, bên trong đều là bình thuốc, Nhan Nhiễm Tịch từ bên trong lấy ra vài bình, đi đến trước mặt Dạ Thương Minh, đem một lọ dược đổ ra viên thuốc màu trắng, Tiêu Dao Tử hung hăng nuốt một ngụm nước miếng, loại dược kia trong tay lão già Vụ Thí chỉ có một viên, ngay cả dược lâu cũng không có 'Diễn tảo mệnh đan', ăn nó không chỉ làm cho nội lực trở nên thuần khiết, mà ngay cả so với trước kia cường hãn rất nhiều, trọng yếu nhất là ăn dược ở thời điểm nào, cho dù là người còn một hơi thở, cũng đem người cứu trở về, hiện tại tốt lắm, về sau cho dù là bị nội lực công kích, nó cũng sẽ đem lực công kích giảm đến mức ít nhất, hôm bữa Vụ Thí mới khoe với hắn, thiếu chút nữa khiến cho một hồi huyết án, hiện tại thấy được, tuy rằng một chương kia của hắn rất nặng, nhưng cũng không ảnh hưởng tới tính mạng, xem ra tiểu tử này ở trong lòng Tịch nhi rất quan trọng.

Thật cẩn thận nhìn thoáng qua thân sắc Nhan Nhiễm Tịch, phụng phịu, đến bây giờ cũng không có cùng hắn nói chuyện, ô ô... Hắn thật sự không biết Tịch nhi của hắn không có nội lực, hắn sẽ không dùng toàn lực, hắn cũng muốn thử tiểu tử kia nên mới làm như vậy.

Nhìn mặt Nhan Nhiễm Tịch lạnh lùng, Tiêu Dao Tử rất là ủy khuất, Tịch nhi trước giờ đều không có đối với hắn như vậy, mặc kệ hắn nháo như thế nào, nhưng là hiện tại, đều do xú tiểu tử này, chờ hắn tỉnh lại hẳn nhất định sẽ giáo huấn một trận, cho nên, người nhanh tỉnh lại đi, hiện tại Tiểu Tịch nhi thật sự là đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 101: Chương 83 : Tiêu Dao Tử đến đây

Trong đêm đen, hai thân hình lặng lẽ bay qua.

Không tới vài lần hô hấp đã đi tới một tòa nhà, nhìn thấy tòa nhà toàn hồn khí bao quanh, nam nhân không khỏi cảm thán: "Tịch Nhi, nơi này chính là Âm vực, người còn hâm mộ ta, ta cảm thấy Âm vực của người rất lợi hại, hơn nữa phòng ở nơi đây ta còn chưa gặp qua."

"Ha ha, nương tử của người đương nhiên là phải tài giỏi." Nhan Nhiễm Tịch đắc ý nói.

Không nói thêm gì, hai người đi vào, nhìn thấy Nhan Nhiễm Tịch cùng Dạ Thương Minh hai người đi vào, mọi người không có gì kỳ quái, mang theo ánh mắt kính trọng, nhìn về phía Nhan Nhiễm Tịch, đối với loại ánh mắt này Nhan Nhiễm Tịch đã muốn quen, chính là Dạ Thương Minh như thế nào cũng thật không ngờ Nhan Nhiễm Tịch ở Âm vực có uy vọng cao như vậy, từ ánh mắt của bọn họ nhìn ra bọn họ vĩnh viễn không phản bội, bởi vì ánh mắt của bọn họ giống như đang nhìn thần, dám hỏi thế giới này ai dám phản bội thần?

Nhan Nhiễm Tịch cũng không có mang theo Dạ Thương Minh đi đại điện, chính là đi vào trong phòng nàng ở, đem phệ hồn lấy ra, nói chuyện tình của Tây Tàn quốc, đợi cho phệ hồn sau khi rời khỏi, Dạ Thương Minh có chút suy nghĩ nhìn Nhan Nhiễm Tịch.

"Tịch Nhi." Từ phía sau đem Nhan Nhiễm Tịch ôm lấy.

"Làm sao vậy?"

"Ta phát hiện một việc."

"Chuyện gì?" Nhan Nhiễm Tịch nghi hoặc nhìn Dạ Thương Minh.

"Ta phát hiện mọi người ở Âm vực đều là khuôn mặt thật của bọn họ, Tịch nhi đối đãi với bọn họ như nhau." Dạ Thương Minh không rõ bọn họ tại sao không bài xích mình, khi hắn trở về mình điện đều đổi lại quần áo, lộ ra chân diện mục của mình, nhưng người âm vực khi thực hiện nhiệm vụ vẫn mặc quần áo bình thường.

Nhan Nhiễm Tịch cười khê, hỏi đáp: "Bọn họ mỗi người vào nơi đây đều không phải người bình thường, bọn họ vĩnh viễn sẽ không phản bội ta, cũng vĩnh viễn sẽ không cho người khác nhìn thấy mặt thật trừ ta, mỗi một người ở âm vực đều có chuyện xưa của mình, cho nên bọn họ nói bọn họ muốn

quên đi, sau này trong ánh mắt sẽ chỉ là ta, những người thấy qua mặt bọn họ đều sẽ chết, hoặc là chính bọn họ chết, nhiều năm qua như vậy chỉ có một ngoại lệ."

"Nga?" Thật không ngờ bọn họ trong lòng Nhan Nhiễm Tịch đã đạt mức độ cao như vậy, ngấm lại một người không để lộ ra mặt thật, thường ngày sinh hoạt trong bóng tối là vì một người, nhưng bọn họ lại cực kỳ tôn kính người đó.

"Cho tới bây giờ chỉ có Bắc Tiêu Quốc Tử hoàng tử còn sống trên thế giới này, Ám vực lần đầu tiên bị người bắt sống, được ta cứu trở về, cũng là si nhục cả đời của nàng, cho nên ta không hề động tới Bắc Trữ Hoành, đưa hấn lưu lại cho nàng, chỉ có chính mình tự tay báo thù, mới có thể chân chính kết thúc cừu hận trong lòng, ta không hy vọng người của ám vực ta bị người si nhục." Nhan Nhiễm Tịch nhớ tới mỗi lần nhìn thấy Bích Du trong mắt hận ý đã nghĩ tới giết Bắc Trữ Hoành, dù sao người ám vực chưa từng có một người bị người bắt sống, Bích Du tha chết cũng không để chuyện đó xảy ra, đây là kiêu ngạo của nàng.

Dạ Thương Minh cũng hiểu được, ám vệ kiêu ngạo như vậy nhưng không phải không có thất bại, cho dù là thất bại bọn họ phải chết.

Nghĩ muốn an ủi Nhan Nhiễm Tịch, nhưng là không giống như ý nguyện.

Tiếng đập cửa vang lên, Nhan Nhiễm Tịch thu thập một chút tâm tình của mình: "Tiến vào."

"Chủ tử, Tiêu Dao Tử đến đây." Lại là hắc y nhân, tiến vào bẩm báo nói.

Nhan Nhiễm Tịch thân nhiên lắc đầu, nghĩ đến thời điểm hấn xuất quan không thấy mình, cho nên tìm đến đây, xem ra là tránh hấn không được, rõ ràng Tiêu Dao cóc chuyện tình nhiều như vậy, ai, thờ dài, khi nào thì cha nuôi cùng nghĩa phụ làm cho người ta bớt lo, khoát tay: "Không cần ngăn đón, cho hấn vào đi."

Vừa dứt lời một cái bóng trắng liền chạy vào, đối với Nhan Nhiễm Tịch chính là muốn ôm, nếu là trước kia, tuyệt đối là chuẩn xác không có lầm, nhưng là hiện tại, chỉ thấy Dạ Thương Minh ôm Nhan Nhiễm Tịch trực tiếp tránh đi, làm cho bóng trắng rơi vào khoảng không.

bóng trắng này chính là Tiêu Dao Tử, Tiêu Dao Tử ngây ngẩn cả người, hai cái cánh tay xấu hổ thu trở về, như thế nào cũng thật không ngờ trong phòng còn có người khác, nghĩ tới Ám vực mọi người rất là thức thời, hắc y nhân vừa nãy không phải đã rời khỏi, nhưng là hiện tại đang xảy ra chuyện gì? Vài ngày không thấy sao bên người tiểu Tịch lại xuất hiện nam nhân xinh đẹp, tiểu tử Vô đầu?

Vô số nghi vấn ở trong đầu, đối với Nhan Nhiễm Tịch hỏi: "Tiểu Tịch nhi, hấn là ai vậy? Người như thế nào lại thay đổi? Tiểu Vô Vô đâu?"

Chỗ tối Vô khoe miệng hung hăng run rẩy một chút, hấn sợ nhất chính là Tiêu Dao Tử này, mỗi một lần gặp mặt hấn đều có cảm xúc muốn giết người.

Dạ Thương Minh lông mi nhú lại, tiểu Vô Vô, xưng hô này, nghĩ đến Vô bộ đáng lạnh lùng, hấn rất muốn cười, chính là Tiêu Dao Tử cùng Tịch Nhi của hấn là quan hệ gì? Nghe đồn Tiêu Dao Tử rất khó ở chung.

Nhan Nhiễm Tịch cười, đem Dạ Thương Minh kéo đến trước mặt Tiêu Dao Tử, cười nói: "Vô ở một nơi gần đây, khẳng định là nghe thấy câu nói của người, đây là con rể của người, cha nuôi người xem thế nào?"

Nhan Nhiễm Tịch vừa nói xong, một đạo chương phong hướng Dạ Thương Minh đi đến, Dạ Thương Minh lập tức ôm Nhan Nhiễm Tịch, theo cửa sổ nhảy xuống, Tiêu Dao Tử cũng theo đi ra.

Dạ Thương Minh đem Nhan Nhiễm Tịch nhẹ nhàng phóng tới một bên, sau đó cùng Nhan Nhiễm Tịch cách ra một khoảng cách nhất định, sợ làm nàng bị thương, tuy rằng không rõ Tiêu Dao Tử có ý gì, nhưng Nhan Nhiễm Tịch vừa gọi Tiêu Dao tử là cha nuôi, là vị trí rất cao trong lòng Nhan Nhiễm Tịch, cho nên đối mặt với Tiêu Dao Tử từng bước ép sát, hấn cũng chỉ có thể ngăn cản, không muốn có nửa điểm bất kính, làm cho Nhan Nhiễm Tịch khó xử.

Tiêu Dao Tử võ công của mình đối với Dạ Thương Minh không có ảnh hưởng gì, trong lòng cảm thán, cũng không có kị gì, nếu mới nãy là thủ, như vậy hiện tại chính là đánh thực, Dạ Thương Minh nhìn Tiêu Dao Tử đã muốn hạ sát chiêu, nếu không phải bởi vì quan hệ với Nhan Nhiễm Tịch, hôm nay hấn nhất định sẽ giết hấn, nhưng hấn phải nhẫn nhịn.

Tiêu Dao Tử võ công tự nhiên là cao, Dạ Thương Minh đã tới bát cấp, chính là đối với Dạ Thương Minh mà nói vẫn là không được, nhìn Dạ Thương Minh gặp chiêu giải chiêu biết Dạ Thương Minh võ công sâu không lường được, cũng không có bởi vì đánh nhau mà hưng trí, nhớ tới ước nguyện ban đầu của mình, chiêu số biến đổi, Dạ Thương Minh đánh lại, thừa dịp Tiêu Dao Tử hướng tới bên Nhan Nhiễm Tịch, Nhan Nhiễm Tịch đã mất hết công lực, tự nhiên là trốn không thoát.

Dạ Thương Minh nhìn Tiêu Dao Tử một chương kia đánh hướng về phía Nhan Nhiễm Tịch, đầu 'Oanh' một tiếng, hô lớn: "Tịch Nhi."

Vận khởi tốc độ nhắm phía Nhan Nhiễm Tịch.

Hết thấy đều là trong nháy mắt, ai đều không kịp phản ứng, liền ngay cả Tiêu Dao Tử cũng bởi vì thấy Dạ Thương Minh bộ dáng điên cuồng mà đã quên tình huống hiện tại.

"Ân." Thét lớn một tiếng, Dạ Thương Minh yết hầu máu dâng lên, vì không cho Nhan Nhiễm Tịch lo lắng một búng máu này nuốt trở về.

Lúc này Dạ Thương Minh gắt gao ôm Nhan Nhiễm Tịch, thân thể đem Nhan Nhiễm Tịch bảo vệ, mà Tiêu Dao Tử một chương chuẩn xác không có lầm.

đánh vào trên người Dạ Thương Minh.

"Minh, người thế nào ?" Nhan Nhiễm Tịch lo lắng nhìn Dạ Thương Minh, chuyện tình vừa nãy nàng căn bản là không kịp phản ứng, nhưng một chương vừa rồi là dùng toàn lực, lấy trạng thái của Dạ Thương Minh, căn bản là không thể dùng nội lực bảo vệ mình.

Rất muốn nói cho Nhan Nhiễm Tịch hẳn không có chuyện, rất muốn nâng tay lên vuốt ve khuôn mặt lo lắng của Nhan Nhiễm Tịch, nói cho nàng không cần lo lắng, nhưng tay không có khí lực nâng lên, một chương kia thật là rất nặng, cho nên hẳn thực may mắn, may mắn không có đánh ở trên người Tịch Nhi của hắn.

Trước mắt tối sầm lại ngất đi.

"Minh, minh." Nhan Nhiễm Tịch lập tức ôm lấy Dạ Thương Minh, trong mắt mang theo lo lắng.

Tiêu Dao Từ nhìn bộ dáng của Dạ Thương Minh, không cần phải nói cũng biết chính mình gặp rắc rối, không dám lên tiếng, đi theo Nhan Nhiễm Tịch vào phòng.

May mắn Nhan Nhiễm Tịch chính là quái y Phiêu Miểu, biết Dạ Thương Minh bị nội lực đánh sâu vào người nên bị trọng thương, nàng thật đau lòng.

Ẩn nhẹ nhàng vào cái cột đầu giường, một cái cửa mở ra, Nhan Nhiễm Tịch đi vào, bên trong đều là bình thuốc, Nhan Nhiễm Tịch từ bên trong lấy ra vài bình, đi đến trước mặt Dạ Thương Minh, đem một lọ dược đổ ra viên thuốc màu trắng, Tiêu Dao Từ hung hăng nuốt một ngụm nước miếng, loại dược kia trong tay lão già Vụ Thí chỉ có một viên, ngay cả dược lâu cũng không có 'Diễn tảo mệnh đan', ăn nó không chỉ làm cho nội lực trở nên thuần khiết, mà ngay cả so với trước kia cường hãn rất nhiều, trọng yếu nhất là ăn dược ở thời điểm nào, cho dù là người còn một hơi thở, cũng đem người cứu trở về, hiện tại tốt lắm, về sau cho dù là bị nội lực công kích, nó cũng sẽ đem lực công kích giảm đến mức ít nhất, hôm bữa Vụ Thí mới khoe với hắn, thiếu chút nữa khiến cho một hồi huyết án, hiện tại thấy được, tuy rằng một chương kia của hắn rất nặng, nhưng cũng không ảnh hưởng tới tính mạng, xem ra tiểu tử này ở trong lòng Tịch nhi rất quan trọng.

Thật cẩn thận nhìn thoáng qua thần sắc Nhan Nhiễm Tịch, phụng phịu, đến bây giờ cũng không có cùng hắn nói chuyện, ô ô... Hắn thật sự không biết Tịch nhi của hắn không có nội lực, hẳn sẽ không dùng toàn lực, hẳn cũng muốn thử tiểu tử kia nên mới làm như vậy.

Nhìn mặt Nhan Nhiễm Tịch lạnh lùng, Tiêu Dao Từ rất là ủy khuất, Tịch nhi trước giờ đều không có đối với hắn như vậy, mặc kệ hắn nháo như thế nào, nhưng là hiện tại, đều do xú tiểu tử này, chờ hắn tỉnh lại hẳn nhất định sẽ giáo huấn một trận, cho nên, người nhanh tỉnh lại đi, hiện tại Tiểu Tịch nhi thật sự là đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Chương 84.1: tiến cung

Thời điểm Dạ Thương Minh tỉnh lại là buổi tối. Nhan Nhiễm Tịch giải thích với Dạ Thương Minh Tiêu Dao Từ không phải là cố ý, Dạ Thương Minh mỉm cười nhìn Nhan Nhiễm Tịch đáng vẻ khẩn trương, sau đó ôm Nhan Nhiễm Tịch tiến vào mộng đẹp.

Ngày hôm sau Nhan Nhiễm Tịch liền cùng Dạ Thương Minh ly khai Âm vực, đương nhiên cũng để Tiêu Dao Từ lưu lại, Nhan Nhiễm Tịch lần nữa mệnh lệnh rõ ràng: "Lần này Minh của ta đã tỉnh lại, nếu ta trở về không thấy người ở đây, như vậy ta về sau không gặp người nữa, hơn nữa về sau không bao giờ muốn đi Tiêu Dao cốc, cho nên, cha nuôi người nhất định phải suy nghĩ kỹ."

Nói rồi lôi kéo Dạ Thương Minh ly khai, nàng thực hiểu biết tính tình Tiêu Dao Từ, nếu không nói như vậy, hẳn nhất định sẽ không thành thành thật thật ngốc ở trong này, nàng biết Tiêu Dao Từ đối với Dạ Thương Minh ra tay đơn giản là muốn tình cảm của Dạ Thương Minh đối với mình, cho nên nàng chưa từng có ý trách Tiêu Dao Từ, nhưng bây giờ Tây Tàn sắp rối loạn, hiện tại thế cục nàng còn có thể không chế, nhưng một khi Tiêu Dao Từ ra tay, mọi việc sẽ không chế không được.

Giả vờ như không cảm nhận được ánh mắt ai oán ở đằng sau, nàng nhanh chóng ly khai.

Dạ Thương Minh cùng Nhan Nhiễm Tịch đi tới Mê gặp người trong cung tới báo tin.

Nói là muốn hai người tiến cung tham gia cung yến tối hôm nay.

Hai người nhìn nhau đáp ứng, đồng thời Nhan Nhiễm Tịch phân phó Dư Huyền đem những thương hộ mà Tây Tàn sở hữu thu mua, đừng cho người khác phát hiện gì hết.

Dư Huyền đáp ứng, hai người cũng thu thập một chút tiến cung.

Tất cả các đại thần đều đến đây, Nhan Nhiễm Tịch bọn họ đã gặp qua, cung yến lần trước nói như thế nào nàng cũng là nhân vật chính, lúc này đây cư nhiên vẫn là nàng, mấy ngày nay tất cả mọi người Tây Tần quốc đều đã biết thế lực của nàng, mọi người đều nói Nhan Nhiễm Tịch giấu tài nên mới như vậy, hiện tại thực lực của nàng mới bạo lộ ra.

Đương nhiên cũng có nói Nhan Nhiễm Tịch sở dĩ lợi hại như vậy là vì Minh vương âm thầm tương trợ, nhưng mà bọn họ lại không có nghĩ tới thời điểm Mê và Nhã các xuất hiện Nhan Nhiễm Tịch chưa có gặp Dạ Thương Minh.

Đương nhiên mặc kệ là ai nói như thế nào, ở trong lòng bọn họ Nhan Nhiễm Tịch chính là cường đại, hơn nữa cũng là người thông minh, bọn họ tự nhiên hiểu được Nhan Nhiễm Tịch cũng không phải người dễ chọc, nếu không nàng sẽ không để lộ thực lực của mình.

Bọn họ đều là hồ ly giống nhau, nhìn thấy Nhan Nhiễm Tịch cùng Dạ Thương Minh ôm nhau mà đến, đều giả vờ tươi cười, không nói đến Nhan Nhiễm Tịch, Dạ Thương Minh cũng làm cho bọn họ phải ngước nhìn, tuy rằng truyền thuyết nói Dạ Thương Minh bệnh quán thân, nhưng hắn còn chưa chết, nếu không có chết như vậy lấy thủ đoạn của hắn, dám coi rề hắn, con đường chỉ có chết.

Nhìn mọi người đối trá, Nhan Nhiễm Tịch trong mắt hiện lên một tia chán ghét, Tây Tần quốc cũng không nên tồn tại, Dạ Thương Minh nhìn ra Nhan Nhiễm Tịch không kiên nhẫn, quanh thân thể tràn ngập lãnh ý, thản nhiên nói: "Cung yến hẳn là nhanh bắt đầu đi."

Một câu, bọn họ tự nhiên nghe ra ý tứ trong lời nói.

Dạ Thương Minh ôm Nhan Nhiễm Tịch cười hỏi: "Như thế nào không thích? Nếu không chúng ta trở về đi?"

Đối với Dạ Thương Minh cuồng ngạo Nhan Nhiễm Tịch thực không nói gì, nhưng là cũng biết Dạ Thương Minh có tư cách này, nói: "Đến đâu đến rồi, muốn nhìn một chút, người ta tỉ mỉ chuẩn bị Hồng Môn Yến, người một tiếng không nói lại đi, chẳng phải là rất có phụ tâm ý người ta."

Dạ Thương Minh cũng không nói cái gì, ôm lấy Nhan Nhiễm Tịch đi vào.

Vào hoàng cung, tìm được vị trí của mình, ngẩng đầu nhìn Hoàn Nhan Hàn Cách phía đại điện. Nhan Nhiễm Tịch trong mắt hiện lên một chút châm chọc, hẳn hiện tại chỉ sợ còn không biết chính mình tối tin tưởng Hoàn Nhan Dục Trạch, lại không ngờ hắn sẽ kéo mình xuống ngôi vị hoàng đế.

Hắn giờ không còn là thái tử ôn trọng khi xưa, ngược lại trở nên cao ngạo, hẳn cứ như vậy cũng không ngồi ở vị trí này lâu dài.

Cúi đầu nhấp một ngụm rượu, là trà, hẳn không có chuẩn bị, rõ ràng biết nàng thích trà, nhưng hắn lại tự đại khinh thường mượn sức nàng, xem ra hắn thực xem trọng chính mình.

"Trước đó vài ngày chợt nghe nói Minh vương mang theo Nhan tam tiểu thư trở lại, trăm chưa kịp đón tiếp hai vị, cho nên hôm nay mở tiệc coi như là tạ lỗi." Hoàn Nhan Hàn Cách thản nhiên nói.

Dạ Thương Minh gật đầu, thản nhiên nói: "Hiện tại Tịch Nhi đã là Minh vương phi, còn thỉnh hoàng thượng chú ý điểm này".

Đối với thái độ hai người, Hoàn Nhan Hàn Cách tự nhiên là thực bất mãn, nhưng hắn không thể hiện trên nét mặt.

Tiếp tục nói: "Trăm vừa mới nghe nói 'Mê' cùng Nhã các đều là sản nghiệp của Minh vương phi, không biết phải không?"

Nhan Nhiễm Tịch cười khê, cử chỉ lộ rõ khí chất cao quý: "Bốn vương phi nghĩ Dư Huyền đã nói rất rõ ràng, người cũng không nên hỏi lại."

Nàng nói chuyện không nề mặt Hoàn Nhan Hàn Cách, Hoàn Nhan Hàn Cách mặt cũng không có tươi cười: "Không biết Minh vương phi hiện tại đem sản nghiệp lộ ra có dụng ý gì?"

"Dụng ý? Làm sao có thể có dụng ý gì? Bốn vương phi chính là cảm thấy có vài thứ luôn giấu đi thật là không tốt, cho nên mới lộ ra." Nhan Nhiễm Tịch vô tội nói.

Hoàn Nhan Hàn Cách chỉ cảm thấy chính mình cùng Nhan Nhiễm Tịch nói chuyện tuyệt đối có thể ghen chết.

Ồn bình cảm xúc chính mình, cười nói: "Minh vương phi, chúng ta người sáng mắt không nói tiếng lòng, nay Tây Tần tình thế không chỉ là trăm, tin tưởng các vị đang ngồi đều hiểu được, từ khi trăm đăng cơ tới nay, các thế lực Tây Tần đều tranh đấu gay gắt, lần này thỉnh mọi người đến không có ý tứ gì khác, hiện nay Minh vương phi đã gả vào Nam Lâm Quốc, lên làm vương phi, theo lý nên ở nhà giúp chồng dạy con, làm tốt bốn phận chủ mẫu, nhưng hiện tại vương phi không chỉ có ở bên ngoài xuất đầu lộ diện, còn chạy tới Tây Tần, hành động như vậy thật không đúng? Lại nói người là người Tây Tần quốc? Tin tưởng Minh vương phi cũng không nguyện làm cho Minh vương vì người, một mối đi lại giữa hai quốc gia."[/size]

Tìm kiếm với từ khoá:

Được thanks

Xem thông tin cá nhân

7 thành viên đã gửi lời cảm ơn hà phương về bài viết trên: BăngLiên, Candy2110, Tóc Xoăn, chip_coi_123, kotranhvoidoi, rinnina, trần lý 1996

Có bài mới 31.03.2016, 10:23

Hình đại diện của thành viên

hà phuong

Lớp phó lao động

Lớp phó lao động

Ngày tham gia: 05.02.2015, 20:51

Tuổi: 17 Nữ

Bài viết: 211

Được thanks: 1934 lần

Điểm: 8.14

Có bài mới Re: [Xuyên không] Minh vương sủng phi - Hình Hinh Lam [Tuyển Editor] - Điểm: 12

[size=150]Chương 84.2 :

Hoàn Nhan Hàn Cách nói xong, Nhan Nhiễm Tịch hai mắt đáng thương hề hề nhìn Dạ Thương Minh hỏi: "Minh, ta thực làm cho ngươi khó xử sao?"

Dạ Thương Minh cười tủm tỉm nhìn Nhan Nhiễm Tịch trong mắt thật sâu ý cười cùng trêu tức, rất phối hợp nói: "Làm sao có thể? Chỉ cần có ngươi ở cùng, lên trời xuống đất, ta đều nguyện ý đi theo, ngươi không chê ta, ta lại làm sao có thể khó xử."

Thâm tình như vậy, mọi người cảm động, nay người nào không phải ba vợ bốn nàng hầu, hiện tại Minh vương cư nhiên vì Nhan Nhiễm Tịch, buông chuyện tình Nam Lâm Quốc, kéo thân thể mệt nhọc của mình tới, đây là như thế nào độc sủng?

Nguyên bản chính là muốn cho Dạ Thương Minh phối hợp cùng mình, nhìn ánh mắt Dạ Thương Minh, nàng biết hắn là nói thật, trong lòng cảm động, cũng cười, biểu hiện của hắn thật là đáng yêu.

Ngẩng đầu nhìn hướng Hoàn Nhan Hàn Cách cười nói: "Hoàng thượng, ngươi cũng thấy, Minh nhà ta không khó xử chút nào."

Nhìn Nhan Nhiễm Tịch cười tủm tỉm, Hoàn Nhan Hàn Cách thật muốn giết nàng, nguyên bản lúc trước là vì cảm thấy Dạ Thương Minh là người tàn bạo, lại là người bệnh tật, gã nàng qua sẽ không có kết cục tốt, hiện tại tốt lắm, nhìn hai người hiện tại, cũng biết Nhan Nhiễm Tịch được bao nhiêu sủng ái của Minh vương, thật đúng là hao mệnh.

Trong lòng hừ lạnh một tiếng, đối với Nhan Nhiễm Tịch hắn là không coi trọng, cho dù là nàng có 'Mê' dựa vào, ở trong mắt Hoàn Nhan Hàn Cách cũng chỉ là một thương nhân, hắn chính là vua, lời hắn nói người khác không thể không làm theo, cho nên hắn mới đơn giản nghĩ, chỉ cần hắn đi lên ngôi vị hoàng đế mọi người đều phải nghe lời hắn, một ý tưởng thật điên rồ, Nhan Nhiễm Tịch không rõ hắn tại sao lại thay đổi như vậy, ngay cả chỉ số thông minh đều bị ảnh hưởng.

Hoàn Nhan Hàn Cách thần nhiên nói: "Có lẽ Minh vương cảm thấy không có quan hệ gì, nhưng thế nhân nói ngươi thế nào? Nói ngươi là hồng nhan họa thủy? Vẫn là nói Minh vương bị ngươi mê hoặc không quan tâm triều chính? Hoặc là nói chúng ta cố ý mang ngươi tới Tây Tần làm hại Minh vương?"

Vừa dứt lời, Dạ Thương Minh tức giận nói: "Bỏ vương xem ngươi dám nói ai là hồng nhan họa thủy? Hừ, một người nói, bỏ vương liền giết một người, có hai người nói bỏ vương liền giết hai người, có một quốc gia nói, bỏ vương liền diệt một quốc gia, toàn bộ người trong thiên hạ nói, bỏ vương liền diệt toàn bộ thiên hạ, thế giới này thượng, chỉ cần một ngày có Dạ Thương Minh ta, bỏ vương sẽ không để vương phi của ta chịu một lời vũ nhục."

Thanh âm hữu lực vang vọng toàn bộ đại sảnh, một câu, cũng là một lời thề, lần này cung yến đến đây không ít nữ quyến, nghe được lời của Minh vương đối với Nhan Nhiễm Tịch, chúng nữ tử không chỉ có roi lệ, các nàng cả đời cầu là cái gì? Cầu chính là có thể có một tình yêu của phu quân mình, sủng ái như vậy các nàng chưa có nghĩ tới, nhưng hiện tại Nhan Nhiễm Tịch bị mọi người xem thường lại được Minh vương đối xử như vậy, bọn họ như thế nào không ghen tị?

Nhan Nhiễm Tịch lời kéo Dạ Thương Minh đối với Hoàn Nhan Hàn Cách cười nói: "Hoàng thượng có chuyện gì vẫn là nhanh nói đi, ngươi còn như vậy, Minh nhà ta sẽ tức giận, ngươi cũng biết Minh tính tình không tốt lắm, vạn nhất... Ha ha, nói giỡn, lần này cung yến không phải chỉ là vì bỏ vương phi đóng góp, dù sao phô trương lớn như vậy ta vẫn chịu không nổi, cho nên hoàng thượng có chuyện hãy nói thẳng ra, đoán đi đoán lại mệt chết đi được"

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 103: Chương 85.1: giao chiến

Hoàn Nhan Hàn Cách nghe xong lời của Nhan Nhiễm Tịch, ánh mắt mang theo một tia nguy hiểm, thanh âm lạnh lùng: "Nếu Minh vương phi đã muốn nói như vậy, trăm cũng cứ việc nói thẳng, mặc kệ nói như thế nào hiện tại Minh vương phi cũng là người Nam Lâm Quốc, có thể đừng mở cửa hàng ở Tây Tần quốc được không?"

Nhan Nhiễm Tịch nhún mày, cười tủm tỉm nói: "Có cái gì không tốt, hoàng thượng không phải là muốn đuổi ta đi chứ? Hơn nữa có quy định nào không phải người ở nước đó thì không được mở cửa hàng?"

ngươi bây giờ lên làm hoàng thượng, không biết trị nước khiến cho dân chúng phần nộ cùng thống hận ngươi."

Hoàn Nhan Hàn Cách thật không ngờ hẳn bị Nhan Nhiễm Tịch làm mất hết mặt mũi, trong lòng rất là tức giận: "Minh vương phi chỉ sợ có chút không biết ý tứ cửa trăm, nay cục diện Tây Tần chắc hẳn Minh vương phi cũng biết, nếu không ổn định được vẫn là cần Minh vương phi hỗ trợ, nếu Minh vương đem sản nghiệp giao cho hoàng thất, tin tưởng con dân Tây Tần sẽ càng thêm giàu có, tin tưởng Minh vương phi sẽ không cự tuyệt?"

Nhan Nhiễm Tịch làm sao có thể không biết Hoàn Nhan Hàn Cách đánh chú ý này, chưa nói gì, Dạ Thương Minh thân nhiên nói: vương phi không phải không giúp, chính là Tây Tần rộng lớn như vậy, làm sao có thể cần vương phi đi hỗ trợ, các ngươi không muốn bị chư quốc chê cười sao ?"

Nói một câu làm cho Hoàn Nhan Hàn Cách cứng họng

Chính là Hoàn Nhan Hàn Cách là người không đạt được mục đích sẽ không bỏ qua, kết quả như vậy hẳn không lường trước đến, nhưng hẳn đã chuẩn bị kỹ. Nhan Nhiễm Tịch kiêu ngạo như vậy là vì có Dạ Thương Minh, mà Dạ Thương Minh lúc này trong mắt hẳn cũng chỉ là một người chết mà thôi.

Ánh mắt để lộ nguy hiểm, lạnh lùng nói: "Nhan Nhiễm Tịch ta nghĩ có một số việc ngươi nên cân nhắc kỹ."

Nhan Nhiễm Tịch cười nhẹ, trong mắt mang theo châm chọc: "Bốn vương phi đã nói qua, thế giới này không có ai có thể uy hiếp bốn vương phi, cho dù là Hoàng Thượng cũng là giống nhau, ý tứ của Minh cũng là ý của bốn vương phi. Ta nghĩ hoàng thượng phải rõ ràng rồi chứ ?"

"Một khi đã như vậy, trăm cũng không có gì phải nói nhiều, chúng ta vẫn là dùng hành động đến chứng minh có vẻ mau lẹ hơn." Hoàn Nhan Hàn Cách hai tay vỗ, thị vệ lập tức đem toàn bộ đại điện vây lại.

"Cơ hội chỉ có một lần, trăm đã cho các ngươi lựa chọn cơ hội, kế tiếp có chuyện gì cũng đừng trách trăm, chỉ nên trách các ngươi không biết thân biết phận."

Nhìn mọi người kinh hoàng, Dạ Thương Minh nheo ánh mắt, không có một chút khẩn trương, tùy ý ôm Nhan Nhiễm Tịch, lạnh lùng nói: "Tây Tần Hoàng Thượng đây là muốn khơi mào chiến sự hai nước?"

Hoàn Nhan Hàn Cách lộ ra một chút gian xảo tươi cười, đắc ý nói: "Làm sao có thể khơi mào chiến sự hai nước, chính là Minh vương không cẩn thận ở hoàng cung bị ám sát, Tây Tần chúng ta không thể bảo vệ, chúng ta sẽ hướng Nam Lâm quốc hảo hảo xin lỗi."

Trong không khí khẩn trương, Dạ Thương Minh cùng Nhan Nhiễm Tịch không đem thị vệ để vào mắt, tùy ý như vậy làm cho mọi người sợ hãi.

Nhan Nhiễm Tịch nhìn mọi người nở nụ cười, tình hình như vậy mà còn cười thật là quý dị, thân nhiên nói: "Hoàng Thượng chẳng lẽ ngươi muốn chuẩn bị cho chúng ta Hồng Môn Yến?"

"Có ý tứ gì?" Hoàn Nhan Hàn Cách lạnh lùng hỏi.

"Ngươi hẳn là biết lần trước Nhan Phi Quỳnh ở ngoại ô phải ám vệ đến ám sát ta đi." Nhan Nhiễm Tịch thân nhiên nói.

Hoàn Nhan Hàn Cách tự nhiên là có nghe nói.

Nhan Phi Quỳnh không ngờ nữ nhi lại nói ra chuyện này, trong lòng tức giận, cũng có nghi hoặc, khi nào thì nàng đã không bị hẳn khống chế?

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Chương 85.2

Nhún mi nói: "Tịch Nhi, sao ngươi lại nói vậy, ngươi là con gái của bốn tướng, sao ta có thể phái người ám sát ngươi, nhất định có người muốn chia rẽ quan hệ cha con chúng ta."

Nhan Nhiễm Tịch chậm chọc cười nói: "Nhan đại thừa tướng, tình huống hiện tại, Hoàn Nhan Hàn Cách muốn mệnh của ta, cho nên hãy thu hồi bộ dáng trong ngoài không đồng nhất của ngươi đi, tin tưởng ngươi nhất định sẽ tò mò, rốt cuộc người như thế nào có thể đem ám vệ của ngươi giết chết, kỳ thật bọn họ cùng chư vị có gặp mặt một lần, cũng có khi đã gặp mặt trăm ngàn lần."

Lộ ra một tia cười tức, vỗ bàn tay, mười người xuất hiện, đem Nhan Nhiễm Tịch bảo hộ bên trong.

Thấy từ đây xuất hiện mười người, mọi người đầu tiên là một trận kinh hoàng, rồi sau đó khôi phục lại trấn định ban đầu, Hoàn Nhan Hàn Cách trong đám người khuôn mặt băng lãnh, Nhan Nhiễm Tịch cười lạnh, xem ra là không biết ân hận, không biết là ai trong đám người hô lên một câu: "đó không phải là mười người trước khi nàng ta xuất giá đại khai sát giới và bắt hoàng hậu đi sao?"

Nghe người đó nói mọi người cũng nghĩ lại, nhưng không hiểu Nhan Nhiễm Tịch tại sao lại cùng những người đó ở chung một chỗ, cho tới bây giờ bọn họ vẫn không tin màn ám sát kia là Nhan Nhiễm Tịch bày ra.

Hoàn Nhan Hàn Cách nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: "Lúc trước ám sát, là ngươi làm."

Nhan Nhiễm Tịch cười khê, ở dưới ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Hoàn Nhan Dực Trạch, Nhan Hàm Tuyển ánh mắt kinh ngạc, Nhan Phi Quỳnh không tin tưởng nổi, còn có dưới ánh mắt khiếp sợ của mọi người, thần nhiên nói: "Hoàng Thượng, cũng không thể hoàn toàn nói như vậy, nói như thế nào khi đó ta đều rời khỏi Tây Tàn, ta cũng không thể để Tây Tàn quên đi ta nên tặng cho các ngươi một phần lễ vật."

"Ngươi... mẫu hậu trầm hiện giờ ở đâu?" Hoàn Nhan Hàn Cách hai mắt mang theo tơ máu, trên tay bạo khởi gân xanh, hung hăng hỏi.

Nhan Nhiễm Tịch chậm rãi: "Nguyên lai Hoàn Nhan Hàn Cách ngươi bây giờ còn nhớ rõ mẫu hậu của ngươi."

"Nói, mẫu hậu ta giờ ở nơi nào.", nhìn Nhan Nhiễm Tịch thái độ không để ý tới, Hoàn Nhan Hàn Cách giận dữ hét.

Chúng đại thần đều im miệng, bọn họ không thể đắc tội tới ai hết.

Nhìn Hoàn Nhan Hàn Cách bộ dáng điên cuồng, Nhan Nhiễm Tịch như trước không nhanh không chậm nói: "Ngươi là nói hoàng hậu?"

Ngươi chẳng lẽ không biết, phụ vương của ngươi cấp cho ta thuốc hạ độc Minh vương. Hắn lại cho ta uống 'Thất Tinh thực cốt tán', đây là độc dược tốt của dược lâu, chỉ tiếc bốn vương phi cho tới bây giờ cũng không phải người bị người khác điều khiển, vừa vặn lúc ấy Hoàn Nhan Miên Tĩnh ngu ngốc xuất hiện, cho nên ta liền tương kế tựu kế đem kia chén 'Thất Tinh thực cốt tán' đưa cho nàng ta uống, thuận tiện bỏ thêm chút độc, miễn cho phụ vương ngươi giải độc cho nàng ta, tâm tư của ta không phải uống phí sao, ngươi có biết, ta luôn luôn không thích lãng phí, lãng phí là đáng xấu hổ."

Nhìn Hoàn Nhan Hàn Cách trong mắt lửa giận, Nhan Nhiễm Tịch tiếp tục nói: "Lúc ấy mẫu hậu ngươi cư nhiên uy hiếp ta, ta đời này luôn luôn ghét nhất bị uy hiếp, cho nên liền đem nàng giết chết."

'Phốc' một búng máu theo trong miệng Hoàn Nhan Hàn Cách phun ra.

Nhan Nhiễm Tịch cười khê, sức chịu đựng thật kém, nói tiếp: "Mọi người hẳn là nghe qua hóa thi thủy, cái này dùng rất tốt, nhỏ một giọt, thi thể hoàng hậu liền biến thành hư vô, nó giống như ma thuật vậy, có cơ hội ta sẽ cho các ngươi nếm thử một phen."

Nói xong theo trong lòng xuất ra một dược bình màu trắng, đem nút lọ mở ra, phát ra âm thanh tê tê, nghe được mọi người da đầu run lên, đây không phải là phế vật trời sinh nhất gan, yếu đuối mà đây chính là ác ma.

'Phốc' 'Đông' hai tiếng, thứ nhất thanh là Hoàn Nhan Hàn Cách lại một lần nữa hộc máu, cái thứ hai là Hoàn Nhan Hàn Cách không thể khống chế được thân thể ngã xuống đất, chỉ cần Nhan Nhiễm Tịch nói thêm nữa Hoàn Nhan Hàn Cách sẽ trở thành hoàng đế đầu tiên vì sinh khí mà chết.

Thật sâu chậm chọc, nhìn lúc này Hoàn Nhan Hàn Cách chật vật như vậy, Hoàng thượng cho tới bây giờ cũng không phải là dễ làm như vậy. tiêu chuẩn đầu tiên là vô tình, nhưng hắn lại có lòng dạ đàn bà, có lẽ mẫu hậu của hắn thật sự quan trọng với hắn.

Nhưng cùng nàng có quan hệ gì chứ?

Hoàn Nhan Hàn Cách mang theo hận ý thật sâu, lạnh lùng nhìn hai người trước mặt, lúc này đầu óc hắn trống rỗng, có chính là thâm cừu đại hận, chuyện gì hắn cũng không thêm để ý, chỉ có mẫu hậu của hắn, từ sau khi mất tích hắn vẫn tìm kiếm, trong lòng vẫn ôm hi vọng mẫu thân không làm sao, vì mẫu hậu hắn không tiếc giết chết phụ vương, chỉ vì sớm ngày tìm được nàng, nhưng là nay...

Trong lòng mang theo hận ý, lúc này hắn cái gì cũng đều quên, lạnh lùng đối với thị vệ cùng với ám vệ ẩn nấp chung quanh ra lệnh: "Tất cả mọi người nghe, mặc kệ như thế nào, đều phải đem Dạ Thương Minh cùng Nhan Nhiễm Tịch giết chết cho trảm, giết chết."

Mặc kệ Hoàn Nhan Hàn Cách tình huống hiện tại thế nào, chỉ cần hắn một ngày không có chết, chỉ cần hắn một ngày ở trên ngôi vị hoàng đế này, bọn họ sẽ nghe lệnh của hắn, thu hồi trong lòng sợ hãi, chậm rãi vọt đi lên.

Một lần cung yến này làm cho trong lòng bọn họ khắc sâu, đối mặt với hai người đó khiến bọn họ sợ hãi.

Dù là có như thế nào bọn họ cũng phải xông lên.

Nhìn người tới, Dạ Thương Minh vẫn như trước ôm Nhan Nhiễm Tịch, mắt lạnh nhìn hắc y vệ cùng với người của Hoàn Nhan Hàn Cách giao chiến, hắc chưa từng có hoài nghi thực lực của hắc y vệ, bọn người trước mặt này cũng chỉ là lũ tôm tép so với hắc y vệ của hắn, đem Nhan Nhiễm Tịch ôm lấy, hắn cũng không dám mạo hiểm nàng một lần nữa.

Chính là động tác này của Dạ Thương Minh trong mắt người khác chính là lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Chương 86.1

Chương 95.3

Edit: Lục nhi Beta: Gió

“Từng gặp mặt một lần.” Mạn Tuyết Oánh khôi phục lại vẻ mặt lạnh nhạt.

Nàng nhìn Gia Cát Minh Nguyệt, nhàn nhạt nói, “Gia Cát tiểu thư, mấy ngày này, chúng ta hợp tác thi hành nhiệm vụ, ân oán trước kia hãy tạm gác sang một bên. Có điều, nhiệm vụ lần này rất nguy hiểm, mong Gia Cát tiểu thư cẩn thận, đừng vì lập công mà quên mất chừng mực.”

Gia Cát Minh Nguyệt nghe Mạn Tuyết Oánh châm chọc, trong lòng cũng cười khẩy, Mạn Tuyết Oánh cho rằng mình sẽ không gây khó dễ cho nàng ta sao?

Cho rằng mình sẽ vì đại cục mà không cùng nàng ta so đo sao? Chẳng lẽ Mạn Tuyết Oánh không biết, nàng là một người rất hẹp hòi, có thù tất báo sao?

“Người cũng phải cẩn thận một chút, nơi này ngoài ma thú còn rất nhiều trùng độc, rắn độc, vân vân và vân vân, chẳng may bị cắn một cái thì khổ, cắn chỗ khác thì còn đỡ, ngộ nhờ cắn trúng mắt thì thảm, nhưng mà không sao, dù gì người cũng thích đeo mạng che mặt, có bị cắn cũng không sao.” Gia Cát Minh Nguyệt cũng không phải dạng hiền lành. Đối phương đã nói như vậy, mình còn đưa mặt ra cho nàng ta đánh sao. Cho dù bây giờ có trở mặt, nàng cũng không sợ!

“Hỗn xược! Dám nói với Mạn tiểu thư như vậy.” Một thiếu niên Thần Miếu nhảy ra làm hộ hoa sứ giả.

La quân sự ngửa mặt nhìn trời, chưa tới lúc vạn bất đắc dĩ hắn sẽ không ra mặt giảng hòa. Những lời Gia Cát Minh Nguyệt vừa nói khiến hắn rất thoải mái. Hắn vốn không ưa gì điệu bộ của Mạn Tuyết Oánh.

Đám người Gia Cát Minh Nguyệt còn chưa làm gì, người trẻ tuổi kia đã hét thảm một tiếng, che cái miệng mình, lặc lự chạy đi.

Mọi người biến sắc, Mạn Tuyết Oánh lại càng kinh ngạc. Là ai vừa ra tay? Tất cả bọn họ ở đây đều không một ai có thể phát hiện ra.

Gia Cát Minh Nguyệt cười thầm, có lẽ là Quân Khuynh Diệu ở trong tối xuất thủ. Thú vui của hắn cũng thật buồn nôn, lại đi công kích môn

xuất thân từ vai của nam cũng thật buồn cười, tại vì công việc thông của người khác.

"Được rồi, Gia Cát Minh Nguyệt, mấy người các người đi chuẩn bị một chút đi, đừng đứng đây nói chuyện phiếm nữa." Cuối cùng, La quân sự cũng mở miệng, giọng điệu vô cùng khoái trá. Hắn có phần kinh ngạc khi thấy Gia Cát Minh Nguyệt không khách khí với người Thần Miếu như vậy. Có nên tra một chút về bối cảnh của Gia Cát Minh Nguyệt không? Về phần thiếu niên bị trúng chiêu vào mộng, mặc dù không biết là ai xuất thủ, nhưng chỉ cần thấy người của Thần Miếu bị xấu mặt là hắn cao hứng lắm rồi.

Mạn Tuyết Oánh cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, không nói lời nào chỉ đứng yên tại chỗ.

Chờ mấy người Gia Cát Minh Nguyệt rời đi, Mạn Tuyết Oánh phát phát tay, ý bảo những người khác cũng rời đi, chỉ để lại nàng và La quân sự.

"La quân sự, Heo rừng hôm nay người đã thấy, cũng nhận ra sự khác thường trong đó chứ?" Mạn Tuyết Oánh đi thẳng vào vấn đề.

"Nếu không lầm, những con Heo rừng này đều là biến dị, so với ma thú bình thường mạnh hơn không biết bao nhiêu lần." Mặc dù tính cách La quân sự không được tốt lắm, nhưng ở Thánh Điện đã lâu như vậy, thực lực và nhãn lực đương nhiên cũng không quá tệ.

"Ta chưa từng nghe qua chuyện cả bầy Heo rừng cùng biến dị, không biết La quân sự đã từng nghe qua chưa?" Mạn Tuyết Oánh hỏi.

"Mạn tiểu thư có gì xin cứ nói thẳng." La quân sự nghe ra ý tứ trong lời nói của nàng, dứt khoát nói.

"Được, nói vậy chắc La quân sự cũng đang suy đoán, tại sao những con Heo rừng biến dị này không đi nơi nào mà hết lần này đến lần khác chỉ công kích thôn trang này, phải chăng chuyện biến dị có liên quan đến nơi đây?" Mạn Tuyết Oánh nói.

"Không tệ!" Nàng ta đã nói được những lời này, La quân sự cũng không muốn giấu diếm nữa. Thật ra trước khi tới, bọn họ nhận được nhiệm vụ là tiêu diệt ma thú. Sau khi đến mới phát hiện ra, Heo rừng biến dị tập thể, kết hợp với tình hình đêm qua, cũng phát hiện ra chút manh mối, nhưng vì đối phương đã có mặt nên cũng không tiện mở rộng điều tra.

"Như vậy đi, chúng ta ai có thể tiêu diệt hoặc đánh đuổi đám Heo rừng biến dị này, người nào có tư cách thì đóng trại ở thôn trang, không có thì về bên kia, thế nào?" Mạn Tuyết Oánh hơi hợt cười nói, đóng quân sao, đương nhiên là lưu lại nơi này để điều tra đám Heo rừng biến dị. Trực giác nói cho nàng biết, nhiệm vụ lần này không đơn giản như vậy. Có lẽ, lần này là một cơ hội tốt để lập công.

"Cái này..." La quân sự do dự, hiển nhiên, điều Mạn Tuyết Oánh nghĩ, hắn cũng đã sớm nghĩ tới. Nhưng bây giờ quân lực đã bị hao tổn nhiều như vậy, hắn thực sự không đủ lòng tin.

"Nếu như La quân sự không thể làm chủ hoặc là sợ, vậy thì bẩm báo Thánh điện rồi chờ thông báo được rồi. Mấy ngày tới, Thần Miếu chúng

ta sẽ ở lại bảo vệ thôn trang, các người nghỉ ngơi một chút đi.” Mạn Tuyết Oánh nhìn ra La quân sự đang do dự, cười nói.

“Được, nếu ai thất bại thì đến từ đâu nên trở về đó đi.” La quân sự cắn răng đáp ứng, chờ nhận được lệnh của Thánh Điện, phỏng chừng mình cũng không còn việc gì mà làm nữa. Chuyện lần này tuyệt không đơn giản. Có thể làm cả bầy Heo rừng biến dị như vậy, chẳng lẽ có bảo vật gì? Càng nghĩ, La quân sự càng có cảm giác mình không thể buông tay. Nhất định phải ở lại thôn này.

Màn đêm chậm rãi buông xuống, tất cả người Thánh Điện, Thần Miếu và Dong binh đoàn đều khẩn trương tập trung theo dõi bên ngoài, chờ đợi Heo rừng biến dị khởi xướng công kích, nhưng kỳ quái là, cho đến nửa đêm cũng không thấy động tĩnh gì.

“Chẳng lẽ trải qua một ngày xông loạn, ứn loạn, những con Heo rừng biến dị siêu mạnh này cũng biết mệt mỏi, hay biết hôm nay thôn trang tăng cường phòng ngự nên không dám tới?” Tất cả mọi người đều nghi ngờ không hiểu, nhưng vẫn cố gắng đề cao tinh thần, duy trì cảnh giác. Tuy nhiên, có một số người không chống lại được cơn buồn ngủ, gục tại chỗ.

“Phi Dương, gọi bọn Mập Mập đến đây!” Gia Cát Minh Nguyệt khẽ nói với Lăng Phi Dương.

Lăng Phi Dương không hỏi tại sao, gật đầu một cái, lặng lẽ báo cho mấy người Mặc Sĩ Thần, sau đó nhẹ nhàng đi theo Gia Cát Minh Nguyệt ra phía sau thôn, vừa đi vừa hết sức chăm chú nghe ngóng tình hình. Cuối cùng, Gia Cát Minh Nguyệt dừng lại bên một cái giếng cạn bỏ hoang bên ngoài thôn. Mấy người Lăng Phi Dương đều dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Gia Cát Minh nguyệt, không biết hơn nửa đêm nàng dẫn mọi người tới nơi này làm gì.

“Nghe kỹ đi.” Gia Cát Minh Nguyệt ra dấu yên lặng, thấp giọng nói.

Lăng Phi Dương cẩn thận nghe, sau đó lộ vẻ kinh ngạc, sâu trong lòng đất, dường như có âm thanh dị thường nhỏ nhỏ truyền ra, mà cái giếng cạn này nổi thẳng đến chỗ sâu nhất trong lòng đất, chỉ cần đến bên thành giếng tự khởi nhĩ lực là có thể nghe được.

“Làm sao người biết ở đây có vấn đề?” Bọn Mặc Sĩ Thần không nhịn được mở miệng hỏi.

“Quân Khuynh Diệu nói.” Gia Cát Minh Nguyệt khẽ mỉm cười.

“Hắn ở nơi nào?” Mặc Sĩ Thần quay đầu nhìn xung quanh, không có bất cứ động tĩnh gì.

“Hắn không ở đây đâu.” Gia Cát Minh Nguyệt trả lời, thò đầu nhìn xuống dưới giếng.

“Có xuống xem không?” Lăng Phi Dương hỏi.

Gia Cát Minh Nguyệt gật đầu một cái. Theo thành giếng, mấy người chậm rãi tuột xuống. Giếng này bỏ hoang đã nhiều năm, phía dưới khô ráo, một giọt nước cũng không có. Càng xuống sâu, âm thanh dị thường kia cũng càng ngày càng rõ.

Lăng Phi Dương rút Phá Sát kiếm, khẽ quát một tiếng, tập trung kinh khí dùng sức bổ một cái. Mặt đất trũng xuống, phía dưới trống không! Tất cả mọi người khống chế thân hình, vững vàng rơi xuống. Một địa đạo xuất hiện trước mắt. Nhìn màu đất, chắc chắn là đã được đào từ nhiều năm trước. Chiều rộng địa đạo khoảng hai, ba thước, chiều cao vừa vặn cho bọn họ có thể dễ dàng đi lại. Trước mắt mịt mờ, Mặc Sĩ Thần móc ra một viên trân châu phát sáng, chiếu sáng xung quanh.

“Hắc, Mập Mập sao người có dạ minh châu?” Tiết Tử Hạo tò mò hỏi.

“Không phải lần trước có tiền sao? Thấy đồ chơi này đẹp mắt, tiện tay mua.”

Mặc Sĩ Thần gơ Dạ Minh Châu trong tay, đi trước soi đường.

Phía trước không ngừng vang lên âm thanh huyền ảo, còn có thể nghe được tiếng ụt ịt của Heo rừng.

“Chẳng lẽ nhưng con Heo rừng này lại thông minh đến vậy, biết cường công không được nên học chơi trò địa đạo chiến (chiến đấu trong địa đạo)?” Mấy người nhìn nhau, cảm thấy vô cùng khó tin.

Mấy người đều cảm thấy hiếu kỳ, đi dọc theo địa đạo về phía trước. Càng đi, địa đạo càng rộng hơn. Trước mặt đột nhiên có một khúc cua, tiếp tục đi thẳng về phía trước sẽ gặp hai con Heo rừng biến dị đang nằm rạp dưới đất, giống như đang canh gác vậy.

“Đều nói heo ngu xuẩn, không nghĩ tới còn biết phân công thủ vệ.” Gia Cát Minh Nguyệt cười khế.

“Ít nhất, bọn chúng còn mạnh mẽ hơn Hứa Anh.” Mặc Sĩ Thần tiếp lời khiến mọi người đều phải phì cười.

Gia Cát Minh Nguyệt thầm niệm chú, triệu hoán Tiểu Nhục Hoàn ra.

“Mẫu thân, có thể đợi đến lúc người gọi con rồi.” Tiểu Nhục Hoàn ôm cổ Gia Cát Minh Nguyệt, cái miệng nhỏ đặt trên mặt nàng.

Lăng Phi Dương không chịu được, túm lấy Tiểu Nhục Hoàn lôi ra khỏi ngực Gia Cát Minh Nguyệt.

“Ai yo! Mẫu thân, Phi Dương ca ca ức hiếp con.” Tiểu Nhục Hoàn ào ào tuôn lệ, kêu lên.

“Đừng nháo nữa, mau nghĩ biện pháp để có thể vào trong đi.” Gia Cát Minh Nguyệt trợn mắt liếc Lăng Phi Dương một cái nói.

Tiểu Nhục Hoàn cười ha ha, nhảy xuống đất. “Xem ta đây.” Nói xong, hần nghênh ngang đi tới trước mặt mấy con heo, rống to vài tiếng, Heo rừng gác cửa lập tức nhường đường.

Có Tiểu Nhục Hoàn mở đường, mấy người vô kinh vô hiểm đi xuống nơi sâu nhất. Còn chưa đến gần đã nghe thấy tiếng ngáy rung trời truyền ra, khiến màng nhĩ đau như bị kim châm.

Mọi người nhìn nhau, xem ra gặp phải đại gia hỏa rồi.

Cẩn thận đi tới chỗ khúc quanh, thò đầu vào nhìn thoáng một cái, Gia Cát Minh Nguyệt lập tức mếu máo chán nản. Chỉ thấy một con Heo rừng biển dị vĩ đại, dài ít nhất là mười thước, đang nằm ở đó, hai mắt nhắm nghiền giống như đang ngủ.

Không nghi ngờ gì nữa, đây chính là Vua của lũ Heo rừng biển dị.

Sau lưng đột nhiên vang lên tiếng bước chân rất nhỏ, mọi người căng thẳng quay đầu lại, chỉ thấy Quân Khuynh Diệu từ trong bóng tối hiện thân. Màu đen của áo và màu đen của bóng đêm dường như hòa làm một.

"Là ta." Quân Khuynh Diệu mỉm cười. "Các người tìm thấy cái gì vậy?"

"Là Vua Heo rừng biển dị." Gia Cát Minh Nguyệt nói thầm.

"Đúng vậy." Quân Khuynh Diệu hơi nhướng mày nhìn về phía trước.

"Biển dị lợi hại như vậy. Sao những con heo rừng này lại biển dị? Chẳng lẽ ở đây có cất giấu thứ tốt gì?" Gia Cát Minh Nguyệt suy đoán.

Đúng lúc này, Vua Heo đột nhiên ụt ịt hai tiếng, giống như bị ngứa mũi. Sau đó, bọn Gia Cát Minh Nguyệt liền được chứng kiến một màn rất nhân tính hóa của Vua Heo rừng. Nó lại có thể vươn móng trước ra để gãi mũi mình. Đáng tiếc là không với tới a!

"Nhìn kìa, dưới thân Vua Heo rừng biển dị có thứ gì đó." Quân Khuynh Diệu đột nhiên khẽ lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 106: Chương 86.2

Nhan Nhiễm Tịch không biết suy nghĩ trong lòng Dạ Thương Minh, bật cười nói: "Tốt lắm, chỉ cần ngươi thật lòng ở bên ta, ta sẽ không rời bỏ ngươi."

Dạ Thương Minh nở nụ cười, khuôn mặt vui vẻ nói: "Ngươi có như thế nào đối với ta cũng không có vấn đề gì."

Nghe lời Dạ Thương Minh nói, Nhan Nhiễm Tịch ho nhẹ, lựa chọn không để ý, rốt cuộc là ai nói Minh vương lãnh khốc vô tình, bộ dáng hiện tại chính là vô lại.

Làm mặt nghiêm túc nói: "Tốt lắm, đừng nhiều lời như vậy, chớ quên chuyện chúng ta muốn làm."

Dạ Thương Minh nhún vai, đáng vẻ nghiêm túc trở lại.

Chỉ chốc lát sau truyền đến tiếng đập cửa, Dạ Thương Minh cùng Nhan Nhiễm Tịch nhìn nhau cười, rốt cuộc cũng đến đây.

Cửa mở ra, thấy hai người đang ôm nhau, người tới cảm thấy xấu hổ, nhưng không có bỏ đi, mà là ngồi xuống, ho nhẹ một tiếng, sau đó nhìn hai người đang ôm nhau, thân nhiên nói: "Các người tìm ta tới làm gì?"

Nhan Nhiễm Tịch thở dài, đẩy Dạ Thương Minh ra, không để ý tới vẻ oán giận của Dạ Thương Minh, thân nhiên nói: "Đại ca chẳng lẽ không muốn báo thù sao?"

Người tới đứng là Nhan gia Nhan Bùi Luân, đại ca Nhan Nhiễm Tịch, Nhan Bùi Luân nhìn cả người Nhan Nhiễm Tịch t oát ra khí chất cao quý, chuyện tình mấy ngày nay hẳn cũng nghe nói qua, thật không ngờ người hẳn vẫn luôn bảo vệ lại cường đại như vậy, hẳn lúc trước lại còn ngu ngốc đi lãnh viện cùng nàng nói điều kiện, thì ra cho tới bây giờ nàng đều không cần, nếu nàng muốn rời đi ai có thể ngăn được nàng, tuy rằng không có đạt được mục tiêu, nhưng nàng vẫn cho hẳn giải được, bằng không Kiều Phi không sống được thời gian dài như vậy, nghĩ đến Kiều Phi, Nhan Bùi Luân ánh mắt âm đạm, chính mắt hẳn nhìn thấy huynh đệ của hẳn bị người đánh bay xuống vách núi đen, hẳn chung quy cứu không được hẳn, chỉ có thể trơ mắt nhìn hẳn huyết nhục mơ hồ, ánh mắt mang theo cừu hận mà chết. hẳn cảm thấy chỉ cách một cánh tay mà thôi nhưng vẫn không cứu được Kiều Phi.

Nhan Nhiễm Tịch lên tiếng phá bỏ sự trầm tư của Nhan Bùi Luân: "Đại ca, có gì cứ nói?"

Nhan Bùi Luân ngẩng đầu, nhìn thẳng Nhan Nhiễm Tịch hỏi: "ngươi có năng lực gì làm cho ta tin ngươi có thể báo thù?"

Nhan Nhiễm Tịch cười khê: "Ngươi đây là nghi ngờ ta sao? Chớ quên, cho dù là không có ta, ngươi cũng sẽ bị Nhan Phi Quỳnh lợi dụng. Ngươi không nên bán khoán khi hợp tác với ta?"

"Ngươi điều tra ta?" Nhan Bùi Luân nhú mi hỏi.

"Ta đến nơi này, nghe thấy Kiều Phi đã chết, nếu đã nhận định Kiều Phi là bằng hữu của ta, muốn báo thù tất nhiên là đã có sự chuẩn bị tốt, ta không có nói suông, cho nên ta cũng không có giám thị ngươi, ta chính là giám thị toàn bộ Tây Tần, ta phải làm Tây Tần rối loạn một phen, làm cho hẳn càng loạn." Nhan Nhiễm Tịch thân nhiên nói, trong mắt tràn lan cái nhìn nguy hiểm.

Nhan Bùi Luân lắc đầu, cười khỏ nói: "ngươi đã làm cho Tây Tần rối loạn rồi. Nói đi ngươi muốn hợp tác với ta như thế nào?"

Đáp án này Nhan Nhiễm Tịch sớm đã nghĩ tới. Không có khách khí nói: "đem sản nghiệp ngươi sở hữu giao cho ta."

Nhan Bùi Luân thật sâu nhìn vào mắt Nhan Nhiễm Tịch hỏi: "Có thể, nhưng ta muốn biết thế lực của ngươi, ta không muốn lần này đặt cược lại bại trận, nhưng ngươi yên tâm, thân phận của ngươi ta tuyệt đối sẽ không nói với một ai, cho tới chết ta vẫn giữ trong lòng."

Nhan Nhiễm Tịch nhú mi, nàng không có lý do gì tin tưởng hẳn, cho dù hẳn là đại ca.

Nhan Bùi Luân thờ dài, cười khỏ mà nói nói: "có biết vì sao ta nhất định muốn báo thù không?"

Nhan Nhiễm Tịch buông cái chén trong tay, lắng lắng nghe.

"các ngươi nhất định sẽ không tin ta và Kiều Phi lại thân nhau như vậy, kỳ thật chính ta cũng không tin, dù sao chúng ta đều là quan gia đệ tử, mỗi người kết giao đều có mục đích nhất định, đơn giản chính là vì lợi ích của gia tộc. khi bắt đầu ta cũng có mục đích như vậy."

Nhan Bùi Luân cầm lấy cái chén, vô ý thức uống một ngụm trà, về mặt khăn trương, tiếp tục nói: "Chính là sau khi hẳn cứu ta, làm cho suy nghĩ ban đầu của ta thay đổi, hẳn trở thành huynh đệ tốt của ta, nhưng lỗi là do ta, ta không cẩn thận, không cẩn thận, yêu thương hẳn."

Nhan Nhiễm Tịch cùng Dạ Thương Minh không có quá mức kinh ngạc. Đối với Nhan Nhiễm Tịch việc này nàng đã gặp, nghe thấy rất nhiều lần. nó đã thành thói quen trong tiềm thức của nàng.

Mà đối với Dạ Thương Minh mà nói, chỉ cần không liên quan tới Nhan Nhiễm Tịch thì đều không sao cả, nhưng chuyện của Nhan Bùi Luân cũng nhắc nhở hẳn rằng, trên thế giới này có nhiều người không bình thường, cho nên hẳn không chỉ cảnh giác với nam nhân, nữ nhân hẳn cũng không thể buông tha, đứa nhỏ cũng không được, Dạ Bảo Bảo chính là một trong số đó.

Không nghĩ tới Nhan Nhiễm Tịch cùn Dạ Thương Minh không có khinh thường mình, Nhan Bùi Luân ngược lại có chút không quen , nhưng là đã kể ra : "ta không biết tình cảm của ta đối với hẳn sao lại tròn nên như vậy, chỉ biết là khi tá phát hiện đã không còn kịp, ta đã muốn luân hãm , các ngươi khả năng cảm thấy thực bất khả tư nghị, tuy rằng ta không cảm thấy các ngươi khinh thường ta, có lẽ đối với các ngươi là không sao cả, nhưng ta vẫn bị dày vò , ta không dám nói ra với hẳn, ta sợ hẳn rời xa ta, ta nghĩ cứ như vậy đi, luôn luôn bên cạnh hẳn làm một người bằng hữu là được rồi. Thời điểm ngươi xuất giá, ta mới phát hiện, nguyên lai hẳn là thích ngươi, trong lòng tuy rằng thực chua xót, nhưng ta vẫn như trước không nói gì. Nhìn hẳn gầy yếu, ta muốn mang ngươi đến trước mặt hẳn.

Ta hiểu được, cho nên không muốn làm cho hẳn thống khổ, nhưng chung quy là ta ích kỷ, nhưng ta sợ lúc đó ngươi cũng sẽ không đi theo ta." Thời điểm Nhan Bùi Luân nói nhìn thoáng qua Dạ Thương Minh, tuy rằng Dạ Thương Minh này giờ không nói gì, nhưng hẳn cảm giác được một trận áp lực vô hình, chẳng lẽ Minh vương đang ghen.

"Chính là thật không ngờ cuối cùng sẽ xảy ra chuyện như vậy, nếu lúc ấy Nhan Phi Quỳnh không hứa hẹn, ta không theo đuổi lợi ích, nếu lúc ấy hẳn không đem chuyện đó nói ra, như vậy mọi việc sẽ không phát sinh, Kiều Phi cũng sẽ không chết, nhưng giờ nói gì cũng đã muộn, ta chỉ muốn biết thực lực của ngươi bây giờ đến đâu để ta có thể tin tưởng ngươi."

Nhan Nhiễm Tịch cầm ly trà trong tay, sau đó thân nhiên nói: "Ám vực ám đế."

'Ba' ly trà rơi trên mặt đất, âm thanh thâm thúy, dị thường rõ ràng.

Nhan Bùi Luân cường chế ý nghĩ trong lòng, cúi đầu nhìn ly trà bị bể, xấu hổ hỏi: "Ha ha, tiểu muội chẳng lẽ biết Ám vực ám đế?"

Nhan Nhiễm Tịch buông cái chén, giương mắt nhìn Nhan Bùi Luân, thân nhiên nói: "Ta chính là Ám vực ám đế."

"Ha ha, không cần nói giỡn, làm sao có thể?" cười một tiếng, Nhan Bùi Luân trong lòng cảm thấy kinh hãi, làm sao có thể, cho dù biết nàng không nói dối nhưng vẫn không thể nào tin tưởng.

Ám vực ám đố, đó không phải là người bình thường, đối với thiên hạ là một thần thoại, Ám vực ám đố thế giới này không ai dám đi trêu chọc, không ngờ lại là người trước mắt hắn, người mà mọi người tưởng là yếu đuối vô năng.

"Chuyện này khó chấp nhận sao?" Nhan Nhiễm Tịch nhìn thần sắc trên mặt Nhan Bùi Luân, thân nhiên hỏi.

Nhan Bùi Luân cười khổ nói: "đúng là không dễ dàng chấp nhận? vẫn biết là ngươi không giống người khác, nhưng không ngờ lại khác biệt như vậy, ngươi bảo ta chấp nhận như thế nào? Ta không ngờ Ám vực ám đố lại có thể là ngươi? Như vậy, ngươi cần ta giúp làm gì?"

Đúng vậy, có Ám vực ám đố ở đây, hắn còn có tác dụng gì, chỉ cần Ám vực nhẹ nhàng động thủ đã có được Tây Tàn trong tay.

"Giết gà phải dùng tới dao nhọn, đối với Tây Tàn tuy rằng đã loạn, hơn nữa còn có ngoại nhân, ta không muốn Tây Tàn vô dụng, ta muốn Tây Tàn thật cường đại, ta sẽ là người đứng phía sau?" Nhan Nhiễm Tịch tự tin nói chuyện.

Nhan Bùi Luân trong lòng chua xót: "Vì sao? Vì sao ngươi không có sớm xuất hiện, nếu ngươi sớm xuất hiện hắn sẽ không phải chết, vì sao lại cho ta cơ hội, ta tình nguyện đứng ở xa nhìn chỉ muốn hắn sống thật tốt."

Nhìn Nhan Bùi Luân suy sút, Nhan Nhiễm Tịch không có lời nào để nói, nàng nghĩ đến lúc Kiều Phi còn ở Nam Lân Quốc, hắn ở chỗ này chờ nàng, nhưng nàng thật không nghĩ tới hắn có thể chết.

"Ta chỉ có thể nói xin lỗi, ta sẽ báo thù cho hắn, Kiều Chí Hiền ta sẽ giao cho ngươi, cho ngươi tự tay giết hắn, nếu ngươi đã hiểu rõ thì mang khế ước những nơi ngươi sở hữu đưa cho ta, đi đến Mê tìm ta, thời gian chỉ có ngày hôm nay, nếu ngày mai ngươi chưa có tới như vậy ta sẽ nghĩ là ngươi buông tha, ta cho ngươi cơ hội đừng làm ta thất vọng."

Nói xong kéo Dạ Thương Minh ly khai, lưu lại Nhan Bùi Luân ngồi ở đây bí ai.

"Kiều Phi, A Phi... A..."

"Tịch Nhi, thời gian còn sớm, chúng ta đi dạo rồi hãy trở về." Dạ Thương Minh cười nói.

Nhan Nhiễm Tịch cười nhẹ: "Thời gian còn sớm, không bằng hiện tại đi xem tứ muội, đã lâu không có thấy nàng, ngày mai bọn họ xê vào hoàng cung, muốn gặp thật không dễ dàng."

Dạ Thương Minh bất đắc dĩ, biết ý tứ của Nhan Nhiễm Tịch, gật đầu, ôm lấy Nhan Nhiễm Tịch đi Dục vương phủ.

Mới vừa đến, một hạ nhân đi ra đón tiếp, tôn kính nói: "Hai vị chính là Minh vương cùng Minh vương phi phải không? Vương gia nhà ta đợi đã lâu, xin mời."

"Dẫn đường đi." Nhan Nhiễm Tịch thân nhiên nói.

Hai người cũng không kinh ngạc, thông dong đi sau người này, nếu việc này cũng không nghĩ tới, Nhan Nhiễm Tịch lo lắng nên thay đổi người.

Hạ nhân nhìn Minh vương đi ở phía trước, thế giới này là nam tôn nữ ti, cao nhất là cường giả, dù nói như thế nào, Dạ thương Minh lại để Nhan Nhiễm Tịch ra lệnh là không được, nhưng nhìn hắn lại không có biểu tình gì, vẫn như trước ôm lấy Nhan Nhiễm Tịch, đều xem những việc lúc này đều là bình thường, xem ra bên ngoài đồn là không sai không hổ là Minh vương sủng phi.

Vương phủ so với ngày trước đã loạn hơn không ít, nghĩ lại lúc hoàng cung xảy ra biến cố không loạn cũng không được.

Hoàn Nhan Dục Trạch cùng Nhan Hàm Tuyển đi ra đón, nhìn hai người tình cảm có vẻ tốt.

Nhan Nhiễm Tịch hạ mi mắt, che dấu suy nghĩ trong lòng.

"Tỷ tỷ." Nhan Hàm Tuyển cười đi tới: "Tỷ tỷ, đến Tây Tàn nhiều ngày như vậy, giờ mới tới thăm ta?"

Nhan Nhiễm Tịch lộ ra nụ cười nhẹ: "Mấy ngày nay Tây Tàn thực loạn, chắc muội cũng biết, sự việc nguy cấp như vậy ta làm sao có thể tới thăm ngươi, nhưng thật ra Dục vương, không, hiện tại phải nói là Hoàng Thượng, chúng ta đã gặp qua mặt nhau nhiều lần."

Nghe xong lời Nhan Nhiễm Tịch, Hoàn Nhan Dục Trạch rõ ràng cảm giác được Nhan Hàm Tuyển thân mình cứng đờ, nãy nhủ lại, chuyển sang chuyện khác nói: "Minh vương cùng Minh vương phi thật vất vả, đứng ở chỗ này làm cái gì, xin mời vào trong."

Nhan Nhiễm Tịch cười nhẹ gật đầu, Dạ Thương Minh liền ôm lấy Nhan Nhiễm Tịch đi vào, lúc này Dạ Thương Minh giống như cái gì cũng nghe Nhan Nhiễm Tịch, căn bản không giống với hình tượng của một vị vương gia, Nhan Nhiễm Tịch nói cái gì liền là cái đó, hắn như thể là hạ nhân của nàng, thật không xứng với danh hiệu Minh vương của hắn.

Tùy ý ngồi xuống, Nhan Hàm Tuyển cười nhẹ nhìn Dạ Thương Minh cùng Nhan Nhiễm Tịch, đối với Nhan Nhiễm Tịch nói: "Xem ra tỷ tỷ quả thực hạnh

phúc, tỷ phu rất yêu tỷ ty."

Nhan Nhiễm Tịch cười cười: "Muội muội không phải cũng thực hạnh phúc sao? Hoàng thượng đối với muội thật dễ ý, vương phủ to như vậy chỉ có một mình muội, đây chính là độc sủng, khiến cho người ta hâm mộ."

"Có cái gì tốt mà hâm mộ, Tịch Nhi nếu muốn, trở về ta cũng sẽ độ sủng nàng." Dạ Thương Minh dùng thanh âm chỉ có hai người nghe thấy nói, trong giọng nói tràn đầy thật lòng, nếu Nhan Nhiễm Tịch muốn hẳn sẽ thỏa mãn nàng, dù sao nữ nhân hậu viện hẳn cũng không cần.

Nhan Nhiễm Tịch liếc mắt nhìn Dạ Thương Minh một cái, đối với Hoàn Nhan Dực Trạch cùng Nhan Hàm Tuyên cười.

Nhan Hàm Tuyên cúi đầu lộ ra tươi cười chua xót, thân nhiên nói: "có đôi khi bề ngoài chỉ là giả dối, tỷ ty cũng không cần chế giễu ta."

Hoàn Nhan Dực Trạch không khỏi nhú mi.

Nhan Nhiễm Tịch nhìn hai người ý vị thâm trường nói: "ta muốn cùng hoàng thượng nói một số việc. có một số chuyện cần phải chuẩn bị."

Ý tứ của Nhan Nhiễm Tịch mọi người hiểu được, Dạ Thương Minh không chút nào do dự đứng dậy rồi đi ra ngoài, Nhan Hàm Tuyên nhìn thoáng qua Dạ Thương Minh, lại nhìn về phía người kia, đối với Hoàn Nhan Dực Trạch, trong mắt hiện lên vẻ đau xót, cũng đứng dậy ly khai, hơn nữa còn đóng cửa lại.

Hoàn Nhan Dực Trạch lạnh nhạt nhìn Nhan Nhiễm Tịch, hỏi: "Vương phi lần này tới tìm ta là vì chuyện gì?" hẳn là một người vô dụng, hẳn không phải Hoàn Nhan Hàn Cách, trải qua một chuyện kia hẳn không thể tin được Nhan Nhiễm Tịch lại cường đại như vậy, hẳn không dám đối đầu với nàng.

Nhan Nhiễm Tịch cũng không quanh co lòng vòng, nói thẳng nói: "Cùng ta liên hợp đối phó Kiều gia."

Một câu khiến Hoàn Nhan Dực Trạch hiểu được ý của Nhan Nhiễm Tịch, ngày đó ở cung yến Nhan Nhiễm Tịch nói tới người kia, hẳn đến nay cũng không có suy nghĩ cẩn thận, nhưng hiện tại đã biết rõ, người kia hẳn là Kiều Phi, nhưng bọn họ sao lại có quan hệ?

"Ta vì sao phải giúp người?" Hoàn Nhan Dực Trạch nhíu mày hỏi.

"Bởi vì ta có năng lực đem người đưa lên cái vị trí kia, liền có năng lực đem người từ vị trí kia kéo xuống, nếu người không tin, có thể thử một lần, có rất nhiều người muốn làm hoàng thượng."

Nhan Nhiễm Tịch không chút để ý nói, không có đem Hoàn Nhan Dực Trạch để vào trong mắt.

"Người chắc không phải chỉ có yêu cầu này?" những lời này là gián tiếp đáp ứng Nhan Nhiễm Tịch, cũng thừa nhận hẳn không dám nghi ngờ Nhan Nhiễm Tịch.

"Thực thông minh, tuy rằng người thông minh bình thường đều sống không lâu, nhưng là có ta ở đây, người sẽ không dễ dàng chết, ta còn có một điều kiện, chính là nếu về sau ta có nhu cầu, Tây Tán phải giúp vô điều kiện."

Hoàn Nhan Dực Trạch nheo lại ánh mắt, những lời này nói thật đơn giản, nhưng hẳn không có đường nào để lui, vẫn là đáp ứng nàng: "Hào."

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Chương 86.3

Nhan Nhiễm Tịch nở nụ cười, đáp án như vậy cũng không có gì đáng trách: "cùng người thông minh nói chuyện thật là thoải mái."

Hoàn Nhan Dực Trạch nhìn Nhan Nhiễm Tịch cười tủm tỉm, trong lòng cười khổ, khi đó nàng là người hẳn khinh bỉ, khi nào trở nên cường thế như vậy, đánh cho hắn trở tay không kịp, có khi hẳn thật sự hoài nghi, nàng đến tốt cùng có phải Nhan Nhiễm Tịch hay không?

Lúc này ngoài cửa, Nhan Hàm Tuyên đánh giá Dạ Thương Minh, một thiên chi kiều tử, không, hẳn đúng là thiên chi kiều tử, người như vậy, không thể không nói tỷ ty của nàng rất là có phúc khí.

Thân nhiên hỏi: "Chỉ có tỷ ty cùng Hoàn Nhan Dực Trạch ở bên trong người không lo lắng sao?"

Dạ Thương Minh giương mắt nhìn thoáng qua, nhưng cũng ăn ngay nói thật: "Thực an tâm, chỉ là có chút ghen tuông, nhưng ta tin tưởng vào nàng."

"Ha ha, đều nói Minh vương thiết huyết vô tình, xem ra cũng chỉ là lời đồn thôi." Nhan Hàm Tuyên cười khê.

"Từ bỏ chuyện ta đối với nàng, tất cả lời đồn đều là thật ." Dạ Thương Minh vẫn như trước không có biểu tình gì.

Nhan Hàm Tuyền nhú mày, nhìn Dạ Thương Minh thanh âm sâu xa: "Tỷ phụ, ta không rõ, người vì sao đối với tỷ tỷ tốt như vậy? nếu có ngày tỷ tỷ cùng người người yêu xảy ra xung đột, người sẽ lựa chọn ai?"

"Ta cho tới bây giờ yêu đều chỉ yêu nàng thôi." Dạ Thương Minh kiên định nói.

Ngờ khí như vậy làm Nhan Hàm Tuyền hâm mộ, nhưng vẫn hỏi: "Nếu tỷ tỷ có một ngày phản bội người, người sẽ như thế nào?"

"Giết nàng." Dạ Thương Minh giọng điệu biến lạnh như băng

Nhan Hàm Tuyền lãnh ý, nhìn Dạ Thương Minh ánh mắt vô tình lạnh như băng, nhưng câu nói tiếp theo làm cả người Nhan Hàm Tuyền đầy lãnh ý trở nên kinh ngạc.

"Sau đó tự sát, trên thế giới này người phản bội ta tất cả đều phải chết, nhất là nàng, nếu nàng đã chết ta cũng không sống một mình, lúc còn sống không có cách nào có được lòng nàng, sau khi chết ta sẽ tìm mọi cách để có được lòng của nàng, đòi đòi kiếp kiếp, nàng chỉ có thể là của ta."

Bá đạo như vậy, lời thề cường thế, làm cho Nhan Hàm Tuyền rung động, càng làm cho nàng hâm mộ, tỷ tỷ của nàng đáng được như vậy.

"Nhưng nàng sẽ không phản bội ta, lời người nói vĩnh viễn không có." Lời nói ôn nhu kiên định, Nhan Hàm Tuyền nở nụ cười, như vậy nàng cũng an tâm, cho dù về sau nàng không có chuyện gì, tỷ tỷ của nàng cũng sẽ được hạnh phúc cả đời.

"Hy vọng người hãy thực hiện lời nói hôm nay của người, nếu là có một ngày người phụ bạc nàng, ta cho dù có thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho người, không ta tin tỷ tỷ cũng sẽ như người tự tay giết người nếu người phản bội, đòi đòi kiếp kiếp các người nhất định dây dưa nhau." Nhan Hàm Tuyền thản nhiên nói.

Dạ Thương Minh khuôn mặt lạnh như băng vẫn như trước không có biểu tình gì, hần đáp ứng Nhan Nhiễm Tịch, tuyệt đối sẽ không có lộ vẻ mặt khác trước mặt người khác, cho dù nữ nhân trước mắt này là muội muội của nàng.

Lúc này Nhan Nhiễm Tịch cùng Hoàn Nhan Dực Trạch cũng đàm hoàn xong đi tới.

Nhan Nhiễm Tịch đi đến trong lòng Dạ Thương Minh, Dạ Thương Minh thực tự nhiên ôm lấy Nhan Nhiễm Tịch.

Hoàn Nhan Dực Trạch cũng đi đến bên cạnh Nhan Hàm Tuyền, đối với Nhan Nhiễm Tịch cười nói: "ta biết chuyện người đã hứa với ta sẽ làm tốt, dù sao người cũng là tỷ tỷ của Tuyền nhi, yêu cầu của người ta sẽ thực hiện."

Nhan Nhiễm Tịch cười gật gật đầu, đem ánh mắt nhìn về phía Nhan Hàm Tuyền, thản nhiên nói: "Tứ muội, có một số việc chúng ta đều không có cách nào biết trước, cho nên đường phía trước có như thế nào, liền đi theo tâm mình chỉ bảo, không cần khó xử chính mình."

Nhan Hàm Tuyền gật gật đầu, nàng không muốn nói cái gì, số phận của nàng đã được nàng quyết định mấy năm trước, có như thế nào thì đều lấy Nhan Nhiễm Tịch làm trung tâm, bước đi của nàng vĩnh viễn không nhằm, nàng với Dạ Thương Minh giống nhau ở một điểm là lòng của bọn họ đều giao cho Nhan Nhiễm Tịch, đều tin tưởng vào nàng ấy .

Nhìn theo bóng hai người rời đi, Hoàn Nhan Dực Trạch nhìn nhan Hàm Tuyền mặt ưu sầu, trong lòng đột nhiên có rung động, khi nào nàng lộ quá nhiều biểu tình như vậy, khi nào hần thấy được nàng chân thật, khi nào... Bọn họ rồi sẽ như thế nào ?

Bản thân biết rõ bọn họ không có khả năng , có lẽ hần có thể nhốt nàng, chính là đây là yêu sao, mười mấy năm hần không hề động tâm, lúc này lại rung động, đây là yêu sao? Hần không rõ, cũng không suy nghĩ cẩn thận, hần không yêu, hần đời này đều không thể yêu, không thể giống hết mẹ hần, thống khổ cả đời, bởi vì yêu là độc dược.

Có đôi hai người không hiểu yêu là gì lại được ở cùng một chỗ với nhau, kết cục cũng đã được định.

Nhan Nhiễm Tịch cùng Dạ Thương Minh đi ra Dực vương phủ, Dạ Thương Minh nhìn sắc trời, ánh mắt trầm xuống, trong ánh mắt mang theo mất mát, nhưng che giấu rất tốt, thản nhiên nói: "Sắc trời không còn sớm, chúng ta trở về đi."

Nhan Nhiễm Tịch xoay người, cười tủm tỉm nhìn Dạ Thương Minh, lời kéo Dạ Thương Minh đi ngược lại hướng với hướng về 'Mê'.

Dạ Thương Minh mơ hồ: "Tịch Nhi, 'Mê' là đi hướng bên kia."

"Chúng ta không quay về." Nhan Nhiễm Tịch miễn cưỡng mở miệng nói.

Dạ Thương Minh sững sờ, bật thốt lên hỏi: "Còn có chuyện gì sao?"

Nhan Nhiễm Tịch lắc đầu, nói: "Sắc trời không còn sớm, chúng ta mấy ngày nay nhiều việc như vậy, mỗi lần muốn ở cùng nhau đều bị người quấy rầy, bây giờ là thời gian cho hai người chúng ta."

Dạ Thương Minh sững sờ, lập tức trên mặt lộ ra một chút ngây ngốc tươi cười, lập tức đáp: "Hảo." mặc kệ Nhan Nhiễm Tịch cầm tay kéo mình chạy,

giống như đôi tình lữ trẻ tuổi bình thường, kỳ thật bọn họ đúng là đôi tình lữ trẻ tuổi, chỉ là bọn họ lại thể hiện mình là người già dặn, rất khó để cho người khác nghĩ đến bọn họ một người chỉ mười sáu tuổi, một người cũng chỉ có hai mươi tuổi, tuổi của bọn họ vẫn còn rất trẻ.

Đi tới bên cạnh một cái hồ, theo lý thuyết là phải có rất nhiều người tới du hồ, nhưng hiện tại một người đều không có, Dạ Thương Minh hồ nghi nhìn về phía Nhan Nhiễm Tịch.

Nhan Nhiễm Tịch cười nói: "thế giới hai người chúng ta không thể có người khác." Sau đó nhảy lên thuyền, đưa tay hướng về phía Dạ Thương Minh, cười nói: "Đi lên thôi."

Dạ Thương Minh cầm tay Nhan Nhiễm Tịch đi lên, thuận thế đem Nhan Nhiễm Tịch ôm vào trong ngực, hỏi: "Tịch Nhi, có phải hôm nay ngươi đã an bài mọi chuyện thật tốt?"

Nhan Nhiễm Tịch gật đầu, thừa nhận nói: "Đương nhiên, nếu không sẽ giống mấy lần trước bị người làm hỏng, hôm nay ta đã sai hắc y vệ đi chuẩn bị mọi chuyện, cũng đã đem ma tôn giao cho Dạ Bảo Bảo, cho nên hiện tại chỉ có hai người chúng ta."

Dạ Thương Minh cười, ôm chặt lấy Nhan Nhiễm Tịch, vui sướng nói: "Ta chỉ biết, ta chỉ biết Tịch Nhi của ta là tốt nhất, ta chỉ biết ta không thể nào bỏ được Tịch nhi, không ngờ Tịch nhi lại cho ta một sự vui mừng như vậy."

Nhan Nhiễm Tịch làm bộ như bất đắc dĩ, trong mắt mang theo tia tiếu ý: "Tốt lắm, thu hồi vẻ mặt ngây ngô cười của ngươi đi, người biết ta gả cho Minh vương, người không biết lại tưởng ta gả cho một gã ngốc."

Dạ Thương Minh buồn buồn nói: "Tịch Nhi, ngươi đã gặp qua kẻ ngốc nào anh tuấn như ta chưa?"

Thực thành công đem Nhan Nhiễm Tịch nở nụ cười.

Từ khi hai người gặp nhau, quen biết, hiểu nhau, yêu nhau, một người từng giả dối tươi cười, một người từng lạnh lùng như băng, giờ họ lại trở nên chân thật bên cạnh nhau.

"Không ngốc không ngốc, được rồi đi, nhanh chút đi thôi." Nhan Nhiễm Tịch thúc dục Dạ Thương Minh.

Vừa tiến đến liền thấy một cái giường thoải mái, bên trong còn có một cái bàn trên đó có đốt nến, ánh sáng lờ lờ từ nến, có vẻ dị thường ấm áp, trên mặt bàn còn đặt mấy đĩa điểm tâm, Nhan Nhiễm Tịch kéo Dạ Thương Minh ngồi xuống, theo bên cạnh lấy ra một bộ trà cụ, sau đó thuận thực pha trà, động tác thực nhu hòa, thân nhiên tươi cười, nàng làm theo trình tự, hương trà thơm ngát tràn ngập khoang thuyền, Dạ Thương Minh mê muội nhìn Nhan Nhiễm Tịch, nghe trong không khí mùi thơm ngát, rất quen thuộc, hẳn một chút liền đoán được, đó là bích loa xuân, hẳn thích bích loa xuân, Nhan Nhiễm Tịch cũng vậy, bọn họ thật sự rất có duyên.

Nhìn Nhan Nhiễm Tịch thuận thực pha trà, Dạ Thương Minh không phải kẻ ngốc cũng hiểu được, tài pha trà của Nhan Nhiễm Tịch rất cao, so với Kinh Âm còn cao hơn nữa, hơn nữa còn không biết cao hơn biết bao nhiêu lần. Tịch nhi của hắn thật là tài giỏi, chính là không biết vì sao nàng không pha trà uống mà lại để Kinh Âm làm.

Nghĩ như vậy hắn liền lên tiếng hỏi: "Tịch Nhi, ngươi pha trà lợi hại như vậy sao lại không tự pha trà uống mà lại để Kinh Âm pha?"

Nhan Nhiễm Tịch vừa pha trà vừa nói: "nếu không phải là ngươi thì còn lâu ta mới tự mình pha trà, ngươi có phúc cưới được nương tử tốt như ta mà không biết hưởng."

"Ha ha, ta hiểu rồi." Nói xong, liền đi đến bên cạnh Nhan Nhiễm Tịch.

Nhan Nhiễm Tịch liếc mắt Dạ Thương Minh một cái: "trở về chỗ của ngươi."

"Ta không cần, ta muốn bên cạnh nương tử của ta." Dạ Thương Minh đến Nhan Nhiễm Tịch đang pha trà liền đi đến ôm nàng.

"Ai, Dạ Thương Minh, ngươi đứng đắn cho ta, trà ta chưa pha xong, ngươi còn muốn uống hay không?" Nhan Nhiễm Tịch nói với Dạ Thương Minh, khi nào hắn trở nên như vậy... Đáng yêu, nàng thật đúng là có chút không quen.

Dạ Thương Minh buông Nhan Nhiễm Tịch ra, khuôn mặt ủy khuất hướng về phía Nhan Nhiễm Tịch: "ngươi không cho ta ôm, lại còn nói ta như vậy."

"Ngạch... Dạ Thương Minh ngươi yên lặng một chút để cho ta pha trà." Nhan Nhiễm Tịch cảm thấy kế hoạch hôm nay của mình là một sai lầm.

"Tịch Nhi, ngươi hôn ta một cái." Dạ Thương Minh gian manh nói.

Nhan Nhiễm Tịch bất đắc dĩ đối với Dạ Thương Minh hôn một cái, sau đó đem ly trà bỏ vào trong tay Dạ Thương Minh, bất đắc dĩ nói: "Ngươi là tiểu hài tử sao? như là Dạ Bảo Bảo vậy. nhanh một chút uống trà đi."

Dạ Thương Minh mục đích đã đạt được, cười tủm tỉm nhấp nhẹ một ngụm trà.

Bạn đang đọc truyện *Minh Vương Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

